

Marry Me, Sister!

Contents

Marry Me, Sister!	1
1. Chương 1: Cái Chết	2
2. Chương 2: Dương Thiên Bối	4
3. Chương 3: Trường Học	7
4. Chương 4: Đại Tiểu Thư	10
5. Chương 5: Dạy Kèm	13
6. Chương 6: Thay Đổi Công Việc	17
7. Chương 7: Một Ngày Mưa	20
8. Chương 8: Ác Mộng Trở Về	23
9. Chương 9: Khúc Sáo Buồn	27
10. Chương 10: Cái Tắt	28
11. Chương 11: Giận Dữ	31
12. Chương 12: Du Khả Nhi...đừng Coi Thường Cô Ấy	35
13. Chương 13: Mẹ Con Siêu Quậy	39
14. Chương 14: Ốm Sao? Vậy Thì Cùng Ốm	43
15. Chương 15: Sinh Nhật	48
16. Chương 16: Hiểu Lầm...	54
17. Chương 17: Đuổi Học	58
18. Chương 18: Khóa Trái	63
19. Chương 19: Nụ Hôn Trong Bệnh Viện	66
20. Chương 20: Khúc Mắc	69
21. Chương 21: Bí Mật	71
22. Chương 22: Thiếu Gia Lười Nhác	74
23. Chương 23: Lola Bé Nhỏ	77
24. Chương 24: Chiến Lược Tình Yêu	82
25. Chương 25: Đi Biển	98
26. Chương 26:	111
27. Chương 27: Đêm Sao Băng	115
28. Chương 28: Kiss And Hug	116
29. Chương 29: Chấp Nhận Rời Xa	121
30. Chương 30: Tỉnh Ngộ	125
31. Chương 31: Không Duyên Cũng Không Phận	128
32. Chương 32: Mọi Chuyện Sẽ Ổn Thôi!	133
33. Chương 33: Nhớ - Yêu Xa	138
34. Chương 34: Bí Mật Của Dương Thiên Bối	145
35. Chương 35: Yêu Em, Cần Em, Bên Anh Nhé!	150

Marry Me, Sister!

Giới thiệu

Truyện Marry Me, Sister! là một truyện mới trong loạt truyện dành cho tuổi teen, khởi đầu với nhữn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/marry-me-sister>

1. Chương 1: Cái Chết

Bầu trời xanh thẳm không một gợn mây,

Cỏ cây,

Mặt đất,

Tất cả như hòa vào làm một với những cánh hoa bồ công anh đang bay bay trong cơn gió vô hình, mang theo mùi hương dịu dịu.

Một cô bé có mái tóc màu hạt dẻ buộc hai bên xinh xinh đang chạy nhảy tung tăng trong sắc hoa bạt ngàn. Nụ cười rạng rỡ với chiếc răng khểnh đáng yêu, đôi mắt màu thạch anh ám khói cong cong hình vầng trăng lưỡi liềm, hết như một thiên thần. Chiếc khuyên tai hình đôi cánh sáng lên lấp lánh trong ánh nắng nhẹ nhè của hoàng hôn đang buông dần.

Bỗng nhiên, một bàn tay to lớn vươn ra, nhắc bổng cô bé đặt lên lên cổ mình, để hai cái chân nhỏ xíu đứng đưa về phía trước ngực. Cô bé hí hóp mắt, sung sướng kêu lên: “Cha!” Người đàn ông nhìn cô bé cười dịu dàng, đôi mắt lấp lánh niềm hạnh phúc không thể gọi tên. Hai cha con thả từng bước thong dong trên con đường mòn cỏ che kín. Bầu trời lớt phớt những mảng màu cam đỏ tươi tắn. Hoàng hôn nhuộm lên những bông bồ công anh tinh khiết, trong không khí sóng sánh những cuộn gió bị vo tròn, đùa nghịch quanh hai người.

- Bối... Con có vui không?- Ông lên tiếng, giọng nói trầm khàn hết mực yêu thương.

- Có ạ!- Cô bé nhoẻn miệng cười, đôi mắt hấp háy sáng.

Người đàn ông lại đặt cô bé xuống một lùm cỏ êm ái rồi cất bước đi. Cô bé ngây mắt nhìn, chợt bật khóc nức nở...

Trong cái nhìn bị nhòe đi bởi nước mắt, bỗng xuất hiện ảnh một bó hoa bồ công anh. Thiên Bối ngạc nhiên. Cô đưa tay dụi mắt, ngược lên nhìn. Một cậu bé đội mũ lưỡi trai, mặc áo phông và quần tây cười rạng rỡ, bàn tay nhỏ nắm chặt đóa hoa bồ công anh chìa trước mặt cô.

- Bạn đừng khóc nữa.

Cô bé ngây mắt nhìn, nước mắt đọng trên hàng lông mi bỗng chốc bị cơn gió xóa đi, đôi mắt trong veo tựa làn nước mùa đông không một gợn sóng, tương như phản chiếu hình ảnh của cậu bé trong đó.

Cô nhớ, cậu bé ấy rất đẹp, đặc biệt là đôi mắt nâu trong vắt. Vẻ đẹp làm cô say đắm đến tận bây giờ không thể quên.

Trong cánh đồng bồ công anh rộng ngợp, hai đứa bé đang ngồi dựa vào nhau nghịch những cánh hoa bé xíu tựa sợi bông.

Ráng chiều nhẹ nhẹ phủ lên hai bé con...

Đóa hoa của ước thề. Nguyên sẽ trọn kiếp bảo vệ người con gái duy nhất của tôi.

Chương Vương Thần

Ngày hôm đó, tai họa ập xuống gia đình tôi.

Nó cướp đi cha mẹ- những người thương yêu nhất với tôi.

Cái ngày đã sớm trở thành cơn ác mộng đáng sợ nhất mỗi đêm.

Dương Thiên Bối

Vút!

Xoẹt!

Phụt!

Máu bắn lên không trung, máu chảy dài trên nền nhà, máu nhuộm đỏ căn nhà nhỏ trên ngọn đồi sau thung lũng. Máu cuộn chảy trong đôi đồng tử màu thạch anh ám khói khiến nó trở lên kì dị như những phù thủy trong truyện cổ tích.

” Áaaaaaaaaaaaaaaaa.....!”

Tiếng thét xé gan xé ruột vang lên giữa không gian tĩnh mịch của buổi chiều tàn, đau đớn và tuyệt vọng, hết như thứ màu sắc quý dị đang bao trùm lấy bầu trời vậy. Tiếng thét ấy như con dao sắc lẹm cửa mạnh vào màng nhĩ của đứa bé nằm co ro dưới gầm giường, khiến cơ thể ấy run lên, hàm răng nhỏ bé cắn chặt môi dưới, cố gắng để không bật ra tiếng nức nở. Ít phút sau, một thân hình đổ phịch xuống trước mắt nó, mái tóc dài như những sợi rong biển be bết máu, phủ lên gương mặt méo mó bị biến dạng. Thiên Bối hoảng loạn nhắm chặt hai mắt, không muốn chứng kiến cảnh tượng khủng khiếp đó. Mùi máu tanh nồng xộc vào mũi khiến bụng nó quặn thắt, có thứ gì đó lờm lờm trào lên trong cổ họng. Nước mắt tuôn ra từ hai khoe mắt, nó đưa tay bịt chặt miệng, đầu móng tay bấm mạnh vào lớp da mặt mỏng manh.

Phải sống. Nhất định phải sống!

Một giờ trước.

Mọi chuyện bắt đầu từ một cú điện thoại kỳ lạ. Lúc ấy, Thiên Bối đang ngồi nhìn mẹ đan len, còn bố liên tục trả lời điện thoại. Nó không nhớ rõ ông đã nói những gì, chỉ thấy nét mặt ông sa sầm lại, đôi mắt đen thẫm hiện lên một tia hoảng hốt. Sau khi cúp máy, ông kéo Bối vào lòng, thơm vội lên trán cô, hai má và mái tóc. Bàn tay ông run rẩy chưa từng thấy, và ánh nhìn đau đớn ấy ám ảnh tâm trí cô cho đến tận bây giờ.

- Bối... con phải thật im lặng, không được nói gì, cũng không được ra khỏi đó... nghe chưa?

Mẹ cũng ôm chầm lấy cô, nép đầu cô vào ngực mình, nước mắt bà lăn dài, nhỏ xuống má cô lạnh toát.

Chuyện gì?

Chuyện gì đã xảy ra?

Tại sao họ lại như thế?

Họ giấu cô xuống gầm giường, ra hiệu cô phải thật im lặng và ở yên trong đó.

Vì im lặng... là sống sót.

Những người lạ mặt sau đó xông vào nhà, cô chỉ nhìn thấy chân họ, ngoài ra không thấy gì cả. Tiếng va chạm vũ khí, cãi vã và giết chóc. Bố mẹ cô lần lượt ngã xuống, đau đớn và quẫn quai.

Thiên Bối chỉ biết bịt chặt miệng mình, không thể mở mắt, nước mắt đông cứng trên gương mặt trắng bệch vì sợ hãi. Tim cô lỡ nhịp, chết lặng, ngã ra bất tỉnh.

Bố chết... mẹ chết... vậy là giờ cô không còn người thân nào nữa...

Màu đỏ máu vẫn cứ chảy...

Dòng thời gian vẫn cứ trôi chậm chậm như một guồng quay...

2. Chương 2: Dương Thiên Bối

Một buổi sáng trong lành, ánh nắng chan hòa bên khung cửa. Một ngày mới đẹp tựa giấc mơ cổ tích, hứa hẹn những điều tươi vui nhất sẽ đến. Nhìn kia! Bầu trời trong vắt như pha lê không một gợn mây, đàn chim đang riu rít bên hàng cây lá xanh mướt, những quả táo chín mọng hương thơm dịu nhẹ, say đắm lòng người. Ôi! Một cuộc đời tuyệt diệu làm sao! Thế nhưng...

- Bối, bà chị có vấn đề về thần kinh à?

Thiên Bối giật mình quay phắt lại. Bắt gặp một gương mặt trẻ con búng ra sữa với đôi mắt nâu sẫm kiêu ngạo khiến cô chột dạ, vội cúi đầu:

- Tôi xin lỗi, cậu chủ.

- Chị có muốn làm trò khỉ thì ra công viên mà làm. Tôi chưa thấy ai đứng trước bức tranh làm cái bộ mặt như chị đâu.

Cậu chủ nhỏ vắt chân chữ ngũ, ngồi chễm chệ trên chiếc ghế bành chơi game. Còn Thiên Bối, sau khi ngẫm nghĩ lại, nhận ra hành động của mình thực sự có phần hơi ngớ ngẩn, đành thở dài cúi đầu lấy giẻ lau tiếp. Thôi được, dù sao kiệt tác vẫn là kiệt tác, lau nó hơn một tiếng đồng hồ cũng chẳng có gì quá đáng cả.

Thiên Bối 17 tuổi, là hầu gái của nhà họ Chương đã năm năm rồi. Cũng nhờ ân đức của lão gia mà cô mới được đi học, hơn nữa còn được lão gia và mọi người đối xử rất tốt, cuộc sống xem ra cũng không tệ chút nào. Dù khó tin những thật sự cô luôn coi lão gia như người cha thứ hai của mình. Vì vậy mà cô tự nhủ sẽ hầu hạ nhà họ Chương suốt đời để báo đáp công ơn. Chỉ riêng việc họ chấp nhận nuôi nấng một đứa bé mồ côi như cô, cho ăn học đàng hoàng là cô đã rất cảm kích rồi.

- Bà chị, sao hôm nay không đi học?

Cô vừa nói gì ấy nhỉ? À, “mọi người đều đối xử với cô rất tốt”. Cô xin rút lại, “mọi người” đó không bao gồm thằng nhóc vừa lên tiếng. Hẳn là con trai út nhà họ Chương, tên là Chương Vương Tử, mới 14 tuổi nhưng tinh ranh không ai bằng. Vừa ngỗ ngược, vừa coi thường người khác, hơn nữa rất hay bắt nạt Thiên Bối. Cô gọi cậu ta là Tiểu tử.

- Hôm nay chủ nhật mà cậu chủ.

Cô chuyển chậu hoa cảnh ra cạnh cửa sổ, tranh thủ ngắt vài chiếc lá sâu.

- Ừ nhỉ?

” Tên ngốc mà khoái làm màu.”- Thiên Bối thầm rủa.

- Bà chị, bà chị thấy tôi đẹp trai chứ?

- Cậu chủ à, cậu đẹp trai gấp mấy lần Triển Chiêu rồi.- Cô thản nhiên đáp.

Nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: “Bệnh nặng hơn rồi.”

Wang Zi nheo mắt nhìn bộ dạng ngớ ngẩn của Thiên Bối mà thở dài thườn thượt, ra vẻ người lớn lắm:

- Có phải vẻ đẹp trai của tôi làm chị lóa mắt không? Hành động không bình thường chút nào, tốt nhất là sớm đi kiểm tra đi.

” Tôi không ngại nhường suất đó cho cậu đâu.” Cô nghĩ là vậy nhưng không nói ra ngoài, thầm nghĩ, kẻ điên thì nhiều mà người tỉnh táo thì ít, đôi co nhiều làm gì ắt thời gian, nhất là đối với một kẻ có kinh nghiệm lâu năm như thằng nhóc đó.

Nghĩ vậy, cô lại tiếp tục thản nhiên đáp:

- Vâng.

- Vâng cái gì, lại đây chơi với tôi ván này coi. – Vương Tử vừa nói vừa chỉ cô lại gần cùng chơi.

Thiên Bối không khách khí ném chiếc khăn sang một bên, khiêu khích rất hiểm: “ Hy vọng lần này tôi không thắng dễ như lần trước”.

Vậy là hai người cứ thế “chát bùm” đến tận tối muộn.

Mặt trời ngáp dài ngã xuống núi, nhường chỗ àn đêm cười nham hiểm đang buông xuống nhẹ nhàng như một tấm rèm cửa màu đen huyền bí. Vẫn trong trận quyết chiến, không bên nào chịu nhường bên nào, cuối cùng thì Thiên Bối chiến thắng. Vương Tử xì mặt, lừ mắt lên giọng cổ cứu vớt chút sĩ diện:

- Đừng vội mừng, là này giờ tôi giả vờ để chị thể hiện thôi.

- Vâng. – Thiên Bối lại thần nhiên đặt tay cầm xuống. Không khỏi cười rạng rỡ vì chiến thắng vĩ đại.

Vừa lúc đó có tiếng dưới nhà vọng lên của bà làm vườn:

- Nhị thiếu gia về.

Vừa nghe đến ba chữ “Nhị thiếu gia”, Thiên Bối đứng phắt dậy, chạy luôn xuống dưới nhà. Cô không nhận ra phía sau còn có một người ngẩn ngơ nhìn theo bước chân mình, đôi lông mày nhíu lại vẻ khó chịu.

- Thiếu gia đã về ă!- Cô lễ phép cúi chào một thanh niên đang đứng trong phòng khách.

Người này là Nhị thiếu gia nhà họ Chương, tài mạo phải gọi là hoàn hảo, trên lông mày rậm, dưới mắt sắc màu đen huyền, sống mũi thẳng, đôi môi gợi cảm. Tên là Chương Vương Thần, bằng tuổi với cô, rất lạnh lùng, ít khi cười, nhưng lại là thiên thần trong lòng Thiên Bối. Cô say mê cậu chủ từ khi mới chân ướt chân ráo vào nhà họ Chương. Đến bây giờ vẫn còn chưa dám thổ lộ vì ngại ngần thân phận của mình.

Cô cầm cặp giúp nhị thiếu gia lên phòng, đây không phải lần đầu tiên cô vào phòng cậu, nhưng vẫn bị choáng ngợp hết lần này đến lần khác, phòng cậu chủ lúc nào cũng tỏa ra mùi hương bạc hà dễ chịu. Cô chỉ muốn được nằm lên giường cậu một lần, điều đó thật tuyệt vời làm sao. Cô trải lại tấm ga giường mới tinh thơm cho cậu chủ của mình.

Rầm!

Bất thành linh, cửa bật mở, Vương Tử đứng đó, lớn giọng:

- Này... chị làm gì trên này mà lâu thế hả?

Thiên Bối nhìn cậu như nhìn người cổ đại, nói chậm rãi:

- Tôi chỉ dọn phòng cho nhị thiếu gia thôi mà.

- Dọn gì chứ?

- Dọn phòng. – Thiên Bối kiên nhẫn lặp lại – Nếu muốn ăn bánh thì chốc nữa tôi sẽ làm cho.

- Phải nhanh lên đấy.

Nói xong, cậu quay ngoắt đi xuống lầu dưới, hành động hoàn toàn vô căn cứ. Thiên Bối vô cùng lưu luyến căn phòng nhưng cũng đành bước xuống, trước khi đi, cô không quên hỏi:

- Nhị thiếu gia có muốn ăn bánh không ạ?

- Cảm ơn.- Cậu nói vọng ra từ nhà tắm.

Cô đành lững thững bước ra khỏi phòng, ngoài mặt thì vô cùng bình thản nhưng thực chất trong lòng đang gào thét: “A! Tức chết đi được, cái tên tiểu tử kia đang yên đang lành xông vô vùi vãnh làm mất cơ hội của mình. Đáng ghét thật! Mãi mới cơ hội mà... trời ơi, đồ chết dẫm Chương Vương Tử.” Thiên Bối thật sự chỉ muốn hét lên như thế cho hả giận.

Lôi thôi trong bếp một hồi lâu, cuối cùng món bánh nướng cũng ra lò, thơm lừng, cô đặt lên bàn, chia thành nhiều phần đều đặn. Nụ cười vụt tắt trên môi khi Vương Tử bước vào, lại cái vẻ hách dịch đấy.

- Xong chưa bà chị?

- Xong rồi cậu chủ.- Cô để một phần vào đĩa cho cậu ta.
- Bánh hơi cháy đấy.- Cậu ta nhướn mày nhìn cô, miệng chẹp chẹp tiếc rẻ.
- Nhị thiếu gia thích ăn cháy cậu chủ à.- Cô vô lo vô nghĩ trả lời luôn mà không để ý thấy khuôn mặt ai đó đã tối sầm lại.

Rầm!

Vương Tử đập mạnh vào cửa phòng bếp, tức giận quát ầm lên:

- Tôi bảo chị làm cho tôi hay cho anh Thần ăn hả?

Thiên Bối giật mình suýt rớt tim ra ngoài, cô ngây ra không hiểu gì.

Cậu chủ bỏ đi không ăn nữa, điều này làm cô vô cùng khó hiểu. Vừa lúc Nhị thiếu gia đi xuống, mỉm cười:

- Cậu lại làm cho Vương Tử giận à?
- Vâng, xin lỗi thiếu gia.- Cô cúi đầu tỏ vẻ hối lỗi.

Xong, cô cắt một phần bánh cho cậu, và đương nhiên cậu ấy khen ngon. Cô hạnh phúc vì điều đó nhưng trong lòng không tránh khỏi cảm giác hụt hẫng vì lời chê ban nãy của cậu chủ nhỏ.

Sau khi dọn dẹp, cô trở lên phòng mình nghỉ ngơi. Quả là một ngày mệt mỏi khi mà phải dọn dẹp cả căn nhà rộng lớn này. Cô vẫn còn thắc mắc vì sao cậu chủ nhỏ giận nhưng thật là không hiểu nổi cái tính tình mưa nắng thất thường đó. Tắm xong, người nhẹ nhõm hẳn, cô ra ban công hóng gió, thường thì chỉ có cô là hay ra đây, và như thế cô chiếm lĩnh luôn đây làm địa bàn của mình, tự pha ình một li cà phê sữa nóng, cô ngồi xuống chiếc xích đu:

"That you were Romeo, you were throwing pebbles

And my daddy said "stay away from Juliet"

And I was crying on the staircase

begging you, "Please don't go..."

And I said...

Romeo take me somewhere, we can be alone.

I'll be waiting; all there's left to do is run.

You'll be the prince and I'll be the princess,

It's a love story, baby, just say yes."

Cô ngân nga vài câu hát bài Love Story của Taylor Swift. Đây quả là bài hát hay. Thiên Bối nghĩ về những ngày tháng qua sống ở nhà họ Chương thật tuyệt, cô coi mọi người như người thân của mình, rất yêu quý. Đang mải mê nghĩ ngợi thì có một người bước đến, cô giật mình quay lại.

- Nhị thiếu gia. – Một thoáng ngẩn ngơ lướt qua khi cô chạm phải đôi mắt dịu dàng sâu thẳm của cậu.

Vương Thần tự nhiên ngồi cùng xích đu với cô. Bình thường ở trường, cậu rất lạnh lùng, nhưng khi ở nhà lại hoàn toàn khác. Cô thích cậu cũng vì thế.

- Bối, cậu hát hay thật.

Mặt cô đỏ ửng:

- Không đâu ạ, cậu chủ quá khen rồi.

Vương Thần chăm chú nhìn cô bằng tròng mắt màu cà phê dịu dàng của mình, khiến cô thẹn thùng.

Thiên Bối rất thích hát, những lúc rảnh rỗi thường chép lời và hát những bài mình yêu thích. Giọng của cô rất trong sáng, quả thực rất đặc biệt, nếu có thể đứng trên sân khấu, thì nhất định sẽ chinh phục người nghe.

- Tên của cậu nghe lạ lạ, nó có nghĩa là gì thế?

- À... Thiên là trời, Bối là bảo bối, Thiên Bối là bảo bối của trời. - Thiên Bối tự hào khi nói về tên mình, cô nhớ có lần ba mẹ đã nói về điều này.

Vương Tử chỉ mỉm cười, nụ cười đó khiến tim cô đập thành thịch. Hai người cùng ngắm bầu trời đầy sao trên chiếc xích đu.

Nói về Vương Tử, cậu thấy bức dọc khi cô ấy lại tỏ ra thái quá với anh hai, rõ ràng là... Không, không có chuyện đó đâu. Nhưng dù gì cậu cũng ảm ức chết đi được... Cậu nằm vật ra giường chán nản, tại sao bà chị già đó cứ khiến cậu quan tâm chứ?

3. Chương 3: Trường Học

Ngày mới mở ra, mới sáng mà mây đen đã giăng kín trời, ánh nắng yếu ớt len lỏi qua các đám mây nặng trĩu chuẩn bị xả nước xuống mặt đất. Dương Thiên Bối đứng im ở thềm không nhúc nhích đã được hai mươi phút. Không ai hiểu cô bị làm sao.

Chương Vương Tử đang chuẩn bị đi học, bắt gặp cô đứng chần ở cửa thì lấy làm tò mò, lại xem:

- Hey, Bối, bà chị bị gì vậy? Phải gió à?

Thiên Bối đứng ngây ra như rỗng, không nhúc nhích, phải lúc sau cái quai hàm mới phát ra âm thanh được:

- Cậu...chủ à...con...

- Con gì cơ?

- Con...

” Con” mà Thiên Bối nhắc đến đang...bò về phía cô. Cô dựng cả tóc gáy hết toáng lên rồi ôm chặt lấy cậu chủ.

- Á...Nó bò kìa...

Vương Tử hướng mắt về “quái vật” đang “tấn công” Bối. “Trời ạ! Một con gián”. Cậu mỉm cười khi Thiên Bối ôm cứng lấy mình, cậu lại càng được đà huých người về phía “quái vật”.

- Huầy...lại đây.

Thiên Bối lại hét toáng lên ôm chặt lấy người cậu chủ, đúng lúc đó thì Nhị thiếu gia đi đến, đuổi con gián đi. Cô thở phào nhẹ nhõm, bỏ Vương Tử ra, vuốt mồ hôi hột, cúi đầu cảm ơn:

- Cảm ơn nhị thiếu gia đã giúp đỡ ạ.

Vương Tử bị phá thì tức tối:

- Đồ nhát gan.

Thiên Bối vẫn chưa hết sợ nên không còn đủ sức đi nổi nữa, người cô cứ nũn cả ra như con chi chi. Nhân lúc anh trai không để ý, Vương Tử bẻ sốc cô lên, Thiên Bối ra sức hét đòi xuống nhưng không đủ sức chống lại cậu chủ nhỏ. Vương Tử ẵm cô lên ô tô riêng của mình, mặc kệ anh trai đang đứng khó hiểu đằng sau.

Chiếc xe chạy êm ái, Dương Thiên Bối rất sợ những con vật không chân và nhiều chân nên y như rằng những lần nhìn thấy chúng là bủn rủn tay chân không làm gì được, thậm chí còn ngất. Và giờ cô ngủ ngon, đầu dựa vào vai cậu chủ nhỏ. Vương Tử chỉ khẽ mỉm cười vuốt vuốt lọn tóc cô, “đáng yêu quá!” Đôi mắt to tròn dễ thương, trong vắt này cứ như hút cậu vào trong. Làn da trắng mịn màng mát như gió núi mùa xuân. Đôi môi nhỏ hồng hồng làm cậu say đắm.

- Ba...mẹ...đừng chết...

Thiên Bối rên khẽ, “chắc lại là ác mộng rồi”. Vương Tử ôm cô vào lòng để cô bớt sợ hơn.

Hai hàng cây bên đường trôi qua nhanh chóng. Bóng nắng dần hiện ra thay cho trời mưa, chỉ là một cơn giông đến không đúng lúc. Mưa nắng rủ nhẹ nhẹ đem theo hơi thở mới cho cuộc sống nơi đây. Từng tầng mây trông như những chiếc bánh kem phủ sữa đường thơm phức.

Xe dừng tại một trường nữ sinh trọng điểm. Cậu vỗ nhẹ vào má cô:

- Dậy đi, đến trường bà chị rồi đấy.

- Ừm...hừm...- Thiên Bối vẫn còn ngái ngủ không chịu dậy.

- Dậy cái coi.- Vương Tử đẩy đầu cô ra bằng được.

” Phập!”- Không biết mơ ngủ thấy cái gì mà cô cắn phập cái vào bàn tay cậu ta.

” AAAAAAAAAAAAA” (Tiếng hét trong lòng.)

- Bà chị chết tiệt, buồn raaaaaaaaaaa.- Cậu la oai oái.

Thiên Bối vẫn cắn lấy tay cậu như ngoạm được một cái đùi gà to tổ chẳng vậy. Còn mặt cậu thì cắt không còn một giọt máu vì đau quá. Không còn cách nào khác, chú tài xế phía trước thì lại cứ cười tủm tỉm mà không giúp. Quân tử bị dồn đến chỗ chết thì phải dùng đến hạ sách thôi, cậu liền lấy đầu mình đập vào đầu Thiên Bối một cái “cốp” rõ to.

Cuối cùng thì cũng chiến thắng, ha ha.

You win.

Tuyệt, cậu tự mãn hất ặt. Thiên Bối đau đón xoa cái đầu vừa bị va chạm mạnh của mình, nhăn nhó:

- Đau quá!

- Bà chị, vào học đi kìa.

Cô giật thót mình, vội vã xách cặp xuống xe ngay, không quên cúi đầu:

- Chào cậu chủ, chúc cậu đi học vui vẻ.

Nhưng ôi thôi, cô hít trọn khói xe, ho sặc sụa. ” Hừ, tên tiểu tử thói tha, thù này ta quyết phải trả, không trả ta không phải...à, vẫn là người. Hừ hừ.” Cô tức giận khoa chân múa tay về phía chiếc xe đã khuất bóng đằng xa. Căn bản là cô và tên nhóc đó ắt có hiềm khích từ kiếp trước. ” Có thể trong một trận tử chiến, hần đã bị tôi knock out nên đến bây giờ vẫn còn thù phải không? Woa, quả là oan oan tương báo. Nhưng dù kiếp mèo hay kiếp chó, kiếp gió hay kiếp mây, kiếp cây hay kiếp lá thì ta vẫn là bá chủ, á há há há...”

Bốp!

Một thanh gỗ nặng nhọc đánh vào đầu cô thành một tiếng kêu vang trời.

- Dương Thiên Bối, không vào lớp mà còn đứng đây cười một mình, em định trêu tôi phải không?

” Ôi trời, thầy thể dục!”

- Thầy à...Em thực xin lỗi.

- Em có biết đây là lần thứ bao nhiêu tôi bắt gặp em đứng cười một mình không hả? Chẳng lẽ em mắc bệnh tự kỉ?

” Gì chứ? Tự kỉ gì chứ? Thầy nói hơi quá rồi.”- Dương Thiên Bối ầm ụt.

- Còn không mau chóng vào lớp đi.

Thiên Bối vất chân lên cổ mà chạy đi mặc dù phía sau không có ai truy đuổi. Cô chạy vào lớp, đầu xù ra như tổ quạ, lại thêm cái mặt ghệt ra như kẻ ngốc. Cả lớp không hện mà cùng nhau cười khúc khích. Cô nhận thấy bộ dạng khó coi của mình, bèn đứng thẳng, vuốt vuốt

lại tóc, mỉm cười:

- Hãy...xin chào.

- Xin chào cái gì, còn không mau vào chỗ.- Cô giáo đứng trên bục quốc mắt nhìn Thiên Bối.

Cô mãi móng chạy vào lớp nhưng...

Phịch

Người xui xẻo như thế này chỉ có Dương Thiên Bối.

Thiên Bối vồ ếch ngay tại chỗ...cái dáng này...thật là mắc cười quá. Cô ngược mắt lên trời mà cảm phần: "Sao ông ác thế hả? Bộ tôi làm gì ông hả? Tôi sinh nhằm vào giờ ông đang làm chuyện đen tối nên trù tôi đúng không hả? Chết tiệt! Hừ hừ."

Cô bò dậy, lấy tay phủi phủi bụi trên người, và đương nhiên, dưới kia hàng trăm con mắt đang không nhịn nổi cười. Cô giáo cũng phải bùm miệng, Thiên Bối đã bị gắn mác "kẻ xui xẻo số một" từ đây...

Giờ ăn trưa, mọi người đổ dồn về phía bảng thành tích cuối nhà ăn. Thiên Bối không muốn xem vì cô đã biết trước kết quả. Một số cặp mắt dồn về phía cô gái đang ngồi ăn rất thanh nhàn kia.

Cô ta thật sự là siêu ngốc sao?

- Bối!- Có tiếng gọi từ xa và một cô bạn tóc ngắn ngang vai, mắt một mí rất cao ngạo, từ người tỏa ra khí chất cao sang, quyền quý. Phải nói là vô cùng xinh đẹp.

- Cao Mẫn Mẫn, cậu có thể vận nhỏ volume lại được không?- Thiên Bối ngao ngán ột thìa canh vào miệng.

- Làm sao mình có thể bình tĩnh được chứ? Cậu lại xếp hạng hai.

- Thế là tốt rồi.

- Nhưng là từ dưới lên.- Cao Mẫn Mẫn làm như là bức bối lắm, "cô ấy đứng ở vị trí của mình lúc này sao?"

Thiên Bối tỏ ra bình tĩnh lạ, cô vẫn ăn ngon lành, theo quan điểm của cô gái này là, "học tài thi phận", "chẳng phải các thi nhân xưa thường nói vậy sao?" Xét cho cùng thì cô cũng là kẻ bị ông trời ghen ghét thôi.

- Học tài thi phận cái quái gì chứ? Cậu tưởng mình học tài lắm à cô nương.- Cao Mẫn Mẫn đã đọc ngay được ý nghĩ của bạn thân mà lập tức phản đối quyết liệt.

- Cậu có phải là bạn thân mình không vậy?- Thiên Bối cố nuốt cục tức vào dạ dày, giương cặp mắt "lạnh băng" nhìn cô bạn trước mắt. "Những lời của Mẫn thật làm người ta đau lòng quá đi."

- Mình vốn tính "thẳng như ruột ngựa mà", cậu tự ái vô ích thôi.- Cao Mẫn Mẫn cũng chẳng vừa, đường đường là người đứng thứ hai toàn trường mà cứ nhiên lại là bạn thân của kẻ ngốc này, há chẳng phải là quá kì lạ sao?

- Nghiên cứu nào nói ruột ngựa thẳng chứ?- Dương Thiên Bối đâu phải kẻ ngốc, mà có là kẻ ngốc thật thì ít ra cũng giỏi "vạch lá tìm sâu" chứ.

Hai bên không chịu thua nhau, hết đấu võ mồm lại chuyển qua võ mắt, thật là tình bạn kì lạ. Nhưng Bối và Mẫn lại chơi thân nhau từ lâu, người ngoài không khỏi phũ phàng rằng tình bạn của họ "hết sức keo sơn".

Sau một hồi giằng co, cuối cùng Dương Thiên Bối cũng phải chịu thua mà chấp tay vái lạy cô

bạn của mình. Quả là giữa hai con người này có điểm tương đồng- rất bướng bỉnh.

- Bối, cậu càng ngày càng ngốc.- Chẳng ngại điều chi mà Mẫn sẵn sàng sát muối ngay trái tim đang chi chít tổn thương của Bối.

- Hừ, cậu dám nhạo báng mình?

- Không phải do cậu ngốc, mà là do mình quá thông minh thôi.- Cao Mẫn Mẫn nở nụ cười đẹp mê hồn, vậy mà lại có phần châm chọc trong đó. Cô cười ngặt nghẽo rồi iếng bánh vào miệng nhai rất ư là "thoải mái".

- Bối, cậu và thiếu gia "socola" thế nào rồi?

- Cái gì mà thiếu gia socola?

- Chẳng phải là Nhị thiếu gia nhà họ Chương đó sao?
 - À...sao đâu...!- Không hẹn mà bắt gặp mặt Thiên Bối đổ lựng lên, “đây chẳng phải là thừa nhận rồi sao?”
 - Đừng tỏ ra nai tơ như vậy, có cần mình sẽ đeo thêm một cái nơ vào cổ cậu.- Sớm hiểu cái tính “có tật mà giấu” của bạn mình, Cao Mẫn Mẫn liền dùng lời lẽ tấn công trực diện cho nhanh.
 - Thì Vương Thần vẫn hay giúp đỡ mình...- Thiên Bối giơ hai tay lên ôm hai má ửng đỏ của mình, lắc lắc đầu coi thật dễ thương.
 - Ra vậy, chắc...- Mẫn Mẫn chỉ biết cười mà lắc đầu cho sự ngốc nghếch trời sinh của bạn mình.
- Họ nói chuyện phiếm suốt giờ nghỉ trưa. Có thể nói là miệng hoạt động không ngớt nếu hai người này ngồi với nhau. Nhưng giữa họ vẫn luôn tồn tại một tình bạn vô cùng đẹp đẽ.

4. Chương 4: Đại Tiểu Thư

Dương Thiên Bối dậy từ sớm, vẫn công việc hằng ngày, cô lau toàn bộ cửa kính trong tòa nhà, tuy mệt nhưng được làm việc cho nhà họ Chương đối với cô là niềm vinh hạnh lớn lao nhất.

Qua ô cửa kính trong suốt của tầng bốn, cô có thể nhìn thấy toàn bộ khuôn viên của tòa biệt

thự này. Bên dưới, những bông hoa hướng dương đã nở rực rỡ, một màu vàng đặc quánh thật tươi mới. Ánh nắng nhẹ nhẹ phủ lên từng cánh hoa đang tỏa ra mùi hương quyến rũ. Đắng xa xa, vòi nước phun thành nhiều tia mát mẻ. Khung cảnh viễn xứ đẹp đẽ đem cảm giác dễ chịu đến muôn nơi.

Thiên Bối mỉm cười híp mắt ngắm nhìn, đôi mắt trong vắt của cô dường như đã thấm tẩm được một việc thật hiếm có. Trên chiếc xích đu trắng kem, một người con trai đang khẽ ngồi đung đưa, mái tóc màu đen ấy đang chú tâm vào quyển sách trước mắt. Dáng người thật thanh thoát, xung quanh cậu như phát ra ánh hào quang.

- Em muốn chạm vào anh!- Thiên Bối cong cong đôi mắt đẹp của mình lên cười, cố di ngón tay chạm vào cậu qua cửa kính. Giọng cô nhẹ thủ thỉ bao tâm tình. Cô muốn cậu hiểu được tình cảm của mình thì tốt biết bao, nhưng cứ giữ trong lòng thế này có phải tốt hơn không.

” Chỉ cần anh biết có một người vẫn luôn dõi theo anh.”

Lần đầu tiên Thiên Bối gặp nhị thiếu gia là năm năm về trước. Cô ăn vận rách rưới bước vào cánh cửa hào nhoáng của nhà họ Chương. Người chìa tay ra với cô chính là Vương Thần. Cậu đã dìu dắt, giúp đỡ cô rất nhiều, đến bây giờ cô vẫn còn nhớ nụ cười cậu chủ dành cho cô, nó vô cùng dịu dàng, vô cùng triu mến. Cô đã ước mình có một chiếc máy chụp hình để chụp lại khoảnh khắc đó thì tuyệt.

Đang mải mê suy nghĩ thì có một bàn tay đặt lên vai cô, cô nhảy dựng lên như mèo gặp chuột, nhảm, là chuột gặp mèo. Cô quay phắt lại với tốc độ của một con ốc sên, hai mắt mở to hết cỡ:

- Đại tiểu thư?

Người phụ nữ xinh đẹp, mày ngài mắt phượng này chính là đại tiểu thư nhà họ Chương- Chương Tử Dy, đã vào tuổi thành đạt - 25. Được mệnh danh là mỹ nữ vô song. Mới còn trẻ nhưng cô đã đỗ hai trường đại học danh tiếng cùng một lúc. Tốt nghiệp, cô ra làm việc cho cha, bây giờ đang giữ chức phó tổng giám đốc một công ty lớn. Với dáng vẻ cân đối, mái tóc xoăn nhẹ vàng óng càng tôn lên vẻ đẹp hiếm có của bậc giai nhân này.

- Sao em lại đứng ngăn ra nhìn chị vậy?- Giọng nói trong trẻo nhưng rất rắn rỏi.
- Tiểu thư! Tôi xin lỗi ạ!- Thiên Bối cúi gập người, vô cùng bối rối.
- Đừng đa lễ như vậy chứ.- Cô nâng nhẹ tay Thiên Bối lên, mỉm cười.

” Ôi! Sao xung quanh mình toàn thiên thần thế này.”- Thiên Bối thấy lòng xuyên xang.

” Trừ cái tên tiểu tử kia ra.”- Nhưng lập tức cô bị đập xuống mấy tầng mây vì hình ảnh tên nhóc kia lại xuất hiện.

- Dạ, hôm nay tiểu thư về sớm vậy ạ? Tiểu thư cần gì tôi sẽ làm ngay ạ.- Cô vẫn thái độ kính cẩn.

- Vậy cho chị một li cà phê sữa nóng nhé!- Tử Dy vẫn mỉm cười nhìn gương mặt ngây thơ của Thiên Bối.

Cô lập tức chạy đi làm ngay, băng qua những bậc thang lát gạch đá trơn bóng, cô lảo đảo vì lời đề nghị của Tiểu thư. Thiên Bối vốn đã rất quý đại tiểu thư từ lâu.

Cặm cùi trong bếp, cô vừa hát vừa pha cà phê, tâm trạng rất phấn khởi. Vừa khéo hôm nay được nghỉ học, cả nhà họ Chương lại không vắng một ai. Đang vui vẻ vậy mà bất chợt một người xuất hiện khiến niềm vui ấy tắt ngấm ngay:

- Bà chị pha cà phê cho ai đấy? Không phải là cho anh Thần chứ?

- Dạ cho tiểu thư ạ!- Cô nói mà không thèm quay ra nhìn cậu ta.

- Chị Dy về rồi à?- Giọng cậu chủ đầy kinh ngạc.

- Vâng.

- Vậy pha cho tôi một li nữa đi.

- Trẻ con uống cà phê không tốt đâu ạ.

Rầm.

Bất ngờ Vương Tử đâm mạnh vào tường, ép sát cô đối diện với cậu. Tính ra thì Chương Vương Tử cao bằng Thiên Bối. (Vì Thiên Bối có 1m65 thôi) Cậu gằn giọng:

- Bà chị đừng coi tôi là trẻ con như thế.

- À...xin lỗi cậu chủ.- Thiên Bối mặt mày tái mét vì hành động bạo lực không báo trước của cậu.

Wang Tử buông ra, xoa xoa bàn tay đỏ ửng của mình rồi bước ra ngoài không thèm quay đầu lại. Khi đã khuất bóng so với Thiên Bối, cậu bỗng nhảy căng lên, tay vẩy lên vẩy xuống.

“Á á á, đau quá má ơi, nãy giờ nhịn đau muốn chết.”

Thiên Bối chưng hửng, cô còn chưa hoàn hồn vì chuyện vừa rồi. Nhưng cuối cùng vẫn phải pha thêm một li cà phê nữa. ” Mất hết cả hứng, hừ!” Nhưng cô quyết định sẽ pha thêm cho cả nhị thiếu gia nữa.

Nhưng quả thật vừa rồi, khi mặt cậu chủ nhỏ gần ngay sát mặt cô, cô không thở nổi. Cảm giác

thật là...khó hiểu. Sau khi bùng cà phê lên cho tiểu thư và hai cậu chủ, cô trở về phòng, ngồi trên chiếc giường êm ái của mình, nằm soãi ra, tận hưởng cảm giác dễ chịu. Cô bật radio nghe một bản piano nhẹ nhàng, thiu thiu chìm vào giấc ngủ. Trong mơ, cô thấy một người con trai tiến về phía mình, rất mờ nhạt, nhưng giống Thần quá. Mái tóc đen của cậu, đôi mắt của cậu, đôi môi của cậu đang chạm vào môi cô. Ngọt ngào quá! chàng trai đó chạm môi cô, một nụ hôn nhẹ nhàng nhưng lại rất ngọt ngào, sâu lắng. Có mùi hương cà phê thoang thoảng đâu đây...không gian tràn một sắc hoa tuyệt đẹp.

” Là hoàng tử, hoàng tử đang hôn mình sao? Ôi, đây không thể là mơ.”

Thiên Bối mỉm cười trong giấc mơ, mắt vẫn nhắm nghiền. Nhưng sự thật là hoàng tử đã hôn cô, ngay tại đây, ngay lúc này. Chàng trai ấy chỉ nói khẽ:

- Xin...lỗi!

Rồi chàng trai đó bước ra khỏi phòng, vẫn còn lưu lại hương thơm cà phê dịu dàng trong căn phòng nhỏ của Thiên Bối. Cô vẫn nằm ngủ quay đơ mà không hay biết gì.

Chàng hoàng tử đó là ai?

Nằm đến giữa trưa thì cô bình tĩnh, mải mòng chạy xuống dưới lầu xem tình hình. May quá mới gần 11 giờ, vẫn còn chưa đến giờ ăn của nhà họ Chương. Làm nhanh hết tốc lực, các món ăn dần được hình thành trên bàn chuẩn bị, mùi thơm tỏa ra thôi thúc tất cả các cái dạ dày đang réo đói.

Cô bày lần lượt các món ra bàn chính, với kinh nghiệm nấu ăn lâu năm của mình, cô tin sẽ không bao giờ khiến mọi người thất vọng. Đúng lúc đó Lão gia đi xuống, vẫn là bộ quần áo cổ tàu thanh thoát, mái tóc vuốt nhẹ ra đằng sau, mang khí chất của người thành đạt. Vừa thấy cô loay hoay ở bàn, ông đã cười:

- Bối, chuẩn bị bữa trưa hả con?

- Dạ vâng.- Cô cúi đầu lễ phép.

Lão gia nhà họ Chương vốn có xuất thân hàn lâm, nhưng bằng tài năng trời phú, ông đã nhanh chóng nỗ lực trở thành một bậc doanh nhân có tiếng tăm. Cô rất kính phục người đàn ông này.

Ông ngồi vào bàn trước, sau đó là sự xuất hiện của Đại tiểu thư Tử Dị, cô ngồi ngay cạnh ông, gửi đến cô hầu nhỏ một nụ cười. Cô cũng đáp lại rồi tiếp tục công việc bày bát đĩa ra. Sau đó là nhị thiếu gia Vương Thần, tìm cô lại đập thình thịch khi cậu xuất hiện, cảm giác trưa này thật khó lòng rũ bỏ, cô tin chắc vị hoàng tử ấy chính là Vương Thần không sai. Cậu nhìn cô rồi ngồi đối diện với ông Chương. Cô đứng vào cuối dãy bàn ăn để quan sát, có gì cần mình phục vụ không? Sau đó thì Tam thiếu gia Vương Tử cũng xuất hiện, vẫn cái điệu bộ ngông nghênh đó, làm cô thấy bức cả mình. Cậu ta đi qua còn nháy mắt với cô. Vương Tử ngồi xuống cạnh Nhị thiếu gia. Sau cùng là phu nhân, bà luôn luôn là người cuối cùng, từ người đã toát ra khí sang trọng, thanh thoát khó ai bì. Tuy đã lớn tuổi nhưng bà trông vẫn như một thiếu nữ đôi mươi, trẻ trung. Bà rất ít cười nhưng Thiên Bối biết khi bà cười sẽ vô cùng xinh đẹp. Mọi người đã ngồi đầy đủ và bắt đầu dùng bữa, bỗng lão gia vẫy vẫy tay với cô.

- Bối! Lại đây cùng dùng cơm với mọi người.

- Dạ xin lỗi lão gia, Bối không thể làm vậy được ạ.

- Không sao, ở đây không ai phản đối nên con cùng ăn đi, tiện thể ta cũng có việc cần trao đổi với con.

Thiên Bối không thấy ai phản đối thì cũng đành đồng ý cùng ngồi xuống. “Được thưởng thức các món ăn do mình tự tay nấu thật là ngon quá đi.”

- Bối, sắp tốt nghiệp phổ thông rồi, con có dự định gì chưa?

Cô đang ăn canh suýt bị sặc, bèn lấy khăn lau miệng rồi lễ phép:

- Dạ, con định học đại học ạ!

Nói thực, về vấn đề tương lai với cô vẫn còn là dấu hỏi lớn. Căn bản là học đã kém, không chắc đã tốt nghiệp thì còn tính gì đến đại học, cô cứ nói đại cho rồi. Vậy mà lão gia đã tinh ý nhìn ra khuyết điểm lớn này của cô ngay trên bộ mặt nói dối một cách quá kém chuyên nghiệp như vậy mà đưa ra lời đề nghị phải nói là hết sức “ngọt ngào” với cô:

- Khỏi nói ta cũng biết con đang khó khăn trong học tập, nên ta quyết bố trí cho Vương Thần dạy kèm con.

Đùng!

” Cái này là gì chứ? Sao lại có chuyện này chứ? Có phải thần may mắn đã gõ cửa nhà mình rồi không? Ha ha, ông trời thương mình rồi.”- Thiên Bối xúc động nói không nên lời, ”quả là trong cái xui lại có cái may. Không ngờ học kém cũng có lợi ghê.”

Cô quay sang dò xét thái độ của Vương Thần, cậu ta chỉ cười rồi nhẹ gật đầu. Cô bèn vui vẻ nhận lời:

- Vâng, cảm ơn lão gia ạ!

Thấy Thiên Bối cười híp mắt vì sung sướng thì Vương Tử lấy làm bức dọc lắm, cả bữa ăn mặt cậu ta cứ lì ra. Tử Dị gắp cho cậu một miếng sườn cá thật nạc, rồi nói:

- Em sao vậy? Không ăn cơm đi.

- Chẳng ngon gì cả nên em không ăn nổi.

Nói rồi cậu ta bỏ lên lầu làm mọi người ai cũng ngỡ ngàng khó hiểu, riêng có Vương Thần là hơi cười với hàm ý sâu xa.

- Thăng nhóc ngày càng ngang ngạnh, có lẽ tôi phải đưa nó sang Mĩ một chuyến thôi.- Ông Chương buông đũa, không hề hài lòng trước hành động thiếu giáo dục của cậu con út.

- Ba à...nó sẽ không đồng ý đâu.- Tử Dy lắc đầu ngán ngẩm.

” Sang Mĩ ư? Cậu chủ nhỏ sẽ sang Mĩ ư?” Thiên Bối bỗng thấy lòng nhói nhói...” dù gì thì...chắc không thể có chuyện đó đâu.”

- Dù không đồng ý thì cũng vậy, chờ nó học xong lớp 8, ta sẽ đưa đi luôn, ở nhà chỉ gây rắc rối cho người khác. Sao nó không bằng một phần của Thần nhỉ?

Lão gia có vẻ tức giận thật sự, ông không hay biết Vương Tử đứng trên lầu đã nghe thấy hết. Thiên Bối thấy rất lo lắng, cả bữa cô cũng không ăn được gì nhiều. “Dù gì lão gia cũng không nên so sánh cậu chủ với Nhị thiếu gia như vậy.”

Cô rầu rĩ đứng rửa chén trong bếp, mặc dù rất ghét tên tiểu tử đó nhưng cậu ta mà đi thật thì cô...hết người chơi cùng. Chắc cậu ta đói bụng lắm, cô nên nấu một ít cháo cho cậu ấy. Nói là làm, cô hí hục làm một tô cháo thịt băm rồi bưng lên phòng cậu chủ.

Cửa phòng bật mở, cô đi vào trong, lễ phép:

- Cậu chủ, mời cậu dùng ít cháo.

Bên trong phòng, một bản nhạc nhẹ đang réo rắt, còn Vương Tử thì đang ngồi bên khung cửa sổ trầm tư. Thiên Bối nhẹ nhàng bước đến, đặt tô cháo xuống bàn rồi len lén vỗ bộp vào lưng cậu ta:

- Hù! Làm gì mà cậu chủ nghe nhạc thắm vậy?

Nhưng bù lại những lời chửi mắng hàng ngày là cậu ta cứ ngồi dằn ra. Thấy Thiên Bối, cậu ta quệt vệt nước mắt. Cô hơi sững sờ, biết tính cậu chủ trẻ con nhưng rất ít khi thấy cậu chủ khóc. Cô bỗng thấy ngượng ngùng lạ.

- Có...chuyện gì?- Vương Tử làm mặt lạnh hỏi.

- À...tôi mang một ít cháo cho cậu.

- Vậy để đó rồi đi ra đi.

Lần đầu cô thấy biểu hiện lạ vậy của Vương Tử nên đành lặng lẽ đi ra ngoài. Tự nhiên thấy hụt hẫng lắm, trước giờ nghe cậu ta gây sự quen rồi, ” tự nhiên lạnh lùng vậy thật khiến người ta khó hiểu mà.”

Chương Vương Tử đã 14 tuổi, đủ để hiểu những gì đang diễn ra trước mắt mình. Cậu không còn nhỏ nữa, ở tuổi đang lớn thế này, dễ xúc động cũng là lẽ thường tình. Thiên Bối hiểu điều đó nên cũng không muốn nói gì nhiều, tránh làm ảnh hưởng thêm.

Vương Tử ngồi yên nhìn tô cháo nóng, tự nhiên lại khóc. Cậu mím chặt môi rồi lấy tay áo gạt nước mắt. Tại sao cứ nhiên lại khóc chứ?

5. Chương 5: Dạy Kèm

Tối nhanh. Sau khi dọn dẹp xong căn nhà, làm bữa tối và rửa chén, cô trở về phòng học bài và nghỉ ngơi. Hôm nay lại có ngẫu hứng lạ, Thiên Bối ngồi vào chiếc dương cầm cũ bằng gỗ (Quà tặng của lão gia khi cô mới vào nhà họ Chương). Những ngón tay mảnh khảnh nhẹ lướt trên phím đàn, những âm thanh thanh thoát nhất cất lên, tràn ngập căn phòng nhỏ. Thiên Bối hát một bản nhạc nhẹ nhưng hơi buồn. Cô mê hát,

từ bé đã mong muốn trở thành một ca sĩ, nhưng cuối cùng lại trở thành hầu gái. Nhưng cô đã hài lòng với cuộc sống này rồi nên ước mơ đó đành đem chôn cất sâu trong đáy lòng.

Bên dưới phòng của Thiên Bối là phòng của cậu chủ nhỏ. Lúc này, cậu đang dùng tay chống cằm ngồi bên cửa sổ, lắng nghe giọng hát của cô, lòng đủ mọi cảm xúc.

Đang chìm đắm trong bản nhạc, bất chợt có tiếng gõ cửa, cô bèn dừng hát và trả lời:

- Mời vào ạ.

Cửa mở, một chàng trai với mái tóc màu đen, đôi mắt màu cà phê dịu nhẹ bước vào. Thiên Bối liền đứng dậy:

- Nhị thiếu gia ạ?

- Ủ, tớ qua giúp cậu ôn bài, nếu cậu cần?- Vương Thần nở một nụ cười đẹp, nụ cười này lúc nào cũng xoa dịu tâm can của cô. Thiên Bối vội vàng gật đầu:

- Cảm ơn cậu.- Rồi cô mời cậu vào phòng mình.

Hai người ngồi vào bàn xếp, Thiên Bối run run bày sách vở ra. Chuyện này nhanh quá, không ai báo trước khiến cô chưa chuẩn bị tâm lí gì cả. Đầu tóc thì xù ra, trông chẳng ra làm sao.

Đây là lần đầu tiên cô gần cậu chủ như thế này, giờ cô mới để ý. Mắt Vương Thần rất đẹp, lúc trong trong màu cà phê, lúc lại đen huyền đầy quyến rũ, đúng là đặc biệt quá. Đôi mắt này đã hút hồn cô từ lần đầu tiên. Da cậu trắng hồng, mái tóc lúc nào cũng mang mùi hương bạc hà dễ chịu. "Sao cậu chủ lại đẹp như vậy được nhỉ?"

- Bối...cậu có thể tập trung vào bài được không?

Cô giật mình ngược xuống, nãy giờ toàn tập trung nhìn Vương Thần, hành động này thật sỗ sàng quá. Cô bối rối cầm cây bút lên ậm ừ:

- À...chỗ này...mình không hiểu...

Vương Thần chỉ từng chút một cho Thiên Bối, giọng nói vô cùng dịu nhẹ, làm Thiên Bối cứ say đắm mãi không thôi. Giảng qua giảng lại, cuối cùng Thiên Bối cũng hiểu được một chút. Cả hai đang cùng nhau giải một bài toán tích thì đột nhiên cửa phòng Thiên Bối bị đá cái rầm. Sau đó Vương Tử hùng hổ xông vào.

- Bà chị! Đừng hòng sàm sỡ anh tôi.

"Gì...chứ? Cậu ta lên...cơ à? Làm giật cả mình." Thiên Bối há hốc miệng nhìn.

Nhận thấy hai người họ không những không làm gì đen tối mà còn đang say sưa học bài, Vương Tử què độ, cậu đỏ mặt, lấy tay gỡ rối đầu:

- Hừ...bà chị chưa ra tay à?

- Ra tay...gì chứ? Cậu chủ coi tôi là loại người gì vậy?- Thiên Bối hét lên, cô không giữ nổi bình tĩnh trước sự xúc phạm quá đáng của Vương Tử.

- Tôi...xin lỗi.

Vương Thần nãy giờ mỉm cười quan sát hai người họ, cuối cùng cũng lên tiếng:

- Thôi nào, Bối, Vương Tử chỉ là trẻ con nên bỏ qua cho nó đi. Còn em, đang yên đang lành xông vô nói linh tinh. Đừng để anh nói với bố chuyện này.

Thiên Bối nghe lời Vương Thần luôn, không thèm chấp tên nhóc nhiều chuyện nữa. Quay xuống tập trung lại vào bài toán. Vương Tử đỏ mặt tía tai, vừa tức vừa buồn. Cậu không thèm nói gì nữa mà đi ra khỏi phòng.

Vương Thần dạy kèm cho Thiên Bối đến tận khuya mới xong, trước khi trở về phòng, cậu chợt kéo người Thiên Bối ngã vào ngực mình rồi thơm nhẹ lên trán cô, mỉm cười:

- Chúc ngủ ngon.- Xong quay đi ra khỏi phòng.

Thiên Bối đứng ngậy ra như phỗng, mặt ngờ ngạc nhiên. Mọi hoạt động ngưng tụ mất 5 phút. " Cậu ấy...làm vậy...là có ý gì hả trời?" Thiên bối vò đầu bứt tai chạy loanh quanh khắp phòng. - "Mai làm sao dám đối diện với cậu ấy đây, a! Chết mất! Ngại quá!"- Thiên Bối miệng thì lẩm nhẩm lo sợ mà trong lòng thì nở hoa rực rỡ.

Cô lên giường nằm trườn chần kín mít, tim đập thành thịch. Cảm giác bờ môi cậu ấy chạm nhẹ vào trán mình thật mềm mại. Căn phòng vẫn còn lưu lại đôi chút mùi hương bạc hà ấy. Thiên Bối không may may nghĩ ngợi gì nữa mà chìm vào giấc ngủ.

.

.

.

Vừa bước ra khỏi phòng, Thiên Bối đã bắt gặp Vương Thần đi tới. Mặt cô bắt giắc đỏ ửng, cúi gằm xuống, lí nhí:

- Chào buổi sáng Nhị thiếu gia.

Vương Thần chỉ mỉm cười xoa đầu cô rồi đi ngay. Tim Thiên Bối lại đập thành thịch rồi. Cảm giác này thật khó kìm chế. Trong bộ đồng phục nữ sinh, hôm nay cô có chải chuốt hơn, mái tóc nâu búi gọn lên cao, để lộ thớ vài sợi dưới gáy. Trông hết sức dịu dàng mà vô cùng đáng yêu. Cô bước xuống lầu thì bắt gặp Chương Vương Tử cũng vừa bước ra, cậu ta nhìn cô rồi nhún mày:

- Xấu mà làm màu thấy ghê vậy?

- Dạ, xin lỗi cậu chủ ạ!- Cô gượng cười cố nuốt cục tức.

- Không cần xin lỗi, xấu đâu phải cái tội.- Cậu hờ hững bỏ đi.

" Á á...đồ chết tiệt, dám nói chị mày thế à...! Chết đi."- Thiên Bối găm gờ nắm chặt hai tay.

Thiên Bối bước ra xe, chợt từ phía chiếc xe của nhị Thiếu gia, cậu vẫy tay:

- Bối! Lên xe mình đưa đến trường luôn.

Cùng lúc đó, cũng là tiếng cậu chủ nhỏ vang lên từ con xe riêng của mình:

- Bà chị! Cùng đường với tôi thì đi cùng luôn, nhanh lên.

" Hả? Cái gì đây? Sao hai người họ...!"- Thiên Bối đầu quay mòng mòng không hiểu gì cả. Một lần nữa cô lại đứng ngậy ra.

- Nhanh lên bà chị kia.

- Bối, cậu có đi không?

- Đi cùng tôi này.

- Đi với tớ cũng được.

- Á! Hai người thôi ngay đi.- Thiên Bối hét toáng lên rồi bỏ đi bộ một mình, không thèm nhờ hai người đó nữa, đúng là đau đầu hết biết.

Vậy là kết quả Bối phải cuốc bộ đến trường gần 5 cây số, chân như muốn rụng ra khỏi cơ thể. Cô thầm rửa: " Hừ, sao hai người kia không đuổi theo chứ."

Vừa đến được trường thì cô cũng muộn mất tiết đầu, "thật là xui xẻo quá đi". Vậy chỉ còn cách duy nhất là...trèo tường. Cô bạo dạn cởi áo khoác bên ngoài, buộc vào sau hông rồi bắt đầu công việc mà được cho là của "ninja" hay "thieves" hơn nữa có thể là "super man", thậm chí còn là "spider man".

Đang mên mê với "kế hoạch" của mình thì cô bỗng thấy có cái gì đó đang cọ cọ vào lưng

mình, cô quay lại, liền hét toáng lên:

- Biến thái.

- Em bảo ai là biến thái?- Thầy giám thị hùng hổ, mặt đỏ gay vì tức giận.

- Em...em xin...lỗi...thầy.- Giọng cô run run.

- Đã đi học muộn còn xúc phạm giáo viên, em có được dạy dỗ không vậy? Bộ bố mẹ em không dạy được em...-Thầy giáo chợt im bặt vì nhớ đến điều mình nói đã đụng chạm quá sâu vào cuộc sống riêng của Thiên Bối.

” Bố mẹ...Bố mẹ ư?...Mình có bố mẹ không?” Thiên Bối cúi gầm mặt, cô mím chặt môi như sợ mình sẽ lại không kìm chế được.

Thầy giáo thấy mình lỡ lời, bèn cười xòa:

- Thầy xin lỗi...em vào lớp đi...Mà học xong thì xuống gặp cô hiệu trưởng nhé.

Thiên Bối lững thững bước về lớp, hết như kẻ mất hồn. Đã lâu, lâu lắm rồi, cô chưa đến thăm họ. ” Có phải bảo là quên, là quên rồi đâu.” Cái ngày đầm máu ấy, cô cứ ngỡ là đã vứt bỏ được vào trong thùng rác của quá khứ, nhưng ngờ đâu...vẫn hiện thật rõ trong trái tim này. Thiên Bối nghe bên tai tiếng réo rắt của vĩ cầm, đây chẳng phải là bản nhạc mẹ thường chơi hay sao?

” Mẹ! Có phải mẹ đang ở trên đó nhìn theo con đúng không?” Thiên Bối bắt giắc ngược mắt nhìn lên bầu trời xa thăm thẳm. Chỉ một màu xanh cao vút cùng với vài đám mây trắng lác đác. Thiên Bối nhú mày cúi gầm xuống, tay gồng lên thành một nắm đấm để trước ngực:

- Mẹ yên tâm đi, con là ai chứ? Là cô gái tài giỏi mạnh mẽ nhất thế gian này. Con nhất định sẽ hoàn thành tâm nguyện của mẹ.

Cô vừa dứt lời, bỗng một làn gió thổi tới, nghe như tiếng cười hòa lẫn trong đó. ” Nhất định là ba mẹ đang rất vui mừng rồi.” Cô mỉm cười rồi thong thả bước vào lớp học. Cao Mẫn Mẫn đang ngồi chải lại tóc thì thấy Thiên Bối, vội reo lên:

- Này bồ, làm gì mà đi học muộn thế?

- Mình phải đi bộ 5 km đến trường. Sao mà không muộn được.

Cô bỗng cau mày, tức giận:

- Mà cậu cũng thật là, suốt ngày chỉ biết làm đom mà vẫn học giỏi là sao chứ hả? Chả bù cho tớ làm việc quần quật cả ngày mà cứ như bị ai đó lấy đi trí thông minh vậy.

Mẫn nhưn mảy, rõ ràng là đang cười nhạo cô:

- Hô hô, đó chính là chỗ khác nhau giữa người thông minh và người “kém” thông minh đó. Đã giỏi thì dù làm gì vẫn cứ giỏi thôi.

” Sao chứ? Con nhỏ này thật muốn chọc tức mình đây mà, tức chết được.”

Thiên Bối ném chiếc cặp xuống bàn, nằm tiu nghỉu. ” Tại sao mình lại học kém như thế chứ?”

Thiên Bối cũng không hẳn là học kém, mà do hàng ngày cô phải làm việc nhiều, đầu óc không lúc nào hoàn toàn thoải mái, thời gian học cũng ít đi nên mới vậy. Chứ không thì cô cũng chẳng kém cỏi gì so với Mẫn Mẫn kia đâu.

Mẫn Mẫn để ý thấy Bối Bối sầu não bèn cười:

- Sao lại xì mặt ra như thế? Nhìn chán chết đi được. Nếu cậu cần, mình sẽ dạy kèm cho.

- Mình đâu có thời gian mà học kèm chứ. Với lại Vương Thần cũng đang giúp mình học thêm.

- Cái gì? Hoàng tử “socola” á?- Mẫn Mẫn hét lớn.

- Không thì ai nữa đây?

- Không tin nổi. Không ngờ Bối nhà ta lại được cái tên vốn “super cold” đó dạy kèm. Ôi trời ơi...!- Mẫn Mẫn không giữ bình tĩnh nổi mà rít lên.

” Có vẻ Mẫn đã thái quá rồi!” Cậu ấy đầu đến mức lạnh lùng như cô tưởng, bù lại rất...dễ thương nữa....Nghĩ đến đó thôi là Thiên Bối lại muốn đỏ mặt. Hành động hôm đó của cậu khiến tim cô còn đập thình thịch đến bây giờ.

Đúng hôm nay lại có bài kiểm tra một tiết, cũng may hôm qua đã được Thần giảng qua dạng này, cô thừa sức làm. Ha ha. Kiểm tra xong, Thiên Bối ngẩng mặt lên trần nhà cười to ba tiếng. Cả lớp liền quay lại nhìn cô với ánh mắt: ” Đúng là siêu ngốc!” Rồi không hẹn mà cùng nhau cười khúc khích. Thiên Bối chỉ còn nước ngồi xuống mà đỏ mặt thẹn.

6. Chương 6: Thay Đổi Công Việc

Tối nay mưa. Căn biệt thự nhà họ Chương tràn ngập trong cơn mưa lạ xối xả. Thiên Bối đang chuẩn bị bữa tối trong bếp. Hôm nay tâm trạng cô rất tốt, chắc là do bài kiểm tra vừa rồi làm cực tốt. Vừa nấu ăn cô vừa nghe ngao vài câu hát nghe thật vui tai. Vương Tử ngồi tựa cằm vào bàn nhìn Thiên Bối cười. Cậu không hiểu tại sao cứ thích bắt nạt cô ấy, càng thấy cô ấy giận cậu lại càng vui. Cậu bắt giác lên tiếng:

- Hây! Bà chị.

- Dạ.- Cô quay người lại lễ phép.

- Không có gì, làm tiếp đi.- Cậu cười xảo trá.

” Gì? Tên nhóc này tính phá mình à, làm mất hết cả hứng.” - Thiên Bối đành nhin quay lên, trong lòng tức không thể tả.

Vậy là từ giờ Thiên Bối được ăn cơm cùng với nhà họ Chương, cô lại càng thêm yêu quý

những con người đã cứu mang mình hơn. Khi mọi việc vẫn diễn ra đều đặn như chiều quay của kim đồng hồ thì bỗng ông Chương nói khiến cả nhà giật mình:

- Từ giờ Bối không phải giúp việc cho nhà ta nữa.

Thiên Bối sững người, suýt đánh rơi chén cơm. Cô run run hỏi lại:

- Tại...sao ạ? Có phải cháu...đã làm gì sai phải không ạ?

- Tại sao vậy ba? Bà chị bị đuổi việc à?- Vương Tử cũng tò mò hỏi, trong lòng bỗng thấy lo lắng.

Ông Chương chợt cười lớn rồi từ tốn:

- Không phải? Ba thấy Thiên Bối nhà mình phải làm quá nhiều việc một ngày, không có thời gian học và dễ mệt mỏi nữa, vì vậy nên ba đã thuê thêm hai người giúp việc nữa.

Khỏi nói cũng biết cô xúc động như thế nào rồi, không ngờ ân đức lão gia dành cho cô lại lớn như vậy. Quả là trên đời này không còn ai có thể tốt hơn ông nữa. Cô ghen ngào:

- Con cảm ơn lão gia.

- Không có chi! Vì tin tưởng con nên ta giao phó cho con chăm sóc riêng cho Vương Tử.

” Gì? Chăm sóc riêng? Là hầu hạ cho cái tên tiểu tử đó ư?” Vừa mới tưởng là được leo lên chín tầng mây, giờ ngã phịch một cái đau đớn. Đúng là ” trèo cao ngã đau”.

Cô quay phắt sang lườm tên tiểu tử kia một cái, nhất định là cậu ta đã cố tình thu xếp để tiện hành hạ cô đây mà. ” Không ngờ cậu ta lại hèn hạ như vậy, mình đúng là nhìn lầm người rồi.” Nhưng bù lại, tam thiếu gia Chương Vương Tử lại ngây ra không hiểu gì, mắt mở thao láo nhìn cha mình, trên đầu hiện ra một dấu hỏi chấm to đùng.

- Sao hai đứa lại nhệch ra thế kia? Vậy giờ ta sẽ cho đóng thêm một chiếc giường nữa ở phòng Vương Tử, Bối thu xếp rồi xuống ở cùng em luôn nhé. Mà Vương Tử phải gọi Thiên Bối bằng chị đó nhé. Hai chị em chăm sóc cho nhau, không thì đừng trách ta.

Không hiểu sao ở cuối câu, ông lại nhấn giọng thật mạnh, rõ ràng có ý đe dọa hai người. Rồi mọi việc lại trở về như cũ, Thiên Bối ăn cơm mà lòng đau như cắt. " Tại sao mọi việc lại như thế này chứ? Cơ bản là cô không muốn mất thế giới riêng." Nếu đó là Vương Thần, cô đã vui vẻ gật đầu rồi chứ đâu bị gượng ép phải chung phòng với cái tên nhóc vừa ích kỉ, vừa điên điên kia chứ. " Thật là đau lòng quá đi, trời ơi!"

Wương Tử nhìn bộ dạng của Thiên Bối thì chỉ biết nắm chặt tay, cậu thực không có làm điều gì mà. " Tại sao cô ấy lại khổ sở như vậy chứ? Không lẽ ghét mình đến mức như thế này sao? Ở cùng phòng với mình là tra tấn với cô ấy sao?"

Về Vương Thần, cậu chỉ lặng lẽ quan sát, trông mắt màu cà phê đứng yên một chỗ, không có một chút động tĩnh nào. Xem ra cậu ấy đang suy nghĩ gì, cũng là một điều khó đoán. Nhưng ở nhà, cậu ấy tỏ ra lạnh lùng như thế, là một dấu hiệu không mấy vui vẻ sau này.

Kết thúc bữa cơm, không ai nói câu gì, tự động bỏ về thế giới riêng của mình. Vậy là ngày mai, hai người khác sẽ đến làm thay những công việc của cô. Còn cô chỉ có nghĩa vụ chăm sóc hay đứng hơn là hầu hạ Chương Vương Tử. Nghĩ đến là thấy tức. Chuyện này sao có thể xảy ra? Cô sắp phải rời xa căn phòng này rồi ư? Cứ nhiên lại nghĩ đến Vương Thần, cô muốn bên cậu ấy chứ không phải tên nhóc kia. Lão gia làm vậy cô cũng không trách, cô làm sao dám trách ông cơ chứ, là cô trách mình đã không mở lời trước sự sắp đặt này kìa. Đang nghĩ người ra thì bỗng có tiếng gõ cửa, cô hồ hững:

- Mời vào.

Bên ngoài, trong chiếc áo phong trắng đơn giản, quần thể thao, Vương Thần mỉm cười bước vào:

- Bối, cậu ốm sao?

Cậu ấy lúc nào cũng thế, cũng nở nụ cười làm người khác mê mẩn như thế. Hỏi làm sao cô không buồn cơ chứ.

- Xin lỗi, mình hơi mệt chút.

- Nếu cậu mệt quá thì hôm nay không học cũng được mà.

Thiên Bối hốt hoảng, giật tay áo cậu:

- Không...mình có thể học được mà.

Vậy là hai người ngồi lại vào bàn, đầu Thiên Bối cứ quay mòng mòng, cô không hiểu nổi những con số đang nhảy nhót trước mặt nữa. Cô bỗng ngẩng lên, chạm mắt Vương Thần đang nhìn mình, ánh mắt vô cùng dịu dàng, ấm áp, như chan chứa một tình cảm vô cùng lớn. Cô bất giác đỏ mặt, cúi gằm xuống, hai tay đan vào nhau. Họ như vậy một hồi lâu, tim Thiên Bối đập rất mạnh. Cô thấy phía đối diện thật im lặng quá, liền ngước lên nhìn. Cùng lúc đó, Vương Thần ghé sát mặt vào cô, mùi bạc hà thoang thoảng đâu đây. Khi môi cậu chuẩn bị chạm môi cô thì cửa phòng bật mở một cách thành linh, tim cô muốn rớt ra ngoài.

Chương Vương Tử bước vào, e dè:

- Bối, ba tôi nói là bà chị có muốn thêm gì ở phòng không?

Mặt cô đỏ như gấc, " may mà tên tiểu tử này vào đúng lúc, không thì...thật là..." Thiên Bối mỉm cười nhẹ:

- Dạ tôi không cần thêm gì đâu ạ.

Wương Tử không nói gì liền quay vụt ra, đóng sầm cửa. Là cậu đã đứng ở đó rất lâu rồi, bên trong bỗng dưng im lặng, cậu vì không muốn chuyện đó xảy ra mà nhất thời mở cửa xông vào thôi. Lúc ấy, cậu đã rất bối rối trước ánh mắt của anh. Có lẽ cậu là kẻ phá đám rồi.

.

.

Thiên Bối cảm thấy dạo này Vương Thần thật lạ, cậu thường có những cử chỉ khác thường ngày. " Ví dụ như chuyện hôm qua chẳng hạn, cư nhiên lại định...người ta. Không phải là cậu ấy thích mình chứ?" Thiên Bối đỏ mặt mà nghĩ đến, tim cô cứ đập rộn ràng.

- Sáng sớm đỏ mặt chi vậy bà chị? Khùng à?

Chương Vương Tử vừa đi ra khỏi cửa, đã vội châm chọc.

- Cậu chủ à...! - Khuôn mặt của Thiên Bối vốn đã đỏ, giờ lại càng đỏ hơn vì tức giận.

" Mỗi lần nhìn thấy cậu ta là mình chỉ muốn bóp chết, hừ hừ!"- Thiên Bối cũng dần tăng level từ cách kìm chế tức giận từ hần.

Wương Tử bỗng cười:

- Bối, để tôi đưa bà chị đi học.

- À vâng, cảm ơn thiếu gia.- Cậu chợt nắm tay cô kéo vụt đi.

Bàn tay Vương Tử lớn hơn bàn tay Thiên Bối, tay cậu nắm chặt tay cô, sức nóng từ đầu chuyền ra bao phủ lấy hai người. Bối cảm thấy thật khó thở, cô nhiều lần tìm cách rút tay ra nhưng cậu vẫn nắm chặt lấy tay cô. Đường như cậu sợ lạc mất cô, lạc mất trong dòng đời xô bồ này, lạc mất trong những tình cảm còn e ấp chưa thể nói ra. Vương Tử không còn quá nhỏ để có suy nghĩ như vậy, có thể là cậu lớn hơn so với lứa tuổi. Nhưng cậu biết rằng, một khi đã nắm bàn tay này, sẽ không dễ dàng buông ra.

Ra đến xe, cậu cùng Thiên Bối ngồi lên ghế sau. Lúc này cô mới rút tay được lại, lòng hồi hộp. Cô nhìn sang Vương Tử, cậu ta tuyệt nhiên không có cảm xúc gì, khuôn mặt bình thản lạ lùng. Thiên Bối thấy hơi khó hiểu, " tại sao cậu ta lại hành động như thế? Đúng là trẻ con mà." Họ yên lặng đến khi tới cổng trường nữ sinh phổ thông trung học. Thiên Bối cúi đầu chào rồi nhanh chóng xuống xe không ngoái đầu lại.

" Anh muốn mình gần nhau hơn...

Anh muốn nắm tay em...thật lâu...

Anh muốn bên em...mãi mãi..."

Khi bóng dáng nhỏ bé của Thiên Bối khuất sau những hàng cây xanh rợp thì Vương Tử mới cho xe rời đi.

Thiên Bối ngao ngán bước vào cửa lớp, nhìn Mẫn Mẫn trước mặt mà cứ ngỡ yêu tinh phương nào hiện hình.

- Mẫn à, dời tở over rồi.

- Gì? Lại làm sao nữa? Bộ mới té cầu thang, đập đầu vào tường hay bệnh sắp chết hả?

- Cậu trù ẻo tở đấy à?- Thiên Bối càng thấy bực bội muôn phần.

- Chứ không thì sao?- Mẫn vốn không quan tâm những chuyện của cô bạn nên chỉ hờ hững hỏi.

- Chuyện là...tở từ nay ở với thằng nhóc tiểu tử kia rồi. Haizzzz

- Thế có là gì mà cậu thờ ngẩn với than dài chứ?

- Cậu không hiểu tở ghét nó như thế nào đâu. Thằng nhóc ấy tở nghi nó có tiền án thần kinh đó.- Thiên Bối vỗ bộp xuống bàn, hai mắt sáng quắc.

- Gì? Làm gì đến mức đó, cậu chẳng lẽ trong đầu chỉ có tên Vương Thần đó hay sao hả?- Mẫn nhìn Thiên Bối với cặp mắt rất mang hàm ý châm biếm.

- Sự thật chính là vậy đó. Cậu không tin thì kiểm chứng mà xem. - Từ đâu bỗng xuất hiện cặp kính nobita to tướng và một cuốn sổ ghi chép bệnh án. Thiên Bối chứng minh mình không hề sai.

Mẫn chỉ lắc đầu thở dài, chợt trong đầu cô nghĩ: " Người thần kinh...là cậu mới đúng." Nhưng lại sợ không nói ra sẽ làm tổn thương trầm trọng bạn mình, biết đâu bệnh tình cô ấy lại nặng hơn thì thật khổ sở.

Thầy giáo bước vào lớp, học sinh nhanh chóng chuyển về vị trí của mình trước khi lọt vào con mắt của thầy. Thầy giáo chủ nhiệm dạy toán, tính tình nóng nảy, vừa vào đã quát lớn:

- Anh chị có biết năm nay là năm cuối cấp rồi không mà còn lêu lổng không chịu học bài.

Cả lớp im lặng.

- Bài kiểm tra một tiết vừa rồi, anh chị thật khiến tôi thất vọng.

- Thật tức không thể tưởng tượng nổi mà.- Thầy tức giận phùng phùng.

- Thì thầy đừng tưởng tượng nữa.- Thiên Bối tiện miệng nói leo.

Thầy giáo quắc mắt nhìn cô khiến cô nàng vội im bật, rồi thầy lại nói tiếp:

- Tuy nhiên cũng không phải là không có ai làm bài tốt. Tôi tuyên dương em Cao Mẫn Mẫn như thường lệ, đạt số điểm tuyệt đối. Các bạn còn lại cố gắng hết sức.

” Lại điểm tuyệt đối, cậu có phải người không thể hả Mẫn Mẫn.” Mẫn lạnh sống lưng vì cái nhìn hình viên đạn của Thiên Bối. Thực sự cô không có làm gì mà.

Thầy trả bài kiểm tra. 6,5 điểm. Mặt Thiên Bối méo xệch ” Aiz, mình đã cố gắng vậy là đạt có điểm khá là sao chứ. Ôi thất vọng trần trề. Làm sao ăn nói với lão gia đây.”

Tan học. Trời nhá nhem tối, chỉ còn đọng lại chút nắng trên những chiếc lá xanh kéo dài đến cả những con đường ngoằn ngoèo. Thiên Bối lững thững bước ra cổng trường, tâm trạng thật hết sức khó tả. Cả dáng người xiêu vẹo ngã trên cái bóng đen lui thui phía sau. Hẳn cú sốc điểm kém đã khiến cô như vậy. ” Thế này vừa khiến Vương Thần thất vọng, lại khó ăn nói với lão gia. Rồi lại bị cái tên tiểu tử kia chế nhạo.” ” Ôi thôi!” Cứ nghĩ đến đó là cô lại muốn bỏ nhà đi cho rồi. ” Quả là một ngày kém may mắn.”

7. Chương 7: Một Ngày Mưa

Mưa. Từng giọt pha lê trong suốt nhỏ trên khung cửa kính chảy dài thành từng vệt sáng lóng lánh còn e ấp một chút nắng vàng buổi sớm. Đâu đó trong không khí thoang thoảng mùi thơm dịu nhẹ của mặt ong.

Thiên Bối tung chăn vùng dậy, chợt quên phải làm bữa sáng. Nhìn đồng hồ mới 5 giờ 30, cô yên tâm mình không muộn học liền bật dậy như cái lò xo. Bỗng thấy có gì đó cộm cộm bên cạnh, cô cúi xuống nhìn thì bất gặp cái khuôn mặt to tướng của Chương Vương Tử đang say sưa ngủ. ” Cái này...Orz.....0o0”

- Biến tháiiiiiiiii.....Cứu vớiiiiiii!....

Wương Tử bị tiếng kêu chói tai tưởng thùng mành nhĩ cũng không hện mà hét lại:

- Aiiiiiiii?

Thiên Bối lấy chăn trùm lên người, run như cây sậy, mắt long lanh tỏ vẻ sợ hãi:

- Là cậu đó...!

Wương Tử ngậy ra 15 giây rồi mặt mũi bỗng tối sầm, răng nghiến ken két:

- Bà chị bảo ai biến thái hả?

Cô nhìn bộ dạng “cởi trần” của tên đại biến thái trước mặt, lại càng tái mét:

- Đồ biến thái...đồ xấu xa....

Wương Tử nhìn lại mình, lúc sau nhú mày, vớ cái áo vắt bên cạnh trùm lên người, miệng nở nụ cười gian trá:

- Xin lỗi bà chị, tôi có thói quen cởi trần đi ngủ cho thoải mái. Ha ha.

Thiên Bối thấy vậy thì vuốt ngực lấy lại “sự sống”, không quên quắc mắt với gã “vô lại” đối diện:

- Hừ, cậu chủ sao lại nằm giường tôi, không lẽ cậu biến thái thật?

Vương Tử đứng dậy, hai tay chống vào hông:

- Đây là giường cô? Có mà bà chị đang yên đang lành chạy sang giường tôi thì có.

Một phút mặc niệm, à nhầm hồi niệm:

Canh ba đêm qua, sớm chớp bỗng nổi bùng đoàn, mưa tuôn xối xả xuống căn biệt thự. Từng đường sáng loáng rạch ngang trời, chốc chốc lại lóe lên một tia sáng rồi bất ngờ tắt lụi. Tiếng mưa rơi lộp bộp trên mái nhà, cuốn theo những cơn gió thổi mạnh đập vào khung cửa kính. Thiên Bối mình toát mồ hôi hột, thần kinh căng như dây đàn, cô sợ nhất sấm chớp thế này. Cả căn phòng tối om, cô run rẩy nhìn sang bên giường cậu chủ vẫn im lìm, có vẻ ngủ ngon lắm. Thôi bị dồn đến đường cùng, cô rời chăn rồi rón rén đến bên giường Vương Tử rồi sõ sàng chui tọt vào trong chăn. Quả là ấm áp quá đi! Trong cơn mơ màng, Thiên Bối ôm chầm lấy người Vương Tử, cứ ngỡ cái gối ôm của mình lại còn dụi dụi đầu vào lưng cậu. Vương Tử choàng tỉnh, thấy bà chị bên cạnh có phần ngạc nhiên lại có phần thích thú, cậu quay lại choàng tay ôm lấy cô.

Và hai người ôm nhau ngủ đến sáng.

The end.

Cuộn phim hồi ức kết thúc. Thiên Bối tái mét mặt nhìn Vương Tử đang tức giận phùng phùng. Cô cười mà như không cười:

- Cậu chủ...tôi...

Vương Tử liếc xéo cô rồi quay ra bàn ngồi, vắt chân lên:

- Bà chị còn không mau đi nấu bữa sáng cho tôi.

Thiên Bối chợt nhớ ra, cô lại đứng dậy, đầu tóc xòa ra rũ rượi, trông thật giống yêu tinh, cô nhanh chóng vào nhà tắm chải chuốt gọn gàng rồi chạy bắn ra phía ngoài, không quên ngoảnh lại:

- Cậu chủ ăn nhẹ hay ăn mặn?

- Nhẹ đi.

Chờ Thiên Bối bước ra, mặt Vương Tử mới ửng đỏ lên, cậu vắt tay lên trán lẩm bẩm:

- Đồ...ngốc...

Thiên Bối đi vào bếp, cả người ửng đỏ: ” Nghĩ lại sao mình lại làm cái hành động đó trước mặt tên tiểu tử đó chứ. Haiz, xui kinh khủng ”.

Nhưng cô đã bắt gặp ngay hai người phụ nữ khác trong bếp, cô đứng ngây ra như phỗng. Họ đang thay nhau nấu bữa sáng.

- À...là cô Thiên Bối phải không ạ?- Một người phụ nữ trung niên dáng người gầy, da hơi ngăm, tóc xoắn mím cười chào cô.

- Dạ vâng...bác là...?- Cô thấy hơi run.

- Chào cô, tôi là người giúp việc mới ạ.- Người nọ lại mím cười.

- Còn người bên cạnh đây là?- Bỗng chợt nhớ ra cô gái trẻ bên cạnh, cô hỏi.

- Đây là con gái tôi - Khải Nhi.

Cô gái nhìn thoáng có vẻ rất lạnh lùng nhưng lại vô cùng xinh xắn, có nét đáng yêu, da trắng, tóc đen dài.

Thiên Bối chìa tay ra với cô gái nọ, mím cười:

- Chào bạn, mình là Thiên Bối, Dương Thiên Bối.

Cô gái nọ cũng bắt lấy tay Thiên Bối, nhưng mặt vẫn lạnh băng.

- Tôi là Khải Nhi, Du Khải Nhi.

Người phụ nữ trung niên vội xen vào:

- Thôi chúng tôi phải làm việc rồi, cô cứ đi nghỉ đi ạ.

Thiên Bối bèn cười xòa, xua xua hai tay:

- Dạ xin lỗi, cháu phải làm bữa sáng cho cậu chủ nhỏ.

Vậy là ba người loay hoay trong bếp được một thời gian thì Thiên Bối cũng xong phần của mình. Cô nấu món đậu chưng mật ong, rất là ngon mà ngậy nhé. Những miếng đậu trắng được cắt thành những ô vuông nhỏ, chưng qua nước sôi rồi cho vào mật ong nóng pha loãng, và cho thêm ít dầu thơm. Ăn vào sáng sớm vừa đem cảm giác ấm bụng lại rất dễ chịu. Cô bưng vào phòng cậu chủ nhỏ, miệng cười ngoác đến mang tai:

- Cậu chủ, hôm nay món ngon cực kì.

Cô đặt bát canh mật ong nóng cũng xuống trước mặt Vương Tử. Cậu ta nghe dạ dày cồn cào, ra sức ăn ngấu nghiến nó. Thiên Bối nói:

- Xin phép cậu chủ, tôi ra ngoài ạ.

- Ô bà chị cứ ở đây, ra ngoài làm gì?

- Tôi cũng nên mang canh cho nhị thiếu gia chứ ạ.- Cô nói xong liền quay lưng đi ngay.

Vương Tử thôi không ăn nữa, mất hết cả hứng. Cậu ngược nhìn ra ngoài trời. Hôm nay sẽ là một ngày mưa...

Bầu trời vẫn một màu xám tối om, mưa rơi không ngớt bên ngoài. Trong không khí, mùi ngai ngái của hơi đất ẩm bốc lên. Bên khung cửa sổ, tấm rèm trắng tung bay giữa căn phòng dưới sức kéo của bản lề. Một cậu thanh niên ngồi tựa đầu bên khung cửa, mắt nhìn ra xa xăm. Trông dáng người thật cô đơn, lãnh đạm làm sao. Vạn vật xung quanh cậu đều trắng xóa như mây trời, tất cả đều yên tĩnh, đều đang ngấm nhìn cậu ấy. Thiên Bối đứng chôn chân ở cửa phòng, nhìn theo. Đôi mắt trong veo màu thạch anh ám khói khẽ lay động theo từng cử chỉ của cậu. Cậu chợt quay lại nhìn, họ đối diện nhau, và đôi môi lại khẽ cong lên thành một nụ cười đẹp mê hồn:

- Bối, cậu đến khi nào vậy?

Cô thoáng giật mình, đưa tay lên gỡ gỡ đầu:

- Nhị thiếu gia, tôi mang cho cậu một ít thức ăn sáng.

Vương Thần lại cười, nụ cười có gì đó thoáng buồn. Cậu lại ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ. Thiên Bối theo lệ bưng bát canh nóng đặt lên bàn, đang định quay ra thì chợt một bàn tay nắm lấy tay cô níu lại. Thiên Bối ngạc nhiên quay đầu lại nhìn, ánh mắt hết sức khó hiểu. Vương Thần đang nhìn cô, nhìn bằng một thứ cảm xúc gì đó cô không thể biết được. Chỉ là...trông nó buồn lắm. Cô khẽ cựa mình:

- Nhị...thiếu gia.

Vương Thần khẽ buông ra, mỉm cười:

- Xin lỗi cậu.

Thiên Bối cứ thế một mạch chạy thẳng ra, tìm cô lại đập loạn nhịp rồi, không ngừng lại được cảm xúc lúc này. Nếu lúc đó cô không cố kìm chế chắc đã ôm chầm lấy cậu ấy mất rồi. Thiên Bối yêu Vương Thần, cô đã thừa nhận điều đó từ năm năm về trước. Chẳng có gì đáng xấu hổ nếu cô muốn ôm lấy cậu cả. Tình cảm của con gái, thường sâu sắc hơn con trai. Cô đã tự nhủ phải đè nén cảm xúc bản thân, chỉ cần được nhìn cậu từ phía xa thôi, như vậy là vui lắm rồi. Nhưng giờ, càng lúc tham muốn trong cô càng lớn. Thậm chí còn muốn chạm vào cậu ấy. Thiên Bối đứng ngây ra một hồi thì bất gặp Khải Nhi cũng đang đứng đối diện nhìn mình. Cô chẳng hiểu sao lại ngượng ngùng, nói lắp bắp:

- A...Khải Nhi...à?

Cô gái mặt vẫn lạnh tanh, đi lướt qua cô không thèm nói đến nửa câu. ” Cô gái này...rõ ràng rất kiêu căng.”

” A tức chết đi được! Sao mình cứ bị người khác khinh thường thế chứ?” Thiên Bối nắm chặt tay, ngẩng mặt lên trần nhà mà than thở.

- Đừng trách mình quá ngốc.- Bỗng một giọng nói vang lên.

Thiên Bối quay vụt về phía phát ra âm thanh, lại là tên tiểu tử kia. Cậu nhếch mép cười, đứng dựa vào tường, tay rút túi quần ra vẻ ta đây. Thiên Bối tự nhiên chẳng có hứng cãi nhau làm chi, thở ngắn than dài rồi cúi đầu đi qua. Vương Tử đơ tại chỗ, cái dáng đứng dựa bên cây cau phải đến ba phút mới hoạt động trở lại.

” Quái lạ? Sao cô ấy không nổi xung mà lại đi dễ dàng thế nhỉ?”

Một lúc sau thì Vương Thần bước ra, vẻ mặt lạnh lùng băng giá. Chương Vương Tử lại tiếp tục hóa đá cho đến khi anh trai đi qua.

Tự nhiên cậu tức sôi người ” Cái quái gì thế? Sao mặt ai cũng như đưa đám vậy trời.”

Một tia chớp lóe lên sáng choang, mưa vẫn tầm tã rơi không ngớt. Căn nhà lại chìm trong im lặng. Một ngày mưa không vui vẻ. Tất cả như hòa vào trong tiếng mưa rơi và cả dòng chảy trong suốt đi xuống từ những đám mây màu xám.

8. Chương 8: Ác Mộng Trở Về

Mẹ nhìn cô, ánh mắt hiền từ bỗng chốc vụt mất mà thay vào đó là màu đỏ tươi của máu dần xâm chiếm. Thiên Bối nín lặng, đầu đổ trong tâm hồn trong sáng tinh khôi của cô đã có những vết cắt sâu không ngừng rỉ máu. Muốn khóc, muốn chạy lại ôm mẹ, nhưng bản năng không cho phép. Máu vẫn cứ chảy, chảy dài đến gần chân cô, mùi tanh tươi xộc thẳng lên mũi. Thiên Bối thấy khó thở, cả người quần quai trong cơn đau tinh thần không tên. Nước mắt tuôn ra, hòa cùng những hạt máu bé xíu bắn lên mặt.

” Đau lắm, mẹ ơi con đau lắm...Mẹ đừng bỏ con đi.”

Thiên Bối gọi lặng trong bóng tối, nước mắt chảy dài ướt một khoảng gối trắng, lại là cơn ác mộng ngày trước trở về.

Vương Tử trở mình nhìn sang bên Thiên Bối, đôi mắt màu ca phê trong khê lay động, cậu đứng dậy, lại gần bên giường cô, chỉ thấy cả khuôn mặt cô toát mồ hôi ướt đầm, đôi lông mày co lại liên tục, khuôn miệng liên tiếp phát ra những tiếng gọi thảm thiết.

- Chị đang níu kéo ai vậy?- Cậu cúi xuống hỏi khẽ.

Bỗng vòng tay cô ôm chầm lấy cổ cậu níu xuống, giọng nói vô cùng hoảng sợ.

” Thần, cứu mình với, mình...sợ lắm.”

Vương Tử thoáng sững sờ, trông mắt màu cà phê liền chuyển thành đen huyền. Mà mỗi khi như thế thì là cậu đang...có ức chế trong lòng không sao nói được. Cậu nhứ mảy rồi ôm lấy Thiên Bối vào lòng, giọng nói vô cùng dịu nhẹ:

- Mình đây...đừng sợ.

Vương Tử ước mình có thể khóc, nhưng đành nuốt gọn vào trong. Tại sao cô chưa một lần gọi tên cậu trong mơ như vậy. Tại sao?

Nhận được hơi ấm từ người Vương Tử, Thiên Bối bớt run hơn, cô cũng thôi nói mê sảng mà nằm im trong lòng cậu, đôi khi còn khẽ mỉm cười.

- Thần, cảm ơn cậu.

Vương Tử biết làm thế nào bây giờ? Cười mà ngỡ đang khóc. Thực sự người đau chính là cậu đây, nghĩ lại thì rõ cuộc cô ấy cũng chỉ coi mình như một thằng nhóc mà thôi. Đành nuốt hết những ích kỉ trong lòng. Cậu thức trắng đêm ôm cô ngủ.

Sáng sớm thức dậy, thấy mình nằm tư thế “bé ngoan” trong lòng Vương Tử, Thiên Bối lại một lần nữa cất tiếng “hát opera” như hôm qua:

- Biến tháiiiiiii.

Vương Tử mới chớp mắt một chút, bị tiếng hét làm muốn vọt tim ra ngoài cửa sổ, cậu nheo

mắt trước ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, chiếu nên khuôn mặt hoảng sợ của Thiên Bối đang nhìn mình. Cô bỗng chốc ngó quanh rồi hùng hổ đập tung Vương Tử xuống giường:

- Đồ biến thái, tôi biết ngay cậu thể nào cũng có mưu đồ lợi dụng cho tôi vào trong phòng mình. Hóa ra cậu là biến thái, biến thái là cậu. Cậu biến thái kinh khủng cậu chủ ạ, biến thái của biến thái.

Cô nói mà muốn sái quai hàm. Vương Tử lần này tức giận thật sự, cậu bò lổm cổm dậy, xoa xoa cái mông vừa bị an tọa xuống nền đất, gằn giọng:

- Hừ, biến thái ư?

- Còn không ư? Lần này là cậu nằm trên giường tôi còn gì?- Cô chỉ vào vị trí ban đầu của cậu rồi hất ạt, tuyên bố một điều tưởng chừng hùng hồn lắm.

- Cậu- chủ- biến- thái.

Vương Tử vừa định nói chuyện hôm qua nhưng nghĩ rồi lại thôi. Cậu chỉ lắc đầu rồi đi vào nhà vệ sinh.

- Vâng tôi biến thái.

Thiên Bối cũng chẳng vừa, cô bực dọc đứng dậy rồi đi ra ngoài. ” Biến thái mà bày đặt dối nữa.”

Vừa mới nấu xong bữa sáng cho cậu chủ nhỏ, cô gặp Vương Thần đeo cặp đi xuống. Bỗng khuôn mặt đỏ ửng vì nhớ đến chuyện đêm qua. Cô giơ tay lên chào, nhưng động tác lại vô cùng gượng gạo:

- Buổi sáng vui vẻ, nhị thiếu gia.

Vương Thần khẽ cười, lại gần phía cô, kéo ghế ngồi xuống bàn ăn:

- Cậu có làm bữa sáng ình không?

Thiên Bối gạt đầu lia lịa rồi chạy vào trong bếp múc một bát canh bưng ra, vừa định đặt xuống

thì bỗng một bát cơm rang to liền nhanh hơn đặt trước mặt Vương Thần kèm với một giọng nói vô cùng khó chịu:

- Của cậu đây cậu chủ Vương Thần.

Thiên Bối và Vương Thần cùng ngạc nhiên ngược lên nhìn. Khải Nhi mặt lạnh tanh, không biểu hiện bất cứ cảm xúc nào, cô giống như một con búp bê bằng sáp vậy. Vương Thần thấy lạ bèn hỏi lại:

- Sao cô lại?

Khải Nhi chỉ buông một câu nói nhẹ nhàng, âm ngữ đều đặn:

- Tôi đã được lão gia phân phó sẽ chăm sóc riêng cho cậu chủ.

Thiên Bối nghệt mặt ra, không hiểu cái mô tê gì cả. Thoảng sau cô mới tiếp thu hết được những gì đang xảy ra, khẽ cười gượng:

- Thì ra là vậy, vậy xin nhờ cô giúp đỡ.

- Đó là nghĩa vụ của tôi.- Khải Nhi lại tiếp tục “mặt lạnh” rồi quay sang Vương Thần:

- Phiên cậu ăn hết cho.

Cậu chờ Khải Nhi đi khỏi rồi mặt méo như trẻ con bị bắt nạt:

- Thôi đời mình tàn rồi.

Thiên Bối thông cảm nhìn cậu rồi lại tự cười, mặc dù trong lòng cô có buồn một chút, mà buồn vì gì thì chắc ai cũng biết:

- Nhị thiếu gia đừng ngược đãi cô ấy là được.

- Tớ mong là cô ấy không ngược đãi tớ mới đúng.- Vương Thần làm bộ mặt tội nghiệp nhìn cô rồi buông tiếng thở dài.

Nói thế nào về cảm xúc của Thiên Bối lúc này bây giờ? Buồn ư? Một chút thôi. Vui ư? Một chút thôi. Cuối cùng thì nhị thiếu gia cũng đã có người chăm sóc, cô cũng yên tâm hơn. Nhưng dù sao cô cũng đã mong...người đó là mình. Thất thần một lúc, cô cúi đầu chào nhị thiếu gia rồi bưng tô cháo vào phòng cậu chủ nhỏ.

Vương Tử đang thay đồng phục thấy Thiên Bối bất ngờ xông vào, phần nộ:

- Bà chị biến thái vừa, không thấy tôi đang thay quần áo à?

Thiên Bối mặt cứ ngây ra y như kẻ ngốc, cuối cùng chỉ phán một câu xanh rờn:

- Cậu chủ có “body” đâu mà tôi ngắm.- Lại còn khê thở dài tỏ vẻ an ủi.

Vương Tử mặt tái mét, hết nhìn xuống người mình, rồi lại nhìn lên cô, lắp bắp không thành lời:

- Tôi...mới trẻ con...body gì chứ?

Thiên Bối chẳng nói nữa, khê khàng đặt tô cháo xuống rồi lấy đồng phục đi thẳng vào nhà tắm. Vương Tử cũng lặng lẽ đến ăn cháo, đôi mắt trong thoáng buồn. Cậu biết chuyện gì khiến cô ấy buồn như vậy...chỉ có thể là anh. Thôi thì cậu cố gắng chờ đợi vậy...chỉ bốn năm nữa thôi mà.

Thiên Bối chỉnh chu quần áo đi ra, khóe mi vẫn còn đọng lại những hạt nước li ti. Khóc, là khóc, Vương Tử nắm chặt tay đi ra ngoài, cậu ghét nhìn thấy nước mắt của cô ấy hơn bất cứ thứ gì trên đời.

Vừa bước ra xe, cô đã nói với Vương Tử:

- Cậu chủ, hôm nay cho tôi đi chung xe với nhị thiếu gia được không?

Cậu thoáng ngạc nhiên rồi lại nhẹ gật đầu. Thiên Bối hơi ngỡ ngàng trước quyết định của cậu nhưng rồi lại đi về phía xe của Vương Thần.

- Hôm nay cậu đi với mình à?

- Vâng, tôi có việc muốn hỏi thiếu gia.

Vương Thần mỉm cười đồng ý mở cửa xe cho cô.

Quãng đường dài trải dài với những rặng hoa đại nhiều màu sắc, từng cơn gió cắt vào hai bên cửa kính tạo thành những tiếng “vụt vụt” ồn ào. Thiên Bối dựa vào ghế, nhìn ra bên ngoài, lòng nặng như đeo đá. Vương Thần khê hỏi nhỏ:

- Có chuyện gì vậy?

Thiên Bối lay động, cô nhìn về phía cậu, trong mắt lóe lên một tia sáng nhỏ bé:

- Mình muốn hỏi...có phải đêm qua, cậu đã ôm...mình ngủ không?

Vương Thần lặng im một hồi. Đôi đồng tử hơi đậm lại, cậu suy nghĩ gì đó rồi quay sang cười với Thiên Bối:

- Phải.

Cô khê cong cong đôi mắt lên cười, quả là suy nghĩ của cô không sai mà, đúng là cậu ấy. Cô lại vùi đầu vào đệm xe, lòng dễ chịu hẳn, tảng đá đè nặng vừa rồi đã được dỡ bỏ. Vương Thần lập tức tắt nụ cười, cậu nhú hàng lông mày, môi hơi mím lại.

Cuối cùng cũng đến trường, Thiên Bối vẫy tay chào cậu rồi tung tăng đi vào lớp học, hoa nở trong lòng. Đúng là chỉ có Vương Thần mà thôi, rõ ràng là cậu ấy đã vòng tay ôm ấp ôm lấy cô. Cô cười tủm tỉm vào tới lớp. Cao Mẫn Mẫn vẫn tư thế hàng ngày, vắt chân chữ ngũ:

- Tiểu cô nương ngốc, bữa nay trúng gió phải không?

- Gì?- Thiên Bối rõ là tức mà vẫn ngoác miệng ra cười được.

Mẫn Mẫn muốn cười mà không cười nổi, “Cái cô này nhất định là đang khoái chuyện gì đây?”

Quyết tâm phải moi móc bằng được chuyện này, cô cười tà mị:

- Này Ngốc, có phải cậu đã gặp chuyện gì không?

Thiên Bối miệng vẫn giữ nguyên, hai mắt long lanh tỏ niềm vui thích.

- Chuyện gì? Làm gì có chuyện gì?

Mẫn liếc nhìn một cái rồi khẽ thở hắt ra một hơi dài:

- Cậu không nói mình nhất định sẽ không khách khí.

Thiên Bối giật mình, miệng giật giật mấy cái, hóa đá tại chỗ, cô biết rằng nàng bạn thân này sắp phun ra cái không đáng nói:

- Ấy, Mẫn à...chuyện đâu còn có đó.

- Vậy không mau nói ra chuyện khiến cậu ngây ngốc đi.

Thiên Bối hận, hận chết đi được, lần sau dù có chuyện gì cũng nhất định không có lộ ra mặt nữa.

- Thì...đêm qua...

- Đêm qua sao?- Bỗng hai mắt Mẫn sáng quắc.

- Đêm qua trong mơ màng, Thần đã ôm mình ngủ.- Cô nói liền một mạch cho đỡ ngại.

Mẫn Mẫn đơ vài giây rồi lập tức tỉnh táo, hỏi lại:

- “Super Cold” đã...làm thật á?

- Ủ.- Thiên Bối gật đầu lia lịa.

- Không tin nổi. I don't believe!- Mẫn ôm đầu hét lớn.

Đúng là không tin nổi, nhưng mà đối với Bối, sự thật chính là như vậy đó. Dù không muốn tin thì sự thật vẫn là sự thật thôi. Thiên Bối đắc ý cười, không hiểu sao Thần không thể khiến cô buồn lâu. Thiên bối chống cằm mỉm cười tủm tỉm, hôm nay thực sự là rất vui.

” Ngay cả nhận biết một lời nói dối

Em cũng không thể đoán biết được

Ngay cả nhận biết trái tim ai đó

Em cũng không thể cảm nhận được.

Thử hỏi người như em đây

Sẽ khiến tim bao người đau nhói.”

9. Chương 9: Khúc Sáo Buồn

Sau những ngày mưa không ngớt, cuối cùng hôm nay trời cũng hửng một chút nắng. Giọt nắng vàng ươm rủ xuống bên những chiếc lá xanh mượt, màu nắng tỏa hương thơm dịu dàng bao trùm lên căn biệt thự. Từ trên bầu trời cao, từng đám mây bông bành bện thành những chuỗi dài trải tận cuối cánh đồng cỏ lá úa. Len theo từng góc ngách, nắng đuổi bắt cơn gió vô hình, lại một chuỗi âm thanh vui tai cất lên.

Thiên Bối chống cằm nhìn ra cửa sổ lầu ba, nơi những cành cây ngợp lá bên dưới đang ra sức đan xen vào nhau và cả những vòi nước trong suốt dưới ánh nắng chan hòa, một làn hơi trắng đục xuất hiện đi ra từ dòng nước, đầu đó có tiếng sáo trúc.

Thiên Bối đánh mắt về phía cuối mảnh vườn, trên hàng bàn ghế đá, Chương Vương Tử nhẹ nhàng ngồi vắt chân chữ ngũ, trên tay cầm cây sáo nhỏ, động tác thật uyển chuyển, điệu sáo du dương vang lên, thứ âm thanh thật thánh thót làm sao. Một khúc nhạc nghe thật buồn, nỗi buồn man mác hòa lẫn trong những tiếng sáo vút lên cao. Như khắc lên bầu trời kia nỗi tâm tư thật khó cất thành lời mà phải gửi gắm trong cây sáo trúc.

” Không ngờ...tên tiểu tử đó cũng có khiếu ghê.”

Thiên Bối trầm nghĩ trong đầu rồi cười thầm, ánh mắt dõi theo từng cử chỉ nâng sáo, ngân sáo rất thành thạo. Cô mấp máy môi phở theo một bài nhạc, người bên ngoài kẻ bên trong như kết hợp làm một, cùng ca lên một khúc nhạc hay mà thoáng buồn.

Điệu nhạc cuối cùng cũng dừng lại, Thiên Bối mỉm cười hài lòng. Vương Tử đặt cây sáo yêu quý của mình xuống chiếc hộp rồi rời đi.

Vương Thần đứng trên hành lang, hai tay khoanh trước ngực, đôi mắt đen huyền lóe lên một chút ánh sáng kì diệu, miệng khẽ nhếch lên thành một đường cong khó hiểu.

Thiên Bối quả thực thấy trong lòng rất buồn, cô giống như đã bị hút vào trong giai điệu đó, đến nỗi khóe mắt sắp vương lệ đến nơi. Cô bỗng đứng thẳng dậy, nắm quyền đấm về phía trước mà nộ:

- Đồ tiểu tử ngốc, dám thổi bản nhạc đau lòng thế.

Lão gia vừa đi đến chỗ quẹo cầu thang, bất ngờ bị nắm đấm của Thiên Bối dí gần sát mặt, thót tim suýt ngã vật ra, ông run run:

- Bối...cháu bắt nạt...gì với ta...?

Thiên Bối bình tĩnh, xấu hổ không còn chỗ chui xuống, người run lấy bầy, lấp bấp:

- Lão gia...là con...tập võ thôi!

Chương lão ngẩn ra rồi bật cười thành tiếng:

- Hóa ra là vậy, ta lại tưởng con ghét ta...

Thiên Bối ngượng nghịu, lấy tay gãi gãi đầu, thực sự cô không có ý mạo phạm ông mà, chỉ là ông lên không đúng lúc. Chương lão gia cười xòa rồi rời đi, chắc hẳn ông từ giờ đi đứng trong nhà phải cảnh giác mọi phía rồi.

Thiên Bối đứng bất động. Cô đang mải suy nghĩ thì đã thấy Vương Thần đứng trước mặt từ bao giờ. Cậu nhìn cô mỉm cười. Thiên Bối lại luống cuống cả lên, mái tóc run run theo nhịp tim bất ổn định của mình. Cô thấy thật sự rất run:

- Nhị thiếu gia...xin chào.

Vương Thần bỗng tiến lại gần, dáng người cao của cậu che khuất đi bóng của cô, mái tóc đen huyền để vài sợi trước mắt, cặp mắt sâu hun hút nhìn vào cô, tay cậu khẽ đưa lên, bàn tay thon dài khẽ lùa qua những sợi tóc mềm mại buông rủ hai bên cổ. Những sợi tóc tựa như những dải lụa mịn màng mát mẻ. Vương Thần lại cười, cậu đã muốn được chạm vào tóc em từ rất lâu rồi. Cả mùi thơm thoang thoang từ cơ thể của em.

Thiên Bối thoáng ngơ ngàng, để ý người con trai trước mặt đang nhìn mình với ánh mắt rất khó hiểu, và cả tay cậu ấy đang giữ trên tóc cô. Cô đành mở lời:

- Thần...cậu....?

Vương Thần lúc này mới thoáng bừng tỉnh, giật mình rút tay lại, cười:

- Xin lỗi cậu...mình không cố ý.

Thiên Bối cũng mỉm cười gãi đầu, lòng rối bời:

- Không...sao đâu.

Vương Thần khẽ xoa đầu cô rồi đi ra, đáy mắt le lói một chút ánh sáng tà mị, ngón tay đặt lên môi mềm mại khẽ nhếch lên cười. Thiên Bối ngẩn ra, “hành động vừa rồi của cậu ấy há chẳng phải là rất...dịu dàng sao.” Hai má cô ửng đỏ trông rất là đáng yêu.

” Thần, cậu ấy...thật dịu dàng quá đi!”

Vương Tử ngồi trên giường, lắng nghe một bài nhạc vui vẻ. Cậu cười rồi tự tưởng tượng ra một ngày được nắm tay Thiên Bối dắt vào lễ đường.

Vừa lúc ấy, bên ngoài có tiếng của bác tài xế:

- Cậu chủ, đi học thôi ạ.

Vương Tử giật mình, chuẩn bị cặp sách rồi chạy ra, Thiên Bối cũng đã ngay ngắn ngồi. Cậu cảm thấy thanh thản, mỉm cười:

- Bà chị dám lên xe trước tôi.

- Xin lỗi cậu chủ!- Cô bèn vội đứng lên xin lỗi thì đầu va “cốp” vào trần xe. Cô kêu lên một tiếng rồi ôm lấy đầu, mặt mếu máo, đau muốn khóc.

Vương Tử cười lớn:

- Bà chị lúc nào cũng ngốc như vậy hả?

Thiên Bối mím môi, nhăn mặt tức giận: ” Thật muốn đánh cái tên tiểu tử này quá, lúc nào cũng báo hại mình không yên, đồ sao chổi đáng ghét!”

Và chiếc xe lao đi theo mệnh lệnh, trong xe vẫn vang lên tiếng cười thỏa mãn của cậu chủ nhỏ và tiếng chửi rửa không thành lời của cô nàng giúp việc Thiên Bối.

Nắng lên đẹp như tranh thủy mặc, bao trùm lên mọi vật, ban phát sức sống dồi dào. Con đường nhuộm màu hoa cúc, trong gió có tiếng gheo treu của những loài hoa dại không tên. Không khí vô cùng vui vẻ, dịu nhẹ.

10. Chương 10: Cái Tát

.

Một ngày quá nóng. Thường thì sau mưa sẽ rất nóng nực. Thiên Bối quét dọn xong căn phòng bữa bộn của Vương Tử thì ngồi bệt ra giường, mồ hôi ròng ròng chạy đua trên khuôn trán cao rồi thi nhau tuôn xuống khuôn mặt trắng ngần. Cô lấy tay quạt đi, nằm soãi ra giường, áp mặt vào tấm nệm êm mát, cơn buồn ngủ kéo đến và lôi cô vào miền của những giấc mơ.

Khi đang mơ màng kéo mi mắt dậy thì vừa bắt gặp ngay Chương Vương Tử đang dí sát mặt vào mình, hoảng hốt mà không kịp định hình, cô giơ tay tát ” bốp” vào mặt cậu ta một cái thật đau không báo trước:

- Biến thái...

Vương Tử bị tát bất ngờ, ngã vật ra đất, mặt nhăn nhó như khi ăn ớt, lấy tay xoa xoa má, cậu hậm hực:

- Bà chị điên rồi!

Thấy mặt Thiên Bối cứ ghệt ra, Vương Tử lại gần hươ hươ tay:

- Lại xuất thần à? Này...này...

Cô lại bất ngờ bừng tỉnh, một lần nữa lại thấy Vương Tử sát mặt mình, lại làm cái động tác như thôi miên trong phim. Cô nhắm tịt mắt rồi hét lên:

- Biến thái....!- Kèm theo đó là cái tát thứ hai vào má bên kia

Vương Tử đo đất lần hai, lần này mặt cậu đỏ bừng lên, phần vì cái tát của Thiên Bối, hai là vì tức quá không chịu nổi. Cậu bật dậy, gồng mình, hét to:

- Bà chị! Định mưu sát tôi đó à?

Thiên Bối giờ mới tỉnh hẳn, nhìn cậu chủ trước mặt đang nổi trận lôi đình thì run rẩy dúi dúi vào một góc giường, ra về người bị hại.

Đúng lúc cửa phòng bật mở, Chương lão gia chạy vào, bất ngờ chứng kiến cảnh tượng con trai mình đang dơ một tay hướng về phía Thiên Bối, còn cô thì sợ hãi lùi lại. Rõ ràng bắt tại trận con trai ông đang bạo hành con bé. Ông tức giận mà quát ầm lên:

- Chương Vương Tử, thằng con mất dạy này.

Hai người trong cuộc cùng ngậy ra, Vương Tử vội giải thích:

- Ba...không phải...là con...

” Bốp!”

Chưa kịp để con trai nói hết câu, ông đã giáng xuống má cậu một cái tát mạnh.

Vương Tử đương nhiên là ngậy ra như phồng rồi mắt ươn ướt. Không hiểu mình làm gì khiến ba đánh như vậy. Còn Thiên Bối, tất nhiên là mắt trợn tròn hết cỡ.

- Vương Tử, con học ở đâu cái thói bắt nạt người lớn như vậy?

” Đùng!”

Ồ, lúc này cậu mới ngợ ra, bắt nạt ư? Là ai bắt nạt ai? Cậu ầm ục nhìn ba rồi chạy vụt đi. Chương lão gia thấy thằng con chạy đi thì đứng yên đấy, ngán ngẩm thở dài, có lẽ đã đến lúc ông cần dạy bảo nó rồi. Chợt nhớ ra Thiên Bối, ông quay lại hỏi han:

- Bối! Con có sao không?

Cô ngạc nhiên đến nỗi mồm cứ há hốc cả ra, lúc sau mới lắp bắp được câu:

- Lão gia...con...con...

Ông lắc đầu mỉm cười vỗ vai cô:

- Không sao, đừng sợ, còn có ta giúp con mà.- Rồi sau đó đi ra ngoài.

Thiên Bối thoáng buồn, trong lòng bất chợt dâng lên một nỗi buồn man mác không rõ là gì. Chỉ thấy rất đau đớn. Cô nhớ đến lúc Vương Tử bị oan chạy đi, thực sự rất có lỗi với cậu ta, cư nhiên khiến cậu một lúc lãnh chọn ba cái tát đau. Nhất định cậu chủ sẽ rất giận, rất ghét cô cho xem.

” Ôi xong, tiêu đời mình rồi! Cư nhiên lại gây thù chuốc oán.”- Thiên Bối lấy hai tay xoa xoa thái dương chán nản.

Nghĩ bụng chợt nhìn đồng hồ:

- Muộn rồi!

Cô hốt hoảng thay quần áo cấp tốc, chải chuốt tóc tai mài móng chạy ra ngoài, vừa kịp lúc Vương Tử đang chuẩn bị đi, cô gõ cửa ầm ĩ, mái tóc bị buông vài lọn ra ngoài, trông thật thảm hại:

- Cậu chủ! Cậu chủ!

Vương Tử mở cửa xe, cô liền chui tọt vào bên trong, thở hổn hển, quần áo xộc xệch cả đi, mặt hơi đỏ lên vì nóng. Cô lấy lấy không khí rồi chợt quay sang nhìn Vương Tử, cậu ngồi đầm chiêu, trên đôi má phúng phính bung ra sữa vẫn còn hơi mờ mờ vết bột tai vừa rồi. Tự nhiên cô thấy rất có lỗi, nhẹ nhàng nói:

- Cậu...chủ! Tôi xin lỗi...!

Cô dè dặt quan sát, Vương Tử vẫn ngồi im, đầm chiêu nhìn về phía trước, hai tai bịt tai phone, tỏ ra không nghe thấy gì. Thiên Bối hơi buồn, cô cụp mi xuống một mỗi, chợt nhìn về phía phích cắm tai nghe, rõ ràng...là nó không có cắm vào cái gì, đang lơ lửng ở không trung. Rồi cô lại vụt nhìn lên Vương Tử, cậu ta vẫn “giả vờ” nghe như thật. Mặt Thiên Bối méo xệch, cô nheo mắt nhìn cậu rồi chợt nở một nụ cười “sặc mùi” nguy hiểm, cô sấn lại gần cậu, cười “hắc hắc”:

- Cậu chủ à...!

Tự nhiên thấy bà chị nói giọng “nổi da gà”, cậu lùi lại ra cửa, nhưng vẫn tỏ ra không nghe gì cả. Thiên Bối lại tiếp tục tiến tới, lần này cậu đã không còn chỗ lui, cô ngồi dí sát vào cậu, nhướn mày nói nhỏ vào tai cậu bằng chất giọng rất “ngọt ngào”:

- Cậu chủ à...cậu đang nghe bằng gì vậy?

Vương Tử quay ngoắt xuống nhìn, mới phát hiện ra ” lỗi kỹ thuật” của mình. Vội vàng thu tai nghe vào, mặt đỏ như gấc. Thiên Bối túm được điểm yếu của cậu, vội giật lấy dây tai nghe, nhoen miệng cười kiêu “hồ ly”:

- Cậu chủ? Bây giờ cậu nghe cái gì vậy hả?

Vương Tử lạnh gáy, cúi gằm mặt lẩn tránh, khuôn mặt lúc này của cậu thật đáng yêu muốn cắn. Thiên Bối dơ tay lên che miệng cười khúc khích, ném sợi dây qua bên, nhắm hai bên má của cậu mà kéo ra thật mạnh, cười ha ha:

- Ahhhhh.....cậu chủ ” dễ xương” ghê cơ.

Mặt Vương Tử hệt như cái bánh bao bị kéo xệ về hai bên. Cậu vùng vằng cả buổi vì hành động ” trêu chọc” độc ác của Thiên Bối. Khi xe đến cổng trường nữ sinh thì cậu đá phịch cô xuống xe, hậm hực đóng sầm cửa lại, quát lớn:

- Lái xe.

Thiên Bối đứng nhìn, không khỏi cười to.

” Thật là đã đời a, tên tiểu tử ngốc đó tưởng dễ bắt nạt mình hay sao hả? Chờ nha!” Cô cứ thế ngẩng mặt lên trời cười to, bộ dạng dương dương tự đắc lúc này thật đáng ghét. Mấy đám mây nghe tiếng cười “man rợ” của cô thì thi nhau xô vào thành một đám mây lớn đen sì, chắc là uất ức thay cho Chương Vương Tử. Rồi không hẹn, từng giọt nặng hạt rơi bộp xuống khuôn mặt đang thỏa mãn của Thiên Bối. Cô vội vã chạy vào lớp trước khi mưa to, cũng may vừa kịp. Thở hổn hển đứng ở hành lang, cô vuốt vuốt ngực trách số mình vẫn còn bị thần “xui xẻo” chằm. Đúng là ông trời không thể lường trước được. *

* * Vào đến cửa lớp thì cũng đã gần hết tiết một, cô e dè nấp ở cửa lớp, thậm thụt nhìn vào bên trong. Lúc này cô giáo đang rất say sưa giảng bài, không chú ý đến một “kẻ tội lỗi” đang đứng bên ngoài. Thiên Bối thở dài thườn thượt, lấy hết dũng khí nói to:

- Em xin lỗi cô.

Cô ngừng giảng, quay ra dò xét, bốn mắt nhìn nhau được tầm năm giây thì cô quay phắt vào giảng bài tiếp.
” A

Cô làm lơ mình! ” Thiên Bối bất động tại chỗ, hành động của cô giáo là sao chứ? Tại sao lại coi cô như không khí vậy chứ? Cô phẫn nộ mà nói to lần nữa:

- Em xin phép vào lớp.

Cả lớp quay ra nhìn chăm chú vào cô, nhìn như muốn rút con ngươi ra ngoài. Thiên Bối bỗng thấy chột dạ. Cô đánh mắt nhìn cô giáo trên bục, đây không nhầm thì là cô dạy xã hội nhân văn. Mà cô nhớ là hôm nay...đâu có tiết học đó đâu? “Thịch” Chột dạ lần hai, cô dỗi mắt nhìn xuống cả lớp.

” Oa, toàn khuôn mặt mới!” Thiên Bối cứng họng, hàm gần chạm xuống đất. Chuyện này...chuyện này há chẳng phải là...nhầm lớp hay sao? Cô bước lùi ba bước, nhìn lên biển lớp: 12A11.

Thiên Bối nghệt ra rồi luống cuống cúi đầu xin lỗi, sau đó một mạch chạy như bay. Đúng là không gì xấu hổ bằng chuyện này, không đứng đem khoe với người ta mình đi học muộn, lại còn sỗ sàng nhầm lớp.

” Ôi trời ơi, Thiên Bối ơi là Thiên Bối, mày đúng là hết thuốc chữa mất rồi.” Cô ngậy ngốc đứng dựa vào hành lang, khóc không ra nước mắt. Đang chán nản không biết làm thế nào thì chợt một hình ảnh đập vào mắt khiến cô không thể rời.

” Đàng xa kia...chẳng phải là Vương Thần sao? Đi bên cạnh còn có cô hiệu trưởng. Như thế này là sao? Giờ này cậu ấy có ở đây là vì việc gì?” Cô không thể tin nổi, tiếp tục dõi theo cho đến khi bóng hai người khuất sau dãy lớp 11.

Bên ngoài, bầu trời vẫn cao chót vót với màu xanh dịu nhẹ, mây đen đã tan từ bao giờ, mở ra những tia nắng xuyên qua vàng chói. Chiếu lên khuôn mặt đầy khó hiểu của Thiên Bối. Không hiểu sao trong cô có dự cảm...chẳng lành.

11. Chương 11: Giận Dữ

Một sáng chủ nhật ít nắng, Thiên Bối vừa xếp lại sách vở vừa nghe ngao hát vài câu, tâm trạng rất vui vẻ. Tối qua cô định hỏi thăm Vương Thần sao lại đến trường mình nhưng cuối cùng cũng đành thôi vì nghĩ chuyện đó đâu liên quan mình.

- Im đi!

Một tiếng nạt nộ cất lên. Thiên Bối đứng khựng lại, cô quay ngoắt về phía “đối thủ” ngắt “dòng cảm xúc” của mình.

Hóa ra là tên tiểu tử ngốc.

Chương Vương Tử đang cầm cúi bên bàn học, dáng vẻ tập trung cao độ, Thiên Bối tò mò không biết có lí do gì khiến tên “Đại lười” này lại chăm chỉ đột xuất như vậy. Cô lại gần phía sau lưng Vương Tử, ngó ngó lên xem.

Một mùi hương dịu nhẹ, thoang thoảng như hoa oải hương lan tới hai cánh mũi Vương Tử. Cậu bắt giác đỏ mặt.

” Chết tiệt! Bà chị ngốc này định không inh tập trung đây mà.”

Cậu lầm rầm trong cuống họng với vẻ bực bội. Nghĩ đoạn, cậu đứng bật dậy, đẩy thốc Thiên Bối sang một bên rồi lại ngồi phịch xuống căng mắt nhìn vào quyển vở trước mặt, như muốn nuốt gọn từng con chữ vào bụng mặc dù nó đã sớm bị con người phiền phức kia phá hỏng.

Thiên Bối bị đẩy bất ngờ có hơi chao đảo, chênh choáng một hồi mới giữ được thăng bằng. Cô liếc xéo tên tiểu tử đang cặm cụi bên sách vở ra vẻ chăm chỉ lắm kia một cái bóng mắt.

Tưởng chị mày dễ chơi thế hả?

Máu nóng trong người dâng lên cuộn cuộn, Thiên Bối nhảy phốc đến, liều mạng mà ôm ghì lấy tấm lưng rộng của cậu nhóc, nhất định không chịu.

Vương Tử bị bất ngờ, ngã chúi xuống, kéo theo cả Thiên Bối ngã phịch xuống đất. Cả người Thiên Bối đè lên cậu. Cậu rên rỉ đau đớn, Thiên Bối đối diện với khuôn mặt búng ra sữa của cậu, cô đột nhiên nhìn xuống đôi môi đang mím chặt của cậu. Tim đập “thình thịch” không ngừng.

” A! Cái môi này đỏ mọng như môi con gái ấy, da trắng mịn thế kia....” Thiên Bối say đắm nhìn khuôn mặt của Vương Tử, bất giác rung mình. ” Orz, mình biến thái rồi ư?”

- Tránh...ra...

Nhận thấy mức độ nguy hiểm của tình hình hiện tại, Vương Tử tím mặt, mạnh bạo đẩy Thiên Bối qua một bên. Cậu vừa đứng dậy phúi phúi quần áo, vừa nhăn mặt xót thương cho số phận bất hạnh của bản thân, ê ẩm hết cả mình mấy rồi.

Quay sang bên cạnh, bắt gặp đôi mắt thạch anh ám khói đang ngơ ngác nhìn mình, cơn giận trong cậu lại tăng lên, biến thành tiếng quát lớn:

- Bà chị điên à? Tự nhiên làm phiền tôi vậy?

Thiên Bối cười “nham hiểm”, ” không ngờ tên nhóc này khi tức giận dễ thương ghê!”

- Cậu chủ? Tôi chỉ tò mò thôi mà.

- Tò mò cái con khỉ? Im và đi làm việc đi.

Vương Tử giận dữ thật sự, cậu vùng vằng đi về phía bàn học tiếp. Thiên Bối chết đứng, miệng há hốc. Cô không ngờ cậu ấy...giận thật. Cô làm vẻ mặt ” tội lỗi” lại gần bóp vai cậu, năn nỉ:

- Cậu chủ à...tôi xin lỗi.

Vương Tử hất tay ra, vẫn cắm cúi vào trang sách trước mặt. Thiên Bối tiếp tục nắm lấy tay cậu kéo kéo:

- Cậu chủ...tôi xin lỗi thật mà.

Vương Tử đẩy Thiên Bối ra xa, chỉ tay về phía cửa phòng, nói lớn, đôi lông mày nhíu lại liên tục:

- C.Ú.T!

Thiên Bối mở mắt to hết cỡ, cảm giác nhói lên trong lòng. Không ngờ...cậu ấy nặng lời như vậy. Lòng tự trọng bị tổn thương ghê gớm, cô thấy hơi sững sờ. Bờ môi run run. Bàn tay nắm chặt lại, những móng tay nhỏ tưởng như đâm xuyên qua da thịt.

Nhìn bộ dạng đáng thương của Thiên Bối, Vương Tử bỗng thấy chạnh lòng, bàn tay đưa ra giữa không trung bất giác ngừng lại.

Không... Cậu dặn lòng phải dứt khoát...

Nghĩ vậy, Vương Tử cố đè nén tiếng thở dài, gằn giọng:

- Bà chị nghe gì chưa? C.Ú.T.

Thiên Bối giật mình tỉnh ra bởi tiếng quát. Trước giờ cậu chưa bao giờ dùng lời lẽ như vậy với cô. Nay cảm thấy rất đau lòng, cô chạy vụt ra khỏi phòng. Nước mắt đã dâng đầy khóe mi. Vương Tử thở dài, ngồi lại vào bàn, khuôn mặt trở nên lãnh đạm vô cùng. Quả là càng nuông chiều một ai thì càng khiến người đó dễ tổn thương.

Thiên Bối dựa vào lan can cầu thang thở hổn hển, từ khi nào, nước mắt đã lăn trên khuôn mặt trắng ngần. Cô thấy tim nhói đau, trong lòng dấy lên sự tuyệt vọng vô cùng. Cô biết mình đã sai nhưng không ngờ được...Mọi thứ xung quanh như quay cuồng.

Vừa hay lúc đấy, Vương Thần đi qua, thấy thế liền đi lại hỏi:

- Bối, cậu sao thế?

Thiên Bối nhìn người con trai trước mặt mình, màng nước mỏng bao quanh mắt cô khiến bóng hình cậu mờ nhạt và hư ảo. Nhưng cô vẫn nhận ra, người con trai có đôi mắt màu cà phê trong suốt dịu dàng, người mà cô thương thầm nhớ trộm suốt năm năm qua.

Cô ôm chặt lấy cậu, ôm thật chặt, như sợ bóng dáng ấy sẽ tan biến. Lúc này cô cần một nơi để có thể thả tung cảm xúc của mình. Vương Thần thấy cô ôm mình thì chỉ khẽ mỉm cười, lấy tay xoa mái tóc cô. Cảm giác cô thật nhỏ bé trong vòng tay cậu.

” Em giống như bồ công anh vậy...

Mỏng manh như thế

Thật khiến anh muốn ôm em mãi không buông

Bồ công anh bé nhỏ của anh.”

*

* *

Ngồi trên chiếc xích đu, Thiên Bối dựa vào vai Vương Thần, mắt nhắm lại lấy bình tĩnh. Xung quanh, nắng không còn chói, bầu trời thanh thoát toát lên vẻ cao xa vời vợi. Những loài hoa mọc bốn xung quanh vườn đua nhau tỏa hương thơm ngọt ngào như tô điểm thêm cho bức tranh trước mắt thêm lãng mạn hơn. Vương Thần ôm lấy bờ vai của cô, tham lam hít lấy mùi thơm từ mái tóc đen nhánh mềm tựa mây trời. Trông mắt màu cà phê lung linh sáng, đem theo một tia ấm áp lạ.

Bầu không gian im ắng lạ thường, chỉ có tiếng gió thổi vi vu luồn qua hai kẽ lá. Chiếc xích đu vẫn im ắng, tất cả dường như không muốn phá bỏ bức tranh tuyệt đẹp này. Bàn tay man mát của Vương Thần khẽ vuốt vuốt từng lọn tóc mỏng manh như cánh hoa bồ công anh của Thiên Bối, trong lòng dâng lên cảm giác yêu thương vô cùng.

Thiên Bối chợt giật mình, cô mở mắt, đôi mắt màu thạch anh ám khói lay động, vẫn còn vương lại vài giọt nước tinh khiết. Thiên Bối có đôi mắt trong suốt như pha lê, ngày thơ đến mức khiến người ta không kìm nổi mà muốn nhìn mãi không thôi. Cô lấy tay dụi dụi mắt, ấp úng:

- Xin lỗi cậu!

Rồi cô nhẹ nhàng thoát ra khỏi vòng tay Vương Thần, cậu chỉ mỉm cười, nụ cười lúc nào cũng sáng như ánh dương chói lòa. Thiên Bối thấy ấm áp, mỗi khi bên cậu ấy đều cảm thấy yên bình như vậy. Bờ môi mỏng cong cong thành một nét cười tuyệt đẹp. Cô yêu mỗi khi bên cậu ấy, yêu rất nhiều, yêu sự dịu dàng, chăm chút như một cánh hoa còn e sương mà cậu dành cho cô. Cô yêu tất cả những gì thuộc về cậu, ngay lúc này đây, cái nhìn trìu mến của cậu đánh cắp linh hồn cô mất rồi. Vương Thần bỗng đứng dậy, đi ra phía sau Thiên Bối, nói:

- Bối, mình đẩy xích đu cho cậu nhé!

Chưa kịp để cô trả lời, cậu đã đẩy mạnh một cái, Thiên Bối giật mình bám chặt vào hai sợi dây xích, chỉ thấy cả người bay lên thật cao, giống như sắp chạm đến được bầu trời kia. Cô thích thú cười lớn, tiếng cười giòn giã không phiền muộn. Vương Thần đứng bên dưới, ra sức đẩy, khóe môi cũng nhếch lên thành một được cong hạnh phúc.

Khung cảnh lúc này bỗng chốc vui vẻ lạ, Thiên Bối giống như một thiên thần nhỏ đang vươn lên trời cao. Mái tóc tung bay trong cơn gió lạ. Khuôn mặt tươi sáng vui vẻ, dường như gió đã giúp cô xoa đi những giọt nước mắt vừa rồi. Trong lòng cảm thấy rất thoải mái.

Bên trên, qua ô cửa kính, Vương Tử đứng nhìn cô, cũng nở một nụ cười, nhưng trong lòng lại thấy chua xót.
.....Năm ngày trước.....

Vương Tử đang ngồi chơi game thì cửa phòng mở ra, ông Chương bước vào, vẫn dáng vẻ thường ngày, bộ quần áo vảo lụa trung quốc đơn giản nhưng toát ra khí chất của một vị lãnh đạo. Ông có đôi mắt màu nâu rất sâu, tưởng như có thể thấu hiểu mọi việc. Cũng bởi ông là Tổng giám đốc một công ty tương đối lớn và có quy mô trong nước. Thế nhưng ông đối đãi với người lao động rất tốt, điển hình như Thiên Bối, nay đã đến lúc ông cần nói chuyện với con trai út của mình.

- Vương Tử.

Vương Tử vẫn cầm cúi với trò Karate trên màn hình siêu mỏng, cậu tập trung cao độ đến nỗi nghe tiếng cha gọi chỉ như tiếng muỗi vo ve.

- Vương Tử à...- Ông Chương gọi nhẹ, nhưng giọng đã bị kéo dài ra.

Vương Tử bị tiếng gọi nhẹ nhàng mà đầy uy lực của ông làm cho giật bắn cả mình, hấp tấp quay lại. Bất gặp gương mặt nghiêm nghị cùng ánh mắt có phần không vui ấy, cậu vô thức mà đứng thẳng người.

Vương Tử vội ngừng chơi, cất dọn đồ đạc vào một góc. Kéo ghế cho ông ngồi, tiện thể rót một ly nước.

Ông Chương nhìn từng cử chỉ của con, chỉ cười nhẹ, không biết trong lòng đang nghĩ gì nữa. Xong xuôi, cậu cũng ngồi xuống đối diện với ông, lễ phép:

- Hôm nay ba vào phòng con, có chăng là có việc gì ạ?

Ông nhìn cậu, đáy mắt lóe lên vài tia sáng kỳ lạ, khó hiểu. Ông cất giọng đều đều:

- Chẳng lẽ ba không được phép vào ư? Hay gián đoạn cảm hứng chơi điện tử của con?- Giọng ông đều đều.

Vương Tử thấy hơi chột dạ, trước nay ông rất ít khi vào tận phòng cậu thế này, có chuyện gì thì chỉ gọi cậu đến thư phòng dạy dỗ. Điều này thật không...tốt chút nào.

- Con không có ý đó.- Mặt cậu hơi tái.

Ông Chương nhấp một ngụm trà rồi nói tiếp:

- Con năm nay đã 14 tuổi rồi, cũng chẳng còn bé nhỏ gì nữa.

- Vâng.

- Việc học hành đạo này của con...con thấy tốt không?

- Dạ...! Chột dạ lần hai.

- Nếu con nghĩ mình giỏi rồi thì nghỉ học luôn cũng được.- Chén trà được đưa lên gần miệng ông Chương bỗng ngưng lại trong giây lát.

- Con xin lỗi!- Cậu hốt hoảng.

- Không có gì lỗi ở đây, sắp tới ba muốn đưa con sang Mỹ du học.

- Ba!- Cậu đứng bật dậy.

Ông Chương vẫn bình tĩnh, một tay đặt chén trà xuống mặt bàn, một tay ra hiệu cho cậu ngồi xuống. Vương Tử thấy tê tái cõi lòng.

- Đây là chuyện ba muốn nói với con?

- Phải.- Ông Chương không nhìn cậu, vẽ mặt đăm chiêu.

- Nhưng con không thích.- Cậu bướng bỉnh cãi lại.

- Con không có quyền đó.

Vương Tử nhói lòng, cậu không nghĩ đến việc ba quyết định nhanh như vậy, lúc trước cậu chỉ tưởng là ông nhất thời tức giận nên mới nói thế. Ai ngờ ông không hề đùa. Nhưng cậu thực sự không muốn đi đâu hết, không muốn xa nơi này, đặc biệt là xa Thiên Bối.

Vương Tử nhú mày, cố tìm một cơ hội ình để có thể ở lại.

- Con có thể...không đi được không?

- Trừ khi con đứng nhất khối 8 năm nay.

” Cái gì? Đứng nhất ư?” Vương Tử gào thét trong lòng, chuyện này tuyệt đối không thể? Làm sao cậu có thể làm được điều đó cơ chứ? Ngoài sức tưởng tượng.

- Nhưng...

- Nếu không ba tháng nữa xuất phát.

Ông Chương bỏ lại câu nói ngắn gọn rồi đứng dậy, đi thẳng ra khỏi phòng. Thái độ hoàn toàn dứt khoát, không một cái ngoái đầu.

Vương Tử chết sống, cậu không tin nổi những gì mình vừa nghe thấy. Không phải đùa, Lần này là thật! Cậu không có quyền lựa chọn. Ở lại hoặc ra đi.

12. Chương 12: Du Khải Nhi...đừng Coi Thường Cô Ấy

Thiên Bối ngồi bó gối trên giường, vẻ mặt đăm chiêu cố gắng tưởng tượng lại chính xác nhất sự việc đã xảy đến với cô ngày hôm qua.

” Vào phòng cậu chủ nhỏ, bị đuổi, xích đu, một nụ cười ấm áp, và cái cảm giác gì đó thật kỳ lạ khi cô nằm gọn trong vòng tay của Vương Thần.”

Giờ nhắm nghiền lại, cô vẫn không hiểu nổi tại sao Vương Tử lại nổi giận với mình như vậy, mọi ngày dù cô có chọc phá đến mức nào, cậu ta cũng chỉ đá đếu vài câu qua lại cho bõ tức, chứ tuyệt nhiên chưa có bất cứ hành động nào làm tổn thương cô như ngày hôm qua.

Lại còn cái cảm giác kỳ lạ đó nữa chứ, rốt cuộc là gì vậy?

Suy nghĩ một hồi vẫn chưa tìm ra câu trả lời, cô khẽ lắc đầu thở dài. Đang định quay ra thì bỗng, cánh cửa bằng gỗ bật mở. Tiếng “cọt kẹt” khe khẽ thu hút mọi sự chú ý của cô, theo sau đó là bóng một cô gái nhỏ. Thiên Bối nheo mắt nhìn người ấy như nhìn sinh vật lạ:

- Khải Nhi?

Người đang đứng dựa vào cửa, mái tóc dài đen thẳng xoa ngang vai, bên mái còn cài một chiếc nơ xinh xinh màu xanh lơ, khuôn mặt bầu bĩnh của cô nàng bị cặp kính nobita che gần hết, đôi môi màu hồng phớt xinh xắn, mặc áo váy và quần short trông rất xì teen.

Cô gái đó, không ai khác, chính là Du Khải Nhi – người giúp việc mới của Chương gia

- Woa...trông style thế?- Thiên Bối tỏ vẻ ngạc nhiên.

Khải Nhi nhếch miệng cười, nụ cười thoáng sự chế nhạo, cô khoanh hai tay lại trước ngực, nhìn Thiên Bối bằng nửa con mắt.

- Cậu thực sự không biết tôi là ai sao?

Thiên Bối chưng hửng, không ngờ đến câu hỏi này. Phải mất một lúc, khi bộ não đã làm việc hết công suất để thu gọn hình ảnh của cô gái xì teen đứng dựa vào cửa, cô mới thất kinh, đứng bật dậy, giọng run run như không tin vào mắt mình:

- Cậu chính là...!- Thiên Bối ngồi bật dậy, há hốc miệng.

Khải Nhi hứng khởi, chuẩn bị sẵn bộ mặt dương dương tự đắc để khinh thường Thiên Bối.

- Là...Du Khải Nhi?

” Rằm!”

Khải Nhi lập tức ngã vật xuống, một màn đo đất rất ấn tượng, cô gái này không phải ngây thơ đến mức đó chứ? Cô lồm cồm bò dậy, hai mắt long lên những tia đỏ ngầu, gần như hét lên:

- Cậu đùa với tôi à? Cái đó ai cũng biết mà.

Thiên Bối nghệt mặt ra, chẳng hiểu nổi lý do vì sao người kia bỗng dưng nổi giận với mình, cô đâu có nói sai gì chứ. Cô nhăn mũi, tay bóp bóp trán ra chiều nghĩ ngợi, bộ dạng này đúng là ngốc nghếch hết tởm.

Bỗng, cô “À” lên một tiếng, hai mắt sáng rực, dường như là đã có câu trả lời thấu đáo rồi:

- Hay...ý cậu là...cậu là người giúp việc của Vương Thần?

Đùng đoàng!

Khải Nhi nghe như có sét đánh ngang tai mình, sự thật sao mà phũ phàng thế?

Cô liếc xéo Thiên Bối như nhìn một kẻ tâm thần vừa trở về từ đồi Búp Lê. Thề là lúc đó cô đã phải tổn mất một nửa tinh thần để điều chỉnh hành động của mình, nếu không cô sợ mình sẽ không kiềm chế nổi mà lao vào cắn xé cô gái nhỏ kia ra mất.

Ồi lạy Chúa, trên đời này thật sự có kẻ ngốc đến vậy sao?

Khải Nhi lăm rằm khó chịu, rồi lại gần cô, quắc mắt nhìn sau đó ngồi phịch xuống chiếc ghế bên cạnh, vắt chân chữ ngũ. Vô tư rót một chén trà thưởng thức, phải nói hình ảnh của cô lúc này trông rất quý phái, từng cử chỉ đều tỏ ra là người có giáo dục, phong thái của tầng lớp quyền quý. Thiên Bối lại tưởng như trước mắt mình là một quý cô thanh nhã hay vị tiểu thư danh giá nào đó nếu không mặc bộ quần áo vừa rồi lên. Sau một hồi bình thần, Khải Nhi đặt chén trà xuống, nói:

- Cậu nên gọi tôi bằng một tiếng “bà chủ”.

Đến lượt Thiên Bối ngã vật ra giường, một lúc sau mới ngóc đầu dậy được, hai mắt vẫn trợn lên như ốc bươu, giơ tay lên miệng bụm lại tiếng cười của mình:

- Cái gì? Hôm nay không phải cá tháng tư à nha.

Khải Nhi tỏ ra bình tĩnh, cô đã đoán trước được chuyện này nên chỉ khẽ mỉm cười:

- Đây là sự thật.

Thiên Bối đã sớm ngồi đối diện trước mặt Khải Nhi, ánh mắt rất là nghiêm túc, hiện lên dấu hỏi chấm to đùng:

- Vậy thì cậu là?- Cô ngắt quãng rồi nuốt nước bọt ừng ực- Không lẽ em gái của lão gia?

- Không, cậu thật là ngốc.- Khải Nhi bắt đầu mất bình tĩnh. Cô đặt mạnh chén trà xuống bàn, làm sóng cả nước ra ngoài.

- Tôi chính là...

Cạch!

Vừa đúng lúc đó, Chương Vương Tử vừa đi học về, mở cửa phòng, cậu đã ngạc nhiên mà thốt lên:

- Mẹ?

” Mẹ? ai là mẹ?” Thiên Bối ngơ ngác nhìn xung quanh phòng rồi lại nhìn vào Khải Nhi, lúc này cô đang nở một nụ cười vui vẻ hướng tới Vương Tử:

- Con đi học về rồi đó hả?

” Cái gì? Hai người họ đang diễn kịch trước mặt mình đấy à?” Cô ngạc nhiên đến nỗi hai con ngươi muốn rớt ra ngoài.

Vương Tử nhú mày nhìn rồi sau đó đi thẳng vào bàn, để cặp sách lên rồi nhanh chóng lấy chiếc laptop ra nghịch, không thèm chú ý đến xung quanh. Khải Nhi bực bội đập tay xuống bàn:

- Tiểu Tử, về không chào mẹ một tiếng? Ai dạy con cái thói mất dạy như vậy hả?

Vương Tử quay ra nhìn, ánh mắt lạnh lùng xen lẫn cả sự hờn dỗi:

- Gì hả? Không phải bà đang ở nước ngoài à? Bỗng dưng về chi vậy?

- Thằng nhóc này, con không biết mẹ nhớ con nên mới về à? Mà mẹ về được một tuần rồi đấy nhé. - Nói rồi Khải Nhi chạy lại, véo tai Vương Tử một cái rõ đau. Cậu nhóc chỉ kịp ré lên một tiếng rất to.

Thế đấy. Dù Khải Nhi không ai khác chính là mẹ ruột của Chương Vương Tử. Mọi người không nên ngạc nhiên quá vì hành động ban đầu của cô nàng. Cô luôn thích xuất hiện bằng những trò rất quái đản hòng làm mọi người ngạc nhiên. Lần trước là giả làm bà lao công quét rác, rồi tuần trước là cô giúp việc mới, và

hôm nay là cô gái tuổi teen, có thể nói Khải Nhi là người đa nhân cách, cô có thể làm mọi chuyện, đặc biệt vì con trai yêu quý của mình. Thoáng nhìn cô như mới 18 tuổi nhưng thực chất đã 29 tuổi rồi. Thiên Bối không thể tưởng tượng được hình ảnh hai người họ đi cạnh nhau...

Hắn rất giống...chị em.

Thiên Bối không thể tin nổi những gì mình vừa chứng kiến, khỏi nói cũng biết cô sốc như thế nào, điều này thật sự rất vô lí. Đã là mẹ của Vương Tử, tại sao khi cô gái xuất hiện, Vương Thần lại tỏ ra xa lạ như vậy...

... Trừ khi...

Không thể nào...

Chẳng lẽ họ...?

Ha ha... Sao có thể chứ?

Không, chắc chắn là như vậy...

Chắc chắn là... hai người họ đã cùng hợp tác, diễn vở kịch này một cách hết sức trơn tru.

Mà khoan đã, cô suy nghĩ lại thật kĩ, nếu như cô gái này là mẹ của cả hai cậu chủ thì... Sao cô ta trẻ thế kia, để khi nào chứ? Còn nữa, Chương Vương Tử, cô giờ mới để ý là Khải Nhi rất hay tránh mặt cậu chủ nhỏ mấy ngày trước, thế nào mà cậu ta không nhận ra...

Thiên Bối toát mồ hôi hột, đầu óc quay mòng mòng với một đồng dấu hỏi to nhỏ. Nghĩ mãi cũng không sao tìm ra câu trả lời thích hợp.

Nghĩ đến đó, Thiên Bối muốn bốc hỏa, tức giận không thể chịu đựng được. Cô hẳn học nhìn về phía Vương Tử, vừa giận chuyện hôm nay, vừa giận cả vụ hôm qua cậu ta khiến cô khóc nữa.

Cô chưa kịp mở mồm thì... một dáng người cao lớn, mang theo hương bạc hà thanh khiết tràn ngập căn phòng, nhẹ nhàng tiến vào.

Thiên Bối sững người

Dường như có hẹn trước, Vương Thần cũng bước vào phòng, ngạc nhiên trước khung cảnh trước mắt rồi bỗng cười tươi:

- Khải Nhi à? giờ này sao cô lại ngồi đây? Không đi làm việc đi.

Thiên Bối đã giận lại như bị thêm dầu vào lửa, quát âm lên:

- Cậu khỏi cần giả vờ nữa đâu Nhị thiếu gia.

Wương Thần ghệt mặt ra...rồi vội vàng hiểu ý, cậu giơ tay lên gỡ đầu, cười gượng.

- Mình xin lỗi...! - Xong cậu quay sang nói với Khải Nhi.- Con chào dì!

" Dì? Đây chẳng phải là cách xưng hô...với em gái của bố sao?"- Thiên Bối càng lúc càng thấy điên cái đầu. Sao lại rắc rối như thế này chứ?

Một người thì "mẹ" còn một người thì "dì", muốn chọc tức cô đó hả? Sống ở cái nhà này năm năm rồi mà chẳng lẽ vẫn còn bí mật giấu cô nữa sao?

Thiên Bối mặt mày nhăn nhó, vò đầu bứt tai như muốn bật tung cả bộ óc ra. Rốt cuộc là chuyện gì đang diễn ra thế này?

Thấy Thiên Bối suy nghĩ tội nghiệp đến mức ngây ra, Vương Tử thở dài giải thích:

- Bà chị y như ngọc ấy. Để tôi nói à nghe nè, mẹ tôi là vợ hai của bố. Anh Thần là con của mẹ cả. Tức là Chương Phu Nhân mà bà chị gặp đó. Nói trắng ra thì tôi và anh Thần là anh em cùng cha khác mẹ. Hiểu không?

Thiên Bối tiếp tục ghệt mặt ra...như đang cố nuốt những gì vừa nghe được vào trong đầu, " mẹ trẻ, mẹ cả, con cả, con thứ." Á... Đối với những người gốc như Thiên Bối thì điều này quá sức tưởng tượng.

Lại thấy vẻ mặt “chậm hiểu” của cô, Khải Nhi đành phải nói:

- Cưng đúng là ngốc như lời đồn. Tôi là vợ hai của Lão gia cưng bây giờ đó. Tôi sinh ra Vương Tử, còn Mai Hiểu Loan, tức bà chủ của cưng ấy, là người sinh ra Vương Thần. Hiểu chứ, nên Thần gọi tôi bằng dì đó.

Vương Thần chỉ lặng lẽ cười quan sát. Đối với cậu mà nói, Thiên Bối dù ngốc nhưng vẫn vô cùng đáng yêu.

Sau hai lần giải thích, cuối cùng cô cũng hiểu ra, gật đầu cái rụp. Nhưng rồi cô lại ngẩng mặt lên, hai mắt sáng quắc như đèn pha:

- Vậy thì thưa Chương thiếu phu nhân...sao cô lại trẻ thế ạ, nhìn ra chỉ bằng tuổi tôi.

Khải Nhi phì cười, tiện tay vuốt vuốt mái tóc mềm mại của mình:

- À...một phần là do tự nhiên, một phần là tôi tự biết chăm sóc da. Nếu cưng hứng thú, chúng ta nên gặp nhau vài buổi để tầm sư học đạo, ok chứ?

Giờ thì Thiên Bối đã hiểu ra cái tính của Vương Tử thừa hưởng từ ai rồi. Lúc đầu cô thấy cậu ta chả giống lão gia cũng chẳng giống phu nhân. Bỗng dưng Vương Tử nói to kèm theo sự tức giận:

- Hai người ra phòng khách mà tâm sự. Để tôi học bài coi.

Thiên Bối chợt nhớ ra “mối thù” với tên này, quay ánh mắt sắc như dao của mình nhìn cậu ta. Đang định xả giận thì cũng may đã có người giúp cô rồi. Kính cận nobita lon ton lại gần sau lưng Vương Tử, hai bàn tay trắng nõn mịn màng vươn ra phía trước, nhằm hướng hai cái má bầu bầu kia mà nhéo xuống.

Thiên Bối chết lặng. Nhìn gương mặt Vương Tử đỏ gay do bị hành hạ, trong lòng bỗng trào lên một niềm xót thương không sao tả nổi, nhưng cũng không thiếu sự hả hê.

Đúng là mẹ nào con nấy...

Mẹ nào con nấy...

Sau đó, hai người bị đá thẳng ra ngoài, cụ thể là Thiên Bối và “mẹ trẻ” Khải Nhi. Còn lại Vương Thần trong đó, nghe đầu dạy kèm cho cậu ta. Cô vào bếp, pha hai tách trà Mật Đường đặt ra bàn, lễ phép:

- Mời dùng, Chương Thiếu phu nhân.

- Không có gì, cưng ngồi xuống đây cùng nói chuyện nào.

Thiên Bối ngồi xuống đối diện, vẻ mặt bối rối do đột nhiên thay đổi giai cấp. Dù gì cô ấy cũng là bà chủ của cô, những hành động trước đây thật đáng trách. Khải Nhi là người phụ nữ đẹp, vẻ đẹp rất tự nhiên và quý phái, nổi bật là đôi môi gợi cảm đỏ mọng, điểm này quả giống Vương Tử, sao trước đây cô lại không để ý nhỉ. Rồi đôi mắt to đẹp và sóng mũi cao. Cả người toát ra khí chất cao sang, quyền quý. Quả không hổ danh Phu nhân nhà họ Chương. Nhưng điều cô ngạc nhiên nữa là sao Chương lão gia lại lấy những hai vợ, không phải là quá...tham sao hả? Nhưng cô nào dám nói ra...

Khải Nhi im lặng một hồi rồi đặt chén trà xuống, cười:

- Chắc đang hỏi tại sao lão gia lại có hai vợ hử?

Thiên Bối luống cuống gật đầu như kẻ bị bắt quả tang làm việc xấu.

- Vì...

- Ôi trời ơi! Kẹo bông nhỏ của ta đây à?- Tiếng Chương lão gia phá ngang bầu không khí. Ông vừa đi làm về, phần khích chạy lại ôm chầm lấy Khải Nhi, quàng cả cái va li qua một bên. Còn thiếu phu nhân lại thoáng đỏ mặt. Thiên Bối biết ý, đành lui ra ngoài.

Bên ngoài đã chập choạng tối, phía cuối chân trời đang chuyển màu da cam đỏ rực, những cơn gió nhẹ thổi, khiến tâm trạng Thiên Bối thoải mái, cô đứng dựa vào lan can lầu ba, tận hưởng cảm giác cơn gió mơn man da thịt. Cô nghĩ về hai cậu chủ, đến giờ cô vẫn còn ngạc nhiên khi hai người họ không phải cùng sinh ra từ một mẹ, mà là của hai người khác nhau. Vậy mà tình cảm của họ tốt đẹp biết bao, điều này khiến cô rất vui và thần phục.

Nhưng mà có một điều mà Thiên Bối không biết...rằng có những thứ không như ta vẫn tưởng.

13. Chương 13: Mẹ Con Siêu Quậy

Sáng. Bầu trời trong vắt, những đám mây trắng mềm mại đang lững lờ trôi trên nền trời cao và xanh thẳm. Từng cơn gió nhẹ nhẹ mang theo hương hoa sữa thơm ngát rải rác khắp phố phường.

- Á á á á á....

Tiếng kêu thất thanh đánh thức cả nhà trong buổi sáng tinh mơ, đến mặt trời còn phải giật mình tỉnh giấc, nhấc mặt nhô lên qua các đám mây màu trắng sữa. Đàn chim đang say ngủ cũng giật mình thon thót suýt thì rớt từ trên cành cây xuống.

Chủ nhân của tiếng kêu thảm thiết đó không ai khác chính là Vương Tử- cậu chủ nhỏ của nhà họ Chương.

Trong căn nhà tắm rộng 60 mét vuông, hiện lên hình ảnh của hai con người, một nam và một nữ. Nam thì rúm ró nép vào một góc tường, nữ thì hùng hổ xông đến với một gương mặt không thể “ác quỷ” hơn.

Tua nào tua nào, quay ngược thời gian để xem rốt cuộc là cái quái gì đang diễn ra ở đây thế này?

Chuyện là thế này, Vương Tử có thói quen tắm vào buổi sáng trước khi đi học. Và hôm nay cũng như thường lệ, cậu thông thả sải từng bước vào chuẩn bị tắm thì

Lạy chúa! Đây có thể nào là sự thật?

Phải mất đến mấy giây để Vương Tử thoát khỏi tình trạng “chết đứng”. Trước mặt cậu là người phụ nữ mà cậu gọi là “mẹ”, trong một bộ dạng, không thể miêu tả hơn được: mái tóc dài xõa ra, cả người chỉ quấn một cái khăn bông trắng, hai mắt chớp chớp rất chi là ngây thơ. Đỉnh điểm hơn là cô ta còn buông ra câu nói rất nhẹ nhàng, khuyến mãi thêm cả nụ cười Close up:

- Tiểu Tử, vào đây mẹ cạo lưng cho nào.

Vương Tử suýt té nhào, cậu bám vào thành cửa, sốc không chịu nổi. “Điều này...điều này há chẳng phải quá...sỗ sàng sao?”

- Mẹ...mẹ bị gì à?

Khải Nhi vội chạy đến lôi Vương Tử xềnh xệch vào, tiện tay đóng sầm cửa lại.

- Còn bị gì nữa? Mẹ muốn tắm cho con như hồi bé thôi mà, làm gì mà ngại thế chứ thằng nhóc này.

Vương Tử sợ hãi dúi đầu vào một góc, cả người run run như nhìn thấy quái vật. Còn Khải Nhi, đương nhiên nở nụ cười rất “quỷ quái”:

- Con sợ gì chứ? Có gì mà phải ngại.

Nói rồi cô chẳng ngại ngần gì, “phi” đến lột áo Vương Tử, còn cậu thì hét lên cố chống cự bằng tất cả sức trai trẻ của mình.

Thiên Bối đang rửa chén, bị tiếng hét của Vương Tử làm cho giật bắn cả mình, chiếc đĩa trên tay cũng từ đó rơi xuống, vỡ choang. Cô hốt hoảng bỏ công bỏ việc lao vội lên lầu, chạy vào xem thì chỉ thấy bên trong nhà tắm đang phát ra những âm thanh “ghê rợn”. Cô lo lắng gõ cửa:

- Cậu chủ...cậu chủ? Cậu có làm sao không??

Bên trong, Vương Tử hét lại, giọng ngắt quãng như sắp hết hơi đến nơi:

- Mau...mau đi lấy chìa khóa...đến mở...Á á á...

Thiên Bối mặt tái mét, bèn nhanh chóng đến hộp chìa khóa dự phòng, cô loạn cào cào, chỉ sợ trong nhà tắm kia đang có ai đe dọa kẻ dao vào cổ cậu chủ nhỏ.

Mà nghĩ sao cô khựng lại vài giây.

” Có tên cướp nào biến thái đến nỗi trong nhà tắm hay sao?”

Xong, cô lắc đầu phủ nhận rồi lại chạy ngược đến nhà tắm, run rẩy tra chìa vào ổ, sau một hồi khó khăn, cuối cùng cửa phòng cũng bật ra. Cảnh tượng bên trong thật không thể tưởng tượng nổi. Chương thiếu phu nhân đang giằng xé cái áo của Vương Tử, nó bị rách tươm ra, còn tay khác thì đang ra sức tụt quần cậu. Còn Vương Tử thì khỏi nói, cái mặt cắt không còn một giọt máu, trắng bệch ra. Nếu ai không biết quan hệ giữa họ thì hẳn sẽ nghĩ ngay đến việc “bạo hành”.

Hai mẹ con cùng dừng lại nhìn Thiên Bối, sáu mắt nhìn nhau tầm 15 giây, sau đó Thiên Bối lại đóng sầm cửa vào. Vẫn trong trạng thái “đơ hoàn toàn”.

Cô phải nói gì nhỉ? ” Hai mẹ con họ chỉ đang tắm cho nhau thôi mà!” Sau đó cô di chuyển như rô bốt về phía hành lang. Mặt bỗng chốc ửng đỏ. Bên tai còn vang lại tiếng **** rửa của Vương Tử vọng ra:

- Thiên Bối...bà chị...nhớ mặt tôi...đấy...đấy...đấy...- Tiếng vang thăm thiết của cậu chủ còn kéo dài mãi cho đến khi cô đã bước ra hoàn toàn khỏi địa phận.

Và đáp lại là nụ cười “đắc thắng” của Thiếu phu nhân:

- Giải lăm bé Bối...nào nào, Tiểu Tử của mẹ,...

Thiên Bối chợt rung mình khi nghĩ đến diễn biến sau đó trong nhà tắm. Có phải cô vừa làm điều gì ác không nhỉ?

Ba mươi phút sau, mọi người có mặt ở bàn ăn, không khí rất chi là căng thẳng. Lão gia cùng Mai phu nhân đã đến công ty từ sớm. Còn lại bốn người cùng ngồi ăn sáng với nhau.

Vương Tử mặt đờ đờ sát khí, trên cổ, trên tay và trên người nổi những mảng đỏ như bị ai đó chà mạnh, đôi chỗ còn có vết xước như thể bị móng tay cào. Cậu nhìn về phía đối diện mình đầy căm hận. Ngồi ngay trước mặt Vương Tử đương nhiên là Khải Nhi, cô nở nụ cười lém lỉnh nhìn con trai, mắt long lanh vui sướng vì lâu lắm mới được tắm cho thằng con trai yêu quý của mình. Không ngờ sau một hồi vật lộn cũng tắm được cho thằng bé. Quả là một quá trình “chinh phục” khó khăn quá.

Vương Thần chỉ cười quan sát, cậu vốn rất điềm đạm, chưa bao giờ làm gì thái quá. Còn Thiên Bối, vẫn còn nghệt ra vì vụ việc “mang tính toàn cầu” vừa rồi.

Điều này cũng hoàn toàn đúng với quy luật tự nhiên thôi, ai lại không shock khi chứng kiến một thằng con trai 14 tuổi đầu mà còn bị mẹ nó tắm cho chứ. Thiên Bối muốn cười chết đi được, cười trên nỗi đau của tên tiểu tử kia. Nhưng làm người ai lại làm thế bao giờ. Thiên Bối đành “nuốt” niềm vui vào lòng.

Sau khi dọn dẹp xong “bãi chiến trường” đồ ăn trên bàn, Thiên Bối ngao ngán ngồi dựa vào ban công...ngắm trăng. Nói là ngắm trăng nhưng cô thực sự là đang...ngắm trai...

Bên dưới kia, trên chiếc xích đu quen thuộc bao phủ bởi hàng rào bụi đỏ thẫm, người con trai ấy ngồi đó, đôi mắt màu cà phê trong suốt khép hờ. Bầu không gian yên tĩnh bao trùm tất cả, chỉ có đôi lúc, cậu khẽ cựa mình, hàng lông mày hơi nhíu lại, như chìm đắm vào từng lời nhạc phát ra từ chiếc headphone đeo bên tai, như muốn hòa mình vào cảm xúc của những giai điệu trong đó.

Những bông hoa râm bụt đỏ tươi bủa vây lấy cậu, tựa như một bức tranh thủy mặc đẹp vô cùng. Thiên Bối bỗng thấy lòng xuyến xang, cô không kìm chế được mà chạy vội xuống, đến khi đứng đối diện trước mặt cậu thì khuôn mặt đã sẫm đỏ hơn gấc. Càng nhìn gần, Vương Thần trông càng đẹp, khuôn mặt như tạc, từng đường nét lồi cuốn nam tính.

Trong cô bỗng trào lên một cảm giác kỳ lạ.

Thiên Bối ngây ra, trong khung cảnh lãng mạn này, có nên cưỡng đoạt...một nụ hôn từ môi hoàng tử không nhỉ? Phải mất đến gần ba phút để điều chỉnh lại nhịp tim và hơi thở, Thiên Bối mới rút hết “công lực” đã tích tụ từ nhiều năm, dững cảm tiến sát lại gần...khuôn mặt đẹp như thiên sứ của người con trai ấy.

30 cm

20cm

10cm

...

Khoảng cách dần dần được thu nhỏ lại. Càng đến gần, mùi hương bạc hà từ người cậu càng khiến Thiên Bối ngây ngất, kích thích cô như thuốc gây nghiện.

5cm

3cm

1cm

...

Tim Thiên Bối đập lạc cả nhịp, gào thét như muốn văng tung ra khỏi lồng ngực vương vít kia. Mặt cô đỏ như quả cà chua quá date, hai hàm răng nghiến chặt đầy căng thẳng.

“ Một chút nữa thôi... Một chút nữa thôi...”

- Ừm...

Nhưng quả là...người lén lút thường khó đạt được mục đích. Đúng lúc “gay cấn” chợt Vương Thần nhăn mặt, khẽ “ừm” một tiếng, đôi mắt trong suốt màu cà phê từ từ mở ra...

Thiên Bối giật nảy người, vội vã quay phắt đi để cậu không nhìn thấy gam màu đỏ rực tỏa sáng trên gương mặt cô.

- Xin... Xin lỗi cậu chủ... Em... Em...chỉ...- Cô lắp bắp không thành tiếng, hai mắt nhắm tịt lại, bàn tay nhỏ ghì chặt lấy mép áo nhàu nát. “ Ah, cậu ấy sẽ nghĩ về mình như thế nào chứ? Sao có thể trơ trên đến mức đó?” Đầu óc cô như muốn nổ tung, rốt cuộc vừa rồi cô đã định làm cái gì cơ chứ?

- Em... Em xin phép... - Vội vã chấm dứt cuộc nói chuyện không đầu không cuối, cô quay người toan chạy đi.

Nào ngờ, “người tính không bằng trời tính”, ngay lúc ấy, cô có cảm giác một thứ gì đó, ghì chặt lấy cổ tay mình, mạnh mẽ lôi cô về phía sau. Thân hình nhỏ nhắn của Thiên Bối theo đà đổ ập xuống không phanh, chiếc xích đu lay động mạnh.

Phải nói thế nào về hình ảnh lúc này nhỉ? Cả người Thiên Bối nằm gọn trong lòng Vương Thần, cảm cô tì lên đôi vai rắn chắc của cậu. Còn tay Vương Thần thì lại đang vòng ra ôm lấy lưng cô.

Trời ơi, một cảnh tượng quá hãi hùng, quá lãng mạn, quá... dễ gây hiểu lầm, nếu có thêm bản The Painter vang lên ở đây nữa thì chắc người ngoài nhìn vào sẽ tưởng lầm rằng đôi trẻ này vừa cầu hôn nhau mất.

Mắt Vương Thần ảm áp, khẽ cong lên cười, má áp vào mái tóc thơm mát của Thiên Bối, bàn tay đặt trên lưng cô có cảm giác ấm nóng xen qua từng mạch máu truyền thẳng đến trái tim đang đập rộn ràng. Mùi thơm đặc biệt từ người cô khiến cậu ngây ngất, khẽ nhắm mắt lại tận hưởng... Ước sao thời gian có thể dừng lại tại đây, để cậu được ôm cô mãi như thế này.

” Đã từ lâu...muốn được ôm em như thế này.”

Còn Thiên Bối, cô mở to mắt nhìn, hàng mi khẽ chớp chớp, trong không khí thoang thoảng mùi bạc hà dịu mát. Họ ôm nhau như thế trong một khoảng thời gian dài tưởng như bất tận.

Và lần nào cũng thế, cảnh tượng ấy luôn đập vào mắt Vương Tử, cậu đứng trên ban công, nhìn xuống, đôi mắt thoáng đau thương, cảm giác trái tim bị bóp nghẹn lại. Cậu thấy màu đỏ của những bông hoa kia như tăng thêm sự chua xót trong cõi lòng mình.

” Bùm chéo chéo Bùm”

Nhưng âm thanh “bạo lực” lần lượt, chồng chéo lên nhau phát ra từ phòng của cậu chủ nhỏ. Thoáng nghe, người ta hẳn tưởng đây là nơi đào tạo những “tên sát thủ” như trong phim hành động. Nhưng không, hình ảnh lúc này thật khiến người ta muốn rút con người ra. Khi không, thiếu phụ nhân nhà họ Chương lại ngồi vắt vẻo trên ghế, tay lướt trên bàn phím một cách điêu luyện, Ô, Khải Nhi đang ngồi chơi game với đứa con trai cưng, như kiểu hai thằng con trai thường làm với nhau

Giờ Thiên Bối mới thấm thía cái câu “con hư tại mẹ”.

Ai lại mẹ với con cả ngày vùi đầu vào chơi điện tử, không biết trời cao đất dày là gì. Cô chỉ khẽ lắc đầu thở dài, đúng là “mẹ nào con nấy”. Cô lặng lẽ đặt hai cốc nước chanh đá với một đĩa bánh nếp lên bàn. Sau đó đi ra, vừa mới đi đến cửa, ai dè số cô “đen tận mạng”, tên tiểu tử kia đã vội hếch sách lên rồi:

- Bà chị, stop here...

” Tóp..tóp với hia cái gì chứ? Không phải tên nhóc này định trả thù mình chứ?” Nghĩ đến đó thôi, Thiên Bối đã run lên như cây sậy. ” Cậu ta thù dai vậy sao?”

Cô quay người thành một góc 90 độ với vận tốc của một con rùa, nở nụ cười rất ư là “lịch sự”, khoe đủ 36 cái răng trắng tinh:

- Cậu chủ...gọi tôi??

- Không bà chị thì còn ai nữa, lại đây.- Cậu ta vẫn chăm chú vào màn hình, lại còn giả giọng “nam quyền” ra với cô.

Cô cắn răng cắn lợi bước tới, phải nói là từng bước như thu thành một bước, trông mặt thảm như sắp bị trảm đến nơi. Vương Tử tạm dừng chơi, quay ra:

- Tình hình là tôi không còn tay để uống nước chanh nữa.

” Thì sao chứ, ai bắt cậu ta uống luôn đâu.”- Cô nghĩ một đằng nhưng lại nói một nẻo:

- Vậy...cậu chủ muốn gì đây?

- Thế này nhé, tôi vừa chơi, bà chị vừa đút nước cho tôi uống, oke chứ?- Hắn vênh mặt.

” Gì hả? Hắn là baby hả? Điên nó vừa thôi chứ.”

Thiên Bối méo cả mặt, cô ức không chịu nổi nữa. Cô quay sang cầu cứu “mẹ trẻ” Khải Nhi, ai dè cô ấy lại còn cười ủng hộ mình nữa chứ. Đúng là tức chết hai mẹ con nhà này mà. Cuối cùng thì Thiên Bối cũng phải chịu thua, vừa phải xem hắn chơi điện tử, vừa phải quỳ mà đút từng muỗng nước cho hắn như đút cháo ột đứa trẻ còn bọc tã lót.

” Ôi ôi...tôi tổn thọ mất thôi.”

Sau khi đút hết cốc nước chanh, ngỡ như đã mấy mùa lá vàng trôi qua, chân tay cô bủn rủn cả ra, đúng là không cái khổ nào bằng cái khổ “chăm em bé”. Cứ tưởng hòa bình lập lại, ai dè cô vẫn phải nằm trong cái chế độ phong kiến của “cậu chủ nhỏ”. Tên này nhất định là con của Hít-le, cháu Tần Thủy Hoàng rồi. Sao lại ác với một người con gái “liều yếu đào tơ” như cô chứ.

Chương Vương Tử thôi không chơi nữa, quay ra nói với mẹ:

- Mẹ?! Con muốn ăn kem quá.

Tất nhiên “mẹ trẻ” quay lại nhìn Thiên Bối với ánh mắt không thể long lanh hơn được nữa.

” Đúng là đồ điên mẩn tính, kem kiếc gì đang đông thế này.” Cô nuốt cơn giận vào trong lòng, mỉm một nụ cười tươi hết cỡ:

- Cậu chủ à...bây giờ đang đông mà!

Và cậu ta quay vụt ra, vẫn cái giọng nói kiêu căng, ngạo mạn:

- Không thắc mắc và đi làm luôn, kem socola đấy.

Thiên Bối lặng lẽ đi ra khỏi phòng, khi cửa phòng được đóng lại, cô mới lồng lộn lên như heo bị chọc tiết, cái mặt tươi cười thay ngay bằng màu đỏ gay, cô thở phì phò như sò mắc cạn.

” Cái tên nhóc mắch dịch...chờ đấy chờ đấy, ta sẽ trả thù...á á á!”

Đúng là không nằm ngoài dự đoán, mấy cửa hàng kem gần đây đã đóng cửa hết, có ai điên mà bán kem trời này đâu chứ. Thiên Bối khoác chiếc áo dày cộp bằng sợi lông đạp xe đi ngoài đường mà rét tê người, đến hàng nào hỏi kem, người ta cũng trở mặt ra nhìn cô như quái vật ngoài hành tinh. Còn cô thì đành nở nụ cười “chua xót” đáp lại rằng:

- Thằng em cháu nó mới ra viện, nên chap cheng đòi ăn kem, các bác thông cảm, ha ha...

” Ôi ôi...đúng là mệt chết đi được, đạp cả mấy cây số mới mua được hai que kem socola.” Thiên Bối ức chế, đạp xe thật nhanh về nhà, nghĩ đến cảnh tượng tên nhóc mắc dịch kia ăn kem bị nghẹn là cô sướng rơn. Nhưng mà...đã có ai ăn kem bị nghẹn bao giờ đâu trời!

Về đến nhà, cô cởi đôi giày và cái áo khoác gần như đã bị đông cứng của mình ra, đi siêu vẹo vào nhà vì lạnh quá chịu không nổi. Đến cửa phòng Vương Tử, cô gõ mạnh:

- Cậu chủ...kem về đây.

Bên trong im lặng một hồi thì có tiếng nói “eo **” của cậu ta vọng ra:

- Thôi, tôi không muốn ăn nữa, bà chị ăn đi.

Thiên Bối nghe xong, bịch kem rơi bộp xuống đất.

” Ô hô, mình vừa nghe cái gì vậy kia? Cậu ta nhất định là đang đùa mình mà.” Cô đơ ra một phút mới hoàn hồn sức tỉnh.

” Đồ điên Chương Vương Tử, đồ thần kinh, đồ tinh tinh, biến thái, đại gái, đồ con nhái...cậu hạch tôi đạp xe mấy cây số mua cho cây kem thỏa mãn cái tính điên điên của mình rồi cuối cùng tôi gần chết rét mới mua được thì cậu bảo không ăn nữa ư? Cậu chết đi! Đồ đểu” Thiên Bối gồng tay hét lên trong lòng, tức quá hóa rồ, cô ngẫu nhiên hai cây kem, không thèm để ý buốt giá, tưởng tượng ra cây kem chính là tên nhóc đó rồi ăn, ăn hết thì thôi. Thật là tức không thể chịu nổi.

Và Thiên Bối đã làm một điều thật ngốc nghếch khi ăn hết đồng kem đó, hậu quả thật khó lường.

14. Chương 14: Ôm Sao? Vậy Thì Cùng Ôm

Một ngày chim phải gió, chó chết trôi, thiên lôi sấm chớp...một ngày nắng tắt sau những rặng mây thưa thớt. Một ngày đông lạnh lẽo, bên trong căn biệt thự mái đỏ...

Chương Vương Tử dậy sớm, thay quần áo chuẩn bị đi học, từ nay cậu không dám tắm buổi sáng nữa, lần trước cũng đủ để cậu kinh đến già rồi. Loay hoay một hồi với cái caravat mà mãi không thắt nút được, cậu cáu kỉnh, bắt đầu cao giọng:

- Bà chị! Dậy thắt dùm tôi cái coi.

Trả lại cậu là sự im lặng, người trên giường kia vẫn trằm chằm kín mít, không cử động, cậu quát ầm lên:

- Này...đừng có ngủ nữa, dậy ngay cho tôi.

Vẫn im lặng.

Vương Tử bực dọc, đi đến tận giường cô, giật phắt cái chăn ra:

- Này...đồ con heo...dậy...

Nhưng đập vào mắt cậu là hình ảnh Thiên Bối đang co ro, tay bấu chặt vào ga giường, mặt lẫn môi trắng bệch như bị bệnh. Cậu hốt hoảng ngồi xuống lay mạnh người cô:

- Này, bà chị bị gì thế?

Người Thiên Bối nũn ra như con chi chi, eo oặt trên tay cậu, tóc bết vào trán, mồ hôi bịn rịn khắp người. Mắt nhắm nghiền vì mệt mỏi, lông mày nhíu lại. Vương Tử thấy tay mình nóng lên, cậu hoảng hồn, hóa ra là người cô rất nóng. Cậu hô hoán cả nhà lên:

- Có ai không? Giúp với.

Mọi người nghe thì ai nấy chạy vội vào, bàng hoàng khi Thiên Bối bất tỉnh nhân sự trên giường. Sau một hồi bác sĩ khám bệnh thì ra Thiên Bối bị cảm nặng. Kê xong đơn thuốc cho cô, ông bác sĩ ra về.

Còn lại mọi người nghệt ra, trông ai cũng “ngơ ngác như con nai vàng đạp trên lá vàng khô”, cũng đơn giản thôi, vì đây là lần đầu tiên...cô bị ốm.

Vương Tử mặc có hơi ngạc nhiên những vẫn cười nói:

- Thật không tin nổi, quái vật như bà chị mà cũng có lúc nằm bẹp như con gián sao?

Cậu nói vừa dứt thì cũng là lúc... một tiếng “chát” đánh thép vang lên.

Vương Tử ngơ ngác, cảm nhận một bên má mình bỏng rát vì đau. Đối diện cậu là khuôn mặt nghiêm nghị và nổi tức giận cổ gồng kìm nén của người anh trai.

Thiên Bối khẽ nhăn mặt, cô lơ mơ nhìn thấy những hình ảnh nhập nhằng, không rõ đầu cuối trong cơn mê sảng.

Vương Tử thật sự sốc, lần đầu tiên anh đánh cậu, từ bé đến giờ. Tất cả mọi người, từ ông Chương, đến hai bà vợ cũng căng mắt ra nhìn hành động vừa rồi. Không ngờ Vương Tử dịu dàng của họ lại đánh em như vậy. Nhưng không thêm để ý xung quanh, cậu gằn giọng, đôi mắt ngun ngút lửa giận hướng vào em trai:

- Vương Tử...đừng tưởng anh không biết việc làm tối qua của em.

Sau đó cậu quay ra nhìn Thiên Bối với ánh mắt dịu nhẹ, ầm ầm, rồi đi thẳng ra khỏi phòng. Ông Chương ngậm ngùi nhìn rồi cũng đi ra xem mọi chuyện thế nào. Hai bà mẹ cũng theo đó đi ra. Trong phòng chỉ còn lại Vương Tử đang chết lâm sàng tại chỗ, mắt nhắm đi cùng Thiên Bối đang mê man trên giường. Cậu nhìn về phía người con gái của mình đang bất tỉnh, lòng đau xót. Hóa ra việc làm tối qua của cậu...lại sai trăm trọng như vậy. Chỉ định trêu cô ấy thôi không ngờ mọi việc lại thành ra thế này. Cậu đau đớn ngồi lại cạnh giường, nắm chặt tay cô, đôi tay nóng bỏng vì sốt. Hàng lông mi khẽ chớp chớp...Cậu thấy tim mình đau nhói, anh đánh cậu là đúng lắm, ai bảo cậu đã khiến người con gái của mình bị thành thế này, đúng là đồ xấu xa mà.

Thiên Bối khẽ chớp mi, cô khó nhọc mở mắt nhìn người trước mặt, là Vương Tử, tự nhiên thấy bực kinh khủng, cô ú ớ:

- Ôi ồm ồm ớ, ướng ư? (Tôi ốm rồi đó, sưng chưa?). - Giọng cô khản đặc, nói không rõ nữa, cổ họng lại đau rát, rất khó chịu.

Vương Tử ngạc nhiên quay ra nhìn. Nhận thấy ánh mắt trong veo ấy đang chĩa thẳng vào mình, Thiên Bối lại càng muốn điên lên, đáng lẽ giờ này cô đang được tung tăng đến trường với bạn bè và thầy cô, cùng tắm nắng và viên phấn trắng chữ, hoặc ít ra là thủ thỉ tâm tình chuyện trên trời dưới biển với Mẫn Mẫn. Cớ sao lại bắt cô phải rung rúc trong giường như con mèo hen gặp nước vậy? Thật đáng giết!

Cô gồng dậy lấy tay dấm thùm thụp vào người Vương Tử. Nhưng mà với tình trạng của cô hiện giờ thì tất nhiên là chẳng có tí xi nhê gì với Vương Tử cả, bằng chứng là cái nụ cười chịu đựng đáng ghét kia.” Đánh nữa đi, chị đánh nữa đi.”

Cậu đau lòng muốn chết, thà người phải chịu đau ốm là cậu còn hơn là cô ấy.

- Ô ộc ác, ôi ét ậu! (Đồ độc ác, tôi ghét cậu!) Thiên Bối vẫn ra sức dấm dấm.

Bất ngờ Vương Tử giang tay giữ chặt tay cô, mạnh bạo cúi xuống hôn lên đôi môi nóng ran của cô.

Thiên Bối quay đơ, nụ hôn lúc này nóng kinh khủng, cô bắt đầu thấy chóng mặt. Cô cố dùng chút sức lực ít ỏi của mình đẩy Vương Tử ra, nhưng vô ích, trái lại còn khiến cậu ôm chặt hơn.

Vốn chỉ định trêu đùa cô một chút, nhưng không ngờ, vị ngọt trên làn môi ấy quá kích thích, khiến cậu không sao dứt ra được. Nụ hôn càng lúc càng sâu, Vương Tử ngấu nghiến chiếm hữu lấy bờ môi ngọt lịm kia, như muốn nuốt gọn nó. Phải rất lâu sau đó, khi Thiên Bối bắt đầu có dấu hiệu khó thở, cậu mới buông tha cho cô:

- Đấy nhá, giờ thì ốm lây sang cả tôi rồi nhé!

Thiên Bối chết điếng, miệng há hốc, cô tua lại hình ảnh vừa rồi, cô hét toáng lên nhưng âm thanh tắc trong cuống họng. Mắt trợn lên nhìn Vương Tử, lúc này cậu ta đang nở nụ cười rất chi là “đểu”:

- Sao? Sốc quá hả? Quá ngọt ngào còn gì?

Thiên Bối tức điên, ném gối tới tấp vào người Vương Tử:

-Ồ iên, ậu iên à? Ai o ậu àm ế ới ời. (Đồ điên, cậu điên à? Ai cho cậu làm thế với tôi!)

- Thôi, tôi chả hiểu bà chị nói gì đâu, nằm im đó đi, trông cứ như con khỉ ấy.- Vương Tử nở nụ cười “yêu quái” rồi chạy tót sang giường bên cạnh trùm kín chăn, im re. Khỏi nói cũng biết mặt cậu nhóc bây giờ thế nào, có khi còn đỏ hơn Thiên Bối ấy chứ. Tim cậu đập nhanh, không kiểm soát được nữa. Còn Thiên Bối, cô lúc này cũng khựng lại, tự nhiên hồi hộp, tim chạy trên đường cao tốc.

Nụ hôn...nụ hôn vừa rồi...” Á!”

Và sau hành động “điên rồ” đó, căn biệt thự mái đỏ nghiêm nhiên chứa chấp thêm một “con bệnh”.

Thiếu phu nhân mở cửa phòng, hai bàn tay trắng trẻo ử quanh bát nước nóng bốc khói nghi ngút. Cô đến bên giường Vương Tử, nhẹ nhàng đặt bát nước xuống, hai mắt đã ầng àng một tầng nước mỏng:

- Tiểu tử ngốc...sao tự dưng lăn đùng ra vậy nè.

Cậu quyết rồi, mặc kệ người kia cù nèo kiêu gì, cậu cũng nhất định không chịu mở miệng. Khải Nhi làm bộ dạng tội nghiệp, lấy khăn mùi xoa chấm chấm nước mắt, yếu đuối như mèo con gặp bão:

- Tiểu tử của mẹ à...sao con đi sớm thế này...hức hức...

Lập tức tấm chăn đáng thương bị hất tung ra, Chương Vương Tử bật dậy như lò xo, mặt đỏ gay:

- Mẹ khóc với lóc cái quái gì? Con đã chết đâu.

” Mẹ trẻ” cười giả lả, giơ bát nước ra trước mắt Vương Tử:

- Thì đây, con uống cái này vào đã cảm đi.

Vương Tử nhìn thứ nước sóng sánh có màu trắng đục trong bát, rồi lại liếc qua khuôn mặt hào hứng của mẹ, không khỏi có chút dè phòng, nâng cao cảnh giác. Cậu nhướng mày, ngón trở thon dài chìa thẳng vào thứ chất lỏng đặc sệt kia:

- Cái gì đây?

Khải Nhi nở nụ cười “ác quỷ”, dí sát bát nước vào mặt cậu:

- Gì đâu? Nước luộc khoai đây, rất công hiệu.

- Con không uống đâu.- Vương Tử nhăn mặt, gạt bát nước ra rồi lại trùm kín chăn.

- Sao vậy? Tốt lắm mà, uống đi con.

Không có động tĩnh gì.

- Đi mà, mẹ mất công làm cho con rồi đây. Con phải biết mẹ thương con nhiều thế nào chứ?

Người kia vẫn ngang nhiên bỏ ngoài tai mọi lời cô nói, nhất quyết không chịu động cựa.

- Tiểu tử, con không định uống thật sao? – Giọng Khải Nhi nhỏ dần, có chút tội nghiệp. Cô ta diễn đạt đến mức suýt nữa đã đánh lừa được Vương Tử ngây thơ.

Nhưng không, lý trí cậu vẫn còn mạnh lắm, tốt bụng làm gì au già. Lỡ đâu sau cái màn tốt bụng ấy là hàng chữ “Chương Vương Tử” nằm chêm chệ trên bia đá thì sao? Cậu chột rùng mình.

- Tốt thôi. – Khải Nhi cao giọng – Vậy thì đừng có trách bà mẹ này độc ác đấy.

Reng Reng Reng!!!!

Một hồi chuông nguy hiểm réo rất vang lên, Vương Tử bắt đầu nghĩ thấy có mùi chết chóc trong câu nói của bà mẹ trẻ. Dù cố kìm chế nhưng cậu vẫn phải vùng dậy.

Đối diện với cậu bây giờ là màn hình một cái điện thoại, thứ ánh sáng màu xanh nhàn nhạt tỏa ra từ đó thu hút mọi sự chú ý của cậu, và nhất là...cô gái ở giữa cái màn hình đó...

- ...

Một tấm hình...Hm...Chỉ là một tấm hình chụp bằng điện thoại, có gì to tát đâu cơ chứ?

Khoan, hai người ở trong tấm hình đang làm gì vậy?

Môi chạm môi... Là... kiss sao?

What? What is she doing? Cho trẻ con mười bốn tuổi xem loại hình này sao? Có biết xấu hổ là gì không vậy? (Ồ, xem ai đang nói kìa)

Đang định quay ra sỉ vả cho bà mẹ trẻ một trận vì tội tiêm nhiễm những ý nghĩ đen tối vào đầu óc trong sáng của con trẻ, nhưng... cậu bỗng khựng lại.

-...

Chờ chút...

Hình như... có cái gì đó quen quen...

Cái giường đó, ga đồ gối xanh... Hả? Chẳng phải là cái giường trong phòng cậu sao?

Thế... Thế thì...

Không lẽ...

Vương Tử căng mắt ra, nhìn như muốn vỡ cái màn hình trước mắt, nhìn như muốn dán chặt mắt vào thứ ánh sáng xanh nhàn nhạt ấy.

What the hell?

Không... Không... Chắc chắn không thể nhầm được...

Thằng con trai trong đó là cậu, và cô gái đó...là...Thiên Bối.

ĐÂY LÀ CÁI CẢNH BÀ CHỊ VỪA NẤY BỊ CẬU CƯỖNG HÔN.

Ấy, mình cảm thú vậy sao?

MÀ KHOAN ĐÃ...chuyện quái gì thế này? Sao bà già này lại chộp được cảnh đấy?

- Mẹ...sao mẹ có...

Khải Nhi nở nụ cười nửa miệng, thích thú xem biểu cảm của thằng nhóc:

- Đúng là mẹ không lầm khi quay lại xem tình hình hai đứa thế nào, đúng là ý trời, ai ngờ được chứng kiến cảnh hay, đẹp hết ý nha, con nhìn xem, góc quay rất chuẩn, không những không bị phản ánh sáng mà còn nét căng như sony...- Khải Nhi vừa nói vừa hươ hươ cái điện thoại trêu tức con trai.

Vương Tử gần như muốn gào thét lên nếu không phải là do cậu đang bệnh nặng, bị khăn cổ.

“ Bà già vô sỉ, tôi hận bà, đến chết cũng hận bà!” Vương Tử bắt đầu tưởng tượng ra vô số trò hành hạ với Khải Nhi, nhưng với tình hình hiện giờ thì cậu chỉ biết giấu khuôn mặt đỏ gay như quả cà chua thối vào chăn. “Muốn khóc!”

- Ai cha cha, Tử Nhi của mẹ, con coi vậy mà cũng “men” dữ ta ơi.- Khải Nhi buông lời trêu chọc khi thấy bộ dạng thảm hại của con mình.

Vương Tử như gà ngậm thóc, cứ rúc vào chăn không dám ho he gì.

- Không cần ngại đâu tên nhóc này, nhưng mà con thích con bé thật hả?- Giọng “mẹ trẻ” bất ngờ nghiêm túc.

Vương Tử nghiêng răng, gằn giọng:

- Kệ con.

- Cưng ơi ngại gì? Muốn làm “ Phi công trẻ lái máy bay bà già” thì nói thẳng ra đi.

- Già già cái mông. Cô ấy không phải bà già.- Cậu phản công ngay lập tức. Dám sỉ nhục người con gái của ta sao?

- Trời ôi, làm gì mà bênh ghê thế?

- Ý mẹ...là thế nào?- Cậu rụt rè hỏi lại.

- Là sao?

- Thì là... mẹ có đồng ý cho con... đến với... chị ấy không?

Khải Nhi nhướn mày, cô nhìn khuôn mặt đỏ ửng hết sức đáng yêu của tên nhóc kia, cũng có chút rung rinh.

- Mẹ hiểu mà, tình yêu có tội gì đâu.

Vương Tử sáng mắt, quên luôn cả mối thù khi nãy:

- Thật ạ!!!!

Khải Nhi mỉm cười dịu dàng:

- Không.

Vương Tử sốc, cậu há hốc mồm nhìn mẹ mình, không dám tin, cậu tưởng mẹ là người thoáng trong chuyện yêu đương chứ, sẽ ủng hộ chứ, ai ngờ...bà cũng như người khác thôi. Chỉ số đáng ghét của bà tăng thêm một vạch.

- Trừ khi con uống hết bát nước này.- Khải Nhi cười “nham hiểm”.

“ Thừa Chúa toàn năng, con thề với người, chừng nào thằng này còn chưa trút hơi thở cuối cùng thì mẹ già độc ác kia đừng mong sẽ có một cái chết êm đẹp. Chờ đấy!”

Và nam nhân vật chính của chúng ta đành ngậm đắng nuốt cay uống hết cái bát nước “kinh dị” kia. Phải thừa nhận một điều là khi thứ chất lỏng đặc sệt đó đi xuống nơi cuống họng, cậu phải gồng mình lắm mới không phun hết vào mặt người đối diện. Kinh hơn cả tiết canh nữa!

Chờ mẹ ra khỏi phòng, cậu bắt đầu lăn lộn trên giường.

“ Khốn kiếp, mất xừ nó vị giác rồi.” – Cậu ***** thăm trong bụng. Không ngừng nguyên rửa bà già kia. Nhìn cái dáng ông ẹo ngoáy mông đi ra kia, chỉ muốn xông ra đập ột phát. Cậu bắt đầu nghi ngờ về huyết thống của mình.

Được một lúc, cậu bỗng có cảm giác thiếu thiếu gì đó trong phòng. À phải rồi, hình như... trong không khí... không còn lẫn mùi hoa oải hương nữa.

Hả?

Cậu giật mình, quay sang giường bên cạnh. Trống hoác.

“Bà chị, đi đâu rồi?”

*

* *

Thiên Bối ngồi ngẩn ngơ ở bếp đã một tiếng, lúc này hình ảnh tràn ngập trong đầu cô là nụ hôn tối qua. Cũng nhờ nó mà cô khỏi ốm, nhưng trong lòng lúc này lại rất nhiều cảm xúc đan xen. Cô thấy tim đập nhanh hơn từ lúc ấy.

Vừa đúng lúc, Vương Thần từ trên lầu bước xuống, cậu đi đến tủ lạnh định lấy nước uống thì chợt Thiên Bối chạy vội lại, rồi rít:

- Thiếu gia...để tôi giúp.

Nói rồi, cô đổ nước ra cốc cho cậu. Vương Thần ngồi xuống, đôi chân thon dài vắt thành hình chữ ngũ, cậu bình thần:

- Cậu cũng ngồi xuống đây đi Bối.

Thiên Bối e dè ngồi xuống, mặt đỏ lên, cô chấp hai tay vào nhau thật chặt.

- Chuyện tối hôm trước, thằng nhóc khiến cậu vất vả, mình thay mặt nó xin lỗi cậu.- Vương Thần nói bằng giọng đều đều.

Thiên Bối xua xua hai tay:

- Không có gì đâu cậu chủ...đó là nghĩa vụ của tôi.

Chợt Vương Thần nắm tay Thiên Bối khiến cô vô cùng ngạc nhiên:

- Thiếu...gia...??

- Cậu không phải chịu đựng nó, có gì cứ nói với mình, mình sẽ giúp cậu.

Thiên Bối khẽ khàng rút tay lại, lòng rối bời:

- Tôi...tôi nghĩ là mọi chuyện không đến mức đó đâu ạ...Thiếu gia đừng lo nghĩ nhiều quá...

Nói xong, cô bỏ lên sân thượng đứng, để lại Vương thần ngồi đó, khoe môi khẽ nhếch lên thành một đường cong khó hiểu.

Thiên Bối đứng dựa vào lan can, cứ mỗi lần có chuyện gì trong lòng là cô lại lên đây đứng hóng gió. Trong đầu cô lúc này là hai hình ảnh sóng đôi, một là cái ôm của Vương Thần khi ở vườn chiều hôm trước, hai là nụ hôn của tên tiểu tử kia. Hai anh em nhà này sao cứ muốn làm người khác đau tim thế chứ?

Bờ môi mỏng khẽ run run. Cái cảm giác ấy, khi đôi môi mềm mại của thằng nhóc dán chặt vào môi cô, khi cái vị ngọt ngào mang theo hơi lạnh lan tỏa khắp cơ thể cô, khiến cô thất kinh, nhưng cũng thật... dịu dàng.

“ Ngọt thật... giống như... dâu vậy...”

Cả cái khoảnh khắc vòng tay mạnh mẽ của Vương Thần siết chặt lấy tấm thân nhỏ bé của cô cũng vậy. Không hề bạo lực, chỉ có một chút ân cần, một chút chiều chuộng, và... chiếm giữ.

Cô làm sao vậy? Sao có thể rung động vì hai con người? Chẳng lẽ trái tim cô có hai ngăn sao? Nghĩ rồi Thiên Bối lắc đầu phủ nhận tất cả.

Không...

Không thể như thế được.

15. Chương 15: Sinh Nhật

Năm năm về trước, Thiên Bối chọn tự tổ chức sinh nhật bằng cách mua một chiếc bánh kem nhỏ rồi đến cánh đồng bồ công anh ăn một mình. Lúc đó không có một người thân bên cạnh, cô như một đứa trẻ mồ côi đi lang thang trên khắp mọi nẻo đường tìm kiếm niềm vui nhỏ bé trong thiên nhiên. Mười ba tuổi, đứa bé ấy còn ngây thơ chưa hiểu biết chuyện đời, chỉ non nớt nghĩ rằng:

” Mình chẳng qua là kém may mắn!”

Không thù hận, không tuyệt vọng, đứa bé cứ thế lớn lên trong cái xô bồ của dòng đời, tinh khiết và ngây thơ như giọt sương mai.

Không khóc, không hờn, không oán trách, nụ cười rạng rỡ luôn nở trên môi như chứng minh cho sự mạnh mẽ của bản thân.

Đứa bé ấy bây giờ đã mười tám tuổi, đã trưởng thành hơn xưa rất nhiều rồi. Và hôm nay, là sinh nhật cô - Dương Thiên Bối.

Sáng sớm chủ nhật, trời đẹp, mây đám mây màu hồng phớt trôi nhẹ trên nền trời màu xanh ngọc bích, ánh nắng lung linh chan hòa bên khung cửa sổ, đem theo sắc màu đào tiên tràn ngập căn phòng nhỏ.

Thiên Bối vươn vai thức dậy, hít một ngụm không khí trong sạch căng tràn lồng ngực. Cô uể oải bước vào nhà vệ sinh, đánh răng rửa mặt xong xuôi, cô bắt tay vào dọn dẹp căn phòng của cậu chủ nhỏ và mình.

Hôm nay, Chương Vương Tử dậy sớm hơn thường ngày, đang đứng chải đầu trước gương, ăn mặc rất chỉnh tề với áo phong trắng và quần bò đen. Thiên Bối thấy lạ, bèn trêu:

- Đi đâu mà làm đờm thấy ớn vậy cậu chủ?

Vương Tử không nói gì, vẫn chăm chú với nhan sắc của mình. Từ cái hôm “chạm môi” Thiên Bối, cậu không dám nhìn thẳng vào mắt cô, nên việc bơ câu hỏi của cô cũng là chuyện thường tình.

Còn Thiên Bối thì khác, cô tỏ ra khá “hồn nhiên như cô tiên”, cứ như chuyện động trời hôm trước đã chui tọt ra khỏi vùng trí nhớ của cô từ bao giờ. Thấy cậu ta không trả lời thì đành tập trung vào việc lau cửa kính. Nhìn ra bên ngoài, cô thấy Nhị thiếu gia Vương Thần đi ra ngoài từ sớm, không biết là có việc gì.

- Bà chị! Hôm nay rảnh chứ?

- Cậu chủ không thấy tôi đang làm gì hả?

- Thôi! Bà chị đi ra đây với tôi chứ?

” Gì? Lại theo hầu hạ cậu ta à?” Thiên Bối bỗng tối sầm mặt mũi, trong đầu hiện lên rõ mồn một hình ảnh một con nhóc tối hôm trước mặc áo sợi lông còng lưng đạp xe giữa thời tiết lạnh cắt da cắt thịt để đi mua kem. Bỗng dưng, cô khao khát được đắm vào mặt kẻ ở đối diện ngay lập tức cho bỏ giận.

- Lại gì nữa ạ? Nếu cậu bảo tôi dắt chó đi vệ sinh hay èo trèo cây tôi sẽ làm ngay, còn việc làm mấy cái vớ vẩn cho cậu thì xin lỗi, tôi không đi theo làm trò hề cho cậu đâu.

Vương Tử há hốc miệng ” Không phải vẫn còn giận chứ?” Cố gắng soạn ra bộ mặt bình tĩnh nhất có thể, cậu hắng giọng vài cái:

- Bà chị nghĩ tôi là loại người gì hả?

” Biến thái!” Chưa cần hết một giây, Thiên Bối đã có ngay câu trả lời. Nhưng cô nào dám nói gì, đành chà mạnh vào cái cửa kính đáng thương.

- Không nói nhiều, bà chị nhất định phải đi với tôi.- Vương Tử nói xong thì đi ra ngoài luôn. Thiên Bối cũng quay ngoắt mặt đi tiếp tục công việc của mình.

Nửa tiếng sau, điện thoại cô báo tin nhắn:

[Bối, cậu đến cánh đồng bồ công anh bây giờ được không? From: Vương Thần.]

Thiên Bối dờ người, cậu ấy hẹn cô ở đó có việc gì nhỉ? Nghĩ rồi, cô vào nhà tắm thay lấy một bộ quần áo chỉnh tề, nhìn đồng hồ đã 8 giờ rồi. Cô đi ra ngoài, không thấy ai ngoài bà giúp việc, chắc mọi người đã đi hết rồi. Cô cũng mau chóng ra vừa chuẩn bị lấy xe đạp thì chợt có một chiếc xe ô tô đen sì dừng trước cổng, người tài xế mở cửa xe đi ra, cúi đầu cung kính với cô:

- Xin hỏi cô có phải tiểu thư Dương?

Thiên Bối ngậy ra giấy lát, vội nói:

- Dạ phải ạ. Nhưng chú đừng gọi cháu là tiểu thư, có việc gì thế ạ?

Người tài xế mỉm cười:

- Thiếu gia Vương Thần bảo tôi đến đón cô.

Thiên Bối nghiêng đầu hỏi:

- Đến cánh đồng bồ công anh ạ?

- Vâng, mời cô.

Thiên Bối ngồi lên xe, chiếc xe liền lao vút đi.

Buổi sáng hôm nay khá ấm áp, nhiệt độ có vẻ đã tăng vài bậc, không khí thoang thoảng mùi cỏ dại thắm đẫm sương đêm khiến cô ngáy ngất.

Thiên Bối bước khỏi xe, trong không gian tràn ngập những cánh hoa bồ công anh trắng như sợi bông. Cô đảo mắt quanh một lượt, rồi bắt gặp bóng dáng cao ngạo quen thuộc ấy đang dựa lưng vào cây cổ thụ xa xa. Một đoạn ký ức thân thương lướt vội qua trong cô, cũng ở nơi này, mười mấy năm về trước, có một cậu trai đã tặng cô bó hoa không sắc nhưng tinh khiết này. Lòng bỗng xao xuyến lạ kì. Cô tiến về phía cậu, càng gần, cậu càng thấy Vương Thần giống như một chàng hoàng tử lạc vào cánh đồng cỏ dại. Hôm nay cậu trông rất đẹp trong bộ quần áo trắng, mái tóc khê bay bay trong cơn gió lạnh. Cô đứng nhìn cậu một hồi lâu, cố giữ cân bằng nhịp tim của mình.

Wương Thần quay lại, nở nụ cười mang ánh sáng ấm áp về phía trái tim cô:

- Cậu đến rồi?

Thiên Bối khẽ gật đầu. Khóe môi cong lên thành một nụ cười.

Wương Thần tiến lại gần, đưa một bó hoa bồ công anh ra trước ngực, nhìn cô trìu mến:

- Dương Thiên Bối, chúc mừng sinh nhật.

- ...

“ Cái gì... sinh... sinh nhật...?”

Cô ngây ngô nhìn gương mặt điển trai với nụ cười dịu dàng tỏa sáng như thiên sứ của cậu. Có cái gì đó vỡ òa trong tim cô, cô mở to mắt nhìn cậu ” Cậu ấy nhớ?” Cảm xúc lúc này của Thiên Bối rất khó xác định, tim cô đập nhanh một nhịp rồi.

- Cảm... ơn cậu...- Cô đưa tay run run đón nhận đóa hoa trắng như kem bông của cậu.

Hai người ngồi xuống dưới gốc cây, không gian lặng lẽ như tờ, chỉ có tiếng gió vi vút thổi, luồn qua hai người. Thiên Bối nhìn ra xa xăm, đôi mắt trong như pha lê sáng long lanh, sinh nhật đầu tiên của cô có hai người, mà lại là người mà cô yêu thương.

Wương Thần nhìn người con gái bên cạnh, trông mắt màu cafe mang hơi ấm dịu nhẹ, ánh mắt tràn ngập yêu thương, khao khát cháy bỏng ôm cô gái ấy vào lòng. Cậu khẽ đưa tay, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng mình. Thiên Bối ngỡ ngàng khi mình đã nằm gọn trong vòng tay và lồng ngực rộng lớn của Vương Thần. Cô đưa mắt ngạc nhiên nhìn cậu, nhưng Vương Thần chỉ im lặng nhắm mắt ôm chặt cô, Thiên Bối không lẩn tránh mà dựa vào vai cậu. Trong không gian lãng mạn, cô thanh thản chìm vào giấc ngủ tươi đẹp.

Bíp!

Wương Thần khẽ nhíu mày mở mắt, ra là điện thoại trong túi của Thiên Bối có tin nhắn, cậu nhìn sang bên cạnh, cô vẫn đang ngủ rất ngon lành trên vai cậu. Cậu nhẹ nhàng với lấy điện thoại, mở ra xem.

[Bà chị! Tôi đợi ở công viên trò chơi đấy, ăn mặc đẹp xong đến luôn đấy nhé! Không đến là chết với tôi.
From: Khỉ điên Vương Tử.]

Mắt Vương Thần bỗng xao động, màu cà phê chợt sậm lại. Cậu lưỡng lự nhìn Thiên Bối, rồi cuối cùng cũng ấn nút “delete”, tin nhắn lập tức biến mất.

Biến mất như một tờ giấy bị tẩy trắng xóa.

Biến mất như xóa đi hi vọng.

Biến mất niềm tin trong lòng ai đó.

.
. .
.

Vương Tử ngồi ở ghế công viên, nhìn chăm chăm về phía cổng.

” Trễ 2 tiếng rồi.”

Cậu bực mình liếc xéo vào màn hình chiếc di động, đôi lông mày co rúm lại, nhăn nhó.

Cậu đã kiên nhẫn chờ đợi, đã ăn vận chải chuốt rất cẩn thận, đã ngồi như bất động ở đây dưới tiết trời hanh khô đầy gió của mùa đông được hai tiếng đồng hồ rồi, vậy mà hình như có người nào đó vẫn không biết điều mà nhanh chân lên một chút.

Bó hoa hồng bên cạnh trở nên mờ nhạt, không còn sắc đỏ rực rỡ như ban đầu nữa, như thể đã bị hút mất sự sống. Vương Tử mở điện thoại. Hộp thư đến trống không, mẫu tin hẹn của cậu như trở trời không một hồi đáp.

Sốt ruột, cậu bấm nút gọi.

Đầu dây bên kia vang lên một âm giọng khô khốc, như cười nhạo vào sự cố gắng của cậu...

[Số thuê bao này hiện đang tắt máy, hãy để lại lời nhắn sau tiếng...]

Cuộc gọi thứ 51. Chả nhẽ cô ghét cậu đến mức tắt máy luôn hay sao?

Nắng tắt.

Công viên trò chơi, dòng người chen lấn xô đẩy, nhòa đi hình ảnh một cậu nhóc cô độc ngồi chờ ai đó.

Bó hoa hồng bên cạnh lạnh ngắt.

Thiên Bối giật mình tỉnh dậy trong khi trời đã chuyển ban trưa, nắng hầu như không còn, trời cũng lạnh hơn một chút. Cô nheo mắt nhìn, Vương Thần đang mỉm cười với cô. Cô bật dậy như lò so, ” Đã nằm dựa vào vai cậu ấy được 3 tiếng rồi sao?” Cô ái ngại nhìn cậu, khe khẽ hỏi:

- Xin...lỗi, cậu chắc mỗi vai lắm...!

Vương Thần bèn cười:

- Đồ ngốc! Tổ không sao đâu, cậu đã đói chưa?

Thiên Bối đỏ mặt, “ Sao cậu ấy cứ phải quan tâm đến mấy cái tiểu tiết đấy nhỉ?” Đang định trả lời “không” thì...

Ừng...ùng...ực!

Một âm thanh kỳ lạ vang lên, thu hút hết mọi sự chú ý của Vương Thần và Thiên Bối...

- ...

“ Lạy Chúa, kiếp trước con ăn ở có đến nỗi nào đâu mà sao người cứ thích chơi đùa con vậy?”

Thiên Bối khóc thầm trong bụng. Trời đất, có nỗi khổ nào hơn nỗi khổ này không cơ chứ? Còn đâu sĩ diện và lòng kiêu hãnh của một người con gái như cô...

Vương Thần mỉm cười, thích thú nhìn biểu hiện đáng yêu trên khuôn mặt đỏ ửng vì xấu hổ của cô gái nhỏ. Rất nhanh chóng, cậu kéo cô đứng dậy, đi về phía lối ra. Khi hai người đã ngồi yên vị trên con xe thì cậu nháy mắt:

- Nào, bây giờ đi lấp đầy dạ dày nào.

Thiên Bối khe khẽ gật đầu, đầy bối rối, nhưng trong lòng thì trào lên một niềm vui sướng khó tả.

Chiếc xe lao vút ra khỏi cánh đồng, cô đâu hay biết, chiếc điện thoại chết lặng trong túi xách...như côi lòng ai đó.

Họ dừng tại một quán ăn kiểu Nhật, bên trong vắng tanh, ngoại trừ mấy cô nhân viên mặc kimono đảo qua đảo lại để lau bàn thì hoàn toàn không có một bóng khách. Thiên Bối có chút cảnh giác, ngạc nhiên quay sang Vương Thần:

- Ủa? Sao quán này vắng thế?

- Vì mình đã bao hết rồi.- Vương Thần lại mỉm cười dịu dàng. Kéo cô ngồi vào một chiếc bàn cạnh cửa sổ.

Thiên Bối mở to mắt ngạc nhiên, không ngờ cậu ấy lại làm thế. Cô nhìn xung quanh, đây là một nhà hàng mini có không gian đẹp mắt, chủ yếu tông màu nâu ấm áp, trên bàn trước mặt, còn có một bình hoa cắm chướng rất đẹp.

Đang say sưa tìm hiểu nội thất cửa hàng, cô bỗng thấy nhồn nhột, hình như có ai đó đang nhìn mình. Cô quay ra, ngay lập tức chạm phải đôi mắt trong suốt màu cà phê tĩnh lặng của Vương Thần. Cậu đang chống tay lên cằm, thần nhiên nhìn cô một cách chăm chú. Thiên Bối bất giác đỏ mặt, cúi gằm xuống, né tránh ánh mắt ấy. Cậu ấy đối với cô...hình như rất đặc biệt.

Vương Thần bỗng cúi người, một lúc sau lấy ra một chiếc hộp vuông màu vàng nhạt, đưa cho Thiên Bối:

- Quà của cậu đây.

Thiên Bối sững sờ nhìn vật thể trước mặt, cô không ngờ Thần lại tặng mình nhiều đồ như vậy. Trong lòng có chút vui thích.

- Sao...sao cậu tặng nhiều vậy?

Vương Thần cười mỉm, đôi mắt nâu trong dịu dàng nhìn cô:

- Không có gì, cậu mau mở ra đi.

Thiên Bối ái ngại mở nắp chiếc hộp. Một thứ ánh sáng lấp lánh liền xuất hiện. Một chiếc lắc đơn giản với những hạt tròn nhỏ đính ngọc mà nhìn qua cô có thể nhận ra nó khá đắt tiền. Nó quả thực rất đẹp.

- Đó là lắc chân, mình nghĩ hợp với cậu.

Vương Thần nhìn bộ mặt thích thú của cô thì trong lòng cũng vui lây. Đó đâu phải chiếc lắc chân bình thường, nó sẽ gắn kết cô vĩnh viễn với cậu. Đối với cậu là thế...

Thiên Bối cảm kích nhìn cậu rồi lại nhìn xuống chiếc lắc, cảm giác ấm áp lan tỏa trái tim. Cô thực sự là không biết nên làm gì để cảm ơn cậu ấy nữa.

- Cảm ơn...

Thần không nói gì, chỉ cười nhẹ ngấm nhìn cô.

Một lúc sau, nhân viên nhà hàng lần lượt bưng ra các món ăn rất ngon đặt trên bàn. Thiên Bối như bị thôi miên, mắt sáng lên, cô bị gã “dạ dày” hồi thúc, ra sức gấp lấy gấp để thức ăn. Vương Thần chỉ nhìn cô cười, đến cậu còn không biết vì sao mình lại muốn độc chiếm cô gái này.

.
. .

Gần 4 tiếng đồng hồ ngoài trời lạnh, Vương Tử gần như đông cứng. Cậu vẫn nhìn chăm chăm về phía cổng, đôi mắt không hề chớp, dường như trong đó vẫn còn chứa tia hi vọng, dù rất mỏng manh. Cậu tự an ủi: ” Không sao? Chắc bà chị ấy đang bận thôi! Ráng chờ nào.” Lòng thì tự nhủ là vậy, nhưng bàn tay cậu đã ửng đỏ cả lên vì nắm chặt chiếc điện thoại, nó như muốn vỡ vụn trong lòng bàn tay cậu.

Từng cơn gió buốt như cắt vào da thịt, hai má cũng đỏ lên vì lạnh, cậu xoa xoa hai tay, bó hoa đã đông cứng từ lâu, không còn đủ sức chờ đợi thời gian nữa. Người vào công viên càng lúc càng thưa, đã quá trưa, mọi người hầu như đã tạt vào những quán ăn ấm nóng. Riêng cậu vẫn ngồi đây chờ Thiên Bối.

Cậu bỗng rùng mình khi nghĩ liệu có phải bà chị ngốc đã gặp phải chuyện gì không hay?

Không... cậu lắc đầu phủ nhận, cố gắng xua những hình ảnh đáng ghét đó ra khỏi đầu. Nếu có việc gì, nhất định sẽ có người thông báo cho cậu.

“ Cô ấy sẽ đến... Chắc chắn sẽ đến...”

Sau khi ăn xong, cô ngồi dựa vào thành ghế, thỏa mãn vì cái dạ dày no căng của mình. Vương Thần vẫn nhìn cô mỉm cười dịu dàng. Việc nhìn cô vui vẻ đã trở thành thói quen của cậu từ bao giờ không hay.

Chờ Thiên Bối xuôi cơm, cậu đứng dậy giơ tay về phía cô:

- Nào, bây giờ đến công viên giải trí chơi thôi.

Thiên Bối hơi ngạc nhiên, trên đầu hiện lên dấu hỏi chấm: " Cậu ấy đi với mình cả ngày sao?"

Thiên Bối ngồi trong xe Vương Thần, lơ đãng thả hồn theo tiếng piano du dương phát ra từ chiếc radio nhỏ. Bây giờ, cô thực sự đang rất cảm động.

Thứ nhất là vì cậu nhớ sinh nhật cô, hai là vì đây là lần đầu tiên cô không phải đón sinh nhật một mình nữa, mà có cậu bên cạnh. Thực ra từ khi vào nhà họ chương, năm nào cô cũng được nhận quà của cậu nhưng chưa một lần được đi chơi với cậu thế này. Sinh nhật năm nay đúng là đặc biệt hơn mọi năm.

Thoáng cái đã đến công viên. Hai người dắt tay nhau đi vào cổng. Lập tức hình ảnh ấy đã đập vào mắt một người đang ngồi ở chiếc ghế cạnh đó.

Vương Tử chết điếng, cậu nhìn trân trân về phía hai người, tròn mắt như đông cứng lại. Đôi tay cũng buông thõng một cách thất vọng.

Và thời khắc đó, Vương Thần cũng đã nhìn thấy em trai mình. Lúc đầu cậu thoáng ngạc nhiên, vì không ngờ thằng bé vẫn chờ đến bây giờ.

Thế nhưng, tình yêu ích kỷ đã lấn chiếm lý trí cậu, gạt phắt tình anh em mười bốn năm sang một bên. Khóe môi cậu khẽ nhếch lên thành một nụ cười nửa miệng, đôi mắt tỏ ý thách thức. Cậu bất ngờ ôm chầm lấy Thiên Bối.

Cô bất ngờ bị ôm thì không kịp làm gì, bất động trong vòng tay cậu, Vương Thần khẽ cúi xuống sát mặt với cô, mỉm cười:

- Mặt cậu có dính hột cơm kia.

Thiên Bối trở mặt, vội vàng sờ lên mặt. "Ôi hình tượng của tôi..." Nhưng mãi mà không thấy gì, cô ngơ ngác quay sang cậu, đến khi nhìn thấy nụ cười tinh quái nở rộ trên bờ môi mỏng ấy, cô mới phát giác việc mình bị lừa, liền hét lên:

- Cậu lừa mình hả?

Nói rồi cô đánh vào ngực cậu một cái thật đau.

Nhưng từ góc độ của Vương Tử, cậu lại thấy hoàn toàn khác, giống như hai người đang hôn nhau. Tim cậu thất lại đau đớn, đôi lông mày nhíu lại, cậu quay vụt mắt ra chỗ khác.

-...

Ra là vậy sao?

Vì bạn đi chơi với anh nên chị mới tắt máy?

Cậu siết chặt lấy bó hồng đông cứng lạnh ngắt, cố gắng tìm một điểm tựa để không sụp xuống.

Ngốc...

Đại ngốc... Điên khùng... Ngốc như heo...

" Vì ngốc nên mới đợi chị...

Vì ngốc nên mới tin tưởng chị...

Vì ngốc nên cứ mãi cố gắng...”

Vương Tử cười lạnh, cũng tốt, chỉ ở bên anh sẽ tốt hơn là bên một thằng nhóc như cậu rồi. Cậu ngẩng cao đầu, cười cười như một thằng ngốc, rồi bước nhanh ra khỏi nơi đó, không một cái ngoái đầu.

“ Tôi sẽ không khóc đâu, tôi mạnh mẽ lắm, thật đấy, tôi mạnh mẽ lắm mà...Vậy nên, chị cứ tiếp tục vui vẻ nhé, cứ tiếp tục hạnh phúc bên cạnh anh ấy đi...”

Gió rít mạnh, những đám mây xám xịt nặng nề che kín bầu trời.

Trời bỗng dừng đổ mưa. Mưa to, mưa nặng hạt. Phải chăng là đang khóc thay cho cậu? Cho một kẻ si tình ngốc nghếch? Từ khóe mi ai đó, một hạt nước lăn xuống, mang theo vị mặn chát và nỗi đau không cất nên lời.

“ Ngốc quá... Khóc cái gì mà khóc? Có gì đáng khóc chứ...?”

Người ta đâu có cần mày? Mày khóc vì cái gì? Khóc vì ai? Khóc rồi thì được cái gì chứ? Người ta đâu có thuộc về mày...?

Nước mắt à... tao xin mày, đừng rơi nữa... xin mày đấy...!”

Một người đi, hai người ở lại

Một người đau, hai người vui

Một trái tim chết trong cảm lạnh.

16. Chương 16: Hiểu Lầm...

” Tình yêu không thể thiếu mùi vị của sự hờn ghen và cả những hiểu lầm nho nhỏ. Sau những khó khăn được đặt ra trên chặng đường chiếm hữu trái tim, họ sẽ hiểu nhau hơn, sẽ nhận ra tình cảm của mình ở mức đo như thế nào. Hãy gạt bỏ ích kỷ của bản thân để mở rộng tấm lòng với người mình yêu, hãy rải những cánh hoa hồng đẹp nhất lên con đường tình yêu của mình, bạn nhé!”

[Tiểu Thiên]

Thiên Bối trở về nhà sau một ngày đi chơi vui vẻ. Lúc cô chuẩn bị vào nhà, bầu trời ban nãy còn xanh ngắt đã chuyển mây đen, mưa bắt đầu rơi xuống như trút nước. Cô nhanh chân bước vào, dựng đôi dầy ở cửa, sau đó để chiếc áo khoác ngoài mắc treo. Nhìn vào trong, tối thui, cô cau mày ” Sao lại tối om thế này? Không có ai ở nhà sao?” Cô dò dẫm công tắc, ánh sáng vàng ảm bao phủ không gian.

Không gian chìm trong tĩnh lặng, không một tiếng động. Thiên Bối vào phòng mình, bên trong cũng một màu đen tăm tối. Cô thấy bức dọc thật sự, thậm rủa:

- Hừ, cái tên tiểu tử kia đi đâu mà giờ này chưa về, để nhà tan hoang thế này, mình mà không về chắc giờ trộm nó khuôn hết đồ rồi quá.

Sau khi bật đèn, cô đến bên bàn học của mình, bên trên bày ba hộp quà bọc giấy màu rất đẹp. Cô hơi bất ngờ, mắt sáng lên.

Thiên Bối mở hộp quà to nhất có bọc màu hồng phấn cùng chiếc nơ xanh lam xinh xắn. Bên trong là một chiếc gối ôm hình con sâu xanh rất ngộ, cô thích thú ôm nó rồi tặng lên. Món quà này nhất định là của Lão gia rồi, vì chỉ có ông mới biết cô rất thích con sâu xanh trong phim hoạt hình này.

Tiếp theo cô mở một chiếc hộp nhỏ hơn, có nơ màu tím. Khi mở đến lớp cuối cùng, cô đã thấy le lói tia sáng của kim loại, và đến khi món quà được trưng bày trước mắt thì cô phải oà lên:

- Đồng hồ.

Phải, đó là một đôi đồng hồ tình nhân bằng bạc sáng loáng. Chiếc của nữ có dây đeo màu trắng quý phái, mặt đính hai hạt ngọc, không có số, chỉ có 3 chiếc kim đều đặn chạy. Chiếc của nam lại có dây đeo màu đen lịch lãm, mặt giống của nữ. Nói chung, đây là một cặp rất đẹp và toát lên vẻ đắt tiền.

Thiên Bối sung sướng ôm chầm lấy, một tấm thiệp màu cafe rơi ra, cô cầm lên đọc:

” Bối, chúc mừng sinh nhật con! Sau năm năm, Bối của bác giờ đã lớn thật thành một thiếu nữ xinh đẹp rồi. Quà của bác đơn giản vậy, mong con thông cảm nha, bác tặng đồng hồ đôi là mong con sẽ tặng chiếc còn lại cho bạn trai, người con thực- sự- yêu- thương. Cuối cùng, bác chúc con luôn luôn xinh đẹp và học tốt nhé! Hãy luôn mỉm cười con nhé! Mai Hiểu Loan.”

- Con cảm ơn! - Thiên Bối ôm chầm lấy tấm thiệp, áp vào ngực và mỉm cười hạnh phúc.- Con nhất định sẽ tặng cho người con yêu thương nhất.

Cô thoáng nghĩ đến Vương Thần. Cậu là người mà cô đã thương thầm nhớ trộm suốt năm năm qua, là người con trai có nụ cười của thiên sứ và dịu dàng như nắng ấm mùa đông. Cậu ấy... cậu ấy... có lẽ...

Trong một khoảnh khắc, cô thoáng ngỡ như, có cái gì đó đã chen vào giữa, làm nhòa đi hình ảnh của Vương Thần trong trái tim cô.

Cô cắt đôi đồng hồ vào ngăn kéo, sau đó đến hộp quà cuối cùng, một chiếc hộp vừa cỡ một đầu đĩa có bọc màu xanh lá cây. Cô khéo léo mở ra, bên trong là một...

- Barbie! - Thiên Bối hét lên kinh hãi, rụt phắt lại đằng sau.

” Cái quái gì? Búp bê barbie ư?” Thiên Bối run rẩy, vẫn chưa hoàn hồn nhìn vào chiếc hộp, mắt muốn lồi cả ra. Một bộ thời trang búp bê mà mấy đứa bé gái hay chơi.

Không... Không thể nào...

Chắc chắn là lúc này cô vừa nhìn thấy một con búp bê bằng nhựa với mái tóc vàng chóc nổi bật, thêm vào đó là một loạt quần áo thời trang rồi giày dép trang sức các loại. Có con người nào lại quái dị đến mức đem tặng một bộ búp bê – mà chỉ có trẻ con 4 tuổi mới chơi - ột thiếu nữ trưởng thành duyên dáng như cô cơ chứ?

Chẳng lẽ hôm nay cô xúc động quá đến mức bị quáng gà?

Cố lấy lại bình tĩnh, cô nuốt nước bọt cái “ực”, đánh bạo lại gần cầm lấy tấm thiệp xanh lam đặt bên cạnh hộp quà đó.

“ Không biết là nhân vật hồn nhiên nào đây?”

Mắt cô dán sâu vào hàng chữ đã cố-gắng-nấn-nót xiên xẹo trên trang giấy, không khỏi đau lòng cho sự trong sáng của tiếng Việt.

” Bối cưng, đây là quà của ta, mong cưng mãi thơ ngây như ngày nào. Yêu cưng lắm!

Du Khải Nhi.”

- ...

Thôi được rồi mà...

Thôi được rồi mà...

Tấm thiệp bị gió hất ra khỏi tay, bay là tà trong không khí rồi rơi bộp xuống mặt đất như lá vàng lìa cành. Cô vẫn đờ ra như con rối đứt dây, hai bàn tay run rẩy.

“ Giời ơi. Điên cũng phải có giới hạn thôi chứ! Barbie... Barbie... Ôi lạy thánh lạy thần... Đã nói con không có xúc phạm gì đến người mà!

Du Khải Nhi – I hate you!”

Cô gào thét trong lòng, uất ức đến mức muốn đem cả lũ búp bê kia ra vật đầu cho bõ giận.

“ Này thì Barbie... Này thì ngây thơ...”

- ...

Ấy da, tuy nhiên, sau một phút tĩnh tâm suy nghĩ thấu đáo, cô nàng của chúng ta đã xem xét lại sự việc dưới một góc nhìn tích cực hơn.

“ Hừm, dù cho có hơi xúc phạm một chút, nhưng dù sao đây vẫn là tấm lòng người ta dành ỉn, mình cảm ơn còn chưa hết sao nỡ trách người ta...”

Và thế là, cô nàng vui vẻ rút lại những lời nguyên rủa khi nãy.

Thiên Bối bây giờ đang rất vui, vui vì mọi người đều nhớ sinh nhật cô, vui vì những món quà mà cô được tặng, vui nhất là vì cô biết rằng, mình không hề cô đơn.

Bất chợt, hình ảnh thằng nhóc với áo phong trắng và quần bò hiện lên trong đầu cô.

” Sao lại quên sinh nhật mình chứ, đồ vô tâm, đồ óc heo, vậy mà...mình cứ tưởng hôm nay sẽ...có quà của cậu ta cơ, mình đã mong vậy mà...”

Cô lấy tay dụi dụi mắt, đúng là buồn nát dạ dày, nhưng thôi không sao, ai mà cần chứ, hứ!

Thu dọn lại đồng giấy vụn, ôm các món đồ cất đi, và đương nhiên, cô cho luôn cái hộp đồ chơi kia vào ngăn ” những đồ không bao giờ dùng”. Đúng là vừa giận mà lại vừa vui.

Nghĩ vu vơ một hồi, cô mới nhớ ra mình chưa tắm. Bèn lấy quần áo định vào nhà tắm thì không mở được chốt cửa, cô vịn mạnh mà vẫn không được, chả lẽ cửa hỏng?

Cô đành lấy chìa khóa dự bị ra, tra vào ổ và “cạch”, cửa mở ra. ” Lạ thật, ai lại đi khóa cửa vào nhỉ?” Nói rồi cô bật đèn lên...

Rầm

Thiên Bối ngã sầm ra nền nhà, kinh hoàng không tin vào mắt mình.

Cậu chủ nhỏ, Chương Vương Tử đang nằm “ngủ” trong bồn tắm mà trên người vẫn mặc nguyên quần nà. Thiên Bối bị chấn động một hồi rồi lấy lại bình tĩnh, chạy vụt đến.

Nước vẫn chảy tóc tách trên người và đầu cậu, mái tóc bị nước ướt nhẹp, nhỏ xuống bờ mi khép chặt và đôi môi tái nhợt vì lạnh, trông cậu hệt như một người...đã chết.

Thiên Bối hốt hoảng vỗ vỗ vào mặt người ấy vẫn không chuyển biến sắc mặt. Cô sợ quá, cô xúc người cậu dậy, dùng hết sức lay mạnh, nước mắt đã bắt đầu giàn giụa tràn ra hai bên má.

- Cậu chủ, cậu bị sao thế này? Dậy đi...dậy đi mà...

Mi Vương Tử hơi động dậy, mờ mờ nhìn hình ảnh phía trước.

” Là Bối,... cô ấy... đã trở về bên mình... rồi sao?”

Nhưng khi độ nét được phóng rõ hơn, cậu bắt đầu nhận ra những giọt nước trong suốt mặn chát đang trào ra từ hai con mắt thạch anh ám khói trong veo như thủy tinh ấy. Cậu nhú mày, ai đã khiến cô ấy phải khóc?

Thiên Bối mừng rỡ ôm chầm lấy cậu, cả người lạnh toát như băng đá.

- Cậu tỉnh dậy rồi hả? Mừng quá...tôi cứ tưởng...

- Tưởng tôi chết?- Cậu cười nhạt, hờ hững hất tay cô ra.

Thiên Bối tròn mắt nhìn, cô chạy lại lấy khăn phủ lên người cậu:

- Không,... cậu chủ quần vào đi không lạnh lắm,... để tôi lấy nước nóng cho cậu.

Vương Tử nhăn mặt, ném chiếc khăn bông ra xa, nhắm hờ mắt, đau khổ ” Tại sao lại thế? Tại sao lại quan tâm tôi như thế, không phải đã bỏ tôi rồi hay sao?”

Thiên Bối vẫn kiên quyết, cô giữ chặt tay cậu, đưa chiếc khăn chụp lên đầu cậu rồi lôi cậu ra ngoài bằng được. Vương Tử vì người vốn đã ốm lại nhiễm lạnh nên không đủ sức chống cự, cậu bị cô kéo ra ngoài và vất cho bộ quần áo ngủ vào người:

- Tôi không cần biết cậu bị gì, nhưng cậu làm ơn đi tắm đi.

Vương Tử hơi ngạc nhiên nhưng cuối cùng mắt cậu lại sụp xuống, đau lắm, đau ở trái tim này chứ đâu phải là thể xác, cậu im lặng, không nhìn cô, lặng lẽ đi vào nhà tắm, đóng sầm cửa.

Thiên Bối ngồi phịch xuống giường thở hổn hển, giờ cô mới hoàn hồn, nãy muốn thót con tim.

Sao lại thế?

Có biết khi nãy tôi đau lắm không? Sợ lắm cậu biết không?

Một lúc sau thì Vương Tử bước ra, không nói không rằng, cậu nằm phịch xuống trùm kín chăn. Thiên Bối thở dài rồi cũng lấy quần áo đi vào nhà tắm.

Cửa nhà tắm vừa đóng lại, trái tim Vương Tử lại quặn thắt từng hồi. Cổ họng cậu đắng ngắt, sống mũi cay cay vô cùng khó chịu. Những hình ảnh thân mật của hai người đó chiều nay, nắm tay, ôm ấp, hôn nhau, cứ như một thước phim không có đoạn kết, tua đi tua lại trong đầu cậu.

Vương Tử nhắm chặt mắt lại, vùi mặt vào gối, từng cơn choáng váng xâm chiếm lấy đầu cậu.

Sao thế hả Thiên Bối? Sao cứ thích trêu đùa tôi như vậy?

-...

“Đau...”

...

Đau quá...!”

” Anh chẳng trách em đâu,

Khi giả vờ bên anh,

Thiên thần bên nhân gian thường giấu đi đôi cánh này..

Vì anh quá đổi ngu ngơ...

Còn em quá đổi ngây thơ...

Làm sao có thể để em tổn hại vì anh...”

[Tôi đã yêu một thiên thần - Tim]

.

.

.

Thiên Bối dựa người vào bồn tắm. Làn nước ấm áp bao phủ quanh cô thực sự rất dễ chịu, rất thoải mái. Đôi mắt thạch anh ám khói bỗng thoáng một nét buồn.

Cô đang nghĩ về Vương Tử, về hành động khi nãy của cậu ta đối với cô. Cái khoảnh khắc nhìn thấy thân hình ấy trong phòng tắm, xanh xao và bất động, tim cô như ngừng đập. Cảm giác bất an xâm chiếm đầu óc, cô sợ người con trai ấy sẽ rời xa cô, mãi mãi.

Tại sao...?

Sao cô lại như vậy?

- Hừ, tên nhóc đó đã không thèm tặng quà mình, lại còn tỏ thái độ nữa. Tức chết đi được.

Cô lầm lũi trong miệng rồi bước ra khỏi buồng tắm, mặc bộ đồ ngủ đi ra, Vương Tử đã trùm kín chăn, không biết cậu ta ngủ chưa hay giả vờ nhưng cô không muốn quan tâm nữa. Chỉ tổ đau đầu nhức óc mà thôi.

Thiên Bối chợt nhớ ra, rút điện thoại ra xem, cô ấn mãi mà màn hình vẫn không chịu sáng, nhất quyết chỉ hiện hữu một màu đen lì lợm. Sau vài giây xem xét, cuối cùng cô cũng phát hiện ra, cái điện thoại này đã bị sập nguồn.

Thiên Bối gãi đầu, nhăn mặt khó hiểu:

“Lạ nhỉ, pin vẫn còn đầy, cả sáng nay mình cũng đâu có đụng vào nó, sao tự nhiên bị tắt nguồn chứ?”

Bật điện thoại lên, “1 tin nhắn mới”, cô thích thú ấn “mở”.

[Bối, bà làm cái quái gì mà tắt máy thế hả? Muốn chết phải không?

A xin lỗi bà nha, hôm nay chủ nhật, tôi không tặng quà bà được, ngày mai tôi nhất định bù cho bà gấp đôi. Thấy tôi đáng yêu chưa nào?

Cao Mẫn Mẫn]

Cô mỉm cười, hình như từ ngày làm bạn với Mẫn Mẫn cô cười nhiều lên thì phải? Tiếp tục dò phần “Hộp thư đến”, cô có hơi thất vọng vì không nhận được tin nhắn nào khác ngoài mẫu tin khi nãy của Mẫn Mẫn. Sang “Cuộc gọi đến”, hử, trống trơn?

Thiên Bối chán nản gập điện thoại lại, rồi quyết định gạt phắt tất cả, trèo lên giường ngủ trùm chăn đánh một giấc ngon lành.

...

Có vẻ cô không để ý rằng, ai đó đã cài đặt chế độ tự động xóa các cuộc gọi nhỡ đến máy cô.

...

Rào rào...

Màn đêm vẫn tĩnh lặng, tiếng mưa róc rách trên mái nghe buồn đến nao nề.

Cách cửa sổ khép hờ bị gió sổ tung, tấm rèm trắng bay bay trong cơn gió lạnh mùa đông. Mùi ngai ngái của xi măng ngấm nước phả vào căn phòng.

Vương Tử trở mình, đôi mắt cà phê mơ màng nhìn sang chiếc giường bên cạnh. Cậu khẽ gạt đám chăn qua một bên, gượng người ngồi dậy, những lọn tóc mái lòa xòa trước mặt.

Hai tay cậu nắm chặt lại, bàn chân trần khe khe di chuyển lại gần giường Thiên Bối. Cô đã ngủ, hai mắt nhắm nghiền, hàng lông mi dài cong cong khẽ rung rinh. Hơi thở cô đều đều, ấm áp.

Vương Tử cúi xuống, bờ môi mỏng chạm nhẹ lên vầng trán thanh khiết ấy. Mềm quá!

- Tôi sẽ mãi mãi...suốt đời này chỉ yêu mình em mà thôi...Vì vậy...chúc mừng sinh nhật.- Thiên thần bé nhỏ của lòng tôi.

Cậu thì thầm, dấu biết cô sẽ chẳng nghe được đâu. Rồi cậu trở lại giường mình, tìm vào giấc ngủ sau một ngày dài mệt mỏi.

Vương Tử đâu biết rằng, khi cậu vừa rời khỏi, thì mắt Thiên Bối chợt mở lớn...những lời vừa rồi, cả hàng động đó nữa... lẽ nào... lẽ nào...

Cô đều biết...?

17. Chương 17: Đuổi Học

đường thì đi luôn cho nhanh.

- Bối, đi cùng mình, bên ngoài lạnh lắm.

Cô phân vân nhìn hai người, nhưng cuối cùng cũng nghĩ không nên phiền Vương Thần vì trường cậu ấy ngược hướng mình. Thôi thì đi cùng Vương Tử vậy. Cô mỉm cười cúi đầu nhìn về phía Nhị thiếu gia:

- Xin lỗi thiếu gia, tôi đi cùng cậu chủ Vương Tử được rồi ạ.

Vương Thần hơi nhíu mày nhưng nhanh chóng lấy lại nụ cười hướng phía cô gật đầu rồi đóng cửa xe, phóng đi mất.

Thiên Bối thấy lòng băng quơ, cô nhìn theo bóng chiếc xe phóng đi, thực lòng có chút hụt hẫng khó tả. Khẽ thở dài một tiếng, cô quay lưng định tiến về chiếc xe còn lại vẫn đang chờ mình. Nhưng...

-...

Trong một khoảnh khắc, cô tưởng như tất cả mạch máu trong người đều đông cứng lại.

Đâu rồi...?

Đi đâu mất rồi?

Không phải vừa nãy vẫn còn ở đây sao?

Thiên Bối căng mắt nhìn vào cái vị trí mà mới phút trước vẫn còn một con xe Veyron đứng đó, và giờ thì nó trống hoác.

Trống hoác... theo đúng nghĩa đen.

Cô chưng hửng, mất đến gần 2 phút mới nặn ra được cái kết luận cay đắng:

” Tuyệt, tuyệt chưa kìa. Nhớ mặt bà đầy thẳng ranh đáng ghét” Thiên Bối tuy trong lòng rất bức tức nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra bình thản, tất nhiên, những con người như thế, không-xứng-đáng khiến cô phải bức mình.

Thiên Bối thở hắt ra một hơi dài rồi dứt hai tay vào túi áo, chậm chậm rảo bước trên vỉa hè ẩm ướt do cơn mưa đêm qua, cô quên mất chiếc xe đạp đằng sau. Biểu hiện này ngoài sức tưởng tượng của ai đó.

.
. .

Bỗng đằng sau vang lên tiếng gọi xen lẫn tức giận:

- Này này, đi đâu thế hả?

Cô quay ngoắt lại phía nọ, và Vương Tử một tay dắt xe đạp, đang hằm hằm nhìn cô.

” Cậu ta đứng đó khi nào chứ?” Cô giương đôi mắt không thể to hơn lên nhìn.

- Đừng có trợn lên như con lợn bị chọc tiết như thế nào? Lại đây đi cùng đi.

Nói rồi, Vương Tử đạp xe lại phía cô và vồ bộp vào chiếc yên sau:

- Lên đi, tôi lái đến trường.

Thiên Bối ngây ngốc nhìn, rồi không biết bị con gì ám mà cô cứ thế lật đật leo lên không một thắc mắc. Chiếc xe loạng choạng một hồi rồi mới đi vào quỹ đạo, bon bon trên con đường trải bê tông. Thiên Bối cứ nghĩ Vương Tử không biết đi xe đạp, nhưng lại không ngờ điều này xảy ra. Cậu đi có vẻ vẫn còn hơi run, chưa thành thạo, Thiên Bối tuy rất lo lắng nhưng lại vỗ bộp lưng cậu, cười:

- Hay để tôi lái cậu chủ cho.

Vương Tử ấp úng chối đẩy:

- Đừng có điên, bà chị nghĩ tôi là ai chứ? Tôi là một đáng trọng phụ mà để nữ nhi như cô lái là nổi sỉ nhục lớn nhất đây nhé.

Thiên Bối bật cười thành tiếng, “Trên thực tế là chân cậu đang đạp giầy đấy ạ.”. Đúng lúc đó Vương Tử mắc phải ổ gà, chiếc xe rung mạnh, khiến Thiên Bối mất kiểm soát mà ôm chặt vào lưng cậu. Vương Tử ngượng chín mặt nhưng khóe miệng vẫn nở một nụ cười. Tim cậu đã đập lỡ một nhịp rồi.

Thiên Bối thấy ngại ngùng, cô vội vã rút tay lại nhưng Vương Tử đã vội đánh vông một vòng, khiến cô chói với hét toáng lên, đâm vào lưng cậu một cái. Cậu bèn quát:

- Còn không mau ôm vào, nếu không rơi xuống tôi không chịu đâu đấy.

Thiên Bối nhẹ gật đầu rồi vòng tay ôm lấy cậu. Giờ cô mới biết là lưng cậu nhóc mười bốn tuổi này cũng rộng lớn lắm, lại vô cùng ấm áp. Cô cũng thấy bớt lạnh hơn trong tiết trời đông giá lạnh. Cậu nói đêm trước bỗng nhiên hiện về và tìm cô đập mắt kiểm soát. Cậu ấy sao lại nói như thế chứ? Hay là cô mơ ngủ?

Đường ngoại ô Hà Nội sáng sớm vắng bóng người, chỉ có những cánh đồng cần cỗi đang khô nẻ trên mặt đất, cỏ dại mọc hai bên um xùm, tỏa ra mùi vị sữa thoang thoảng trong không khí. Trên nền trời xanh, một vài cánh chim đang chao liệng...

Thiên Bối tựa đầu vào lưng cậu, lắng nghe tiếng gió cuộn tròn trong từng vòng bánh xe. Chiếc xe thông thả đi trên đường, giống như một đám mây nhỏ di động, trên đó, một cậu nhóc lớp tám đeo một bà chị lớp mười hai. Nếu nhìn từ xa, hẳn ai cũng nghĩ họ là một cặp đôi.

"Và chiếc xe đạp nơi ấy đưa em bay trong giấc mơ

Và chiếc xe đạp nơi ấy đưa đôi ta luôn có nhau

Em vẽ lên thêm bao hoa hồng, vẽ lên thêm bao cầu vồng

Sẽ mãi mãi bên em và anh, không bao giờ phai."

[Xe đạp teen- Khởi My]

Và cuối cùng cũng đến cổng trường nữ sinh, mọi cô gái hướng mắt nhìn hai người như cặp đôi quái vật rơi xuống trần gian. Và đương nhiên là hai người nở nụ cười rất "nghệ thuật" như mấy diễn viên ca sĩ nổi tiếng vậy. Chỉ thiếu ánh đèn flash và các tia chụp ảnh "tách tách" của đám nhà báo mà thôi.

- Cậu đi xe này đến trường hả cậu chủ?- Thiên Bối cuối cùng cũng dứt ra được ánh mắt soi mói của mọi người mà e dè hỏi.

- Ừ, chứ đi bằng gì?- Vương Tử thản nhiên.

- Hả? Cậu không sợ ảnh hưởng đến "danh dự" hay sao?- Cô ngạc nhiên nhìn.

- Tuy tôi đẹp trai lãng tử thật đấy, nhưng mà thôi, người đẹp thì đi cái gì cũng đẹp phải không?- Vương Tử nhướn mày thách thức, giọng đặc sệt mùi tự sướng

"Mình thấy hơi hối hận vì đã hỏi thằng cha này rồi đấy"- Thiên Bối mỉm cười, nhìn Vương Tử với ánh mắt cảm thông sâu sắc, xem ra bệnh của cậu ta nặng hơn cô nghĩ.

Có điều đương sự thì không hay biết ý nghĩa của cái nhìn đó, nghiêm trọng hơn là có vẻ suy nghĩ của cậu ta đã lệch lạc hẳn, bằng chứng là cái mặt ai đó đang đỏ bừng lên kìa.

- Thôi, tôi xin phép.- Thiên Bối cúi gập người chào cậu.

Vương Tử vuốt tóc ra đằng sau rồi phóng xe vụt đi với tốc độ của gió và vận tốc của một con rùa...cụ thể là xe bị...tuột xích. Vương Tử dừng xe, loay hoay nhìn vào cái sên xe, mặt tỏ rõ sự bối rối. Thiên Bối nhìn cậu ta đang không biết phải làm gì thì bỗng nở một nụ cười...đểu giả.

Cô lại gần, đặt một tay lên vai cậu ta, nở nụ cười rất "nghệ thuật", khoe đủ 36 cái răng:

- Cậu chủ? Đang gặp khó khăn gì sao?

Vương Tử sớm đã chảy mồ hôi ròng ròng, phần vì lạnh gáy bởi khuôn mặt rất "kịch" của Thiên Bối, phần lại vì linh cảm điều chẳng lành sắp xảy đến. Cậu run run:

- Gì? Tôi...mà gặp khó khăn gì chứ.

- Cậu chủ, cậu là con gì?- Thiên Bối vừa nói vừa nhấn mạnh tay vào vai cậu.

Vương Tử vẫn gượng cười mặc dù đôi lông mày vẫn không chịu được mà nhăn vào:

- Tôi...con người, bà chị hỏi gì kì vậy?

- Cậu chủ là CON TRAI, mà con trai thì phải làm sao? Phải...MẠNH MẼ chứ.- Thiên Bối gần từng chữ đồng thời không quên bấm chặt vai cậu.

Vương Tử cắn chặt môi, hận không thể hét lên được, nếu không thật mất danh dự quá, cậu bèn khẽ đẩy tay cô ra, cười rất giả:

- Bà chị sợ gì, tôi sẽ sửa được à xem, không cần phải khích đâu.

Thiên Bối cùng chẳng chấp nhận gì trẻ con, thôi thì bỏ qua cho cậu ta, cô cúi xuống nhìn cậu loay hoay một hồi rồi nói:

- Thôi tôi vào học, cậu chủ cứ sửa thoải mái nhé.

Cô ngúng nguẩy đi vào lớp, bỏ lại một mình cậu nhóc trên sân trường. Tâm trạng cô hôm nay, quả là rất vui vẻ.

Vương Tử nhìn theo bóng Thiên Bối đã khuất sau hành lang, khóe môi nở một nụ cười, trong lòng cậu là những suy nghĩ đan xen, nhưng chỉ cần cô được hạnh phúc là cậu đã vui lắm rồi. Nhưng cuộc sống mà, đâu phải lúc nào cũng được theo ý mình. Thời gian không còn nhiều cho cậu nữa...

Thiên Bối bước vào lớp, không gian vốn rất quen thuộc này đối với cô mà nói là một kỉ niệm đẹp của những năm tháng cấp ba. Cô nhớ ngày đầu vào trường này, thực rất xa lạ, nhưng rồi cũng bạn bè, thầy cô giúp đỡ rất tận tình, dần dần cô cũng hòa vào một nhịp với các bạn.

Nhưng nay, khi đứng đây, trước cửa lớp, lòng cô lại nặng trĩu như sắp có một điều gì đó không tốt sắp xảy đến. Cô bước về vị trí của mình, ngồi xuống và lấy sách vở ra, cô không để ý lúc này khắp ánh mắt mọi người đang nhìn chằm chằm vào mình. Thiên Bối lấy làm lạ mà ngẩng mặt lên, những tiếng xì xầm bắt đầu vang lên:

" Sao bạn ấy vẫn đi học nhỉ? Hay là không thấy xấu hổ?"

" Có mà mặt dày thì có, thế rồi mà vẫn còn vác mặt đến trường, là mình thì mình nhục muốn chui xuống đất cho rồi."

" Không ngờ con nhỏ lừa dối mình suốt bao nhiêu năm trời, mình thất vọng quá."

Thiên Bối ngây ngốc nhìn, hệt như con nai vàng ngơ ngác " đập chết bác thợ săn". Cô cảm thấy chột dạ, bèn đứng lên hỏi lớn:

- Có chuyện gì thế?

- Muốn biết thì xuống bảng tin mà xem, hay giả vờ.- Một cô bạn " tốt bụng" nói cho cô nghe.

Thiên Bối liền học tốc chạy xuống chỗ bảng tin, tìm cô không ngừng đập thành thịch. Khi đã đứng trước bảng tin, mắt cô mở to hết cỡ nhìn vào dòng chữ to tướng:

" DƯƠNG THIÊN BỐI LỚP 11A1 LÀ ÔSIN."

Cảm xúc của cô lúc này như bị ai đó ném bốp xuống mặt đất. Không thể tin nổi, bên dưới, còn có hẳn ảnh cô đang mặc trang phục hầu gái và lau sàn nhà. Thiên Bối tức điên, đây rõ ràng ảnh ghép, trước giờ làm việc cho nhà họ Chương, cô chưa bao giờ mặc kiểu trang phục này và bối cảnh ở đây cũng không hề phải. Tuy nhiên thông tin cô là ôsin ở đây thì cũng chẳng sai. Mọi người nhìn cô với đủ ánh mắt, đồng cảm có, thương hại có, ghét bỏ có, khinh thường có. Thiên Bối trở nên hoảng loạn, cô sợ hãi nhìn mọi người. Mồ hôi lạnh chảy dài trên vầng trán. Đúng lúc này, có tiếng loa phát thanh vang lên:

" Mời em Dương Thiên Bối lớp 11A1 xuống ngay phòng giáo vụ."

Cô giật mình, loạng choạng tách ra khỏi mọi người. Bước chân cô lúc một run rẩy, quãng đường đến phòng tưởng như vô tận. Tất cả như một màu đen u ám bủa vây lấy thân hình bé nhỏ của cô. Dòng chữ in hoa to đùng trên mặt bảng ám ảnh tâm trí cô như một con dao vô hình đang cứa nát trái tim.

” Làm ôsin thì sao chứ? Làm ôsin thì đáng khinh lắm sao? Làm ôsin thì không có quyền được đi học hay sao? Cái xã hội này, rốt cuộc là vẫn phân biệt giai cấp như vậy mà thôi.”

Đứng trước cửa phòng, chân cô đã run lập cập, không phải vì trời đông giá lạnh, mà vì những lo sợ trong lòng cô đang dần hình thành. Cô run rẩy mở cửa, trước mặt là cô hiệu trưởng và...Vương Thần đang ngồi đối diện với nhau. Cô thấy kinh ngạc vì sự xuất hiện của nhị thiếu gia.

- Còn đứng đó, không mau vào đây.- Giọng nói đầy lạnh lùng của cô hiệu trưởng khiến Thiên Bối tỉnh táo hẳn. Cô bước chậm rãi lại gần.

- Em chào...cô.

- Ngồi xuống đi!

Thiên Bối ngồi xuống cạnh Vương Thần vẫn đang nhìn. Cô hiệu trưởng liếc mắt nhìn cô học sinh, rồi lại thở một hơi dài, nhấp một ngụm trà nóng rồi nói:

- Dương Thiên Bối, hẳn em đã biết điều vừa xảy ra ở bảng tin nhà trường.

- Dạ?

- Tôi không hề trách việc em làm nghề nghiệp đó. Nhưng tại sao em lại khai trong sơ yếu lí lịch của mình là em có người thân. Trong khi sự thật lại không phải như vậy.- Giọng cô vẫn đều đều, tuy nhiên cô lại dễ dàng nhận ra sự tức giận đang tăng dần.

Thiên Bối biết, biết trong tờ giấy xin nhập học của cô, lão gia đã ghi luôn tên mình và Mai phu nhân vào ô cha mẹ. Việc cô giáo biết điều này, hẳn là đã điều tra kĩ lưỡng mới biết...

Cô là trẻ mồ côi.

- Tôi không nghĩ em lại nói dối như vậy, việc làm của em không những làm ảnh hưởng đến hình ảnh nhà trường mà còn làm xấu đi chính danh dự của em nữa. Thôi tôi cũng không nói vòng vo chi nhiều, nhưng xét cho cùng, với lực học của em và cộng thêm việc nói dối lần này, tôi quyết định...ĐUỔI HỌC.

Thiên Bối đang cúi gằm mặt bỗng ngẩng vụt lên, bàng hoàng kinh hãi. Đuổi học? Hình phạt là đuổi học. Nước mắt đã lăn khỏi khóe mi, cô cố tìm một chút ánh sáng trong lời nói của cô:

- Em...xin...lỗi cô, nhưng...

- Tôi không chấp nhận bất cứ lời giải thích nào!- Cô hiệu trưởng gần như quát lên.

Thiên Bối thấy đau thắt, lời nói của cô chẳng phải là hơi quá hay sao? Cô không để ý đến cảm giác lúc này của học sinh hay sao?

Vương Thần bỗng lên tiếng:

- Vâng, coi như là đã xong, em sẽ đưa Thiên Bối về trường em học.

Thiên Bối lại mở to đôi mắt đẫm nước nhìn cậu, rồi lại nhìn cô giáo, thực lòng không hiểu gì cả. Cô hiệu trưởng lạnh lùng:

- Tùy em.

Thế đấy, ngôi trường gắn bó với cô suốt hai năm trời giờ ruồng rẫy cô như một con vật tội nghiệp. Thiên Bối thất thểu bước ra khỏi sân trường, Vương Thần khẽ ôm lấy bờ vai run run của cô, tỏ ý an ủi. Thiên Bối chẳng buồn để ý, cô hướng mắt nhìn lại ngôi trường yêu dấu lần cuối cùng...để rồi chôn vùi tất cả kỉ niệm vào sâu thẳm con tim như đóng gập lại cuốn nhật kí đã phai màu.

Cô khẽ cựa mình ra khỏi tay Vương Thần, cúi đầu nói nhỏ:

- Xin lỗi, tớ muốn ở một mình.

Nói xong, cô quay bước đi ngược lại hướng nhà mình, từng bước chân nào nê khiến không gian cũng trở nên tang thương. Đông lạnh, lòng cô cũng lạnh lẽo vô cùng. Một màu trời trắng xóa ảm đạm, nắng vàng yếu

ớt in lên những bước chân dường như đang phai nhòa theo thời gian. Bóng một cô gái bé nhỏ càng trở nên trong suốt...giữa gió đông lạnh.

Vương Thần nhìn theo cô, trong lòng cậu lúc này cảm thấy thế nào cậu cũng không biết. Nhưng như thường lệ, khóe môi đẹp vẫn nhếch lên thành một nụ cười, điều này làm cậu hài lòng hơn bao giờ hết.

18. Chương 18: Khóa Trái

Thiên Bối bật dậy khỏi giường, mồ hôi túa ướt vàng trán, cả người cô đầm mồ hôi, những sợi tóc dính vào hai bên cổ, cô thở dốc. Lại là cơn ác mộng đó, gần đây cô đêm nào cũng mơ đến nó.

Cô mơ thấy Vương Thần nhìn mình, nhìn rất lâu, rất chăm chú, tưởng như muốn nuốt gọn cô vào hai con ngươi trong suốt màu cà phê đó. Chỉ có điều, ánh mắt đó không hề dịu dàng, không hề ấm áp, nó đáng sợ, rất đáng sợ, và điều đó khiến cô thấy thật sự lo lắng.

Cô mệt mỏi tựa vào gối, tạm gác cơn ác mộng đó qua một bên, suy nghĩ về vấn đề đuổi học ban sáng. Trong đầu cô là cả tá câu hỏi về kẻ “ném đá giấu tay” sau lưng mình. Người biết cô làm giúp việc chỉ có người nhà họ Chương và Mẫn thôi mà.

” Mẫn ư? Không thể nào? Cô ấy không phải người như vậy.” Thiên Bối lắc đầu phủ nhận, mặc dù giả thiết duy nhất đặt về Mẫn.

Người thứ hai là lão gia và hai phu nhân, điều này lại càng không thể, ba người họ, đâu có ai ghét cô đâu. Thứ ba là Vương Thần, cậu ấy cũng không phải, sao cậu ấy lại làm vậy với cô được chứ.

Người còn lại là Vương Tử.

Tên nhóc đó...Thiên Bối bỗng thấy khó hiểu, cô không biết có phải cậu ta không? Nhưng cậu ta chẳng có lí do gì để làm vậy cả. Thiên Bối đầu đầu vô cùng, cô thôi không nghĩ ngợi gì nữa, thật sự quá mệt mỏi.

Vừa hay lúc đó có tiếng chuông điện thoại. Thiên Bối uể oải ấn nút nghe, đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói oang oang như hét vào ống nghe:

[Dương Thiên Bối, cậu có sao không hả?]

- Mẫn?

[Ừ mình đây!]

- Mình không sao cả, cậu biết tin rồi hả?

[Ừ, thôi, gặp mặt để nói chuyện hơn, cậu ra quán cafe gần trường mình nhé.]

- Hơ?

[Tít...tít..]

Thiên Bối chờ ra nhìn vào màn hình đen ngòm, tưởng chừng như toàn bộ trung ương thần kinh ngưng hoạt động trong giây lát, cuối cùng cô mới hiểu ra: “Mẫn hẹn mình ra quán cà phê nói chuyện”.

Cô cũng đứng dậy, tìm một bộ quần áo khoác tạm vào người, tránh khỏi cái lạnh đang xâm chiếm.

Cô bước xuống nhà, không thấy ai cả, thằng nhóc Vương Tử chắc đang ở trong phòng, thật sự hôm nay cô đã lên phòng cũ nằm vì muốn yên tĩnh, đi qua cửa phòng cậu chủ nhỏ, cô bất giác khựng lại, nhìn trân trân vào cửa phòng, không hiểu tại sao mình lại như vậy.

- Dương Thiên Bối.- Bỗng trong phòng vang lên tiếng nói.

Thiên Bối giương mắt to nhìn, lúng túng định tìm lời giải thích, nhưng ngay sau đó, cô chợt khựng lại. ” Làm thế quái nào mà cậu ta biết mình đang đứng ngoài này chứ?”

- Bà chị đúng là đồ điên.- Cái giọng này, ẻo ọt và đặc sệt mùi tự kiêu, không thể lẫn vào đâu được.

” Cái quái gì?” Mặt Thiên Bối như cục đất sét bị nặn méo mó. ” Sao tự nhiên cậu ta lại chửi mình điên chứ?” Cô định đá cửa xông vào làm cho ra lẽ thì...

- Sao bà chị cứ làm tim tôi không đập bình thường hả?

” Huh? Cái gì mà tim với cật ở đây? Tim cậu ta bị làm sao cũng đổ ình ư?” Cô nghiêng rằng trèo trẹo vì sự đổ oan “bá đạo” của cậu ta.

- Bà chị đúng là đồ điên, đồ thần kinh, đồ tinh tinh, đồ hâm...

Câu nói chưa kịp dứt thì cửa phòng đã bị đá cái “rầm”, ốc vít bắn tứ phía, chứng tỏ sức công phá của Thiên Bối cũng thuộc diện “khủng”. Vương Tử thì mặt thộn ra, không hiểu cái mô tê gì.

Trong khi cậu vẫn “ú ớ” như gà mắc tóc thì Thiên Bối đã gào lên như sấm:

- Hừ? Nói xấu giỏi quá ha?

- Ô ơ...- Vương Tử như người ngoài hành tinh rơi xuống, không hiểu cái gì đang diễn ra.

- Chương Vương Tử, ngày tận thế của cậu coi như đã đến, nhào vô.- Thiên Bối vừa hét vừa xông đến cậu nhóc như Triền Chiêu xuất trận. Ồ, kịch tính quá, không biết cô nàng sẽ dùng “Vịnh Xuân quyền” hay “Càn khôn đại nã di” nhỉ?

Thấy “khối thịt” Thiên Bối sắp đập vào người mình, Vương Tử mặt cắt không còn giọt máu, nhanh chân né sang một bên. Ồ ồ, đoán trật lất, đây là chiêu thức truyền thống “Lấy thịt dè người đây mà”. Và kết quả...

Rầm!

Thiên Bối đáp “phi cơ” xuống ngay cái nệm đặt dưới sàn nhà, dáng điệu nghệ như một con frog. Cô nghe tiếng xương cốt đang thi nhau sứt lở hết như vừa có một trận động đất đi qua.

Và thế là, hình ảnh đó tiếp diễn trong năm phút, một kẻ vẫn chưa khỏi hoảng hồn đứng về một phía, một người vẫn dáng nằm rất “Perfect”. Mãi đến khi, lão mặt trời sầu nào chống cằm đi thăm aladanh hạ dần xuống núi. Bà lão màn đêm nhào lên như “batman” ngự trị không gian. Họ vẫn yên tư thế đó, giống hết một chiếc đĩa xước.

- Á há há há...

Từ đâu, một điệu cười không thể ghê rợn hơn vang lên, Vương Tử do quán tính mà quay vụt cổ về phía cửa, nhưng... thật đau lòng, có lẽ do xương cốt cậu đã ngừng hoạt động quá lâu nên ngay khi thực hiện động tác mạnh mẽ đó... có một tiếng “Crắc” vang lên, nhỏ nhẹ tựa chiếc lá lìa cành, nhưng để lại cho khổ chủ một nỗi đau vô hạn.

- Á!- Cậu hét lên một tiếng, hóa ra cái cổ bị...trẹo.

Thiên Bối do “lực hút” của âm thanh nọ mà quay theo, kết quả cũng không tránh khỏi thần xui xẻo khi khuỷu tay bị va đập mạnh sau một thời gian ngừng hoạt động. Trông hoàn cảnh lúc này của hai người chẳng khác nào...hài kịch.

- Trời ôi, làm gì mà trông như vừa đi đánh giấc về thế? Hai đã rớt cuộc đã làm gì nhau?- Câu nói sắc mùi nguy hiểm.

Vương Tử la lên oai oái:

- Mẹ còn không vào bẻ lại cổ cho con, đau gần chết rồi đây này.

Mẹ trẻ bước lại phía cậu, giơ bàn tay trắng muốt của mình, vỗ bốp bốp lên mặt cậu, không quên nở nụ cười rất “đều”:

- Thằng con trời đánh! Chết chưa con!

Nói rồi bà quay vụt lại phía Thiên Bối, để lại đằng sau Vương Tử khóc không ra nước mắt, đang tức không thể tả vì cái mặt không thể quay ra phía khác được.

Thiên Bối mắt rưng rưng nhìn Khải Nhi, vẻ mặt sầu thảm, liền diễn vở “Sầu biệt li”:

- Thiếu phu nhân à...Bỏ lại tay giúp tôi với.

Khải Nhi mỉm cười, đỡ cô đứng dậy rồi nhẹ nhàng bỏ lại khuỷu tay cô. Thiên Bối kêu lên một tiếng rồi ngồi phịch xuống giường, mặt nhăn nhó một hồi rồi giãn ra, sau đó hàm răng được dịp “tỏa sáng” hết cỡ.

Chương Vương Tử thấy vậy thì lấy làm tức mình lắm, cậu nghiêng rằng nhìn hai con người đang cười rất khả ố, cộng thêm nghi ngờ về mối quan hệ huyết thống với người đàn bà trước mặt mình.

Cậu đành tự bỏ lại cổ, trong khi không khí vẫn đang chìm trong yên bình, ngỡ rằng có thể nghe được tiếng hai con muỗi tâm tình với nhau thì bất chợt một tiếng kêu “ré” lên, kèm sau đó là một loạt động từ từ được liệt kê. Chương Vương Tử ngã phịch xuống, con chim đang đậu trên cành cây bị giật mình lộn cổ xuống đất, con mèo đang ăn vụng thì bị sặc lẫn dưng ra đấy...Và blah blah...

” Ó e...ó e...”

Tiếng còi cấp cứu vang cả con phố, chiếc xe màu trắng lao vút trên đường, trong xe, có hai con người vẫn chưa khỏi bàng hoàng vì cú sốc vừa rồi. Bên ngoài, bóng tối đã bao trùm như một tấm rèm đen u ám.

Tại quán cafe đối diện trường nữ sinh.

Ánh đèn vàng ấm áp phủ lên không gian, một bản nhạc nhẹ được bật lên, những vị khách bên trong đều mang tâm trạng rất trầm ngâm. Riêng có một cô gái ngồi cạnh cửa sổ, vẻ mặt rất sốt sắng nhìn ra phía bên ngoài. Cô gái có mái tóc ngắn màu vàng sậm cuốn xoăn, trông rất xinh đẹp mà có vẻ thông minh nổi trội.

Ly cà phê trên bàn đã nguội lạnh, Thiên Bối muộn 30 phút rồi.

Cao Mẫn Mẫn chống cằm suy nghĩ về bí mật mà mình mới phát hiện, cô không thể để chuyện này tiếp tục xảy ra được, nếu không cô bạn ngốc nghếch của cô sẽ vĩnh viễn bị đánh lừa. Đang chìm đắm trong những suy nghĩ thì chợt một bàn tay đặt lên vai cô. Mẫn mừng rỡ quay vụt lại.

Nụ cười trên môi cô vụt tắt, đôi mắt đen tối sầm lại. Người ấy không phải Thiên Bối.

- Chương...Vương Thần?

Cậu mặc một chiếc áo sơ mi trắng toát, bên ngoài là áo len mỏng, khẽ mỉm cười ngồi xuống đối diện với cô.

- Cậu là bạn của Thiên Bối?

Mẫn có phần sốc, vì không hiểu cậu ta làm sao lại có thể biết mà đến đây, và hơn nữa, cô cảm thấy vô cùng...sợ hãi...

- Phải...nhưng tôi nhớ là hẹn Thiên Bối chứ không phải cậu.

Vương Thần nhấp một ngụm nước, nhếch mép:

- Nhưng là tôi đến thay cô ấy...mà quán này cũng đâu cấm người vào.

Mẫn cứng họng, cô cảm thấy bức bối, liền xách túi đứng dậy.

- Ngồi xuống.

Cô quay lại, mở to đôi mắt nhìn người con trai trước mặt, ánh mắt sắc lạnh của cậu ta quét qua người cô như một luồng điện tê dại, cô run run ngồi xuống.

- Tôi biết cậu đủ thông minh để biết việc mình cần làm.- Vương Thần nói bằng giọng đều đều nhưng trong từng câu chữ lại chứa sự cảnh cáo.

Mẫn vẫn tỏ ra bình thản, cô cũng không phải vừa, người ta thường nói những cô nàng mắt một mí rất khó bắt nạt, cô bèn ngả người ra sau ghế:

- Chương Vương Thần! Cậu cũng khá lắm, tôi không nghĩ là một người như cậu lại có thể làm được việc đó đâu nhỉ.

Vương Thần không nói gì, chỉ cười khẩy, vốn cậu đã không quan tâm đến hình tượng của mình với người khác, chỉ duy nhất một người mới khiến cậu thay đổi mà thôi.

- Cậu nghĩ ai cũng ngốc lắm sao? Có thể Thiên Bối không biết gì, nhưng riêng tôi, không có gì là không thể. Mẫn vẫn buông những câu nói khiêu khích, sở thích của cô là khiến người khác hết đường lui, nhưng lần này lại khác, bởi cô đâu có biết kẻ đang bị dồn vào ngõ cụt chính là...cô.

Vương Thần nhồm người lên, lấy hai tay chống cằm, chớp hàng mi dày của mình, vẻ mặt có thể nói là đậm chất “ngây thơ”:

- Hình như tôi đánh giá cậu quá cao rồi Cao Mẫn Mẫn.

Cô hơi giật mình, nhưng lại không để lộ ra ngoài, tuy vẻ mặt rất thờ ơ, nhưng tim cô đập thình thịch theo từng lời nói của hắn, những câu nói đòi hỏi tư duy phân tích thật cao.

- Cậu có biết cách khóa trái không?

- Khóa trái?- Trong một phút không suy nghĩ, cô đã bật thốt ra từ mà sau này cô cảm thấy thật hối hận biết nhường nào.

Cậu lại cười, nụ cười mang theo sự khinh bỉ, khoanh tay trước ngực, cậu nói thật chậm như thể đang châm biếm cô gái kia.

- Cậu biết cách khóa trái cái miệng của mình không? Cô gái thông minh?

Dù là kẻ ngu ngốc như thế nào cũng có thể hiểu điều mà cậu ta nói. Còn Mẫn, cô thấy vô cùng bàng hoàng, tại sao từ vị trí chủ động, cô lại biến thành bị động thế này? Ai mới thực là kẻ đe dọa?

- Chương Vương Thần...cậu điên rồi. Tôi nhất định sẽ làm rõ chuyện này với Thiên Bối.

Mẫn mất bình tĩnh, cô trở nên hoảng loạn vì câu nói của cậu ta.

” Choang”- Ly nước trên bàn bị hắt xuống đất, vỡ tan thành từng mảnh nhỏ. Mọi người trong quán quay qua nhìn về phía bàn có một trai một gái đang ngồi. Và người hắt nó xuống không ai khác là Vương Thần, cậu cau mày, nhưng miệng vẫn cười rất đẹp:

- Cao Mẫn Mẫn, cậu thật khiến tôi chán ghét. Là cậu không thể tự mình khóa trái hay là muốn tôi giúp cậu khóa nó vào, hay cậu muốn mình giống cái li kia?

Mẫn Mẫn thất kinh, mặt cô trắng bệch, đây là sự tấn công công khai. Hắn ta...hắn ta...thật sự...Cô run lên bần bật, nhìn từng mảnh li vỡ nằm dưới mặt đất, cô bỗng thấy tương lai mình hiện ra thật tăm tối và mù mịt.

- Đừng mộng tưởng rằng cậu là bạn của Thiên Bối thì tôi sẽ tốt với cậu. Đồ ngu ngốc, cậu có biết tôi ghét nhất là gì không? Là bị đe dọa đấy? Mà cậu lại làm điều tôi ghét. Làm sao đây?- Cậu dừng rồi nhìn Mẫn đang run rẩy trước mặt mình như một con thú tội nghiệp.- Tôi sẽ làm tất cả...cậu biết mà...tôi có thể làm tất cả. Cậu hiểu không?

Nói xong, cậu đứng dậy, bước qua Mẫn, dừng lại, lấy tay vuốt nhẹ vào khuôn mặt đang sưng sồ kia, thì thầm:

- Hãy thông minh lên một chút đi.

Vương Thần xỏ tay vào túi quần, lững thững bước ra khỏi quán cà phê, vẻ lạnh lùng toát lên, khuôn mặt không một chút biểu cảm. Chỉ có cô gái bên trong kia...đang chết đứng tại chỗ.

19. Chương 19: Nụ Hôn Trong Bệnh Viện

Sáng sớm, mây vẫn còn vấn vương cuốn quanh những tòa nhà cao tầng như một chiếc khăn bông khổng lồ, từng hạt nước li ti bám trên những cánh hoa lan trắng như hàng ngàn hạt pha lê trong suốt, phản chiếu dưới ánh nắng mặt trời dịu nhẹ một tấm vải lụa màu ngà đục huyền ảo.

Bóng một cô gái nhỏ đang bước đi thong thả trong khuôn viên bệnh viện tỉnh Hà Nội, mái tóc dài búi gọn lên cao, chỉ để hờ hững vài cọng dưới gáy, cô mặc một chiếc quần ngắn vải nhàu màu xanh than, bên trên là áo sơ mi trắng cách điệu, một bên được xén ngắn hơn, trông vừa đáng yêu, vừa nghịch ngợm. Cô gái nhỏ vừa đi vừa ngêu ngao vài giai điệu của một bài hát nào đó rất say mê. Và trong tay trái, một âu đồ ăn đang bị lắc qua lắc lại dưới bàn tay không chịu yên vị của cô.

Mọi người trong bệnh viện hướng mắt nhìn theo cô, từ y tá, đến bệnh nhân, rồi bác sĩ cũng không khỏi miệng chữ O mắt chữ A, tệ hơn là có người còn nhìn cô với gương mặt vô cùng biểu cảm. Tưởng chừng như từ cô gái có một sức hút không thể cưỡng lại được, có thể gọi là “luồng gió mới” bước vào xứ sở của “những thiên thần áo trắng”.

Một bà già, da mặt nhăn nheo, đang ngồi tựa vào thành ghế chờ khám, khi cô gái đi qua, cũng phải nhồm người dậy, mắt căng ra, chỉnh lại cặp kính dày cộp của mình, và cái miệng bà ta chu ra:

- Bớ tời! Gì tề? Cây con đó bị cây chi rứa hè? Một thời trang mới hả mi? (Ôi trời! Gì kia? Con nhỏ bị cái gì vậy? Một thời trang mới hả mày?)

Mọi người xung quanh bắt đầu rộ lên tiếng cười khúc khích, cô gái vẫn không để ý đến điều kì lạ gì ở mình, tiếp tục bước đi, đến trước cửa phòng 345 dẩy hồi phục sức khỏe.

Cạch!

Cô mở cửa bước vào, bên trong, “mẹ trẻ” Khải Nhi đang đút nước cam cho Vương Tử. Cậu trợn mắt lên nhìn cô, rồi không hẹn trước...

” Phụt!”- Cậu cho phun ra luôn ngụm nước vừa rồi, mục tiêu nhắm tới không ai khác chính là mẹ mình. À và hãy coi như đây là đòn trả thù của cậu cho tội ác của bà tối hôm trước đi.

Thiên Bối thất kinh, vội chạy lại, lấy khăn giấy lau miệng cho cậu, sốt sắng:

- Cậu chủ? Cậu bị sao vậy? Sặc à? Hay là trong cổ cậu thiếu mất cái gì rồi?

Vương Tử lấy tay vuốt ngực cho xuôi rồi mới nói:

- Bà chị...bà chị...nhìn ngay lại cái chân mình cho tôi...

” Mẹ trẻ” bên cạnh bị lơ đẹp, tủi thân vớ lấy khăn giấy lau nước cam trên mặt mình, rồi cũng chen vào:

- Bối cưng...cô cứ tưởng là có cô là đi trước thời trang, không ngờ cháu cũng “Xì teen” nha.

Thiên Bối không hiểu cái gì, nhưng cũng cúi xuống nhìn lại, và ôi không, cô bịt chặt mắt, hét lên.

- Á Á Á Á Á Á Á Á.....

Đơn giản thôi, vì lúc này, cô không những đeo tất hai màu khác nhau, mà còn đeo một bên giày, một bên dép, đúng là “thảm họa thời trang”.

Hai người trong phòng chỉ biết “bịt tai” trước tuyệt chiêu “Gào thét thần chưởng” của cô. Và như thế...

Thiên Bối ngồi bên khung cửa sổ, thẩn thờ, hai chân vắt chéo lên nhau duỗi ra trước mặt. Tựa đầu vào thành cửa, mái tóc hơi xù ra, không ngừng thả dài. Bên ngoài, gió lạnh vẫn thổi từng cơn buốt giá, lá rụng kín sân. Vương Tử chán ngán nói:

- Bà chị có thôi đi không? Ngồi cả tiếng rồi đó.

Im lặng. Cậu bực mình:

- Ôi tôi điên mất, bà chị có hiểu nỗi khổ của tôi khi không thể quay ra ngoài mà ngắm lá rơi không hả, đừng có làm tôi cay cú.

Mặc kệ cậu độc thoại, Thiên Bối vẫn trầm ngâm, vì quá xấu hổ mà cô cời phăng đôi tất ra, không buồn đeo cho ấm nữa. Tuy tỏ vẻ mặt lạnh lùng không thêm nói nhưng bên trong cô lại đang hét lên: ” Ôi lạnh quá, lạnh chết mất cái chân của tôi.”

- Ê đồ điên kia, mau lại đây thay băng cho tôi nào, ngứa quá.

Lúc này, nghe thấy chỉ thị “hợp lí”, cô mới dao động, vô thức bước về phía giường bệnh. Tuy thế, về mặt vẫn dờ ra. Chắc là ở lạnh lâu quá lên cơ mặt mới đông cứng vào không biểu cảm được đây mà. Cô cúi xuống định tháo cái ghim kẹp cổ của cậu thì bất ngờ.

” Chụt” Một nụ hôn nhanh và nhẹ nhanh chóng lướt qua môi cô. Thiên Bối bất ngờ dẫn đến bất động. Vương Tử khề cau mày:

- Sao? Tỉnh chưa hả đồ ngốc?

Thiên Bối ngây ra, nhìn cậu chăm chăm như quái vật. Vương Tử bực dọc dưới phản ứng không mấy “đúng” của cô. Cậu nhồm người dậy, kéo vạt áo của Thiên Bối khiến cô cúi xuống, rồi lại một lần nữa, hôn lên môi cô. Đôi môi lạnh lại một lần nữa bị hơi ấm kia ôm chặt. Nụ hôn thật run rẩy, thật vụng về làm sao. Vương Tử run run giữ yên tư thế, mặt cô cũng dần bị làm cho đỏ lên, hai trái tim đập thành thịch không thôi.

Sau đúng hai phút bốn mươi lăm giây, Thiên Bối mới đẩy Vương Tử ra, khiến cậu đập vào thành giường, cậu kêu lên:

- Á! Chết cái cổ tôi rồi.

Thiên Bối cả người nóng ran, không quên dấm mạnh cho cậu một cái:

- Cậu chủ là đồ...đồ biến thái...

Vương Tử mặt nhăn như khỉ ăn ớt, quằn quại trên giường, rên rĩ. Thiên Bối mới hốt hoảng, chạy lại:

- Cậu...bị sao vậy?

- Bà chị điên rồi? Tính giết người không cần dao à? Mau xoa bóp lại cái cổ cho tôi.

Thiên Bối liền làm ngay, cô nắn bóp lại cái cổ bị gãy do tự vận của cậu chủ tối hôm qua. Vừa quần băng, cô càng thấy run rẩy khi nghĩ tới nụ hôn vừa rồi, tại sao cậu ta lại làm như vậy cơ chứ?

Sau khi đã xử lí xong cái đầu của cậu chủ, cô ngẩng ngửa lại “tác phẩm” của mình, cười mãn nguyện vỗ tay:

- Tôi đến là phục tôi, cậu chủ dù bị gãy cổ, trông vẫn đẹp trai lắm.

Sau đó, cô cười phá lên, tiếng cười giòn tan cả căn phòng, nhưng nói gì thì nói, chỉ có mình cô là tự mãn với bản thân thôi. Vương Tử đâu hay biết đây là lần đầu tiên Thiên Bối băng bó cho người khác đâu chứ. Và nghiêm nhiên, cậu trở thành “vật thí nghiệm” cho cô nàng. Cả cái đầu cậu bị quần băng trắng xóa, trông chẳng khác gì “xác ướp Ai Cập”.

Thiên Bối biết “thí nghiệm” thất bại, bèn cười khúc khích rồi rút lui khỏi hiện trường, để mặc Vương Tử đang gào thét trong phòng. Ra đến ngoài, cô mới bộc lộ đúng cảm xúc của mình, đứng dựa vào tường, cô cúi xuống, khuôn mặt đỏ lên, tuy là đã cố tình kìm chế cảm xúc của mình, nhưng cũng không thể không xấu hổ khi nhớ lại nụ hôn bất ngờ vừa rồi. Tim cô đập thật mạnh, mạnh chưa từng thấy, bối rối vô cùng. Cô bất giác ngẩng mặt lên, và một lần nữa, đôi mắt màu thạch anh ám khói chạm phải đôi mắt màu đen huyền bí. Chương Vương Thần đã đứng đó từ khi nào?

Giữa không khí ngột ngạt, ánh nhìn đầy khó hiểu hướng về phía chàng trai mặc đồng phục học sinh, mái tóc đen của anh ta bay bay trong cơn gió vô hình nào đó tưởng chừng như càng tô đậm vẻ lạnh lùng vốn có. Họ đứng cách xa nhau, nhưng cô vẫn cảm giác rằng cậu đang rất gần, nhất là đôi mắt đó lúc nào cũng quanh quẩn trong tâm trí. Cậu không biểu lộ cảm xúc gì, bước lại phía cô bằng những bước đi chậm rãi, Thiên Bối bỗng thấy tim đập rất mạnh, cặp mắt mở to tròn trĩnh như có thể thấy được hình ảnh phản chiếu của chàng trai.

Cô nhắm tịt mắt lại, nhưng bàn tay bỗng được ai đó nắm chặt, cô vội vàng mở ra. Đối diện với cô lúc này là tròng mắt màu cafe dịu dàng của nhị thiếu gia.

Vương Thần cười nhẹ, cậu xoa xoa mái tóc cô:

- Cậu nên về nhà nghỉ đi, mình vào thăm thẳng nhóc đây.

Nói xong, cậu quay lưng bước đi. Khi thấy bóng áo cậu đã khuất sau cánh cửa, cô mới thở phào nhẹ nhõm, cả người thanh thản hẳn đi. Vương Thần luôn khiến cô hoảng loạn mỗi khi đối diện với cậu ấy, cô không hiểu nổi cảm xúc lúc này của mình nữa rồi.

20. Chương 20: Khúc Mắc

Sáng sớm với những cơn gió nhẹ thổi, bầu trời quang nắng, từ phía những hàng cây bên đường, có một vài đứa trẻ nô đùa nhộn nhịp. Có một cô gái đang đi tản bộ, đôi mắt trong veo như pha lê nhìn vô định, hai tai gắn tai nghe, dường như đang hòa nhịp vào một bài hát nào đó. Bờ môi mông đỏ mọng mấp máy hát theo, nhìn rất bình yên, thanh thản.

Bỗng cô gái đứng khựng lại, rút điện thoại ra một cách vội vã, nheo mắt nhìn cái tên mặc định nhấp nháy trên màn hình, cô tháo headphone, áp cái điện thoại vào tai.

Chưa kịp “Alo” thì đầu dây bên kia đã vang lên tiếng nói đinh tai nhức óc:

[Bà chị thích chết phải không? Đang ở đâu vậy hả?]

- Cậu...chủ hả?

[Không tôi thì là ông nội cô sao?]

- Ừm...có chuyện gì vậy?

[Tôi thèm ăn cháo trai, mang đến bệnh viện nhanh đi!]

- Ô...tôi...

[Tít...tít...]

Giữa khung cảnh náo nhiệt của chốn đô thị, cô gái đứng nghệt mặt ra, không hiểu gì cả...

Cậu nhóc hồng hách vừa gọi điện vừa rồi thực ra đang ngồi cạnh cửa sổ phòng bệnh, và đương nhiên mắt nhìn đắm đuối ra ngoài, đáng vẻ ngóng trông một ai đó. Mới mấy tiếng không được nhìn thấy cô mà lòng cậu đã cồn cào trong nỗi nhớ.

Chạy bộ về nhà thay trang phục, cô gái nọ đã liền đến bệnh viện cùng một âu cháo trai thơm nức. Mặc dù điều này là cưỡng chế con gái nhà lành nhưng không hiểu sao lòng cô lại thấy vui vô cùng. Từng cơn gió nhẹ thổi quần lấy từng lọn tóc mượt mà thơm nhẹ mùi hoa oải hương, con đường trải dài với những nốt nhạc tươi vui. Đến trước cửa phòng bệnh, cô hít một hơi sâu rồi lấy tự tin mở cửa bước vào, môi nở một nụ cười tươi rói.

Cảnh tượng đập vào mắt cô hết sức ngạc nhiên. Chương Vương Tử cưỡi trần, hình như đang chuẩn bị thay áo, làn da trắng trẻo rất có sức hút. Cô sững sờ, đánh rơi âu cháo đánh “choang” xuống nền nhà, khuôn mặt bỗng đỏ lựng, cảm giác xấu hổ dấy lên trong lòng, cô quay vụt mặt lại, ấp úng:

- Cậu chủ...sao lại...?

Chương Vương Tử cũng ngạc nhiên không kém, cậu mặc vội áo vào, khuôn mặt cũng hơi đỏ lên, cậu nói lắp lửng:

- Lại cái gì? Quay mặt lại đi, tôi thay xong rồi.

Đến khi đó, cô mới sẵn sàng bước vào, lúc này Vương Tử đã ngồi trên giường, mặt nhăn nhó khó chịu:

- Tôi thật là thấy tiếc tô cháo trai quá!

Thiên Bối giật mình nhìn xuống thì thấy cháo đổ lênh láng dưới chân, cô càng hốt hoảng hơn. Định thần cúi xuống dọn dẹp thì đã bị Vương Tử quát lớn:

- Này, dừng lại, để yên đấy cho tôi đi.

Cô tròn mắt nhìn tỏ vẻ không hiểu gì cả. Cậu thở dài, ra hiệu cho Thiên Bối đi lại.

- Cứ để đấy ắt có người dọn, đừng có đụng vô rồi bồng thì sao.

Thiên Bối nghe lời, cô đi lại, lễ phép hỏi cậu:

- Tôi xin lỗi, tôi thật sợ ý quá.

Vương Tử xua xua tay bảo không cần câu nệ. Thiên Bối buồn rầu rồi lại khẽ thở dài, sầu não ngồi xuống cạnh giường. Nhận thấy tình hình có vẻ ngày càng căng thẳng, gương mặt ủ dột của cô gái nhỏ làm Vương Tử tự dừng lại thấy buồn theo. Nay, đừng có như thế chứ, tôi đâu có bắt nạt bà chị.

Cậu bắt đầu lo lắng:

- Sao vậy? Hâm à?

- Cậu chủ, cậu đừng lúc nào cũng coi tôi như kẻ ngốc như vậy.- Cô phụng phịu.

- Thì đúng là vậy mà.- Vương Tử cười nhe răng.

Thiên Bối bỗng im lặng, trong đầu cô đang đuổi theo một suy nghĩ xa xôi nào đó. Bên ngoài, bầu trời vẫn trong xanh lạ kì.

Gần đây cô cảm thấy trong lòng rất buồn, mà toàn là những nỗi buồn không tên. Con người cô sao lại dễ vui dễ khóc như vậy? Người mà cô luôn nghĩ đến là Vương Thần. Cô rõ ràng là còn yêu cậu, yêu rất nhiều...

Nhưng... tại sao...?

Vương Thần ngồi trong lớp học, ánh mắt nhìn ra xa xăm về phía bên ngoài cửa sổ, nơi mặt trời đang rải những trận nắng khùng khiếp xuống mặt đất. Bầu không khí nóng nực khiến cậu khó chịu vô cùng, cảm giác như có thể phát điên bất cứ lúc nào.

Trong lòng cậu đang là bộn bề những lo toan và xen lẫn sợ hãi khi mối quan hệ giữa Thiên Bối và em trai ngày càng trở nên gần bó. Cậu biết, biết Vương Tử thích cô ấy, nhưng không ngăn được, sao có thể ngăn được tình cảm của ai đó.

Đang trầm tư bỗng có bàn tay đặt lên vai cậu:

- Thần?

- Hử?

Hải Phạn- Thăng bạn thân của cậu đang đứng với vẻ mặt rất hình sự.

- Tổ nghĩ cậu nên đi xem thăng nhóc bị bắt hôm trước.

Chiếc mô tô phóng như bay ra khỏi sân trường, bóng hai chàng trai đi như xé gió đến một ngôi nhà bỏ hoang giữa một cánh rừng rậm. Tiếng còi “loạt xoạt” theo bước chân của hai người. Và khi cánh cửa gỗ mục bị đẩy ra, bắn tung những mùn thưa vào không khí, là lúc ánh sáng của mặt trời rọi vào không gian tối om kia, rọi lên khuôn mặt một người bị trời vào cột. Vương Thần cười nhạt:

- Phải làm sao bây giờ? Mày nên trách rằng bạn gái mày quá nhiều chuyện.

Chàng trai bị trời khó khăn mở mắt ngẩng mặt lên, thấy sự xuất hiện của hai người thì bèn bật một tràng cười:

- Lũ khốn, mày tưởng làm thế này thì sẽ khiến cô ấy sợ sao?

Vương Thần sẵn chuyện bực trong lòng, bước lại rồi một chân đạp thẳng vào bụng chàng trai.

- Đừng có hỗn láo.

Phạn liền giữ người cậu lại:

- Thôi đi.

“Khụ khụ”- Chàng trai gập người, ho ra một bụm máu trên sàn, và một thứ mùi tanh tươi bốc lên. Cú đập vừa rồi của Thần hình như rất mạnh.

- Thôi nào. Cậu bình tĩnh đi. Chúng ta không thể giữ cậu ta mãi như thế này được đâu. Cậu muốn cảnh sát can thiệp sao?

Vương Thần im lặng, cậu cúi mặt suy nghĩ gì đó rồi chợt ngẩng lên:

- Cứ vậy, đến khi nào cô ta im miệng được thì thả.

Lúc đó, Phạn chợt thấy rùng mình trước ánh mắt sắc lạnh như dao của Thần. Ánh mắt đó, dường như là muốn giết người...

- Thần, cậu sao vậy?- Phạn bỗng giữ hai vai của bạn mình. Giọng sốt sắng.- Sao mà lại trở nên như thế này? Mà điên rồi, mà đúng là phát điên rồi đấy. Trước đây mà đâu có như thế, Thần mà tao quen không phải người có hành động nhẫn tâm và lạnh lùng như thế.

Tại sao lại như thế này? Vương Thần bỗng chốc thấy chột dạ, bản thân cậu, tại sao từ khi yêu cô ấy lại trở nên độc ác và nham hiểm như thế này?

Cậu ích kỷ rồi.

Nhưng... thực sự... khó chịu lắm.

Rất khó chịu.

Khi nụ cười rạng rỡ của cô ấy, không phải chỉ dành cho riêng mình cậu.

Khi cô ấy vui vẻ, vô tư bên người khác.

Khi bất chợt nhận ra, cô ấy không phải lúc nào cũng ở bên cậu.

Cậu sợ cảm giác để cô vượt mất khỏi vòng tay mình. Tham muốn chiếm hữu ngày càng một chèn ép, và cậu sẽ không bỏ lỡ bất cứ giây phút nào để dành lại tình yêu này. Bằng bất cứ giá nào...

Cậu gạt tay bạn mình, tiến ra khỏi căn nhà. Không sợ hãi, không lùi bước, tất cả là vì cô ấy. Phải làm mọi thứ, không còn thời gian để hối hận nữa. Một khi đã bước đi thì không được phép lùi lại.

Tình yêu- Có thể làm cho người ta hạnh phúc, cũng có thể làm cho con người ta đau khổ. Cũng có khi biến con người thành cỗ máy điên loạn...

Vậy yêu ích kỷ, có phải là yêu không?

21. Chương 21: Bí Mật

Anh giống như một chiếc hộp pandora, ẩn chứa những bí mật sâu xa nhất. Em phải làm sao mới lấy được chìa khóa của chiếc hộp đó, để khám phá toàn bộ con người anh?

Hôm đó trời đã hửng nắng, mùa đông như cuốn chiếc chăn u ám lên bầu trời cao tít. Từng tia nắng tinh nghịch nhảy nhót trên khung cửa sổ phòng. Thiên Bối lấy khăn lau đi lau lại từng vết bẩn trên ô kính, cặp mắt buồn rầu thờ thẫn. Khi đang mãi miết đuổi theo những suy nghĩ xa xôi nào đó thì chợt tiếng chuông điện thoại kêu. Cô giật nảy mình, cầm điện thoại lên ấn nút nghe. Bên kia, một giọng nói chanh chua cất lên:

[Bà đang làm quái gì vậy?]

- Tôi...dọn nhà.

[Dọn gì? Bây giờ hãy mặc áo vào và đến cái quán quen thuộc của chúng ta đi.]

- Cái gì? Ở...này...

Chưa kịp thắc mắc thêm câu nào thì bên kia đã tắt kết nối, hoàn toàn. Thiên Bối ngơ ngác nhìn vào màn hình điện thoại, chẳng hiểu gì hết. Mặc dù có hơi khó chịu nhưng rồi cuối cùng, cô đành để giẻ lau đầy, chuẩn bị ra ngoài.

Trong lòng có một chút hoang mang vì không biết cô bạn thân gặp phải chuyện gì.

Khi vừa bước ra, cô đã chạm mặt Vương Thần, có vẻ cậu ấy cũng đang chuẩn bị đi đâu đó. Thiên Bối bỗng thấy hồi hộp, và như thường lệ, Thần nở nụ cười rất dịu dàng với cô.

- Cậu đi đâu giờ này vậy Bối?
- À...thiếu gia, tôi tính đi gặp bạn.- Cô cúi gầm mặt xuống.
- Cao Mẫn Mẫn?
- Đúng vậy.

Thiên Bối không để ý đến một cái chuyển động nhẹ trên mắt Vương Thần, dường như màu đen đang lẩn át, cậu tránh đường cho Thiên Bối đi qua, cô cũng vì vội mà đi thẳng. Cô lúc này đang rất lo lắng cho bạn của mình.

Cái quán quen thuộc của hai người chính là quán kem bảy màu. Mỗi khi có chuyện gì cần tâm sự là hai đứa lại hẹn nhau ra đó “bật mí” những bí mật thầm kín nhất như đang quen anh chàng nào và đêm qua mơ thấy gì, nói chung là đủ thứ chuyện trên đời. Đã lâu không gặp lại cô bạn từ khi bị đuổi học, Thiên Bối thấy háo hức vô cùng. Cô muốn nghe Mẫn kể chuyện, gì cũng được, chỉ cần có thể biết được một vài thứ sau cái cuộc sống không khác gì “người rừng” của mình trong nhà họ Chương.

Cửa quán mở, Thiên Bối bước vào, nhận diện ngay mái tóc ngắn vàng sậm và cái dáng ngồi quen thuộc của Mẫn, cô vui vẻ đi lại, cười hỏi khi thấy bạn mình đang trầm ngâm ngăm ngăm nhìn ra ngoài cửa kính.

- Hay bỏ, làm gì mà mặt trông thảm vậy?
- Mẫn thoáng ngạc nhiên rồi nhanh chóng nở nụ cười buồn, ra hiệu cho Bối ngồi xuống. Sau đó gọi phục vụ lấy hai ly kem bảy màu. Cô nhìn rất tâm trạng:
- Đạo này cậu khỏe không?
- Vẫn sống sờ sờ mà.- Thiên Bối nghịch nghịch bình hoa giả trên bàn, cô bỗng ngẩng mặt cười gian.- Sao mà trông buồn vậy? Bộ mới chia tay người yêu à?
- Ừ.

Tiếng “Ừ” của Mẫn làm Thiên Bối giật nảy mình, cô hoảng thật sự. Cô vốn chỉ định trêu Mẫn một chút, không ngờ lại chạm phải nỗi đau của cô bạn. Sao lại có chuyện tình yêu đẹp để giữa hai người họ tan vỡ được nhỉ? Cô lo lắng:

- Sao? Cậu ta đâu phải loại người như vậy? Có chuyện gì vậy?
- Mình...thực sự...- Mẫn bắt đầu khóc. Thiên Bối vỗ vai bạn trấn tĩnh, thực sự trong lòng cô thấy rất khó hiểu.
- Mình...anh ấy...nói chia tay mình...

Thấy bạn mình khóc nức nở, Thiên Bối cũng không khỏi đau lòng. Mẫn Mẫn vốn là một cô gái rất mạnh mẽ, lúc nào cũng hoạt bát vui vẻ, vậy mà giờ đây, lại có thể yếu đuối đến vậy. Cô thực sự không biết nói gì hơn, những lúc như thế này, có lẽ im lặng là giải pháp tốt nhất.

Bỗng dưng, Mẫn mím môi, dứt khoát lấy tay gạt phẳng những giọt nước mặn chát trên mặt. Cô nhìn thật sâu vào mắt Thiên Bối, giọng chắc nịch nhưng có phần khổ tâm:

- Mình không còn gì để mất nữa rồi, còn cậu thôi. Bối à! Mình phải nói cho cậu bí mật này.
- Lại bí mật?- Thiên Bối còn đang thắc mắc sao tâm trạng của nhỏ bạn thay đổi nhanh như chong chóng vậy, nhưng vừa nghe đến hai chữ “bí mật”, cô bỗng thấy tò mò hơn bao giờ hết.

- Đúng vậy...chuyện này rất nghiêm trọng...chắc chắn cậu sẽ rất sốc...
- Gì vậy? Cậu làm mình tò mò quá đi.- Thiên Bối tập trung hết sức.
- Mình phát hiện ra, người khiến cậu...
- Xin lỗi đã để quý khách chờ lâu!

Chưa kịp dứt câu, một giọng nói khác đã chen vào giữa câu chuyện của hai người. Mẫn Mẫn khó chịu ngẩng đầu lên tìm kẻ phá đám, chỉ kịp nhìn thấy hai ly kem được đặt nhẹ lên mặt bàn cùng một mẫu giấy nhỏ người phục vụ lén dúi vào tay cô. Ngay sau đó, anh ta rời đi, không nói thêm bất cứ điều gì.

Mẫn Mẫn nhíu mày khó hiểu, nhưng cũng giở tờ giấy ra đọc trước dấu hỏi chấm to đùng của người đối diện. Bên trong, một dòng chữ dường như được nhấn mực rất đậm:

” Nếu cô muốn bạn trai mình sống thì khóa trái.”

Mẫn rùng mình một cái, trong đầu cô bỗng hiện lên hình ảnh bạn trai đang bị hành hạ rất dã man. Mẫn đảo mắt nhìn xung quanh tìm kiếm một ai đó, mặt cô trắng bệch, trông thật khó coi, Thiên Bối càng lo lắng:

- Có chuyện gì vậy? Mẫu giấy gì vậy?

Mẫn đưa cặp mắt khó xử nhìn bạn rồi chợt nở nụ cười gượng gạo:

- À không, anh chàng bồi bàn đó muốn làm quen tớ.

Thiên Bối phá lên cười:

- Trời ơi! Cậu đúng là...có vậy mà cũng mặt cắt không còn giọt máu.

Mẫn chính là không còn sự lựa chọn nào khác nên mới phải bịa ra một lí do ngớ ngẩn như thế. Cô bỗng thấy hận đến nỗi không khóc nổi, nụ cười đông cứng trên môi. Cô lấy tay bóp trán, bộ dạng rất khổ sở. Thiên Bối càng lúc càng không hiểu gì cả, cô hỏi:

- Mẫn à, chuyện gì chúng ta cũng chia sẻ với nhau, sao lần này cậu có vẻ như khó nói vậy?

Một giọt mồ hôi lạnh chạy dọc thái dương, Mẫn mỉm cười, nụ cười tươi tắn ngày nào bây giờ trở nên thật gượng ép. Cô lắc đầu:

- Không có gì, mình chỉ là nhớ cậu quá Bối à.

Trong không gian dịu nhẹ của quán Cafe, một bản nhạc piano réo rắt. Hai cô gái im lặng nhìn nhau, một sợi giây khoảng cách vô hình hiện lên ngày một rõ nét.

Họ. Một người không thể phá bỏ giới hạn của mình. Một người không thể vượt qua sợ hãi để cứu bạn.

Họ. Liệu có thể hiểu cho nhau, liệu có thể thông cảm cho lỗi lầm của nhau?

Thời gian- là thứ duy nhất có thể làm sáng tỏ mọi nghi ngờ, mọi khúc mắc nơi tình bạn tưởng chừng như không thể nào tan vỡ.

Và bí mật- Vẫn chỉ là bí mật...

Thiên Bối tung tăng về nhà sau cuộc gặp với Mẫn Mẫn, cô mới để ý bạn mình gần đây rất lạ, còn lí do vì sao thì cô không thể biết được. Vừa đi, cô vừa nghĩ đến Vương Tử, trong lòng buồn khó tả...mấy ngày nay, cậu ta không có nhà.

Cô mở cửa, bước vào căn nhà, vắng ngắt. Thiên Bối buồn rầu, lão gia hẳn đi làm chưa về, phu nhân cũng vậy, Vương Thân cũng mất hút. Cô ngao ngán ra phòng khách ngồi, không gian yên lặng này thật sự rất đáng sợ.

Trời bỗng nổi gió... một dự cảm chẳng lành...

22. Chương 22: Thiếu Gia Lười Nhác

Chương Vương Tử được xuất viện, và đó được coi là ngày ác quỷ được thả trở lại nhân gian, do những thiên thần áo trắng không đủ sức trừng trị nó. Các nữ y tá trong bệnh viện đều tỏ bộ mặt thảm thiết suốt bao ngày cuối cùng cũng nở được nụ cười sung sướng vô cùng, dự là họ sẽ mở tiệc mừng sự kiện này. Căn bản là vì cậu thiếu gia...lười nhác.

Ngày thứ nhất nằm viện:

Chương Vương Tử nằm chềnh ềnh trên giường, cái vẻ lười nhác của cậu ta khiến những người xung quanh vô cùng khó chịu, vô cùng ngứa mắt, hình ảnh của cậu hiện lên trong mắt họ không khác gì một thằng công tử bột ưa nhung lụa và phòng bệnh trở thành chốn cung điện xoa hoa khi nào không hay. Một nữ y tá vào phát thuốc như định kì, khi vừa đặt khay thuốc xuống liền bị cậu ta hạnh hợc:

- Sao em vẫn phải uống hả chị y tá?

- Phải uống mới khỏi em ạ.- Cô y tá dịu dàng giải thích, nụ cười tỏa nắng.

Nói rồi cô bóc thuốc và chuẩn bị đưa cho Vương Tử uống thì bỗng nhiên, cậu chủ nhỏ mặt mày tái mét, nhăn nhó ôm lấy bụng quặn người, bộ dạng vô cùng đau đớn.

- Ủ... ư... đau bụng... đau bụng quá...

Cô y tá được một phen phát hoảng, lật đật chạy vội đi gọi bác sĩ vì lo sợ Vương Tử gặp chuyện không hay. Ngay khi chắc chắn bóng cô đã khuất hẳn sau cánh cửa, cậu mới vùng dậy, đem đồng thuốc giấu vào trong ga trải giường rồi uống hết cốc nước. Sau đó trùm chăn kín mít.

Độ 2- 3 phút sau, vị bác sĩ già đẩy cửa bước vào, theo sau là cô y tá nét mặt hết sức căng thẳng, mồ hôi vã ra trên trán. Tuy nhiên, cảnh tượng đập vào mắt khiến hai người không khỏi ngỡ ngàng.

Bên trong phòng bệnh trắng toát sắc nức mùi ete là một khung cảnh... hết đối... bình thường, thậm chí còn có phần nên thơ, trời trong, nắng dịu nhẹ trùm vào căn phòng, gió khe khẽ thổi tẩm rèm cửa tung bay. Một cậu nhóc nằm ngủ ngon lành trên chiếc giường nhỏ, cốc nước trên bàn hết nhãn, những viên thuốc đã không cánh mà bay. Nữ y tá chưng hửng mất mấy giây, sau đó vội chạy lại xem xét. Sau khi chắc chắn Tiểu Tử đã ngủ và uống xong thuốc, mặt cô đỏ như gấc, rồi rít quay ra xin lỗi vị bác sĩ già:

- Cháu xin lỗi...chắc cậu ấy đã ổn rồi ạ!

Vị bác sĩ ngán ngẩm trách mắng nữ y tá vài câu rồi đi ra ngoài. Đến mấy ngày sau khi dọn dẹp giường thì mới phát hiện ra hàng tá thuốc đã bị “thủ tiêu” bên dưới, cô nàng tức đến lộn tiết mà không thể làm gì. Nếu nói ra thì ngay cả cô cũng sẽ bị khiển trách vì tội “không hoàn thành nhiệm vụ”, thành ra chỉ biết cầm nín nuốt hận vào lòng, kiềm chế để không xông vào cắn xé thằng oắt kia cho hả giận.

Ngày thứ hai nằm viện:

Nhị thiếu gia nhà họ Chương không rõ là có bị vấn đề gì về thần kinh hay không? Cậu ta biến cái phòng bệnh của mình thành một nơi thật kinh khủng. Có thể miêu tả như thế này: Khắp nơi trên tường đều dán hình những cầu thủ bóng đá, rồi đối diện giường bệnh là cả giàn máy điện tử hiện đại. Điều này cũng gây khó chịu cho những người xung quanh.

- Á há há há há...- Tiếng cười không thể man rợ hơn phát ra từ phòng bệnh của cậu chủ nhỏ giữa đêm khuya tĩnh lặng. Nữ y tá trực đêm vừa nghe xong, trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác ghê rợn.

Cô gái nhỏ tội nghiệp chỉ còn biết lật đật chạy về phía âm thanh phát ra, trong lòng thầm cầu khẩn làm ơn đừng có bệnh nhân nào lên cơn nhồi máu cơ tim hay hóa dại gì đó. Và điều tất yếu, ngay sau khi đẩy cửa căn phòng “kinh dị”, cô ta mất đến gần 2 phút để có thể ngậm miệng lại. Trong đó là hình ảnh Vương Tử đang bò lẩn bò soài ra giường, ôm bụng ho sặc sụa vì không thể ngừng cười. Cô lại nhìn về phía màn hình, hóa ra là một bộ phim hài.

- Cậu...có thể giữ im lặng được không ạ? Còn rất nhiều bệnh nhân khác.

- Á há há...vâng em không cười nữa đâu ạ...á há há...nhưng mà xem kìa, cái xe nhìn điệu thế... Á há há...

Cô y tá đến méo xệch cả mặt. Càng nói cậu ta càng cười, sao lại có con người vô ý thức như thế nhỉ?

Ngày thứ ba nằm viện:

Hôm nay là ngày Chương Vương Tử thay băng, cậu ta ngồi yên cho nữ y tá nhẹ nhàng cởi bỏ lớp băng bó trên cổ mình. Nhưng...

- Á á á đau quá!...- Cậu kêu ré lên.

Nữ y tá lờ mắt, giọng nói lạnh băng như cắt qua tai cậu:

- Tôi mới tháo lớp ngoài cùng thôi.

“Trời, hổ nặng!” – Vương Tử hơi ngượng nghịu, đành cười xòa để chữa thẹn tạm thời rồi tiếp tục để cô thay. Nhưng mỗi lần tháo được một lớp thì cậu lại kêu lên như đau đớn lắm. Điều đó khiến nữ y tá rất không hài lòng. Đến lớp cuối cùng, vì bức dọc, cô nàng kéo thật mạnh lớp băng cho hả giận.

Toạc!

Và lần này Vương Tử bị đau thật, cậu ta rống lên rồi ngã vật ra giường. Không để ý gương mặt hả hê cùng nụ cười đắc thắng của cô y tá đứng bên cạnh. Mặc dù điều này trái với đạo đức nghề nghiệp nhưng cô không thể nào chịu nổi thăng nhót trời đánh này nữa rồi. Dù có bị đuổi việc hay trừ lương cô cũng quyết phải cho nó biết thế nào là lễ độ. Hứ!

Khi bóng xe đưa Thiếu gia lười nhác Chương Vương Tử ra khỏi cổng viện thì cũng là lúc tất cả các nữ y tá cùng reo hò và tung mũ lên trời, mọi người thậm chí còn ôm nhau thắm thiết, cảm động chảy cả nước mắt. Khung cảnh này dễ làm người ta liên tưởng đến buổi lễ tốt nghiệp tại một trường đại học nào đó.

Nhưng lập tức mọi hành động bị ngừng bặt khi con xe chở tên tiểu quý kia quay lại. Chương Vương Tử bước xuống, dáng vẻ vẫn oai nghiêm và hùng dũng như ngày nào. Cả bệnh viện đóng băng tại chỗ. Trời! Ác quỷ trở lại!

Vương Tử thì ngạc nhiên ra mặt:

- Sao nhìn mặt ai cũng thảm vậy? Tôi quay lại lấy cái ảnh Messi trên phòng thôi.

Và khi cậu ta “thực sự” rời khỏi. Ai nấy mừng phát khóc.

Chuyện kể ra cũng thật nực cười, Chương Vương Tử từ khi về nhà lại tỏ ra như một “hài tử”. Cậu ta rõ ràng chỉ bị treo cổ mà làm như đầu cũng bị trấn thương vậy. Tỉ như thế này:

- Bối, “em” muốn ăn cháo.

Thiên Bối đang lọ mọ lau dọn lại phòng thì giật thót mình bởi tiếng “em” ngọt xớt của cậu ta. Cô mở to mắt nhìn:

- Cậu chủ? Cậu có bị sao không vậy?

- Gì chứ? “em” có sao đâu nào. Hí hí.- Vương Tử đá lông nheo rất điệu nghệ.

Buồn nôn!

Da gà da vịt thì nhau kéo cả họ hàng hàng hốc nổi hết lên khắp người cô gái nhỏ, sao cô có cảm giác như vừa nghe thấy một con sói nói: “Mình là mình chưa bao giờ ăn thịt các bạn ạ. Dân ăn cỏ chính gốc đấy.”

Tên đại ác ma kia sao đột nhiên lại trở nên “ngoan hiền” quá vậy? Lạy Chúa! Có phải trong bệnh viện cậu ta ăn nhầm thuốc xịt gián hay nước rửa bồn cầu rồi không? Lão Thiên gia nhất định là đang trêu đùa cô rồi.

- Cậu chủ, đừng làm tôi sợ. – Nhìn thấy điệu cười như con ngựa của thằng nhóc, một cơn ớn lạnh bỗng chạy dọc sống lưng Thiên Bối.

Chương Vương Tử giận dữ không thêm nói chuyện với bà chị ngốc nữa, cậu ta bèn trùm chăn ngủ luôn. “Đúng là chẳng thay đổi gì cả.” Tiểu Tử cười thâm.

” Phải rồi, dù có qua bao nhiêu năm thì rốt cuộc cái tính ngây thơ đến đáng yêu của cô ấy vẫn sẽ không bao giờ khác được.”

Cuối cùng thì Vương Tử cũng phải lột bỏ vẻ “trẻ con” của mình để nghiêm túc nói chuyện với lão gia- cũng là cha mình, về một sự việc “tầm cỡ” mà cậu không bao giờ mong muốn.

Khói trà thơm bốc lên nghi ngút, căn phòng chìm trong tĩnh lặng. Hai người “đàn ông” ngồi nhìn nhau cũng đã được hơn 15 phút đồng hồ.

Lần thứ hai ngồi nói chuyện riêng với ba mình vẫn không thể khiến cậu bớt căng thẳng, ngược lại còn càng lúc càng lạnh sống lưng. Dư âm từ lần đầu đến bây giờ vẫn còn ám ảnh Vương Tử, nhất là khi người ngồi đối diện vẫn thản nhiên nhâm nhi trà, dáng vẻ hết sức thư thái. “Bầu trời trước bao bao giờ cũng quang đãng”, “Bầu trời trước bao bao giờ cũng quang đãng”.

Cuối cùng, Vương Tử đành lên tiếng trước, phá tan bầu không gian im ắng đến ngột ngạt này:

- Ba... ba cho gọi con, có...chuyện gì vậy ạ?

Người ngồi đối diện hơi nhíu mày khi thú vui thưởng thức trà bỗng bị xen ngang, ông chep miệng, cố nhấp thêm một ngụm nữa, sau đó đặt tách trà xuống ra chiều chán nản:

- Ba đã đặt vé máy bay Mỹ cho con rồi.

Tai cậu lùng bùng, nghe câu được câu mất, chẳng hiểu ba mình muốn ám chỉ điều gì, ngây ngốc hỏi lại:

- Gì cơ ạ?

- Tháng sau con sẽ qua Mỹ du học.

Vương Tử nghe như sét đánh ngang tai, đứng bật dậy, mắt trợn trừng, không tin nổi những gì vừa lọt vào tai. Chuyện gì đang diễn ra thế này?

- Sao cơ ạ? Sao ba có thể làm như thế?

Ông cũng tức giận ném tập bài thi vào người cậu, quát âm lên:

- Như thế à? Con xem con học hành như thế nào đi. Còn dám gọi ba là ba nữa sao?

Mấy tờ giấy thi nhau bay lả tả trên không trung, Vương Tử chết đứng tại chỗ, còn ông thì xoa xoa hai bên thái dương, mệt mỏi:

- Sao con lại học kém như thế, ba thấy phát điên mất. Tốt nhất con nên sớm thu xếp đi, tháng sau lên đường, ba cũng báo cho nhà trường rồi...họ sẽ sắp xếp.

Vương Tử chớp chớp mắt, bặm môi, ánh mắt hằn học, cũng tại cậu dạo này lo nhiều chuyện nên học hành không ra gì, không ngờ ba làm thật. Nhưng... nhưng... chuyện này... sao ba có thể tự ý quyết định như vậy cơ chứ? Du học đâu phải chuyện đùa, cậu còn bao nhiêu thứ, gia đình, bạn bè, trường lớp, thầy cô, và cả... cô ấy nữa, làm sao... làm sao có thể bỏ lại tất cả những thứ đó?

- Con... con... việc này không thể được. - Vương Tử mặt đỏ gay, lúng túng tìm cách thay đổi

tình thế. Vốn cậu tưởng ba cậu chỉ nói vậy để răn đe cậu thôi, ai ngờ ông cứng rắn như vậy. - A. Dù thế nào cũng không được! - Cậu gào lên tức tức, hăm hăm quay lưng bỏ ra khỏi phòng. Ông Chương nhìn theo bóng đứa con trai bất trị khuất sau cánh cửa, thở dài xoa xoa trán.

Vương Tử trở về ngồi trong phòng vò đầu bứt tai, cố gắng suy nghĩ cách giải quyết tình hình. Không được! Nhất định không được. Không thể đi. Còn bao nhiêu việc chưa làm, bao nhiêu kế hoạch chưa hoàn thành... Làm sao cậu... Làm sao...?

Hả?

Ngay trong lúc tình hình đang rối ren, cậu bỗng nhìn thấy một vật gì đó nhỏ bé, đỏ thẫm, nằm khuất sâu trong hộp bàn chưa đóng. Vương Tử cố gắng bình tâm lại, bước đến bên bàn học và lôi hẳn cái hộp đó ra.

Nhìn vào bàn học không chớp mắt, nốt năm nay cậu sẽ bước sang lớp chín rồi, nhưng cậu cảm giác thời gian trôi vô cùng chậm chạp và chán chường. Cậu xoay xoay chiếc hộp vuông nhưng đổ trong tay, mắt nhắm lại nhìn. Ba đã quyết định rồi, có muốn phản đối cũng không thể. Vậy cậu đã nên làm thế chưa?

Vương Tử vừa bước xuống lầu đã bắt gặp hình ảnh khó đỡ của bà chị ngốc Thiên Bối - người mà mấy hôm trước còn nhìn cậu với ánh mắt như nhìn một cái máy lọc nước - đang tung tăng bên cây lau nhà, trông hết sức năng động. Lạ như chưa từng lạ hơn, cậu cất tiếng hỏi:

- Bữa nay có gì mà hưng phấn vậy bà chị?

Thiên Bối ngẩng mặt lên, hai mắt sáng như sao, miệng cười tươi hết cỡ:

- Tôi cũng không biết nữa, trong lòng cảm thấy vô cùng hân hoan mà không biết vì sao.

- Diên gặp thời.

- Gì chứ? Mà cậu chủ không “dịu dàng” như hôm bữa nữa ă? - Thiên Bối cười đều, trong câu nói rõ ràng có sự châm biếm.

- Đừng có chọc tôi.

Cậu lắc đầu thở dài, nhưng rồi thấy Thiên Bối vui vẻ như vậy, cậu cũng thấy yên tâm phần nào.

Cùng lúc đó, bên trên, Khải Nhi mỉm cười buồn, không nén được mà thở một hơi dài.

23. Chương 23: Lola Bé Nhỏ

Sáng sớm tinh mơ, nắng ngả xuống từng cành lá trong khu vườn làm phản chiếu lên từng ô cửa kính một sắc màu cầu vồng tươi đẹp, hứa hẹn một ngày mới rực rỡ. Thiên Bối đang nằm quay đơ trên giường thì bị tiếng chuông cửa réo ầm. Theo quán tính, cô bật dậy như một con thú nhún và lao như bay ra cửa.

Cạch!

Tiếng cánh cửa được kéo ra, hình ảnh đập vào đôi mắt chưa mở hết cỡ và gần như sụp mí của Thiên Bối là một con nhóc ăn mặc vô cùng quái dị. Nó có mái tóc bông xù, mái ngố, da trắng như dân Châu Âu và mặc váy xếp ly kiểu Gothic Lolita, thoát nhìn cứ tưởng con bé bước ra từ thời nữ hoàng Victoria. Nhưng điều đó không quan trọng...vì con bé quá đối...

- Đáng yêu quá đi!- Cô ngồi thụp xuống, hai tay nựng lấy nựng để bầu má phúng phính, không ngừng cảm thán.

Con nhóc gạt tay cô ra với vẻ khó chịu, nó không nói không rằng đi thẳng vào nhà, gọi ầm lên.

- Anh Vương Tử, anh Vương Tử ơi...

Thiên Bối mắt không ngừng chớp chớp, hai tay chụm lại: ” Ai cha cha, giọng cũng dễ thương ghê chứ!”

Vương Tử đang mơ mộng đẹp bị tiếng hét đình tai nhức óc gọi dậy. Cậu ngái ngủ bước ra ngoài, thấy cô bé Lolita đang đứng giữa nhà thì mắt tròn, sau đó liền cười tươi và chạy đến bế bổng nó lên:

- Lola bé nhỏ của anh.

” Lola bé nhỏ của anh.” Gì chứ? Thiên Bối mắt tròn mắt dẹt, chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra. Cơ mà... sao cậu ta gọi cô bé thân mật quá vậy? Lại còn... Lại còn... bông bế, cưng nựng, cứ làm như người yêu không bằng ấy. Sao cậu ta không bao giờ có những biểu hiện như vậy với cô nhỉ?

Có một chút ghen tị len lỏi vào trong trái tim cô hầu gái nhỏ. Mà khoan đã, ghen tị ư? Về vấn đề gì nhỉ? Sao lại có cảm giác này với tên nhóc đó được? Thiên Bối gõ gõ lên đầu mình mấy cái cho tỉnh táo, cuối cùng, cô rút ra kết luận: “Cô diên rồi.”

Sau một hồi giới thiệu qua lại giữa hai bên, Thiên Bối đã hiểu được cơ bản tình hình hiện tại. Hóa ra con bé dễ thương ấy tên là Lola, Việt Kiều mới từ Mỹ về. Nó mới 10 tuổi thôi mà nhìn lanh lợi quá thể. Xem kìa, đáng yêu như một con búp bê vậy, mắt to tròn, môi hồng chúm chím. Cô nhìn thế thì nào hết cả ruột, ngấm mình trong gương hồi lâu rồi khẽ thở dài:

- Ôi sức mạnh của tuổi tác...

" Thiên Bối, mi đã già cằn cỗi ra rồi."

Vương Tử vừa bước vào, thấy cô cứ đứng trước gương nãy giờ, khuôn mặt thì không thể nhẹ nhàng hơn, bèn buông lời trêu chọc:

- Sao vậy bà chị? Bữa nay tính hù cả cái gương à?

- Hừ, tôi thế đó, thì sao? Tôi làm sao sánh bằng cái con nhóc đáng yêu chết đi được ngoài kia. Tôi làm gì có mắt xanh, da trắng, dáng chuẩn. Chỉ là cái bì thịt ăn bám 47 kí trong nhà cậu thôi. Cậu không cần phải nói, tôi biết tôi xấu, tôi già. Tôi không đo lại được giới trẻ ngày nay. Hai người cứ an tâm mà âu yếm nhau thoải mái, khỏi bận tâm về bà chị già này. Ok? - Thiên Bối nói một tràng dài không ngừng nghỉ.

Vương Tử bị "súng liên thanh" bắn liên hồi thì đỡ không nổi, cậu chẳng hiểu cô đang nói cái gì cả, sao tự nhiên lại nổi khùng như vậy hả trời?

Nhìn cái mặt ngơ ngác như tù nhân bị án oan của thằng nhóc, Thiên Bối càng thêm bực mình, cô tức giận hét toáng lên:

- Cậu đúng là đồ phản bội, xấu xa, bỉ ổi.- Cô tức giận hét toáng lên.

Vương Tử vô cùng hoang mang, nhưng cậu cũng có lòng tự trọng, bèn đáp lại:

- Bà chị ăn nói cẩn thận dùm, đừng có sỉ vả quá đáng. Nhìn lại mình xem, đừng lúc nào cũng nói người khác.- Xong, cậu tức giận bỏ ra ngoài.

Thiên Bối bực mình ngồi phịch xuống giường, cô thấy máu trong người sôi lên sùng sục, thực sự rất tức giận. Cái tên tiểu tử ngốc đó, không có hiểu cô một chút nào cả.

" Lola bé nhỏ" của Vương Tử quả thực rất có tài, ngay lúc này đây, cô bé đang ngồi bên chiếc dương cầm nhỏ, hai mắt khép hờ đây tập trung, những ngón tay búp măng trắng trẻo thành thực lướt trên những phím đàn trơn nhẵn. Bỗng chốc, một bài hát với giai điệu vui nhộn lan tỏa khắp các gian phòng trong biệt thự. Mọi người trong nhà đều lấy làm hứng khởi, tập trung lắng nghe, thiếu phụ nhân còn đưa qua đưa lại tay của mình giống như một nhạc trưởng vậy. Thiên Bối đứng lặng lẽ một góc, cô cảm thấy rất ghen tị với cô bé ấy. Nhưng rồi cô đành vào bếp chuẩn bị món ăn cho bữa tối.

Khi đang loay hoay xào đồ với thịt bò thì chợt một giọng nói cất lên sau lưng khiến Thiên Bối giật mình:

- Chị mà không tập trung thì món ăn sẽ không ngon đâu.

Cô quay lại thì thấy "Lola bé nhỏ" hai tay chống nạnh, nhìn cô với vẻ mặt không mấy hài lòng. Thiên Bối cũng không quan tâm, cô quay lại tiếp tục công việc của mình.

- Anh Vương Tử thích ăn đồ tai tái, đừng chín quá, chị làm vậy anh ấy sẽ không ăn được nhiều đâu.

Im lặng.

- Trong phòng, chị cũng đừng có bật điện để ngủ, như thế anh ấy cũng khó ngủ được.

Thiên Bối dừng tay, mắt mở to ra, trong đầu hiện lên một dấu hỏi chấm to đùng. Sao những thói quen đó của cậu chủ, cô lại chẳng hề nhận ra cơ chứ? Nhưng rồi sự tức giận lại một lần nữa lần át, cô gắt gỏng:

- Nhóc đừng có dạy dỗ chị, chị không quan tâm.

Cô không để ý thấy một cái lắc đầu ngán ngẩm của cô bé Lola, nó chẹp miệng rồi đi ra khỏi địa bàn "chém giết thức ăn" của Thiên Bối. Để mặc sức người cứng đầu kia đang tung hứng thức ăn và "xoèn xoẹt" như ninja với sự tức giận tột cùng.

- Lola, sao tự nhiên lại về vậy em?- Vương Tử đông đưa chiếc xích đu, mắt hướng về cô bé xinh xắn đang ngồi trên chiếc bàn phía trước.

- Em nhớ mọi người nên xin ba má cho về.- Cô nhóc trả lời trong khi khuôn miệng nhỏ nhắn vẫn mãi mê gặm một chiếc donut màu hồng.

- Ủ, em sẽ ở lại lâu chứ?

- Để xem đã ạ. Bên kia em có khá nhiều việc bận rộn, chắc là cũng không lâu đâu ạ.

- Ôi...em có thực là 10 tuổi không Lola?- Vương Tử cười tươi trên cô nhóc.

- Em là trẻ con mà.- Cô bé đá lông nheo rất điệu nghệ.

Nắng buổi chiều dịu nhẹ trong tiếng cười giòn tan của hai anh em. Những khóm hoa hồng trong khu vườn thi nhau khoe sắc, dẫn dụ những mùi hương quyến rũ nhất thế gian. Từng cơn gió vùn vù như một bản nhạc dịu nhẹ được dệt bởi thiên nhiên.

- Tại sao anh lại thích bà chị ngốc nghếch đó vậy?- Lola bỗng hỏi.

Vương Tử hơi ngây ra trước câu hỏi bất ngờ, cậu cúi mặt một hồi, nhưng sau đó bèn ngẩng lên:

- Anh không biết là yêu thích cũng cần phải có lí do.

Đúng. " Anh không biết là yêu thích cũng cần phải có lí do." Tình yêu cũng phải có nguyên do hay sao? Khi cậu yêu cô gái ấy không vì bất cứ thứ gì, có lẽ vì sự ngây ngô, đáng yêu của cô ấy chăng? Hay vì cái tính tình trẻ con hay khóc nhè đó?

Lola bật cười, con bé ra vẻ người lớn:

- Hai người đúng là rất hợp nhau, gốc y nhau ấy nhỉ! Viễn cảnh tương lai sẽ gồm ông trai ngốc của em sánh đôi bên bà chị dâu ngổ tào. Em đảm bảo sẽ làm phù dâu trong đám cưới của hai người.

Vương Tử cười trước suy nghĩ "bà cụ non" của cô em họ dễ thương. Cậu thôi không ngồi xích đu nữa mà đi lại gần bàn của Lola. Lola thấy vậy thì hỏi, về mặt đề phòng:

- Không phải anh định đánh em chứ?

- Anh không trẻ con vậy đâu, anh muốn nói với em một chuyện.

Vương Tử tự ngồi xuống chiếc ghế đối diện, rót một cốc nước chanh mát rồi từ tốn nói:

- Anh sắp sang bên đó rồi.

- Bên nào?- Lola ngạc nhiên.

- Bên Mỹ.

- Gì cơ? Tại sao?- Lola đứng bật dậy, hét toáng lên.

- Suyt! Đừng có kinh ngạc vậy chứ.

Vương Tử kéo tay Lola ngồi xuống, vẻ mặt trông buồn hẫng, cũng phải, mỗi khi nghĩ đến quyết định là cậu không kìm được một tiếng thở dài nào nề.

- Anh à...sao thế? Sao anh lại qua bên đó?- Lola tỏ ra gấp rút, kéo tay áo cậu.

- Ba muốn anh qua đó du học.

- Vậy còn chị Bối thì sao?

" Vậy còn chị Bối thì sao?" Ủ! Còn cô ấy thì sao? Vương Tử thấy lòng mình nặng như đeo đá, cậu đi rồi, ai sẽ chăm sóc cho Thiên Bối? Nhưng rồi cậu lắc đầu cười: " Không, còn anh Thần, anh ấy nhất định sẽ bảo vệ chị."

Lúc ấy, một cơn gió vô tình thổi qua, làm rối tung mái tóc màu hạt dẻ của Vương Tử, để chúng xòa ra trước mặt, tưởng như có thể che đậy được giọt nước mắt sắp trào ra. Cậu nhiều lúc đã nghĩ, làm sao để có thể ở lại. Nhưng tất cả chỉ là điều không thể, cậu biết tính ba, sẽ không bao giờ có chuyện ông nói chơi.

- Chị ấy...sẽ có anh Thần.- Vương Tử như có gì đó nghẹn ở cổ, cậu khó khăn cất tiếng.

Lola mở to mắt nhìn anh họ mình, những sợi tóc mái dày khiến nó không sao nhìn được ánh mắt của người anh trước mặt. Nó thôi không cười nữa, lúc này không gian chìm trong vẻ ảm đạm đến nỗi lòng. Một con nhóc như nó chắc chưa hiểu thứ tình cảm mà anh mình giành cho chị, nhưng hẳn là nó biết nỗi đau khổ mà anh đang phải chịu.

- Anh Thần ư?...- Lola chẳng hiểu sao mình lại thấy không có cảm tình với anh ấy, không phải là ghét nhưng cũng không quý. Nghe anh Tử nói thế, trong lòng nó bỗng trào lên cảm giác lạ lùng.

Lola ở lại nhà họ Chương cũng đã được ba ngày, tất cả đều yêu quý con bé vì sự dễ thương và thông minh, trừ Thiên Bối. Cô hầu gái đương nhiên rất khó chịu với việc Lola suốt ngày lẻo đẻo bám sau đuôi cậu chủ nhỏ. Ai da, cái cảm giác ưng ứ trong lòng này là sao nhỉ? Sao cô lại thấy ngứa mắt vì chuyện đó chứ? Rõ ràng cô rất ghét Vương Tử, vì cậu ta lúc nào cũng bày trò trêu tức cô. Vậy thì...

Thiên Bối đưa hai tay lên má, vỗ vỗ lại cho tỉnh ra, nhưng vẫn không xóa khỏi cảm giác đó trong lòng. Ày, nhất định là có điều gì đó không ổn rồi. Cô tự nhủ là vậy.

Đang tự kỉ thì chợt cửa phòng hé mở, con bé Lola thò đầu vào, thấy Thiên Bối, nó cười toe toét rồi bước vào trong, nhẹ nhàng khóa chốt cửa. Một loạt hành động khó hiểu của con nhóc Lolita làm Thiên Bối từ trạng thái tự kỷ chuyển sang thộn mặt vì chẳng hiểu gì hết. Cô chợt thấy chột dạ. Lola chạy tốt lại, ngồi phịch lên giường của Vương Tử, nó thích chí không ngừng cảm thán:

- Ya! Giường anh Tử êm ái quá đi.

" Hừ hừ" Thiên Bối gằm gừ trong cổ họng, cô ngược đôi mắt hừng hực lửa cháy nhìn con nhỏ đang nhảy tưng tưng trên chiếc giường đối diện. Cái vẻ mặt sung sướng và thỏa mãn của nó thật khiến cô muốn lao đến tung một cước đá bay nó ra khỏi căn biệt thự này. Con gái con đứa... Sao nó có thể tự tiện và vô duyên như thế chứ? Ai cho phép nó ngồi lên đó và lại còn khen ra miệng nữa chứ?

Để ý khuôn mặt đỏ gay của Thiên Bối, Lola che miệng cười, mắt long lanh tia vui thích, nó nằm hẳn xuống đệm, trùm chăn của Vương Tử, cố tình tỏ vẻ muốn trêu tức con người kia.

- Ôi! Còn lưu mùi của anh Tử nè! Thơm quá!

Bùng!

Con bé này đúng là biết thêm dầu vào lửa. Một cột khói bốc lên nghi ngút trên đầu Thiên Bối, cô chính thức đã đi đến giới hạn. Trước nay cô chưa từng ghét trẻ con, thậm chí còn rất thích là đằng khác, nhưng giờ thì cô quyết định rằng Lola chính thức trở thành đứa bé đáng ghét nhất quả đất. Cô đi lại, hằm hằm giục phát cái chăn ra, nói mà gần như hét lên:

- Ra ngay!

Lola chớp chớp cặp mắt to tròn, thơ ngây:

- Kia! Chị sao lại có thái độ đó?

Thiên Bối hiện vẫn còn trong cơn giận dữ, cô lôi Lola ra khỏi giường Vương Tử một cách thô bạo nhất có thể, lời nói cứ tuôn ra không kiểm soát:

- Này! Em có biết hành động của em là đang xâm phạm đời sống riêng tư của người khác không? Sao lại hư như vậy chứ hả?

Lola cười nhếch mép, nó phui phui quần áo cho thẳng ra rồi nói giễu cợt:

- Hừm! Em thấy chẳng có gì là xâm phạm cả, mà có xâm phạm thì chỉ có quyền của anh Tử, đâu liên quan chị?

- Gì chứ?

Thiên Bối đang định dạy dỗ thêm vài câu, chợt mặt ngây ra, dành một dành vài giây để phân tích lời nói của cô bé. À há! Đúng thật, cái này là quyền của cậu chủ nhỏ, đâu liên quan cô chứ? Mà sao cô lại đột nhiên nổi giận phùng phùng mà đi qua máng nhểc con bé chứ.

- Ồ ha ha! Thật là...đầu óc chị dạo này hơi bị bất bình thường...chị xin lỗi nha!- Cô gái đầu cười xòa.

Lola làm vẻ mặt bất lực nhìn Thiên Bối. Quả thực là bó tay trước bà chị ngốc nghếch này thật rồi. Con bé cố nén tiếng thở dài rồi kéo tay Thiên Bối ngồi xuống giường:

- Chị thật ngốc quá!

- Ài da, chị ngốc thật, ha ha.- Thiên Bối đang thuận đà “hối lỗi” cười giả lả góp vui theo, nhưng bất giác dừng lại. ” Gì cơ? Nó vừa bảo mình ngốc?”

- Này nhóc! Em không nên hỗn như vậy với người lớn đâu nha!- Cô ôn tồn khuyên nhủ cô bé, ra dáng chị cả dạy em nhỏ.

Lola càng không chịu nổi, nó hơi nhúu mày, vẻ mặt nghiêm túc như người lớn:

- Nghe nè! Chị...Chị thấy anh Tử thế nào?

Thiên Bối trầm tư suy nghĩ. Sao con bé này lại hỏi như vậy, không lẽ nó thích cậu chủ nhỏ sao? Cô cũng thật thà đáp:

- Cậu chủ rất là điên khùng em ạ, lắm lúc như tự kỷ, khi lại khó chịu, cáu bẳn, hay bắt nạt người khác. Nói chung là không có điểm tốt nào cả.

Lola vất tay lên trán, nó chính thức thấy đau đốn thay cho anh họ, không ngờ hình tượng anh trong mắt người mình thích lại tệ hại như vậy. Trời ơi! Lẽ nào có sự sai sót nào ở đây? Cô nhóc thở dài thườn thượt, nó cố lấy lại tỉnh táo để tiếp tục cuộc trò chuyện. Nắm lấy một tay cô hầu, nó giảng giải:

- Chị có biết tình yêu là như thế nào không? Chính là lúc mà tim chị đập thình thịch mỗi khi gặp mặt người đó, rồi bỗng trở nên luống cuống, hay thậm chí tức anh ách nếu thấy người đó thân thiết với ai đó không phải mình. Chắc! Là vậy đó.

Khụ! Rõ ràng là chẳng ăn nhập gì với chủ đề bên trên. Con bé này có bị làm sao không nhỉ? Thiên Bối bỗng ho sặc sụa, những điều nó vừa nói há chẳng phải cô đều đã trải qua hết hay sao? Xem nào, tim đập là khi gặp Vương Thần, ờ, hình như cũng có mấy lần cô hành động rất ngu ngốc khi chạm phải ánh mắt cậu nữa. Nhưng cái cảm giác cuối cùng thì lại xảy ra với Vương Tử. Chuyện này rốt cuộc là như thế nào? Sao lại hỗn độn như thế chứ?

Lola im lặng một hồi rồi lại nói tiếp:

- Chị sẽ thấy đau đốn mỗi khi người đó gặp chuyện gì đó không tốt. Rồi cả đêm sẽ chẳng thể ngủ được vì lo cho người đó. Chị sẽ luôn nghĩ về người đó khi buồn hoặc vui...- Nó còn hươ hươ tay cho phần trình bày thêm đặc sắc. Giọng điệu đặc sệt người từng trải.

Thiên Bối tròn mắt, nhìn vô định về phía đối diện. Đau đốn ư? Nhớ đợt nhìn Vương Tử nằm bất tỉnh trong bồn tắm, quả là cô thấy tim mình rất đau. Đúng là luôn nghĩ về cậu ta trong bất cứ hoàn cảnh nào...Còn nữa, những nụ hôn của cậu ta đều khiến cô bất động. Ôi thôi nào! Nhất định chỉ là trẻ con hôn thôi mà, có gì đâu chứ.

Thấy vẻ mặt đó của Thiên Bối, Lola mỉm cười hài lòng, nó vuốt vuốt ngực: ” Cũng may mình đã dành thời gian đọc mấy cuốn cẩm nang say nắng của những cô nàng. Chắc! Thật là hiệu quả trên cả mong đợi.”

Thiên Bối giật mình tỉnh ra, cô sốt sắng hỏi Lola- lúc này đã hoàn toàn biến thành một quân sư tình yêu thu nhỏ.

- Lola này...nếu vậy thì mình sẽ như thế nào nữa? Nhưng chị rất ghét Vương Tử mà. Sao lại là yêu được?

” Chết! Cái này trong đó không có nói qua!” Lola hơi tái mặt, nó bắt đầu ngắc ngứ:

- À thì...à...chính là vậy! Là vậy đó.- Nó minh họa bằng một cái vỗ đét vào đùi trong khi đang rất bối rối.

- Là vậy? Là sao cơ?- Thiên Bối cảm thấy khó hiểu chết đi được. Sao con bé này lại úp mở như thế chứ?

Lola toát mồ hôi hột trước ánh mắt vừa khó hiểu vừa mong đợi của bà chị ngốc. Loay hoay một hồi, nó chợt nhớ ra trong cuốn tiểu thuyết tình cảm học đường hôm bữa mới mượn ở thư viện đã từng xảy ra trường hợp này. Lúc đó nhân vật nữ chính làm gì ấy nhỉ... à đúng rồi. Mắt nó sáng trưng như bóng đèn, hai tay nắm chặt lấy vai Thiên Bối:

- Chị Bối! Cái này thực ra rất khó nói! Trước tiên chị phải làm gì đó để thử cảm giác của mình đi đã.

- Như thế nào?- Cô hào hứng hẳn. Giống trò chơi quá!

- Trước tiên, em sẽ lập cho chị một chiến lược tình yêu vô cùng chi li và hợp lí. Sau đó chị sẽ thử với Vương Tử, nếu anh ấy có những biểu hiện như em ghi thì đích thị là...HAI NGƯỜI ĐÃ YÊU NHAU.- Nó bí hiểm nói, xong kết thúc bằng một cái gật đầu chắc nịch.- Yeah! Chính là vậy.

Thiên Bối sáng mắt, nhưng...sao không thử với Vương Thần? Cô thắc mắc:

- Ô! Sao không thử với Thần?

” Ách! Bà chị này thật là quá mức điên!” Lola gào thét trong đầu, nhưng mặt vẫn cố gắng niềm nở hết sức:

- Chị rõ ràng rành rành ra là thích anh Thần thì còn tác dụng gì nữa. Cái này phải áp dụng với người chị ghét chứ.

Thiên Bối đã hiểu ra, cô nắm tay Lola:

- Vậy...vậy sáng mai em đưa chị bản chiến lược đó được không?

” À há! Con cá đã mắc câu!” Lola sung sướng cười tươi:

- Chị yên tâm! Nhất định em sẽ hoàn thành vào sáng mai cho chị!

Hai người vỗ tay nhau ra chiều “quyết chiến quyết thắng”. Thiên Bối mừng thầm, nhất định là lần này cô sẽ xác định được mình ghét Vương Tử như thế nào. Làm gì có chuyện yêu đương với tên nhóc đó chứ?

Cuối cùng, còn một mình Thiên Bối trong phòng, Lola đã về chuẩn bị rồi. Cô cứ cười một mình mãi về việc sẽ sớm nhận ra tình cảm của mình. Đúng lúc đó, Vương Tử từ bên ngoài bước vào, thấy bộ dạng rất giống thần kinh của bà chị thì cười khẩy:

- Sao mà cười một mình như dở người thế?

Thiên Bối tỉnh hẳn, vẫn còn nhớ vụ cãi nhau ba ngày trước, chẳng thế nào, nhất định là vậy, sẽ chẳng có chuyện cô thích con người quá đáng này, cô hừ mũi:

- Chẳng phải chuyện của cậu.

- Thì thôi! Tôi cũng chẳng cần quan tâm người điên.- Vương Tử quay ngoắt về chiếc laptop của mình, không thèm nói chuyện với đồ vừa ngốc vừa cứng đầu đó nữa.

Đêm đó, Lola thao thức để nghiên cứu và tìm tòi các phương pháp tốt nhất cho chiến lược. Con bé say mê như nhà bác học trong thí nghiệm. Cho đến gần sáng thì mới ngủ gục đi vì mệt.

24. Chương 24: Chiến Lược Tình Yêu

Lola thức dậy trên bàn làm việc với cái đầu xù như tổ quạ, hai mắt thâm quầng chẳng khác nào gấu trúc. Nắng xiên qua ô cửa sổ trong suốt, dịu dàng đáp xuống một tờ giấy có vài họa tiết trang trí rất đáng yêu, nhưng lại nổi bật là dòng chữ đỏ chói được nắn nót trên đầu: ” BẢN CHIẾN LƯỢC TÌNH YÊU”

Lola loạng choạng đi vào nhà vệ sinh, mặt nhàu nhĩ chống tay vào bồn rửa mặt và ngược nhìn mình trong gương. Cô nhóc hét lên một tiếng trong lòng rồi đành ngậm ngùi trước nhan sắc tàn phai của mình. Nó

nhANH chóng đánh răng rửa mặt rồi chạy tót ra ngoài. Mặc dù rất buồn ngủ nhưng nghĩ đến bản chiến lược khiến lòng nó hân hoan lạ kì. Bàn tay nâng niu tờ giấy trên tay, nó nhảy chân sáo ra khỏi phòng và tiến thẳng đến chỗ Thiên Bối.

Trời hửng nắng. Màu vàng ươm bao trùm lên cảnh vật. Thiên Bối đứng ngoài vườn phơi quần áo, mái tóc dài được buộc lên cao theo kiểu đuôi ngựa, cô mặc một bộ quần áo đơn giản màu hồng chấm bi rất dễ thương. Lola vẫy vẫy tay gọi:

- Chị Bối!

Cô ngẩng mặt lên thì thấy bóng cô gái nhỏ đang đứng trên bậc thềm với vẻ hân hoan không giấu diếm. Liền rũ rũ nốt chiếc áo cuối cùng rồi chạy lại. Cô lấy tay quệt mồ hôi trên trán, mỉm cười hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Đây! Chị cầm lấy!- Lola chìa ra một tờ giấy chi chít chữ cho Thiên Bối.

Cô ngạc nhiên đón nhận lấy nó, đọc dòng chữ to tướng trên đầu thì đã hiểu ra, liền nắm tay Lola với vẻ cảm kích:

- Cảm ơn em nhiều lắm!

Lola đưa một bàn tay nhỏ trắng như sữa của mình lên vuốt một bên tóc mái, vênh mặt:

- Không có chi! Chị lên thực thi ngay đi thôi!

Thiên Bối gật đầu lia lịa rồi bỏ chạy lên phòng của cậu chủ nhỏ. Lola đứng lại đằng sau, miệng nở một nụ cười lém lỉnh. " Sắp được xem chuyện hay rồi, ha ha!"

Thiên Bối ngồi lên giường, cẩn thận giở tờ giấy ra đọc. Vẻ mặt chăm chú như gặp một câu chuyện cuốn hút nào đó.

Chiến lược số 1: Thay một bộ váy dễ thương nhất mình có, làm lại tóc và trang điểm nhẹ nhưng phải thật xinh đẹp.

Đọc đến đây, Thiên Bối có chút khó hiểu, nhưng rồi cũng đành ngồi dậy làm y theo. Cô chạy lại tủ quần áo, lật tung đồng áo quần màu mè hoa lá của mình lên với hy vọng nhỏ nhoi có thể tìm ra một bộ cánh thật ưng ý, ít nhất là đẹp.

Được ba phút sau, cô bắt đầu hoảng, mồ hôi lấm tấm rịn trên trán. Trời đất, mấy cái vấn đề về thời trang với quần áo các thứ này từ trước đến giờ có bao giờ cô thèm để ý đâu. Ngoài bộ đồng phục tao nhả lịch sự thì hầu hết tủ của cô chỉ chứa đầy quần áo ở nhà. Nói chính xác là áo thun, quần jean, cực kỳ đơn giản. Chẳng lẽ bây giờ lại phải chạy ra ngoài mua? Thôi đi, thời gian đâu mà làm. Trong lúc cô còn đang loay hoay vật lộn với đồng váy vóc đủ thứ màu và chất liệu thì chợt có giọng nói vang lên:

- Em biết ngay mà!

Lola trong chiếc váy diêm dúa với hai màu chủ đạo là đen và trắng quen thuộc của mình đang đứng ngay sau lưng Thiên Bối, hai tay chống nạnh, trán nhăn nhăn nhìn cô với vẻ chán nản và thất vọng:

- Chắc chắn chị chẳng có bộ đồ nào ra hồn đâu.

" Thôi được rồi mà, chị biết là chị cũng không có sành điệu hay am hiểu về thời trang đâu, nhưng em có nhất thiết phải phũ phàng đến mức quăng thẳng câu ấy vào mặt chị không? " Thiên Bối mặc dù rất chạnh lòng nhưng lúc này vị trí của Lola vô cùng quan trọng, gần như là quân sư vậy, thế nên dù muốn hay không cô cũng phải nghe lời con bé. Lola dẫn Thiên Bối sang phòng của Khải Nhi, lúc này "mẹ trẻ" vừa mới tắm xong, đang ngồi trên giường sấy tóc, thấy hai cô gái nhỏ bước vào thì chẳng lấy làm ngạc nhiên cho lắm.

- Sao thế hai đứa?

Lola "bé nhỏ" đã vội chạy đến, sà vào lòng Khải Nhi nũng nịu:

- Cô Nhi, cô có thương con hông nè?

Khải Nhi đã quen với dáng vẻ này của cô nhóc nên chỉ cười cười xoa mái tóc xoăn tây của nó:

- Tất nhiên rồi! Có chuyện gì thì nói luôn cô giúp nè.

- Vậy cô chọn giúp chị Bối một bộ váy thật đáng yêu nha. Cô xem, chị ấy đẹp như vậy mà chẳng có lấy nổi một bộ cánh ra hồn. Người đẹp vì lụa mà cô. Con biết cô Nhi của con rất giỏi mà. Cô giúp con được hôn?
- Lola liến thoắng nói, đôi mắt to tròn chớp chớp, cái miệng nhỏ xinh chúm cha chúm chim. Đáng yêu chết đi được!

Khải Nhi nhìn Thiên Bối đang đứng e thẹn này giờ rồi lại nhìn xuống Lola, chỉ cần liếc một cái là biết ngay ý đồ của hai người này, cô cười toe toét:

- Lại đây Bối, sẵn tiện ta có chuẩn bị cho con cái này rất tuyệt!

Thiên Bối ngại ngần bước lại, cô tò mò không biết có chuyện gì mà “mẹ trẻ” lại tỏ ra kì bí như vậy nữa. Du Khải Nhi đi lại mở tủ quần áo, lấy ra một chiếc hộp vuông vức có thắt chiếc nơ hồng phấn bằng lụa. Cô nhẹ nhàng mở nắp hộp, lấy ra một chân váy hoa màu be rất trang nhã, rồi sau đó là áo sơ mi trắng ngà có hai tay xếp li điệu đà. Khải Nhi mỉm cười, ướm thử lên người Thiên Bối thì thấy rất vừa vặn.

Thiên Bối vào trong nhà tắm thay vào rồi bước ra để hai người ngắm nghía. Lola vỗ tay “bôm bốp”, nhảy cẫng lên:

- Tuyệt!

Khải Nhi cũng hài lòng gật đầu:

- Người cứng mạnh khảnh nên mặc đồ gì cũng rất tôn dáng đấy.

Thiên Bối chỉ ngại ngần gỡ đầu. Cô lại gần bàn trang điểm của Khải Nhi, để “mẹ trẻ” thỏa sức “tung hoành” trên đầu. Tầm 20 phút sau thì cô đã hoàn toàn biến hóa dưới bàn tay điêu luyện của Du Khải Nhi. Mái tóc dài màu hạt dẻ để xoăn nhẹ xõa ra ngang hông, phần mái được kẹp lệch về một bên với chiếc bím hồng rất dễ thương. Khuôn mặt trái xoan được phủ một lớp phấn trắng và hai má phơn phớt hồng. Long mi chuốt cong vút, môi tô son màu đào bóng. Dương Thiên Bối đã chính thức trở thành một bậc mỹ nhân.

Cô đi lại vài vòng cho hai người ngắm lần nữa, đều nhận được một cái gật đầu chắc nịch rằng cô nhất định sẽ khiến các chàng trai say đắm. Thiên Bối lại giở tờ giấy ra xem, bên dưới dòng chữ Chiến lược số 1 còn tiếp: “Đến một quán cafe lãng mạn rồi gọi cho người đó ra.” Cô nhìn Lola có ý dò hỏi vì trước nay đã từng đi đâu ngoài cái quán Kem bảy màu của cô và Mẫn chứ. Lola đi lại thì thầm: “Em đã chuẩn bị sẵn rồi, chị cứ đi ra xe, bác tài xé biết, nhớ chọn một bàn gần cửa sổ nhé!”

Thiên Bối gật đầu xong liền thực thi ngay. Quả nhiên có bác tài xé đã chờ cô sẵn ngoài cổng, Thiên Bối nhanh chóng đeo đôi guốc của Khải Nhi vào rồi chạy ra xe. Chiếc xe lăn bánh, đi ra khỏi khu vực nhà họ Chương. Lòng cô rất hồi hộp, lần đầu tiên được ăn mặc đẹp để thế này để đi ra ngoài, mà lại còn gặp cái tên nhóc đó nữa chứ.

Bầu trời lác đác vài đám mây phớt hồng như những que kem bông gòn tươi xốp, dòng xe bên dưới đi lại tấp nập, một hình ảnh đối lập giữa yên bình và lộn xộn. Thiên Bối ngồi trong xe, ngược nhìn ra ngoài, cặp mắt bỗng trở nên buồn rầu. Cuối cùng thì chiếc xe cũng dừng lại cửa quán cafe “Cầu vồng”.

Thiên Bối bước vào, đồng loạt các cặp mắt đổ dồn nhìn cô, bất kể trai hay gái. Hình như còn có cả tiếng thì thầm suýt xoa của ai đó vang lên khe khẽ. Thiên Bối hơi ngại, đành tìm một chỗ khuất cạnh cửa sổ để tránh những ánh mắt soi mói đó. Trên chiếc bàn tròn bằng gỗ có một đĩa thủy tinh đựng nước, bên trên thả trôi một vài bông hoa nhài tím, bên dưới lại là những hòn sỏi nhiều màu sắc. Thiên Bối nhìn chúng, ngón tay mảnh khảnh khẽ khuấy làn nước lên, để cánh hoa dập dềnh đổi chỗ. Không gian thật yên bình, nhưng cô lại cảm thấy chán ghét sự chờ đợi này. Mùi hương dịu dàng tỏa ra từ những bông hoa khiến Thiên Bối thấy thật dễ chịu. Hàng mi cong chớp chớp như ẩn như hiện đôi mắt trong sáng màu thạch anh ám khói của cô, bờ môi hồng nhỏ xinh tựa hoa sen cong cong thành một nụ cười thích thú. Một vẻ đẹp thật thơ ngây, thật thánh thiện làm sao! Người phục vụ nam nhất thời ngây ra, Thiên Bối ngẩng mặt, anh ta liền lấp bắp:

- Cô...cô dùng gì ạ?

- Sữa tươi!- Thiên Bối lịch thiệp gửi một nụ cười đến anh ta.

Anh chàng gật đầu lia lịa rồi quay người đi nhanh. Thiên Bối lại cúi mặt, trước giờ đồ uống yêu thích của cô luôn là sữa tươi. Không hiểu sao cô lại có niềm thích thú đặc biệt với nó như vậy? Trên xe cô đã nhắn tin cho Vương Tử, sao giờ này mà cậu ta vẫn chưa tới? Trong lúc chờ đợi, cô lại tiếp tục gỡ mảnh giấy ra xem.

” Dịu dàng hỏi han những vấn đề của cuộc sống xung quanh hai người, cười thật nhiều.”

- Bà chị...là Dương Thiên Bối?

“Giọng nói này...” Thiên Bối kéo phích tờ giấy xuống ghế theo cách che dấu nhanh nhất có thể. Khoảnh khắc cô ngược mắt lên nhìn, Chương Vương tử chính thức bị choáng ngợp bởi vẻ đẹp của cô nàng, lại cứ ngỡ mình đã nhầm người. Cậu chưa từng thấy bà chị trang điểm và ăn mặc như vậy đâu giờ nên có ngần người ra. Thiên Bối mỉm cười, cậu ấy hôm nay ăn mặc khá bụi bặm, áo sơ mi đen và quần bò màu bạc kết hợp với đôi giày thể thao xám tro. mái tóc mềm mượt để hờ hững. Cậu kéo ghế ngồi xuống trước mặt cô, hai tay khoanh trước ngực, mắt nheo nheo lại ngắm nghía. Những người xung quanh cũng tò mò nhìn cặp trai tài gái sắc nọ, đều không khỏi choáng ngợp bởi sự hoàn hảo đó. Một vài người còn thở dài tiếc rẻ vì không phải là mình.

- Bà chị...thực sự là Thiên Bối ư?- Cậu ta cứ lặp đi lặp lại câu hỏi trong khi mắt không ngừng đảo qua đảo lại trên người cô.

- O?...ừm...- Thiên Bối e dè cúi đầu trả lời.

Đúng lúc đó người phục vụ nọ bưng ra ly sữa, lịch sự đặt xuống trước mặt cô gái nhỏ. Rồi lại quay sang Vương Tử với vẻ mặt thay đổi 180 độ, khó chịu hỏi:

- Cậu dùng gì?

- Cafe nâu, ít sữa.- Trái với Thiên Bối, cậu không thích sữa cho lắm.

Người phục vụ chẳng nói năng gì nữa mà đi thẳng. Vương Tử nhú mày nhìn theo anh ta.

- ” Phục vụ kiểu gì vậy? ”- Cậu lẩm rẩm trong miệng rồi lại tập trung nhìn Thiên Bối. Cô dè dặt cầm ly sữa lên nhấp một ngụm. Uống xong còn bất cẩn để vương vài giọt trên môi. Vương Tử phì cười, cậu lấy tay chỉ vào môi mình ra chiều nhắc nhở cô hầu. Thiên Bối ngạc nhiên không hiểu gì? Trong khi cậu vừa cười vừa làm hành động đó thì cô càng hoang mang hơn. ” Sao vậy? Sao...lại chỉ vào môi chứ? ” Thấy cô cứ luống cuống như ngốc thì cậu biết chỉ có động tay động chân mới giúp cô hiểu được. Cậu vội nhoài người sang, lấy ngón trỏ quẹt qua môi Thiên Bối. Mọi người trong quán đồng loạt sốc và bịt miệng trước hành động quá sức lãng mạn của hai người họ. Vương Tử ngồi phịch xuống, lấy giấy lau đi ngón tay ướt của mình. Thiên Bối đã sốc nay lại càng sốc hơn, cô mở mắt thao láo nhìn người đối diện, tim như bị vắn dây cót mà nhảy tưng tưng cả lên. Chương Vương Tử cười:

- Sao lại ngây ra vậy?

- À...ừm...không có gì.- Thiên Bối lắp bắp nói, mặt cô dần ửng đỏ.

- Gọi tôi ra ngoài này có việc gì vậy?- Cậu đón lấy ly cafe người phục vụ bưng ra, đặt xuống trước mặt mặc kệ cái nhìn rất dỗi nẩy lửa của anh ta.

Thiên Bối cười gượng, cố sức lấy lại sự tự tin đã chuẩn bị từ trước, cô mở lời với một nụ cười tươi tắn:

- Cậu chủ? Gần đây học tập tốt chứ ạ?

- Này! Từ bao giờ lại quan tâm đến tôi quá vậy?- Cậu trưng ra bộ mặt khó hiểu, cố tình dí sát mặt vô cô hỏi. Thiên Bối lập tức lùi ra, mặt quay ngoắt đi.

- Cậu chủ! Tôi hỏi thật đó ạ.

Wương Tử ngồi lại, nhấp cafe rồi nói:

- Tôi học vẫn tốt, bà chị cũng mau đi học lại đi!

- Dạ!

Không khí bỗng chốc trở nên gượng gạo, cả hai đều không biết phải nói gì tiếp. Thiên Bối quay mặt ra ngoài, nhìn xuyên qua lớp cửa kính, dòng người vẫn đều đặn đi lại. Cô thấy lòng mình hồi hộp hơn bao giờ hết, nhất là khi cậu cúi sát mặt, cô muốn ngừng thở cho rồi. Chương Vương Tử lặng lẽ quan sát Thiên Bối, dáng vẻ của cô ấy hôm nay thật khác, có phần dịu dàng và nữ tính hơn rất nhiều. Vì sao mà cô ấy lại ăm ắp lạ như vậy hên gặp cậu. Nhưng mà, chuyện đó chẳng quan trọng bằng việc cậu cảm thấy vô cùng bối rối, mặc dù trái tim rất run rẩy nhưng lại vẻ mặt lại cố tỏ ra như mình chẳng sao cả.

” Bà chị thật xinh đẹp!”

Bất chợt Thiên Bối quay mặt lại, uống một ngụm sữa và cẩn thận lau lại miệng. Cô cười rạng rỡ:

- Trời hôm nay thật đẹp cậu chủ nhỉ?- Cậu nói gợi chuyện kinh điển nhất mọi thời đại.

- Đâu, sắp mưa rồi đấy.- Vương Tử chỉ tay ra ngoài, nơi bầu đang dần trở nên xám xịt với những dải mây đen lác đác.

“Trời à, hờ rồi!” Thiên Bối ngượng nghịu lấy cốc sữa che đi những vết ửng đỏ lan dần trên khuôn mặt trắng trẻo. Không để ý đến nụ cười khó hiểu của người đối diện.

“Cô ấy dễ thương thật.”

- Thôi bỏ mấy kiểu hỏi han chẳng có đầu có cuối đó đi, rốt cuộc là bà chị có việc gì mà lại hên tôi như vậy chứ?- Vương Tử tu một hơi hết nửa cốc cafe.

- Tôi...tôi...- Cô trở nên luống cuống, vội cúi xuống len lén giở tờ giấy ra xem tiếp.

Tiếp theo: Hãy hỏi đối tượng xem mình hôm nay trông như thế nào?

- Cậu chủ? Cậu thấy tôi hôm nay thế nào hả?- Thiên Bối hào hứng hỏi, cô thật sự cũng rất muốn biết cảm giác của cậu chủ khi mình thay đổi nhiều như vậy?

- Hả? - Vương Tử hơi bất ngờ trước câu hỏi của cô, nhưng sau đó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh – à... tôi chẳng thấy gì cả.

-Nghĩa là sao? – Thiên Bối nheo mắt khó hiểu. Bất ngờ, Vương Tử cười lớn:

- Bà chị hôm nay trông thật khủng lắm, biết không? Gì chứ? Trông chẳng hợp chút nào cả.

Thiên Bối sững sờ, trân trối nhìn cậu, còn Vương Tử cố tình ngoảnh mặt đi

-Tại sao...mọi người đều nói rất tuyệt...sao cậu lại... – Giọng cô bắt đầu run run.

Cậu cười khẩy:

- Thật á? Đừng có ầm ỉ như vậy nữa...Chẳng phù hợp gì cả.

Thiên Bối nghe như tiếng sét đánh ngang tai, cậu ấy là đang chê cô, là đang nói cô chẳng bao giờ phù hợp với những thứ đồ đẹp đẽ như này. Cảm thấy sóng mũi cay cay, Thiên Bối đứng bật dậy, cúi người, mái tóc xoăn buông xuống đầy tủi khổ.

- Xin lỗi cậu chủ! Tôi...có việc phải đi trước đây...

Nói rồi cô chạy vụt ra khỏi quán trước ánh nhìn kinh ngạc của những người xung quanh, họ xúm vào bàn tán này nọ. Vương Tử chẳng thể quan tâm nổi, cậu gục đầu xuống bàn, hai tay xiết chặt:

” Thật sự rất đáng yêu, rất dễ thương, vô cùng xinh đẹp!”

Thiên Bối chạy đi, bước chân loạng choạng, cô dựa vào một bức tường, mái tóc xổ ra che đi khuôn mặt với những giọt nước mắt đang lăn dài. Cô khóc nức nở, khóc như một đứa trẻ bị giật mất đồ chơi yêu thích. Cả người cô run lên bần bật, hai tay bấu chặt vào tường, nước mắt làm nhòe đi vết mascara, lem nhem trên mặt rất xấu xí.

” Cậu ấy...đâu cần phải quá đáng như vậy?”

Một mình ngồi lại quán cà phê vắng ngắt, Vương Tử ngả người ra ghế, đôi mắt nhắm hờ về một mối. “ Sao cứ phải như vậy?” Cậu không tìm được thở dài một hơi.

Đột nhiên, ngoài trời đổ mưa. Mưa bụi, rồi dần dần thành nặng hạt. Những cơn gió cuốn chúng thành vô vàn tấm màn thủy tinh trong suốt quất xuống mặt đường. Người đi lại vội vã tấp vào một cửa quán để tránh thời tiết bất chợt.

” Trong mắt em chị luôn luôn xinh đẹp, dù có ăn mặc hay trang điểm như thế nào thì vẫn là người con gái tuyệt vời nhất. Em xin lỗi! Lẽ ra không nên nói những lời như vậy. Nhưng chị có biết, em không thích chị tự thay đổi mình như thế. Em ghét ánh mắt của những người đàn ông khác dành cho chị. Vì vậy, hãy là chính mình chị nhé! Hãy chỉ xinh đẹp ột mình em thôi. Nếu không, em phải làm sao để bảo vệ chị khỏi những kẻ khác? Chị liệu có hiểu cho em không?”

Dương Thiên Bối bước vào nhà với cơ thể ướt nhẹp nước, phấn trang điểm và mascara cũng bị làm cho nhoe nhoét, cô lúc này trông thật thảm hại. Lola đang ngồi vắt vẻo trên sofa xem phim hoạt hình không khỏi nhảy dựng lên trước hình ảnh của bà chị, thiếu điều nữa là hét ầm nhà chứ chẳng chơi. Khỏi phải nói con bé kinh ngạc đến mức nào, nó hoảng hốt chạy lại, bắm lấy tay Thiên Bối mà giật giật:

- Chị? Sao thế này? Chị không gọi xe sao? Trời đất ơi bộ chị dầm mưa suốt từ nãy đến giờ hả? Anh Tử đâu rồi? Sao chị lại đi người không về?

Nhưng rốt cuộc những lời quan tâm rối rít của con bé vẫn chẳng thể lọt lấy nửa chữ vào tai Thiên Bối. Cô mặc kệ dáng vẻ lo lắng ấy, thần thờ bước tiếp, cặp mắt trở nên vô hồn đến đáng sợ. Cô chẳng nói chẳng rằng đi thẳng vào phòng, đóng “sầm” cửa trước vẻ mặt hoang mang của Lola.

Con bé sợ xanh mặt. ” Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?”

Thiên Bối lục lọi tủ quần áo, cố gắng tìm lại bộ đồ cũ ở nhà quen thuộc của mình. “Tắm đã... tắm đã... tắm đã...” Tay cô run run, mắt hơi mờ đi vì nước. “Nhanh lên! Đi tắm đã!”

Trong căn phòng nhỏ bị bao phủ bởi hơi nước, nổi bật hình một cô gái gầy gò ngồi ôm mặt khóc. Những tiếng nấc nghẹn ngào bị kìm lại nơi cổ họng, hai hàng nước mắt cứ thế lăn dài xuống khuôn mặt nhợt nhạt, cơ hồ như đã mất khả năng kiểm soát. Thiên Bối ngồi khóc trong im lặng. Dù đã cố gắng nhưng không hiểu sao nước mắt vẫn cứ ứa ra không ngừng. Chưa bao giờ cô cảm thấy uất ức đến như vậy. Chỉ một lời nói của thằng nhóc đó thôi đã khiến cô tổn thương trầm trọng. Tại sao lại như vậy? Trước nay hứng chịu mọi lời trêu chọc của cậu ta cô cảm thấy tức giận, đâu phải cảm giác nhói nhói trong tim như thế này? Lẽ nào...?

Cạch!

Một âm thanh kỳ lạ vang lên, cắt đứt mọi dòng suy nghĩ của Vương Thần. Cậu nheo mắt, khó hiểu nhìn ngó chiếc bút chì đang nằm lẩn lóc trên trang giấy trắng. ” Sao lại bị gãy nhỉ? Mình đâu ấn mạnh.” Vương Thần đành đứng dậy, cất chiếc bút chì bị gãy ngó vào hộp, và xuống nhà. Vừa bước ra khỏi cửa, đã bắt gặp cô em họ Lola đứng bất động trước phòng Vương Tử.

- Sao vậy em?

Lola giật bắn mình, con bé hoảng hốt nhìn Vương Thần, miệng lắp bắp như kẻ vụng trộm bị bắt gặp:

- Em...em...ạ không có gì đâu ạ?

Vương Thần nhìn Lola với ánh mắt đầy nghi hoặc. Bộ dạng lung túng của nó, có đuôi mới không nhận ra. Dù vậy, cậu cũng chẳng muốn tìm hiểu nguyên nhân sâu xa nào đã khiến con bé trở nên như thế. Thứ nhất, cậu không phải kẻ thích xen vào chuyện của người khác, thứ hai, con bé này và cậu xưa nay cũng chẳng thân thiết gì cho cam, chắc hẳn nó cũng chẳng thích thú gì khi bị cậu quan tâm một cách bất bình thường như vậy. Cậu chọn giải pháp im lặng.

Vương Thần bước lại chỗ Lola, nhẹ nhàng gạt con bé sang một bên và gõ cửa phòng:

- Bối! Cậu có trong đó không?

Độ mấy giây sau, cánh cửa khẽ mở, Lola vội vàng chạy vào bên trong, Vương Thần cũng từ tốn đi theo sau. Thiên Bối đang lấy khăn tắm xoa tóc, cô nở nụ cười tươi rói:

- Thần? Lola? Có chuyện gì thế?

Lola tròn xoe mắt, kinh ngạc trước biểu hiện của bà chị. Sao thế? Không phải mới lúc này còn thần thờ đến phát sợ đó sao? Nó cứ ngẩn ra khiến cô phải lay người:

- Này? Em bị gì thế? Sao không trả lời chị?

- Dạ không có gì đâu ạ!- Nó lắc đầu nguầy nguậy rồi đẩy cửa chạy ra ngoài hết như có ai đó dọa dẫm.

Thiên Bối mặc dù rất khó hiểu nhưng cũng chỉ thở dài trước tính tình “nặng mưa thất thường” của con bé. Lúc này, căn phòng chỉ còn lại hai người, không khí bỗng trở nên gượng gạo. Vương Thần ngồi xuống giường của Vương Tử, mắt dõi theo từng hành động của Thiên Bối. Đã bao lâu rồi cậu chưa được nhìn thấy cô thật gần, thật yên bình như bây giờ. Vẫn dáng vẻ thơ ngây ngày nào, và mái tóc tựa mây trời ướt nước. Cậu nhìn đến đôi mắt rồi lại giạt mình. Tại sao nó lại sưng lên thế kia?

Cậu bước lại, giữ lấy tay Thiên Bối, lo lắng:

- Cậu vừa khóc đúng không?

- Hả...?- Cô mở to mắt rồi lại quay ngoắt mặt đi khó xử.

Vương Thần ép cô nhìn thẳng vào mặt mình, tay càng xiết chặt hơn:

- Sao cậu lại khóc? Vì ai?

Thiên Bối nhủu mày vì đau, Thần nắm lỏng tay và cô vội giựt phắt ra, quay người lại nói rồi rít như để che dấu nét bối rối hiện rõ trên mặt:

- Không sao cả! xin lỗi! Thần...Minh...

Khi lời chưa kịp dứt, chợt có một vòng tay ôm lấy cô từ phía sau. Rất nhẹ nhàng... rất dịu dàng... và ấm áp. Mái tóc dày mềm mượt thơm mùi bạc hà ghé sát vào vai cô. Vương Thần ôm lấy Thiên Bối, cậu càng siết thật chặt như sợ cô sẽ lại biến mất một lúc nào đó. Thiên Bối ngây người, giọng nói dịu nhẹ của cậu thì thầm bên tai:

- Bối...từ nay đừng bao giờ để ai làm tổn thương cậu nữa, được không?

Hành động của Thần thật khiến cô rất khó hiểu, nhưng cảm xúc của cô lúc này là sao? Không thấy tim đập “thình thịch” hay nóng bừng mặt. Cô chỉ thấy ấm áp bởi sự an ủi của cậu, ngoài ra...cảm giác khi xưa đã không còn...

Đúng là không còn dù chỉ một chút.

Vương Thần tựa cằm vào vai Thiên Bối, mùi sữa ngòn ngọt từ người cô ập đến. Cậu nhắm hờ mắt, khoe môi nở một nụ cười hạnh phúc. Giá như cậu có thể ôm em mãi như thế này, giá như em chỉ thuộc về một mình cậu mà thôi. Tất cả chỉ là giá như...

Hai người cứ như vậy cho đến khi ngoài trời đã ngớt mưa. Vương Thần tiếc nuối buông cô ra, đôi mắt trong vắt màu thạch anh ám khói chỉ chớp nhẹ, điều đó khiến cậu phải dần lòng không ôm cô thêm lần nữa. Thiên Bối cúi mặt không nói gì, bờ vai cô chỉ khẽ run lên. Vương Thần nhìn cô, ánh mắt chan chứa yêu thương rồi biết ý liền lùi ra khỏi căn phòng để cho Bối có không gian riêng. Lúc này cô thật sự cần thời gian để suy nghĩ về những chuyện đã qua.

Thấy Vương Thần đã ra khỏi phòng, Lola mới dám bước vào trong, nó cứ lăm la lăm lét, mắt ngó nghiêng ngang dọc như sợ sẽ có người nghe trộm được. Thiên Bối đang nằm trùm chăn thì nghe tiếng cửa mở, vội vàng bật dậy. Lola cẩn thận chốt cửa rồi chạy đến bên giường sốt sắng hỏi han:

- Chị làm sao thế? Có chuyện gì hả?

Thiên Bối nghĩ đến chuyện đó lại thấy lòng chua xót, cô cười buồn:

- Chắc là chiến lược số 1 của em thất bại rồi.

Lola mở trừng mắt, nó tự hỏi trong lòng ” Không thể nào! Sao có thể như thế được.”

- Rốt cuộc là chị kể lại cho em nghe đi.

Thiên Bối đành kể lại rất cả cho Lola nghe, mắt lơ đãng nhìn ra ngoài trời, mưa nhỏ phun trắng xóa khung cửa sổ. Giọng cô hơi run run, thứ tự các sự việc lại lộn xộn, làm Lola nghe câu được câu mất, phải căng tai chú ý lắm mới có thể hiểu sơ sơ tình hình.

Sau khi đã “nuốt trôi” hết toàn thể sự việc, Lola dành thời gian suy nghĩ và phân tích vấn đề. Mặt nó đủ các biểu cảm trạng thái, nhưng cuối cùng lại toét hết như phát hiện ra điều “vĩ đại”.

- À há! Chị đừng lo! Đó là chuyện tốt.

“Chuyện tốt”? Gì chứ? Cậu ta chê cô là điều tốt đẹp ư? Thiên Bối hoang mang nhìn Lola. Con bé chỉ cười lém lỉnh rồi nắm tay cô:

- Không sao cả! Tiếp tục chiến lược số 2 đi, khi nào xong cả ba cái em sẽ phân tích một thể cho chị nghe. Hí hí!

Thiên Bối muốn sờn gai ốc lên được. Cô mỉm cười lấy lại tinh thần, nghe “quân sư tình ái” nói vậy cũng thấy đỡ buồn hơn. Cô nghĩ về những điều vui vẻ và tiếp tục công việc “xác định tình cảm” của mình. Cô hầu nhỏ giả tờ giấy ra xem.

Chiến lược số 2: Tự tay nấu mấy món thật ngon và ăn cùng người ấy.

” Cái này quá sức dễ”. Thiên Bối thăm nghĩ nhưng rồi lại quay sang Lola hỏi:

- Nhưng mà chị nấu thì là cả nhà chứ, đâu chỉ có mình Vương Tử?

- Chậc! Chuyện này em đã lo rồi, em rủ cả nhà đi ăn nhà hàng nhưng không báo cho anh Tử đâu. Chị yên tâm chuẩn bị đi.- Lola phẩy tay, cười đắc thắng.

Thiên Bối nghe vậy thì cũng lấy làm vững lòng, bèn đạp xe ra chợ chuẩn bị những món ăn yêu thích của cậu chủ nhỏ. Mưa đã tạnh từ bao giờ, bầu trời quang đãng được gột rửa sạch sẽ. Con đường ướt nước, đôi chỗ đọng lại thành vũng lớn, cây cối hai bên xanh mướt rung rinh trong cơn gió. Chiếc cào cào của Thiên Bối bon bon như đi trên mây, mái tóc dài tung bay tựa như một cô nàng yêu đời.

” Nhìn em đi người dẫu yêu hơi

Hãy thật im lặng để lắng nghe nhịp tim đôi ta

Anh có biết bao ngày nay em mất ngủ không...Yeah...

Hình bóng anh hiện lên trong đầu em cả ngày

Em phát điên mất thôi...”

[Trích Tr.ngắn “Thiếu gia này yêu em mất rồi”]

Đôi môi nhỏ ca lên khúc hát ngọt ngào, đôi chân thoăn thoắt đạp những vòng xe, những giọt nước như muốn cuộn tròn trong những lần lăn bánh. Thiên Bối dang tay, muốn chạm đến bầu trời cao vút kia, để được vuốt ve những đám mây trắng xốp như bông gòn, để ôm cả thiên nhiên vào lòng. Cô thấy tâm trạng tốt hơn hẳn, chen lấn để mua đồ, tuy có mệt nhưng thật thú vị. Cứ nghĩ đến việc đứng trong bếp và chuẩn bị những món ngon là cô lại thấy lòng rộn rã cả lên.

Thoáng cái bầu trời đã tối đen hết như ai đó đổ cả lọ mực lên nó, một vài vì sao lấp ló sau mây. Căn biệt thự ngói đỏ chìm trong yên ắng, cũng bởi mọi người đã dắt tay nhau đi nhà hàng theo lời dụ dỗ của Lola. Thiên Bối ngồi trong bếp chờ nồi nước sôi, vẻ mặt chăm chú khiến ai đó phải cười. Vương Tử vừa đi đâu đó về, liền vào tủ lạnh lấy chai nước tu một hơi rồi hỏi cô:

- Bà chị! Cả nhà đâu rồi?

- Mọi người đi ra nhà hàng ăn cả rồi ạ!- Thiên Bối mỉm cười đáp.

- Ế? Sao không gọi tôi. Chết tiệt!- Vương Tử lần mò điện thoại định bụng gọi để “kêu oan” thì chợt Thiên Bối nói lớn:

- Cậu chủ! Tôi đã nấu cơm rồi!

Vương Tử khựng lại, ngược mắt nhìn cô rồi lại cắt điện thoại đi. Cậu ngồi phịch xuống cái ghế cạnh đó, suy nghĩ một hồi rồi bảo cô:

- Ủm...vậy tôi đi tắm trước!

Thiên Bối khẽ gạt đầu, Vương Tử đứng dậy đi vào phòng. Cô vội vàng tìm tờ chiến lược để xem tiếp. Bước tiếp: Chờ đối tượng đi ra, cầm con dao cửa nhẹ vào ngón tay và hét lên.

” Gì? Cái gì chứ? Sao lại có thể bạo lực như thế, mình không làm đâu.” Thiên Bối gào lên trong đầu, đầu ra cái kiểu kinh dị đó chứ? Cô có chết cũng không tự hành hạ cơ thể ngọc ngà của mình đâu nhé. Thiên Bối hậm hực nhét tờ giấy vào trong túi quần rồi tiếp tục thái mấy quả ớt trên bàn.

- Bà chị nè! Có thấy cái áo màu trắng có hình Superman của tôi đâu không?

Tiếng gọi lớn của Vương Tử khiến Thiên Bối giật thót, con dao sơ sẩy cửa mạnh vào đầu ngón tay. Cô hét lên một tiếng thất thanh và Vương Tử chạy vội ra với vẻ mặt tội cùng hốt hoảng, thậm chí còn chưa kịp mặc áo và cái đầu vẫn ướt sũng nước. Cậu kinh hãi nhìn máu đang trào trên tay Thiên Bối, run rẩy cầm lấy tay cô, hỏi lớn:

- Sao thế hả? Sao lại bị như vậy.

Thiên Bối méo máo như trẻ con, ớt dính vào nên cô thấy xót đến muốn ngắt đi được, nước mắt cứ trôi tuột trên mặt.

- Tôi...bị dao cắt...vô...

Không trấn chừ, Vương Tử cầm ngón tay của cô đưa lên miệng mình mà ngậm. Hành động đó khiến Thiên Bối đứng hình. “Ngón tay....cái miệng...” Tay cô trong miệng cậu ta, cái cảm giác ướt ướt này, cái... cái gì mềm mềm đang mơn trớn lấy đầu ngón tay cô vậy? Vương Tử nhăn mày, rút tay Thiên Bối ra, câu la oai oái:

- Cay quá...cái gì mà cay vậy...?

Thiên Bối bình tĩnh, cô quên là mình đang thái ớt, vội chạy lại bồn rửa xả nước vào chỗ bị thương. Vương Tử phải tu cả nửa chai nước cho bớt cay và cho cả miếng socola lạnh to bực vào miệng. Hoàn cảnh của hai người lúc này không thể nào ngớ ngẩn hơn được nữa. Vương Tử lấy hộp y tế ra, quát Thiên Bối ngồi xuống, cô rụt rè giơ ngón tay ra cho Vương Tử, mắt lăm lét ngược nhìn bộ dạng của chàng trai trước mặt, nước nhỏ tong tong từ mái tóc của cậu, cả thân trên đều trong trạng thái ướt nhẹp. Tim cô cứ đập “thình thịch”, còn Vương Tử thì có vẻ bực dọc với sự bất cẩn của cô hầu nhỏ. Thậm chí cậu còn không để ý đến khuôn mặt đang đỏ lừ của ai kia vì tình trạng “half-naked”* của mình

Một chiếc băng dán cá nhân xinh xinh được vòng qua ngón tay Thiên Bối, cô mỉm cười ngấm ngấm và cảm thấy vui vui. Vương Tử thở dài, đứng dậy:

- Lần sau cẩn thận dùm, nhà tôi không dư băng đâu, tôi đi mặc áo đã.

Chờ bóng cậu chủ khuất sau cửa bếp cô mới thở hắt ra một hơi, mặt đỏ bừng, nhớ lúc ngón tay của mình nằm trong miệng Vương Tử. Cô xấu hổ muốn độn thổ cho xong, lại được cả con tim cứ nhảy dẫy trong lồng ngực nữa chứ. Cô lại bếp dọn thức ăn lên, trong lòng thầm rên rĩ:

” Không ngờ mình không muốn mà nó vẫn xảy ra, sao cái bản chiến lược đó lại hiệu nghiệm thế chứ?”

Mùi thơm của món ngon tỏa ra nghi ngút, Vương Tử ngồi trước bàn ê chề thức ăn, vẻ mặt sung sướng mãn nguyện. Lần đầu tiên cậu chỉ ăn một mình cùng Thiên Bối thế này nên rất hồi hộp. Xoa xoa đầu, cậu gượng gạo hỏi:

- Tay đỡ đau rồi chứ?

- Vâng!- Thiên Bối gạt đầu cảm ơn rồi lại nhìn biểu hiện của Vương Tử.

Cậu nhìn bát cơm trắng trước mặt, rồi đảo mắt ngắm các món khác bên cạnh, mắt sáng long lanh gấp lấy gấp để bỏ vô bát rồi ăn như “hồ đói”, miệng vừa nhai vừa nói rất bất lịch sự:

- Ủm...ngon...Không ngờ bà chị...cũng có nghề...phét!

Thiên Bối muốn bật cười thành tiếng nhưng đành nhin xuống, cô dịu nhẹ ăn gấp thức ăn, chỉ ăn phần của mình, mắt cứ liếc nhìn Vương Tử. Không hiểu sao trong lòng cô lại dâng lên cảm giác hạnh phúc, và viễn cảnh tương lai hàng ngày được nấu món ngon cho chồng ăn cứ bay vòng vòng trên đầu. Vương Tử thấy Thiên Bối mặt ngây ra nghĩ ngợi gì đó mà tủm tỉm cười thì trêu chọc:

- Cười gì đó? Lại đang tưởng tượng cái gì biến thái chứ gì?

Bùm!

Khung cảnh tươi đẹp bỗng chốc bị tên tiểu ác quỷ Vương Tử thổi bay. Sao lúc nào cậu ta cũng độc mồm độc miệng như thế nhỉ? Cô chọc mạnh đũa vào bát cơm, mắt tóe lửa khiến Vương Tử chột dạ, cậu nuốt ực miếng thịt trong miệng và ho lên sù sụ do bị sặc. Hai người cùng cười đến chảy cả nước mắt.

Vậy là bữa cơm kết thúc, Thiên Bối bê bát đũa đến bồn rửa, tiện tay giở tờ chiến lược, mắt căng ra nhìn dòng chữ được nắn nót và gạch chân trong đó. Bước kế: Đứng trước mặt đối tượng, mỉm cười ngọt ngào và nói: "Cưng yêu! Tất cả là làm cho anh đó!"

-...

Ôi lạy Chúa! Làm ơn hãy giết con đi!

Thiên Bối úp mặt vô tường, cảm giác dạ dày muốn lộn hết ra ngoài. Thật là biến thái! Thật là kinh khủng. Nói những lời đáng xấu hổ đó...ôi ôi!

Thiên Bối ôm mặt cố gắng bắt mình xua bỏ cái viễn cảnh tồi tệ cứ bám lấy đầu cô đó đi. Cô vuốt vuốt ngực nghĩ lại: "Thôi nào Bối, hãy nghĩ đi, tất cả chỉ là bài kiểm tra, không có gì xấu hổ cả." Cô mỉm cười nắm chặt tay giường lên cao quyết tâm làm được.

Vương Tử đang uống nước và ăn hoa quả ngoài bàn, thấy cô hầu nhỏ khép nép đi lại phía mình, dường như có gì muốn nói. Cô gái không hiểu sao lại thấy run run, đến khi đã mặt đối diện với cậu chủ nhỏ, cô mới ngẩng mặt lên, dừng cảm làm một hành động mà cho đến tận sau này cô còn hối hận.

-Cưng yêu! Tất cả là làm cho cậu đó!- Cô cười toe toét, chân nhún nhảy, hai tay xòe ra như cánh hoa nở rộ, giọng thì hết sức kéo dài ra.

-...

Một khoảng im lặng kéo dài thật lâu.

-...

Cả hai đều nhìn nhau, dù chẳng ai nói gì.

-...

Thiên Bối bắt đầu toát mồ hôi lạnh

Ực!- Vương Tử nuốt nước bọt, mặt không rõ là đang ở trạng thái nào, cậu chỉ thấy da gà thì nhau nổi lên.

Nhận ra mình đã biểu cảm quá đáng, Thiên Bối đỏ bừng mặt, vội vàng cúi xuống, hai tay đan vào nhau đầy bối rối. Thấy Vương Tử thì cứ ngồi bất động, cô càng hốt hoảng hơn, cuối cùng cũng vì xấu hổ mà phải chạy tốt đi nơi khác. Còn cậu chủ nhỏ thì cứ ngây ngốc, nhìn bóng dáng kia đã đi khỏi thì mới úp khuôn mặt dần ửng đỏ của mình xuống gối.

"Về ngưỡng ngưỡng của cô ấy...thật là đáng yêu chết đi được!"

Dương Thiên Bối nhảy lên giường, trùm kín chăn, lặn lộn hết bên này đến bên kia, hận không thể cắn lưỡi cho chết luôn. Rốt cuộc là cái lưỡi cô sinh ra để làm gì chứ? Sao lại "phun" ra những câu đáng xấu hổ như vậy? Giờ làm sao rút lại được nữa đây?

"Mẹ ơi xấu hổ chết mất. Ôi trời đất ơi tôi đã làm gì thế này? "

Trong khi đó, dưới lầu, Chương Vương Tử cũng trong trạng thái y hệt. Cậu nằm vạ vật trên ghế sofa, tim nhảy tung tăng trên đường cao tốc. Cái cô hầu đó thật thích gây chuyện, sao cứ nhần tâm đem cảm xúc của cậu ném qua ném lại như vậy? Không thể yên phận một chút được hay sao?

Thiên Bối nằm ườn ra giường, tiếp tục xem bản chiến lược tình yêu với kế hoạch cuối cùng. Không ngờ nó lại được ghi to đùng và lại còn bằng mực đậm đỏ chói nữa chứ.

Chiến lược số 3: Nắm tay và hôn.

-...

Hôn?

Nghe là đã thấy “sắc mùi” biến thái. Cô căng mắt và cố giữ bình tĩnh để đọc tiếp.

Chỉ cần qua một cái nắm tay, bạn có thể dễ dàng biết được nhịp tim và cảm xúc của đối phương. Nếu chàng thực sự yêu bạn, nhất định cái nắm tay đó sẽ vô cùng chặt và ấm áp. Khi bạn đã vượt qua giai đoạn nắm tay, thì hãy mau tiến tới “hôn”. Nụ hôn là kết tinh của tất cả yêu thương và đam mê tình ái. Không nhất thiết phải là một nụ hôn sâu, chỉ cần một cái chạm nhẹ giữa hai bờ môi cũng đủ nghe thấy rung cảm của trái tim.

Hãy thực hiện ngay đi nào cô gái!

Chợt hình ảnh con bé lấu cá Lola hiện lên với nụ cười vô cùng “đắc ý” và Thiên Bối thấy gai ốc nổi sần sật. Có thật là con bé mới có 10 tuổi không vậy?

Cô gấp mảnh giấy ghi vồn vẹn vài dòng chữ ra đầu vào đầu, không biết cái chiến lược số 3 này có gây ra tai họa gì không nữa? Cô thấy mình toàn làm mấy chuyện điên khùng suốt ngày hôm nay. Tốt nhất nên đi ngủ cho khỏe người.

Nghĩ là làm, Thiên Bối nằm quay đơ, quả thực đã rất mệt, lại dính nước mưa nên người gai gai sốt. Chương Vương Tử bước vào phòng, thấy bên giường cô đã im lìm nên cũng không đánh động gì. Cậu lại bàn học ngồi, kéo ngăn tủ lấy ra chiếc hộp bọc nhung đỏ, xoay xoay nó trong tay. Đôi mắt màu nâu dịu dàng nhìn đầy yêu thương, cậu mở chiếc hộp ra, một vật sáng lóng lánh dưới ánh đèn, nhưng ngay sau đó cậu liền đóng “cộp” nó vào.

Chưa đến lúc!

Sáng sớm hôm sau, trời quang mây tạnh, nắng vàng rực rỡ trên mọi tán lá. Dương Thiên Bối nằm bất động trên giường, người đã sớm sốt hừng hực, cô cảm tưởng cổ họng mình như hàng trăm ngọn lửa đang cháy, vừa ngứa vừa khó chịu, da thịt cũng chẳng khác nào đặt trên lò lửa.

” Khốn thật! Sao lại ốm trong hoàn cảnh này chứ?”

Thiên Bối đang lẩm nhẩm bức bối trong lòng thì Chương Vương Tử đi lại, cậu ta mở tròng mắt, cúi thấp xuống nhìn cô. Tim Thiên Bối lại như bị vật gì đó đâm vào cái “uỳnh” và nhảy lên tung tưng. ” Hừ hừ, sao lại đột nhiên nhìn gần như thế chứ? Hắn có âm mưu gì chẳng?”

Đột nhiên, Vương Tử nhếch mép cười:

- Bà chị! Sao mặt đỏ ửng vậy?

- Tôi...bị... sốt rồi... Bộ không thấy... hả? - Cô khó nhọc cất tiếng, không hiểu sao mắt lại nhìn ra chỗ khác.

Thiên Bối chợt thấy khuôn mặt Vương Tử ngậy ra một hồi lâu, rồi cậu ta cúi xuống, gần hơn, gần hơn, và trán hay người lập tức dán vào nhau. Thiên Bối hoảng hốt trước tình cảnh diễn biến bất ngờ, vội quơ tay đẩy mạnh Vương Tử ra. Không ngờ cô ốm mà vẫn khỏe đến vậy, đủ sức hất văng cậu ta ra khỏi người. Vương Tử ngã xuống đất, mặt hơi nhăn lại vì đau, sau đó bèn đứng dậy phúi phúi quần, đưa tay lên trán mình, chep miệng:

- Ô! Nóng thật đó chứ. Tôi đi lấy thuốc cho.

Nói rồi, cậu ta chẳng ngoái lại lấy một lần mà bước thẳng ra khỏi phòng. Thiên Bối có phần ngạc nhiên nhưng cũng đành trùm kín chân vì mệt. Chương Vương Tử vừa đặt chân ra ngoài, đã vội nép vào một góc, mặt đỏ như trái cà chua, miệng thở hắt ra một hơi. Không ngờ trong một phút nóng nẩy, cậu dám mạnh bạo làm hành động đó.

Vương Tử đứng lên ghé, tay mò mẫm tủ thuốc, cậu soi đến từng vỉ một, rồi lên mạng tra xem khi ốm thì uống thuốc gì? Rất may trong nhà luôn có sẵn một tủ thuốc dự trữ nên sau một hồi chật vật, cuối cùng cậu cũng có thể lấy đủ liều lượng cần cho Thiên Bối. Cậu xuống bếp, rót một cốc nước đầy rồi bưng vào phòng cho Thiên Bối. Nhưng mà, khoan đã, hình như cậu quên gì đó rồi thì phải? “Uống thuốc sau khi ăn no!” Ô ồ, cô ấy đã có gì vào bụng đâu chứ.

Vương Tử chống tay vô tường thở hắt ra một hơi. Chết cậu rồi! Chẳng có ai ở nhà cả, con bé Lola đã rủ mọi người đi công viên nước chơi, anh Thần đi học, cô giúp việc lại xin nghỉ về quê. ” Chẳng lẽ để bổn thiếu gia này vào bếp ư?” Chương Vương Tử xiết chặt tay, ngẩng mặt lên trần nhà mà oán thán.

“ Giờ để ý mấy cái lật vặt ấy làm gì nhỉ? Quan trọng là phải giúp cô ấy khỏi ốm đã.”

Vậy là cậu chủ nhỏ lại phải lên mạng xem công thức nấu cháo cho người ốm.

Căn bếp vốn gọn gàng sạch sẽ bỗng chốc trở nên “tan hoang hơn cả bãi chiến trường”, tất cả cũng là công trạng của cậu chủ nhỏ. Nguyên cả cái sàn nhà vương vãi đầy hành lá, cà chua (???) , trứng, gia vị các thể loại. Cửa tủ lạnh mở toang hoác, những mớ rau và sữa (???) đã không cánh mà bay. Bồn rửa bát chất đống hàng loạt nồi niêu xoong chảo, thùng rác đầy ự túi bóng, vỏ lon, thịt thừa các kiểu. Xem ra cậu chủ nhỏ đã tận dụng triệt để mọi thứ có trong nhà bếp.

Chương Vương Tử vật lộn một hồi cũng làm ra được thành quả đáng mong đợi, một bát cháo trắng tinh khôi với vài vụn thịt rắc bên trên, tỏa hương thơm nức mũi. Cậu mỉm cười bỏ mặc mớ hỗn độn như bãi chiến trường sau lưng, cẩn thận bưng vào phòng, đặt trên bàn, lại giường Thiên Bối lay lay người cô.

- Bà chị! Dậy ăn cháo đi!

Thiên Bối khó khăn gượng dậy, cổ họng cô khô khốc, chân tay đau nhức như rời ra thành từng khúc vậy. Cô mở đôi mắt gần như sắp xụp xuống của mình để nhìn rõ hơn người đối diện. Chương Vương Tử nhú mày, môi hơi mím lại, khuôn mặt trẻ con “búng ra sữa” của cậu ta đậm vẻ lo lắng. Thiên Bối ngáp ngừng:

- Sao...thế?

Chương Vương Tử chạy lại bàn, bưng tô cháo còn nghi ngút khói lại, miệng thổi “phù phù” vào bát, nói:

- Bà chị mau ăn đi cho nóng, tôi lấy thuốc sẵn rồi đó.

Thiên Bối gơ tay đỡ lấy tô cháo, run run đặt xuống lòng mình. Nhìn cháo sóng sánh trong bát khiến lòng cô dâng lên một niềm vui nhẹ, bèn hỏi:

- Cháo này cậu tự nấu à?

- Gì...? Không!- Chương Vương Tử xua xua tay.- Là tôi gọi nhà hàng mang đến.

Thiên Bối hơi thất vọng, cô cụp mắt, chậm rãi múc một thìa cháo nhỏ, đưa lên miệng. Vương Tử hồi hộp quan sát từng cử động của Thiên Bối, dẫu sao đây cũng là thành quả lần đầu vào bếp của cậu, hơn nữa lại là nấu cho người con gái ấy, sao mà không hồi hộp cho được. Vương tử mơ màng tưởng tượng ra khuôn mặt ngạc nhiên của Thiên Bối, những lời khen tẩm tặc. A, mới nghĩ thôi mà đã thấy sung sướng rồi.

Thiên Bối thấy nhột nhột sau gáy, mãi mới nuốt xong thìa cháo đầu.

-...

-...

Không phải chứ!

Thiên Bối nhăn mặt, đầu lưỡi tê rần. Suýt chút nữa đã buông thả bát cháo ra giường. ” Nhà hàng cái khỉ mồm, gì mà mặn ngọt chẳng đều nhau, khó nuốt chết đi được!” Thấy biểu hiện kì lạ của bà chị, cậu chủ nhỏ lo lắng:

- Sao thế? Không ngon à?

” Biết ngay là cậu ta tự nấu, lại không thềm nếm nữa chứ.” Thiên Bối nghĩ một hồi, rồi mỉm cười nói:

- Không! Ngon lắm ạ! Cậu chủ sau này đưa tôi đi nhà hàng này ăn tiếp nhé.

- Xời! Tôi biết ngay mà! Tôi là ai chứ?- Vương Tử hất tóc mái, vẻ mặt dương dương tự đắc đáng ghét.

Chưa đánh đã khai. Cáo lời đuôi rồi nhé!

Thiên Bối đánh một mạch hết sạch tô cháo thịt băm, đối với cô có cái bỏ bụng là tốt rồi, thôi thì đành tạm chấp nhận tay nghề “thảm họa” của cậu ta vậy. Sau khi đã uống thuốc, Thiên Bối lại nằm xuống nghỉ ngơi. Dường như cô đã chìm vào giấc ngủ, Vương Tử chỉnh lại điều hòa, đắp tấm chăn mỏng lên ngang người cô. Rồi, như một thói quen, cậu kéo cái ghế lại gần giường, im lặng ngồi nhìn cô từ từ chìm sâu vào giấc ngủ. Khuôn mặt say ngủ của Thiên Bối trông rất thanh nhàn và đáng yêu. Vương Tử ngồi kế bên giường, chăm chú dõi theo từng cử động dù là nhỏ nhất trên khuôn mặt cô hầu nhỏ. Cậu nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Thiên Bối, những ngón tay đan chặt vào nhau. Cậu thơm nhẹ lên mu bàn tay cô, rồi áp má mình vào nó. Yên bình nhất chính là khi có thể lặng im tận hưởng thời gian bên nhau cùng người mình yêu thương.

Nhưng...nếu như...chẳng thể ở bên nhau nữa thì phải làm sao? Nếu như thời gian đang càng ngày càng rút ngắn lại thì cậu phải làm thế nào đây? Liệu tình yêu này có chết héo hay bị khoảng cách làm cho úa vàng không? Làm ơn, ai có thể trả lời cho tất cả nỗi lòng này đây? Ông trời ơi! Hãy thay đổi vận mệnh của họ đi.

Thiên Bối nằm im, cô không dám mở mắt, chỉ thấy bàn tay truyền đến một cảm giác ấm nóng quen thuộc. Lần đầu tiên cô cảm nhận trái tim mình bình yên đến như vậy, và cũng là lần duy nhất cô biết nắm bàn tay ai kia lại an toàn đến thế. Những rung động đầu tiên tưởng như bị đánh thức vào chính giây phút này, từ những mạch đập nhỏ của cánh tay kia, từ cái xiết chặt thật chặt của yêu thương.

” Anh yêu em...anh yêu em!”

Một suy nghĩ cùng vang lên trong đầu của hai người con trai, một người đang ngồi cạnh cô gái ấy, một người lại lặng lẽ đứng sau cánh cửa, cặp mắt sớm phủ một lớp đau thương day dứt. Chương Vương Thần tựa lưng vào tường, đôi môi mím chặt lại, bàn tay cũng xiết vào. Đáng lẽ người ngồi bên cạnh em phải là cậu, người nắm lấy bàn tay em cũng phải là cậu. Thế nhưng, bây giờ cậu chỉ còn có thể đứng đây mà than thân trách phận. Cậu có thể nhẫn tâm phá vỡ khung cảnh nọ nhưng lại chẳng đủ dũng cảm thực hiện điều đó. Chính cậu bắt đầu nhận ra mình càng ngày càng trở nên hèn nhát và yếu đuối. Phải chăng việc khoảng cách giữa em và cậu đang dần xa ra nên mới có cảm giác bất lực này?

” Chương Vương Thần, phải giành lấy!”

Trời đã vào chiều, từng đám mây màu hồng phấn nối đuôi nhau như những vệt khói bị cô đặc giữa không trung. Tiếng chim véo von gọi đàn vang lên xa xa, con phố lặng yên trong từng lớp cây xanh, chỉ nghe tiếng gió rít khe qua những kẽ lá. Dương Thiên Bối thức dậy, cô đã ngủ quên từ khi nào và thấy người cũng đỡ hẳn. Cô nhìn quanh, không thấy ai, bèn bước xuống giường, đi vào nhà tắm làm vệ sinh cá nhân, nằm nhiều quả là oải người.

Bước ra ngoài, đập ngay vào mắt cô là khung cảnh căn bếp tan hoang đến mức đáng sợ, hệt như vừa có cơn bão quét qua. Cô bỗng thấy đầu óc choáng váng, đứng cũng không vững.

” Chương Vương Tử! Cậu chết đi cho tôi! Tôi dọn xong chắc cũng lăn cổ ra đấy!” Dương Thiên Bối phẫn nộ hét lên trong lòng.

Cô hầu nhỏ quả nhiên phải mài lưng ra dọn dẹp “chiến tích” của cậu chủ, không hiểu tại sao cậu ta có thể phá đến mức không nhìn ra là cái bếp như vậy được. Nhưng rồi cô lại khẽ cười thầm, cảm giác hạnh phúc dâng đầy trong lòng. Trước nay cô chưa từng được ai tự tay nấu ăn nên chẳng thể tránh khỏi cảm giác hưng phấn này.

” Người đàn ông sẵn sàng vào bếp vì người mình yêu thương thì nhất định là yêu cô ta đến phát điên rồi!” [Tiểu Thiên]

Cuối cùng thì nhà họ Chương đã về, mọi người có vẻ rất thích thú chuyến đi vừa rồi, tự nhiên nói cười không ngớt. Thiếu phu nhân Khải Nhi ngồi phịch xuống sofa thở, nhìn căn nhà sạch bong không khỏi tấm tắc trong lòng. “Sau này có cô con dâu như vậy quả không tệ!”. Lola chạy lại tủ lạnh, mở toang tìm đồ uống, cả ngày lẫn lộn đúng là mệt không thở ra hơi. Đang rót nước ra cốc chợt có tiếng chuông điện thoại kêu, con bé vội vàng lục túi áo, cẩn thận áp tai nghe khi số hiện thị trên màn hình là “mẹ thân yêu”. Nó nghe

được một hồi, gương gao “vâng dạ” vài câu rồi cúp máy, mặt xị ra như cái bánh bao ngâm nước. Chỉ cần nhìn biểu hiện như vậy cũng có thể đoán ra đã có chuyện gì không hay xảy ra với con bé.

Thiên Bối đang nấu ăn trong bếp thì chợt có vòng tay ôm lấy cô từ phía sau. Nhìn xuống bàn tay bé nhỏ này thì chỉ có thể là...

- Lola?- Cô quay lại ngạc nhiên nhìn cái mặt mếu máo của cô nhóc.

- Chị Bối!...- Lola mắt rưng rưng, nó bấu tay vào gấu váy, khuôn mặt phụng phịu nhìn càng đáng yêu muốn cắn.- Sáng mai em về rồi...

- Hử? Về?- Thiên Bối há hốc miệng.

- Về Mỹ, má em vừa gọi kêu về có chuyện gấp.- Con bé cúi mặt, dường như đang cố che giấu vẻ mặt chán nản của mình.

Thiên Bối có phần hụt hẫng, cô cúi người, xoa đầu nó rồi dịu dàng nói:

- Thôi nào! Sao mà phải buồn, chúng ta vẫn còn gặp nhau mà, phải không?

Lola nhẹ gật đầu rồi lảng lạng bước ra ngoài, hẳn là con bé buồn lắm. Thiên Bối cũng thấy tâm trạng náo nức hẳn đi, cảm giác đột ngột xa một người đang gần bó thật tệ. Bữa cơm diễn ra im ắng hơn mọi người nghĩ, ai nấy đều im lặng vì một lí do nào đó. Lão gia và phu nhân đã đi công tác, căn nhà chỉ còn lại năm người. Khi không gian tưởng như lắng xuống, nghe rõ tiếng kim loại chạm vào nhau thì chợt “mẹ trẻ” Khải Nhi lên tiếng:

- Lola, mai đi hả con? Mẹ con vừa gọi điện cho cô.

Lola hơi giật mình, nó cúi mặt, thức ăn tưởng như mắc ở cổ họng, không sao nuốt trôi. Nó chưa muốn đi mà, nó còn chơi chưa đã nữa, và cũng chưa kịp tác thành cho bà chị và anh họ. Sao lại bắt nó về sớm như thế chứ? Thấy vậy, Vương Tử cười khì, lấy đũa gắp cho Lola một miếng thịt nạc to.

- Ăn đi nhóc! Đừng có buồn chứ. Tối nay có muốn đi đâu không? Anh đưa đi.

Nếu là lúc trước, có lẽ Thiên Bối đã ghen đến lồng lộn, nhưng khi nhận ra tình cảm giữa hai người họ chỉ là anh em thì cô cũng xóa bỏ cái cảm giác ngớ ngẩn đó. Lola lắc đầu, nó chẳng muốn đi đâu hết. Vương Thần đã ăn xong, cậu uống cốc nước trên bàn và nói:

- Em nên ăn đi! Nếu không mai lại xóc ruột là ỏm đấy. Con thôi ạ!

Nói rồi, cậu lễ phép cúi đầu rồi bỏ lên gác, Thiên Bối dõi theo, trong lòng chợt thấy khó chịu, tâm trạng của cậu ấy mấy ngày nay hình như không tốt thì phải? Bữa tối cũng nhanh chóng kết thúc, mọi người đều trở về với hoạt động của mình. Thiên Bối và “mẹ trẻ” sắp xếp đồ đạc cho Lola, trong khi con bé tiu nghỉu ngồi một góc. Cô hầu nhỏ bỗng nhiên thấy buồn cười, liền trêu Lola:

- Thôi đi bé! Chóc qua phòng chị kể chuyện không?

Chỉ nghe đến đó, hai mắt Lola đã sáng rực như đèn pha xe ô tô, nó hót hải:

- Vâng ạ!

Sau khi tìm đủ mọi cách tống khứ tên tiểu tử kia ra khỏi phòng, hai chị em ngồi xếp bằng trên giường, vẻ mặt Lola rất nghiêm túc, con bé nói:

- Chị bắt đầu đi! Từ chiến lược số 1.

- Chị đã làm như em ghi trong tờ giấy, chị đang ngồi chờ ở quán đó thì chợt cậu chủ đến, cậu ấy ăn mặc rất bảnh, áo sơ mi đen, quần bạc...

- Thôi!- Lola bỗng dưng vô duyên cắt ngang khiến Thiên Bối chưng hửng, mặt cô còn đang ngây ra không hiểu gì thì con bé đã nói tiếp.- Không cần chi tiết vậy đâu chị! Sự việc chính thôi.

- À ừm...sau khi hỏi cậu ấy học hành thế nào, chị hỏi tiếp là trông chị ra sao? Nhưng cậu ấy nói rất khó nghe, rằng trông chẳng ra sao, chị không hợp và đại loại những thứ như thế.- Thiên Bối nghĩ đến, lại thấy lòng buồn man mác.- Chị không hiểu sao mình lại thấy rất tổn thương, và đứng dậy bỏ đi...

- Vậy đó là lí do mà chị ướm nhẹp sáng hôm qua đó hả?

- Ủm...- Thiên Bối ngại ngừng cúi đầu. Cô bỗng nhận ra sáng hôm đó mình đã quá bông bột trong cư xử. "Sao lại ngốc thế chứ?"

Lola suy nghĩ một hồi, rồi búng tay cái "chóc":

- Qua bộ óc phân tích thông minh của em, em đã đoán ra được tình huống số 1 của hai người. Nhưng tránh để ảnh hưởng, chị phải kể hết ra em mới nói được. Bây giờ chị nói tiếp việc số 2 đi.

- À...vẫn theo chiến lược em ghi, chị đã nấu ăn cho cậu ấy. Cậu ấy khen ngon, hì hì.- Thiên Bối bỗng dưng cười toe khi nhớ lại bộ mặt tằm tắc của Vương Tử.- Chị vô tình cắt vào tay, chứ không phải là thực hiện theo em đâu nhé. Cậu ấy...vội vàng chạy lại...và đưa ngón tay của chị vào miệng...

Thiên Bối vớ cái gối cạnh đó úp vào mặt, hành động đó khiến Lola phải nhin cười, con bé suýt chút nữa là không chịu nổi, nhưng rồi lại từ tốn nói:

- Rồi sao nữa?

Thiên Bối bỏ gối ra, mặt vẫn còn vương chút đỏ, cô nuốt nước bọt:

- Chị vẫn thấy thật ngớ ngẩn và hối hận chết đi được. Chị đã làm cái hành động em yêu cầu, và mặt cậu ấy cứ ngây ra...thế là chị chạy đi luôn.

Lola cười hiêm, điều đó khiến Thiên Bối rợn tóc gáy. "Kiểu cười kia là ý gì chứ?" Con bé hào hứng đòi cô kể tiếp cái số ba, và cũng là cái nó mong đợi nhất. Thiên Bối hơi khó nghĩ, chuyện này thực ra cô không muốn nói, nhưng thôi vì mục đích cao cả, đành phải "phun" hết ra vậy.

- Sáng nay chị bị ốm, cậu chủ đã nấu cháo cho chị, còn lấy cả thuốc nữa...

Thấy Thiên Bối ngập ngừng, Lola gườm gườm:- Hết rồi?

- Hết rồi!- Cô run run đáp lại.

- Thật?- Càng nhìn càng thấy vẻ đàn áp từ Lola, Thiên Bối cuối cùng cũng không chịu nổi.

- Còn!- Cô thở hắt ra một hơi vì muốn vỡ tim. "Con nhóc này ma mãnh ghê!"- Chị định nhắm mắt ngủ, không ngờ cậu ấy tiến đến từ khi nào...sau đó...nắm tay chị...rồi thơm lên đó...rồi áp vào má cậu ấy...rồi lại nắm...

Thiên Bối đã sớm máu dồn lên mặt, đỏ chảng khác nào mũi của chú hề, cô thấy ngượng khi phải nói ra điều này...Lola đã mau chóng nhận ra điều đó, con bé cũng chẳng tỏ ra ngạc nhiên là mấy, tỉnh bơ hỏi:

- Chị cảm thấy thế nào?

- Tay cậu ấy rất ấm...- Thiên Bối ngập ngừng, tim đập loạn xạ không rõ nguyên nhân.

Lola lại búng tay cái "chóc", nó cúi người hỏi:

- Vậy còn hôn?

"Hôn? Hôn gì chứ?" Thiên Bối nhăn mặt, xua xua tay, điều đó làm chỉ số hưng phấn của Lola tụt một vạch, nó nằm phịch xuống giường lẩn lộn. Thiên Bối lo lắng:

- Sao thế em?

- Đợi em phân tích đã...

Sau một hồi để con nhỏ vật lộn trên giường, cuối cùng nó cũng ngồi dậy, mặt nghiêm túc vô cùng, giọng điệu đặc sệt "người lớn" khiến cô chột dạ.

- Qua hiểu biết của em thì chị nhất định là...khoan, để em nói từng chi tiết một. Thứ nhất, chiến lược số 1, em đoán không nhầm thì chị đã bị những người xung quanh nhìn với vẻ tán thưởng đúng không? À mà có phải cả mấy cha đực rựa cũng nhìn chị không chớp mắt chứ gì? Điều đó đối với bất cứ tên con trai nào đều là một sự khó chịu. Họ đương nhiên không thích người con gái của mình bị kẻ khác dòm ngó. Nên tất nhiên sẽ buông lời khó chịu để cô ấy không bao giờ xinh đẹp như vậy trước ai nữa. Tuy có hơi ích kỷ một tí,

nhưng xét cho cùng chỉ vì quá thích người ta thôi. Nên, anh Tử chính là thích chị nên mới nói vậy. Còn chị! tại sao bị tổn thương? Điều này càng đơn giản, tâm lí con gái em nằm trong lòng bàn tay đây nhé. Con gái sẽ không chịu được việc người mình thích chê mình xấu đâu, họ luôn muốn đẹp nhất trong mắt người họ yêu mà. Do đó, khi bị anh Tử chê, chị sinh ra tự ái và bỏ đi đó. Hô hô!

Lola cười man rợ, bù lại mặt Thiên Bối lại trắng bệch như tượng sáp. Cô không ngờ con bé lại có kiến thức uyên sâu như vậy, nói còn nói trúng phóc như vậy nữa chứ. Cô đúng là như vậy ư? Lẽ nào vì cậu ta mà cô tự ái như thế? Lola sau khi cười muốn lộn dạ dày ra ngoài thì cũng bình tĩnh lại một chút, nó tiếp tục bài “phân tích tình yêu” của mình.

- Sang chiến lược số 2, cái này lại càng dễ khẳng định. Anh Tử lần này khen ngon là thật lòng đó. Mà đúng là chị nấu ăn ngon thật mà. Chắc! Cái vụ này em cũng thấy khó nói, hành động và biểu hiện của anh Tử chính là lo lắng cho chị đến phát cuồng nên chẳng ngần ngại đưa tay lên miệng cầm máu. Em đoán lúc đó chị cũng thấy lồng ngực phập phồng đúng không? Còn cái lời nói kia em bảo chị làm. Anh Tử ngây ra là vì sốc, hoặc cũng có thể thấy chị dễ thương đến không cất nên lời đó mà. Trời ơi! Em phục em quá.

Lola lại một lần nữa cất điệu cười “khó đỡ” của mình, Thiên Bối thấy gai ốc, da gà nổi lên khắp người. ” Con bé đâu cần phần khích vậy chứ?” Cô xoa cằm nghĩ ngợi...” Con bé này, nhất định là thần thánh rồi, sao lại biết rõ quá vậy nhỉ?” Đường như do nói quá nhiều, Lola phải uống một cốc nước, sau đó mới nói tiếp.

- Chung quy lại, tuy chiến lược số 3 chị chả làm được cái gì, nhưng cũng nhờ chiến lược số 1 mà mọi chuyện khá là thành công. Cái này em nghĩ không cần nói chị cũng đã hiểu phần nào cảm giác của mình rồi. Trong tờ chiến lược em đã ghi rất rõ ý nghĩa của cái nắm tay. Chị!- Lola bỗng chỉ tay vào Thiên Bối, sau đó hét lớn:

- Chính là đã thích anh Tử!

Thiên Bối hốt hoảng nhào tới bịt cái miệng oang oang của Lola, con bé “ưm ưm” một hồi rồi giật tay cô hầu nhỏ ra thở dốc.

- Chị... sao lại định giết em...?

- Chị không có, nhưng em bé miệng chút đi, đừng có la lên như vậy, lỡ người ngoài nghe thấy thì không hay đâu.

- Nhưng đúng là chị... Chị thích anh Tử rồi đó.- Lola lại một lần nữa khẳng định.

” Chị thích anh Tử rồi đó!” Thiên Bối bất chợt ngậy ra, cảm xúc lúc này của cô như thế nào cũng không rõ, chỉ thấy trái tim bị đè nặng xuống bằng một thứ gì đó mang tên “tình yêu”. ” Yêu thẳng nhóc đó! Có thể nào? Mình nhất định là không yêu cậu ta, làm sao có thể như vậy được, cậu ta luôn bắt nạt mình...”

Lola cười, nó thấy hạnh phúc khi biết anh họ mình không chỉ đơn phương. ” Vậy là tốt quá rồi!” Nó ôm vai Thiên Bối nằm xuống giường, với tay tắt đèn ngủ. Căn phòng bỗng chìm trong bóng tối, yên lặng trùm lên cả hơi thở khe khẽ của hai người. Thiên Bối nằm im, mắt nhìn thẳng lên trần nhà, lồng ngực cô phập phồng một cảm xúc không tên. Lola nằm cạnh, nó kéo chăn lên người, rúc đầu vào cánh tay Thiên Bối. Chỉ mới quen, nhưng nó đã sớm coi cô như chị ruột, biết ngày mai là xa nhau, nó bất chợt dâng lên một niềm tiếc nuối. Thiên Bối vòng tay ôm lấy con bé vào lòng, để cái đầu tóc xù của nó vùi trong ngực mình.

- Lola này...mai em đi rồi...Có trở lại nữa không?

- Có...!- Con bé thì thầm, Thiên Bối cong miệng cười, lại càng ôm chặt nó hơn. Cô sinh ra đã không có lấy một anh chị em thân thích nào, bây giờ có Lola như đứa em gái thân thiết, không khỏi vui vẻ trong lòng.

Màn đêm trở nên tĩnh lặng, gió thổi khe khẽ qua khung cửa sổ phòng, dịu dàng ôm lấy hai cô gái nhỏ. Lola hít thở, nó nói bằng giọng điệu đều đều.

- Chị Bối...anh Tử rất yêu chị! Em biết chị không ngờ đến mức không rõ tình cảm của mình. Chỉ là chị cố tình phủ định nó đi, cố tình không tin. Chị đừng như vậy nữa, hãy tự cởi lòng mình, hãy tiếp nhận tình cảm của anh ấy và chính chị đi. Em nghĩ...đừng để mọi chuyện quá muộn.

Không gian một mực im lặng, không thấy Thiên Bối trả lời, chắc cô đã ngủ nên Lola thôi không nói nữa, nó cọ quây một chút rồi cũng nhắm mắt. Nhưng mọi chuyện lại khác, Thiên Bối nhìn chăm chăm vào bức tường đối diện, cô thở hắt ra một hơi, đem lời của Lola cất vào tận trong tim mình. Đúng vậy, cô không hề ngốc nghếch đến như thế, chỉ là còn quá phân vân về tình cảm của mình. Đến lúc nào mới tìm được câu trả lời cho bản thân? Từng cử chỉ của cậu chủ đã quá rõ ràng, cô lại sợ hãi đến mức không dám đáp lại chúng. Hay là...cứ giữ những thứ xúc cảm lặng thầm này trong tim...

” Bản chiến lược của em đã thành công rồi!”

Lola đã đi được một tuần, ngôi biệt thự mái đỏ lại nhanh chóng trở lại guồng quay của mình. Tuy căn nhà vắng tiếng cười trẻ thơ của cô nhóc nhưng mọi người cũng cố gắng chấp nhận, chỉ mong sẽ có một ngày cô bé con đáng yêu với chiếc váy Gothic Lolita cầu kỳ và nụ cười tươi tắn đó sẽ trở lại. Thiên Bối cũng chuẩn bị vào năm học, nghe lão gia nói cô sẽ chuyển đến học cùng trường với Nhị thiếu gia. Cô thiết nghĩ công việc của mình giờ đã nhàn nhã hơn, phải tập trung học để đỗ tốt nghiệp, còn vào đại học nữa.

Đợt này, đại tiểu thư Tử Dị sẽ công tác hẳn một năm bên Pháp, còn lão gia và phu nhân lo chuyện công ti nên cũng ít khi về nhà. Vương Thần cũng đi học suốt, nghe nói cậu sẽ có bài luận văn trong lễ khai giảng học kì mới nên phải thật chú tâm. Vương Tử thì thường xuyên ra ngoài, cậu ta có vẻ bận bịu làm việc gì đó. Căn nhà trở nên trống trải, chỉ còn Thiên Bối và thiếu phu nhân Khải Nhi. Cô ngày ngày chẳng biết làm gì, cũng không có ai nói chuyện, chỉ thỉnh thoảng đi mua sắm với “mẹ trẻ”.

Thời gian dường như đang trôi rất nhanh.

25. Chương 25: Đi Biển

Mùa hè được đi biển là một điều vô cùng tuyệt vời. Hãy tưởng tượng được thả mình giữa đại dương, để những con sóng mát rượi trườn qua người, bạn sẽ thấy yêu biển và hạnh phúc đến thế nào.

Hưởng ứng tuần lễ mùa hè nóng bỏng, nhà họ Chương quyết định tổ chức một buổi Picnic đến biển Nha Trang xinh đẹp nhân dịp gia đình hội ngộ.

Tối hôm đó. Trong căn biệt thự mái đỏ.

- Lão gia à! Nhìn xem màu nào đẹp hơn?- “Mẹ trẻ” Khải Nhi nũng nịu đem hai bộ bikini một đỏ một hồng rất chói mắt cho Chương lão gia chọn.

- A! Màu nào cũng đẹp hết á.- Lão gia đang mãi xem ti vi, không cần nhìn nhưng vẫn thản nhiên nói.

Khải Nhi hậm hực thắm rửa vài câu rồi đi vào trong, không thèm nói chuyện với đồ “mê ti vi bỏ vợ” kia nữa. Vào trong phòng, thấy con trai đang ngồi trên giường, mặt đơ đơ ra như tự kỉ, cô đâm ra chán càng thêm chán mà rống lên:

- Á á á...

Vương Tử giật nảy mình, vội hét lớn:

- Mẹ sao vậy? Làm giật cả mình.

Khải Nhi vùng vằng ném hai bộ đồ sexy về phía Vương Tử khiến cậu vội nhảy tránh qua một bên như tránh mỡ bóng. Mắt trợn lên:

- Mẹ làm cái gì vậy? Định bắt con mặc à?

Khải Nhi đang trong trạng thái gục mặt xuống, hai tay buông thõng thì bỗng ngẩng mặt lên, mắt sáng lên như hai cái đèn pha xe ô tô:

- Ý kiến hay đấy. Hay con mặc thử mẹ xem.

Ha ha! Hãy xem tôi vừa nghe gì kìa...

Tin được không cơ chứ?

Người phụ nữ kia bảo tôi mặc bộ đồ hai mảnh của bà ta.

Vương Tử chợt thấy gai ốc nổi sần sật, cậu tái mét mặt mày nhìn mẹ mình đang nở nụ cười không thể “nham hiểm” hơn được nữa.

- Mẹ... Mẹ đừng dở hơi như thế...

Khải Nhi lắc mạnh đầu, miệng càng lúc càng ngoác ra cười, cô giơ hai tay lên, điệu bộ giống một con mèo đang giương vuốt đe dọa chuột bé nhỏ. Một cơn rung mình chạy dọc sống lưng Vương Tử, dáng vẻ đó thật khiến cậu thất kinh, bộ não khẩn cấp phát ra tín hiệu chạy trốn. Nhưng chưa kịp manh động thì...

Khải Nhi nhào đến với vận tốc tựa một mũi tên đang bay, tiện tay nhặt luôn hai bộ đồ nọ rồi đuổi theo Vương Tử. Còn cậu thì chạy thục mạng như có ma đuổi phía sau. Không cả dám ngoái đầu lại. Hai mẹ còn cứ vờn qua vờn lại, chạy mấy vòng tròn quanh phòng mà vẫn chưa biết mỏi, trông rất khôi hài. Căn bản vì ai cũng không chịu khuất phục trước đối phương.

Ông trời ơi...đây nhất định không phải sự thật...kiếp trước tôi ăn ở thế nào mà lại có một người mẹ như thế này chứ?

Sau một hồi trật vật, khoảng cách giữa hai người dần được thu hẹp lại. Vương Tử có vẻ đã bắt đầu đuối sức, thở không ra hơi nữa. Khải Nhi cũng biết ý mà cười thâm, cố tình chạy chậm lại chờ cậu con trai cứng đầu. Đúng lúc sắp tóm được Vương Tử kia thì bỗng có một vật cản đứng chắn trước mắt khiến Khải Nhi vồ trượt con mồi. Nhìn lại thì hóa ra là cô nhóc Thiên Bối, đang khệ nệ bê một chồng lớn quần áo vào, gương mặt thì không thể ngạc nhiên hơn nữa. Vương Tử chớp thời cơ, nhanh chóng luồn ra sau bà chị làm lá chắn.

Thiên Bối thì hơi ngẩn ra nhìn bộ dạng của Chương Thiếu phu nhân, ” Cô đang cầm cái món đồ nhạy cảm của mình mà chạy tung tăng khắp nhà làm gì thế? Đây liệu có phải vị phu nhân tôn kính nhà họ Chương không vậy?”

Thấy ánh mắt có phần ngạc nhiên xen lẫn thất vọng của cô hầu nhỏ, Khải Nhi cười xòa:

- À há...Bối cưng, cưng nghĩ màu nào đẹp hơn?

- Dạ...màu đỏ ạ...- Thiên Bối cười gượng, cô cảm thấy xấu hổ thay cho Khải Nhi.

” Nhắc mới nhớ”, Chương Thiếu phu nhân liền quăng hai bộ đồ kia sang một bên, chạy vào bên trong, lục lọi cái gì đó trong tủ rồi chạy đến chìa ra trước mặt Thiên Bối:

- Hôm bữa đi siêu thị, thấy cái này rất đẹp và hợp với cưng, ta tặng cưng đấy.

Cái vật “rất đẹp” kia cụ thể là một bộ bikini hai mảnh, nhìn kiểu gì vẫn rất hở hang và sexy, lại còn mỏng và bó sát nữa. Quan trọng hơn, nó có họa tiết...

À vâng! Con mèo màu hồng- Mèo Hello Kitty...

Quai hàm Thiên Bối đã sớm chạm xuống tận đất.

” Lúc trước là búp bê Barbie, giờ là mèo Kitty...”

” Không biết cô ấy có vấn đề gì về thần kinh không?” Thiên Bối nhìn Khải Nhi trân trối, không dám tin vào thứ mình vừa thấy, bất giác lùi một bước.

- Hí hí hí hí hí!

Một tràng cười đậm mùi “ê tiện” vang lên ngay sau lưng Thiên Bối. Cô quay ngoắt lại, bắt gặp bộ dạng lẫn lộn của cậu chủ nhỏ, hẳn là rất đáng cười.

Cô cười muốn méo xệch miệng:

- Cậu chủ à...

Vương Tử sau khi cười muốn lộn ruột ra ngoài thì cuối cùng cũng có thể dừng lại bởi ánh mắt “sát thủ” của bà chị nhìn muốn ăn tươi nuốt sống mình.

Thiên Bối cười khỏ, cô nhắm mắt nuốt hận vào lòng. " Chừng nào còn giáp mặt thằng ranh này thì lúc đó khỏ dài dài". Cô run run nhận lấy bộ đồ hết sức "quý báu" từ tay của Khải Nhi, kèm theo một nụ cười gượng gạo hết sức.

- Cảm ơn phu nhân! TÔI SẼ NHỚ MÓN QUÀ NÀY SUỐT ĐỜI.- Cô nhấn giọng.

Khải Nhi thấy cô có vẻ "thích thú" với bộ đồ mình chọn thì cũng lấy làm hứng khởi. Cô tung tăng đi ra khỏi phòng, vô tư đến mức quên luôn cả bộ bikini và thằng con Vương Tử. Lúc đó Thiên Bối mới quay sang hỏi Vương Tử:

- Cậu chủ cần gì tôi sẽ chuẩn bị? Đêm nay là xuất phát rồi đấy ạ.

Vương Tử nhìn cô cười rồi tự mình đi chuẩn bị, bảo cô ra ngoài trước. " Chậ! Đi có hai ngày mà cả nhà làm như đi cả năm không bằng". Đang loay hoay xếp quần áo vào va li, bất chợt, ánh mắt cậu vô tình tia vào góc ngăn kéo, nơi chiếc hộp bọc nhung đỏ nằm im lìm, ngay ngắn. Một cảm giác khó tả chạy xẹt qua tim. Đây là chuyến đi chơi cuối cùng của cậu tại Việt Nam.

Tim cậu bất chợt trùng xuống.

Đêm đó, mặt trăng như một quả cầu pha lê khổng lồ treo lơ lửng, phát sáng giữa bầu trời tối đen như đổ mực. Gió hiu hiu thổi mang theo mùi thơm nồng đượm của đàn hoa hồng. Trong căn biệt thự ngói đỏ, nhà họ Chương đang ráo riết chuẩn bị đồ đạc cho chuyến đi tuyệt vời nhất mùa hè này. Bản thân Thiên Bối được đi cùng cũng rất lấy làm hồi hộp, cô mơ mộng về mỗi sớm được thả mình trên mặt biển mát lành.

Vương Tử ngồi trên ghế sofa, xoay xoay cái móc chìa khóa xe, cười khi thấy Thiên Bối đang khệ nệ bưng một chiếc va li to oạch xuống cầu thang:

- Chậ! Coi kìa! Y như kiến bé voi.

Cậu đang định bước xuống để giúp cô thì nhanh như cắt Vương Thần đã xuất hiện đỡ cho Thiên Bối. Vương Tử khựng lại, rồi nhanh chóng ngồi trở lại vị trí, trong lòng nhói đau.

- Cảm ơn Nhị thiếu gia!- Cô cười cảm kích.

Vương Thần dịu dàng lắc đầu tỏ ý không có gì. Bên ngoài, chiếc ô tô bảy chỗ đã đỗ sẵn, bên trên, Chương lão gia, phu nhân và thiếu phu nhân đã yên vị. Khải Nhi tranh ngồi lên đầu vì say xe. Mặc dù Thiên Bối cũng vậy nhưng cô vẫn lẳng lặng ngồi xuống tận cuối, gần cửa sổ để có thể ngắm nhìn cảnh vật mà quên đi cái say của mình.

Không hiểu sao mà cái thằng nhóc Vương Tử thường ngày lúc nào cũng lanh chanh ngồi đầu thì hôm nay lại chui tọt xuống bên dưới, cạnh Thiên Bối và Vương Thần. Khi bánh xe đã bon bon trên đường thì cũng là lúc mỗi người chìm vào suy nghĩ của riêng mình.

Màn đêm lặng lẽ như tờ. Con đường trải dài với các rặng cây đang im lìm. Thiên Bối thấy khó ngủ, cô ngơ ngẩn nhìn ra bên ngoài, chỉ một màu đen tối chẳng có gì cả. Vương Tử bên cạnh thấy cô có vẻ đang rất suy tư thì cũng không dám đánh động. Cậu khoanh tay trước ngực rồi dựa vào ghế, nhắm hờ mắt. Vương Thần lại chỉ nhìn Thiên Bối, một tay cậu chống lên bệ cửa, đôi mắt phủ buồn rầu không giấu diếm.

Qc! Qc!

Bụng Vương Tử đang yên đang lành bỗng dưng cuộn lên. Mặt cậu trở nên trắng bệch rồi sau đó dần chuyển qua tím tái.

Chết rồi! Xong mình rồi!

Vương Tử bụm miệng, dạ dày cậu như đang cào xé đòi cho thức ăn ra ngoài. Cậu thấy đầu óc quay mòng mòng, nôn nao. Thiên Bối quay mặt vào trong thì bất ngờ chứng kiến vẻ mặt rất ba chấm của cậu chủ. Cô sốt sắng:

- Cậu chủ! Cậu sao thế?

- Dừng xe! Cho con ra ngoài!

Ông Chương đang chìm trong bản “Lan và Diệp” bị tiếng hét của Vương Tử làm cho giật bắn tim ra ngoài, thắng xe bất ngờ. Tất cả mọi người như bị gió thổi ngược ra đằng trước, đầu người này đập vào ghế người ngồi trước, cảnh tượng không thể thảm thiết hơn được nữa. Cậu chủ nhỏ vội vàng mở cửa lao xuống như bay. Sau đó là hàng loạt các tiếng “ọ ọ” làm nhức nhối lòng người.

Giữa đêm khuya vắng lặng lại vang lên những âm thanh thật là khiếm nhã. Mẹ trẻ Khải Nhi sốt sắng vỗ lưng cho con trai:

- Tử Nhi! Sao rồi con? Chết chưa con!

Ờ hờ! “Chết chưa con!” Câu hỏi thật hay quá!

Vương Tử vốn đang mệt muốn chết còn bị bà mẹ này làm cho không thở nổi. Cậu cầm chai nước của Thiên Bối đưa cho, tu một hơi dài, súc miệng rồi nhổ ra. Quả là nôn xong người cũng dễ chịu hẳn. Ông Chương thấy tình hình đã tạm ổn thì thúc giục mọi người cùng đi nhưng khổ nỗi...

Cậu con trai út lại nhất quyết không chịu vào xe vì hoảng sợ tột độ. Ông tức giận quát:

- Đừng bước, lên ngay, có muốn muộn không hả?

- Không! Có chết con cũng không đi!- Cậu vùng vằng ngồi thụp xuống.

Thấy không khí bắt đầu căng thẳng, mẹ trẻ Khải Nhi bèn nói:

- Thôi thì mình đi trước. Đằng nào trời cũng sắp sáng, đường cũng chẳng còn xa lắm. Để thằng nhỏ lại với Thiên Bối, chốc nữa hai đứa nó đi nhờ xe taxi, ngồi nóc, mát hết xảy, chẳng lo say xe. Nhỉ?

- Nhưng làm sao biết có xe taxi qua? - Ông Chương hỏi.

- Xời! Lo gì, em người vùng này mà, sáng sớm nào chả có xe đi vào trong lấy cá.

Vương Tử nghe vậy thì sáng mắt, gạt đầu lia lịa. Còn Vương Thần thì thoáng cau mày khó chịu, cậu khoanh tay rồi nhàn nhạt nói:

- Để con ở lại với em cho.

Mọi người nhất loạt quay sang nhìn cậu, Vương Tử tròn mắt kinh ngạc. Nhưng phu nhân Hiểu Loan bỗng nói:

- Thôi để Thiên Bối được rồi! Con lên lái xe phụ bố đi, bố mệt rồi.

Cả nhà đều đồng thuận, Thần cũng không làm gì được nữa, cậu chỉ biết bực dọc lên xe. ” Thôi thì để cho hai người họ cạnh nhau hôm nay vậy, đằng nào thì Vương Tử cũng sớm ra nước ngoài thôi”. Thế nhưng cậu lại không hay rằng chuyến đi này sẽ góp phần quan trọng trong tình cảm của hai người.

Sau khi chiếc xe nọ đã khuất bóng thì Vương Tử đứng dậy vận người cho khỏe. Thấy bà chị cứ đứng khép nép này giờ, cậu ngạc nhiên:

- Sao đấy?

Thiên Bối cảm thấy nôn nao, cô sắp không chịu nổi nữa rồi. Nãy giờ nhìn Vương Tử nôn đã cố nhẫn nhịn. Trước con mắt đầy sự sốt sắng của Vương Tử, cô xông đến bên đường và tiếp tục công việc lúc trước của cậu.

Chờ Thiên Bối giải quyết xong, cả hai kẻ đứng bơ phờ như chết đi sống lại. Trời cũng bắt đầu sáng, nắng dịu dàng ghé xuống mặt đường, tung tăng trên cành lá còn đọng sương đêm. Ấm áp xoa lên má của hai cô cậu. Đúng lúc đó, xa xa, thấp thoáng bóng dáng một chiếc xe taxi màu xanh nhạt, Vương Tử bèn đứng ra vẫy vẫy tay.

Chiếc xe đi chậm chậm rồi dừng hẳn, bác tài xé thò đầu ra ngoài hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Cho bọn cháu đi nhờ được không ạ? - Vương Tử mỉm cười, bàn tay nắm chặt tay của Thiên Bối.

Bác ta suy nghĩ một hồi rồi nhảy xuống , đi ra sau xe, chỉ vào nói:

- Hai cô cậu may đấy, thùng đang trống, lên đó ngồi tạm được chứ hả?

- Dạ được!- Thiên Bối gật đầu cảm kích.

Và chiếc xe tải bon bon trên con đường trải bê tông, Thiên Bối và Vương Tử mỗi người dựa vào một bên một nhào. Cô để ý thấy khuôn mặt Vương Tử trắng nhợt thì có phần lo lắng, liền chạy qua ngồi cạnh cậu. Vương Tử hơi ngạc nhiên, cậu cứ tròn mắt nhìn Thiên Bối, còn cô chỉ cười hời hợt:

- Cậu chủ hăng còn mệt đúng không?

Vương Tử nhẹ gật đầu, ánh mắt cậu long lanh một tia sáng ấm áp, khóe môi vẽ một nụ cười dịu dàng. Tiếng gió vi vu thổi, không gian buổi sớm yên tĩnh và tràn ngập trong mùi hương cỏ sữa thơm nhẹ. Thiên Bối đã thiu thiu ngủ, đôi mắt thạch anh ám khói nhắm hờ, đôi môi hồng nhạt khe khẽ thở. Bàn tay Vương Tử run run chạm nhẹ lên vai Thiên Bối, định kéo đầu cô ngả vào mình, nhưng rồi lại sợ cô tỉnh giấc mà vô thức rụt lại.

Đúng lúc đó, chiếc xe đột nhiên xóc mạnh, thành xe nảy lên do đi qua một hòn đá giữa đường, Thiên Bối ngã vào lòng Vương Tử, cậu hết sức ngạc nhiên, nhưng may là cô vẫn say giấc ngủ. Cậu cười mỉm rồi vòng tay ôm trọn lấy cô, để cô có thể yên bình nghỉ ngơi. Cảm giác mái tóc mềm mại chạm vào má và mùi thơm bồ kết khiến cậu dễ chịu. Thiên Bối thực ra đâu có ngủ, cô chỉ mệt mỏi nhắm mắt, kể từ lúc bị xô vào lòng Vương Tử, chẳng hiểu sao cô lại cứ thế dễ yên.

Có phải vì khi đó, trái tim trở nên lỗi nhịp hay cái ôm dịu dàng của cậu khiến lòng cô ấm áp.

Nặng dịu dàng mang theo mùi hương cỏ xanh bao trùm không gian, Thiên Bối có một giấc ngủ ngắn trên vai Vương Tử. Khi mở mắt thì thấy nụ cười rạng rỡ của ai đó.

Thình thịch!

” Cảm giác này...là sao? Tại sao trái tim lại rộn ràng thế này?”

Thiên Bối hơi xấu hổ quay mặt đi, ngồi dịch ra một chút. Bất giác, cô đưa tay lên ngực trái, nơi có một thứ cảm xúc nào đó đang dâng trào. Nụ cười ấy, thật đẹp, thật ấm áp. Sao cô lại có biểu hiện như thế này với Vương Tử chứ?

Thoảng cái đã đến khách sạn. Hai người lễ phép cảm ơn người tài xế rồi bước vào bên trong đại sảnh. Đây là một tòa nhà cao 50 tầng với đầy đủ tiện nghi đạt chuẩn quốc tế, tất cả mọi thứ đều sáng loáng. Thiên Bối xuyết xoa, ngoại trừ biệt thự mái đỏ nhà họ Chương mà ngày nào cô cũng thấy ra, đây quả thực là nơi hào nhoáng và hiện đại nhất mà cô từng đến. Mắt cô cứ mở tròn đảo hết bên này sang bên khác. Chương Vương Tử đang gọi điện cho người nhà xuống đón, thấy cô ngốc kia thì không khỏi bật một nụ cười:

- Làm sao vậy bà chị?

Thiên Bối giật mình, quay sang cười tươi:

- Dạ không! Cậu chủ! Cui xem, nơi này thật tuyệt!

Mấy nữ tiếp viên thấy quan hệ hai người thì bĩu môi ra chiều coi thường cô gái nhỏ. Họ chỉ trỏ khiến Vương Tử rất khó chịu, vội kéo tay Thiên Bối đi về phía cầu thang. Vừa hay lúc đó thì Vương Tử đi xuống, đập ngay vào mắt là cái nắm tay rất thân mật của hai người, cậu húng hắng vài cái để gây chú ý:

- Đi theo anh!

Thiên Bối vâng dạ rồi bỏ tay Vương Tử ra khiến cậu hụt hẫng, cô rất háo hức nên chạy tót lên trước cùng Vương Tử. Họ đi sáu người nên thuê ba phòng đôi. Theo sự sắp xếp của lão gia thì sẽ như thế này: Ông và phu nhân Hiếu Loan, Vương Tử và Vương Thần, Thiên Bối và Khải Nhi. Nhưng xem ra thì...không được hợp lý lắm thì phải? “Mẹ trẻ” Du Khải Nhi đã vội âm lên, lắc lắc đầu không nhoe:

- Tôi không chịu! Sao lại thế chứ? Lão gia thiên vị.

Mọi người đều ôm đầu chán nản, ” sao cô lại cư xử như trẻ con vậy chứ?” Vương Tử chống tay vào tường, vô cùng mất hình tượng với mẹ mình. Cuối cùng thì ông Chương đành phải chia lại.

- Thôi như vậy đi. Tôi với thằng nhóc Tử một phòng, Khải Nhi với Loan, Thiên Bối với...

” Vương Thần?” Cả Thiên Bối cùng Vương Tử cùng hét lên trong suy nghĩ. Thiếu phu nhân liếc hai người rồi vội vàng nói lại.

- Không được nha! Nhất định không được. Lão gia với Thần đi, em với chị Loan, Tử với Bối. Quá ổn! Giống như ở nhà mà!- Cô còn tiện thể vỗ tay một cái.

Mọi người ngây ra, mặt Vương Thần tối sầm lại. Sau đó ai nấy đều nhất trí với cách chia của Khải Nhi, sắp xếp đồ đạc ai về phòng người đó. Thiên Bối mặc dù không hiểu gì nhưng cũng xách va li của mình và cậu chủ nhỏ về phía phòng. Vương Thần nhìn theo, tay xiết thành nắm đấm, vô cùng căm phẫn.

Thiên Bối bước vào căn phòng không thể nào sang trọng hơn, hai chiếc giường nằm gọn hai bên, mền và ga gối đều trắng toát, rèm trắng, cái gì cũng mang màu trắng, phía trước còn có một cái ti vi tinh thể lỏng vô cùng lớn cùng dàn đầu đĩa chuyên nghiệp. Phải nói là vô cùng rực rỡ và hào nhoáng. Thiên Bối nhảy cẫng lên, cô đập mình xuống một chiếc giường nằm cạnh cửa sổ và nhún nhún mấy cái. ” Ôi giờ ơi đêm lò xo này.” Nghịch chán chê, Thiên Bối lại nằm vật ra giường, thỏa mãn nói:

- Êm ái quá! Cậu chủ lại đây.

” Cậu chủ lại đây!” Vương Tử trợn mắt. ” Cô ấy... đang nằm trên giường, không phòng bị, và mời gọi mình đến.” Đầu óc đen tối của cậu chủ nhỏ bỗng chốc hiện lên cảnh cô hầu gái trong trang phục miêu nữ, đeo vòng cổ dành ẻo, đuôi ngheo nguẩy, tư thế nửa quỳ nửa ngồi hết sức quyến rũ, cái miệng xinh xắn kêu “meo meo” mà dụ dỗ cậu đến bên chiếc giường. ” Cái quái gì...?” Cậu lắc mạnh đầu, tự tát vào mặt mình: ” Biến thái! Thật là biến thái quá đi! Sao mình lại có suy nghĩ đáng xấu hổ đó chứ? Nghiêm túc một chút đi.”

- Hửm? Sao lại tự tát mình thế cậu chủ?- Thiên Bối ngạc nhiên nhìn bộ dạng rất khó hiểu của Vương Tử.

Cậu cười xòa:

- Có gì đâu, con muỗi ấy mà.

” Khách sạn cao cấp thế này mà cũng có muỗi ư?” Thiên Bối lẩm nhẩm trong miệng không để tên khùng kia nghe thấy. Cô ngồi trên giường, ngắm nhìn khắp nơi với vẻ mặt không thể thán phục hơn.

Vương Tử đi thẳng vào nhà tắm để gội rửa hết bụi bẩn trên người mình, và cũng để tẩy trôi suy nghĩ ngớ ngẩn vừa rồi ra khỏi đầu. Trong khi đó thì Thiên Bối đi sắp xếp quần áo của cậu chủ ra chiếc tủ gần đó, tiện thể lấy chiếc điện thoại di động ra xem.

Màn hình hiện lên thông báo ” Đã nhận một tin nhắn.” “Hửm?” Cô ấn mở ra xem.

[Dương Thiên Bối! Cậu đi đâu rồi? Sao tớ đến nhà lại không thấy ai cả?]

“À há! Cửa Mẫn”, cô hí hoáy nhắn lại:

[Tớ với mọi người đi Nha Trang chơi rồi! Có chuyện gì thế?]

Vừa bấm send, chưa đầy một phút sau đã có tin nhắn đến, không ngờ cô nàng soạn nhanh thế.

[Chết tiệt! Vậy khi nào về chúng ta sẽ gặp nhau nhé. Nói qua điện thoại không tiện!]

Cô hơi ngây người, ” Có chuyện gì thế nhỉ?” Nhưng đành tôn trọng bạn mà ậm ừ nhắn lại.

[Ok!]

Sau đó không có tin trả lời nữa, cô hơi chùng hững, nhưng đành bỏ qua mà tiếp tục dọn dẹp mớ lộn xộn của cậu chủ mang đi. ” Toàn những thứ không có ích lợi gì cho việc đi biển cả.” Có vật gì đó đồ đồ lấp ló trong ngăn kéo nhỏ. Cô tò mò định thò tay vào lấy thì...

- Làm gì đó?- Vương Tử cởi trần, mặc một cái quần đùi trông rất vô duyên bước ra khỏi nhà tắm, trừng mắt nhìn cô.

Thiên Bối giật bắn mình, vội quay ra lấp bắp:

- À...tôi...tôi đang thu dọn...cho cậu.

Vương Tử hừ mũi rồi đi lại bên giường, nước trên đầu nhỏ “tong tong” xuống tấm nệm trắng tinh thành từng ô tròn nhỏ rồi thấm vào to dần. Thiên Bối hốt hoảng vội chiếc khăn bông chạy lại trùm lên đầu cậu, trách mắng:

- Sao cậu không lau khô đi! Lỡ đầu bị cảm thì sao?

Vương Tử nghe vậy thì cười thầm, cố tình lấy chiếc điện thoại của mình ra rồi cầm mắt vào đó, về lười nhác:

- Tôi đang bận quá, lau hộ đi, rồi sấy luôn nhé!

Thiên Bối dẫu môi, ” Cái tên này đúng là đại lười!” rồi cũng nhượng bộ mà ngồi lên giường, nhẹ nhàng lấy chiếc khăn xoa xoa mái tóc mềm của cậu. Vương Tử dắc ý cười, cảm giác được cô lau khô tóc ỉnh thật dễ chịu. ” Sau này lấy cô ấy về, nhất định sẽ luôn bắt cô phải làm chiếc khăn bông ỉnh.” Thiên Bối quả thực rất ngạc nhiên, khách sạn còn trang bị cả máy sấy tóc, đúng là chu đáo quá, không hổ chức danh cao cấp. Cô quỳ đứng, luồn những ngón tay vào tóc cậu rồi bật máy sấy. Vương Tử hơi run người khi những đầu ngón tay mát lạnh của cô chạm vào da mình. Tiếng “ro ro” vang lên bao trùm căn phòng, cô vẫn miệt mài sấy tóc còn cậu thì giả vờ chăm chú nhìn màn hình điện thoại trống trơn.

Đôi khi có những việc làm đơn giản thôi cũng khiến lòng người bồi hồi với thứ cảm xúc khó tả. Giống như lúc đau buồn được ăn một ly kem thật bự thì tâm trạng nhất định sẽ khá hơn. Con người không thể lí giải được những cảm xúc của mình. Nhất là trong sự rung động của tình yêu. Đầu cần nhất thiết phải áp tai vào ngực để nghe nhịp tim, cũng đâu cần phải lắng nghe trực tiếp những lời yêu thương ngọt ngào. Chỉ vài hành động nhỏ bé thôi, khi ngón tay mát lạnh của em luồn vào trong từng sợi tóc của cậu, lúc đó, cậu biết rằng em có vị trí quan trọng như thế nào trong lòng mình.

Cạch!

Cánh cửa bất ngờ mở ra một cách bất lịch sự như thể người bên ngoài cố tình phá hỏng khung cảnh bên trong, Thiên Bối và Vương Tử cùng ngước lên nhìn. Vương Thần đứng ở cửa, lông mày nhướn lên tỏ ý không hài lòng. Cậu nói gắt gỏng:

- Hai người xuống ăn cơm!

Sau đó bước đi, đóng “sầm” cửa, môi mím lại: ” Đáng lẽ người ngồi đó phải là tôi!” Cả hai không hiểu gì về thái độ của Vương Thần. Nhưng sau đó cô tắt máy sấy và cầm chiếc khăn đi về phía nhà tắm. Vương Tử mặc áo và thay quần khác, gọi Thiên Bối:

- Bà chị nhanh lên, tôi chờ.

Thiên Bối cuống cuống chạy vội ra, vậy là hai người cùng bước xuống sảnh. ” Mẹ trẻ” Khải Nhi vẫy tay loạn xạ ở phía dưới:

- Ở đây nè hai đứa!

Cả gia đình cùng ăn cơm trong nhà hàng trực thuộc khách sạn. Các món “sơn hào hải vị” được bày biện kín mặt bàn, mùi thơm nức lên thôi thúc những cái dạ dày rỗng tuếch. Ai nấy đều có vẻ rất đói, họ ăn ngấu nghiến, đặc biệt là Chương Vương Tử, cậu ta cứ như bị bỏ đói lâu ngày vậy. Chẳng bù cho Vương Thần, cả bữa cậu ăn rất từ tốn và lịch thiệp, nhưng chỉ chăm chú nhìn Thiên Bối, thỉnh thoảng có ai hỏi chuyện thì mới dứt ánh nhìn của mình.

Buổi trưa. Nắng rực rỡ trải dài trên mọi con đường, tình nghịch chạy xiên qua ô cửa kính chiếu vào tận trong phòng. Chuyển đi khiến ai nấy đều mệt mỏi, quyết định ngủ cả buổi chiều cho đã giấc. Thiên Bối cẩn thận kê lại gối và chỉnh dáng nằm cho Vương Tử, để cậu có thể thoải mái khi ngủ. Sau đó bàn tay cô chợt khựng lại, mắt nhìn xuống khuôn mặt đang say ngủ của Vương Tử, lòng dâng lên một cảm giác mơ hồ.

Khuôn mặt này, đôi môi căng mọng lúc nào cũng đỏ này, tại sao lại làm lòng cô rối bời như thế? Thiên Bối ngây mắt nhìn, bàn tay giương lên cao định cài một sợi tóc bị lạc loài ra khỏi mái tóc mềm mượt của Vương Tử. Nhưng bất ngờ dừng lại giữa không trung, bàn tay khê dang ra, áp vào má của cậu. Một sự ấm áp lập tức dội đến, đi qua các mạch máu rồi truyền thẳng đến tim Thiên Bối. Cô giật mình, vội rút tay ra khỏi mặt cậu, quay người dúi vào một góc, bàn tay run rẩy lại để lên má mình. Tim cô đập không có kiểm soát, từng nhịp cứ tăng dần theo cảm xúc của cô về Chương Vương Tử.

- Chị à...đừng...

Thiên Bối quay vụt lại thì thấy Vương Tử đang nói mớ, nước mắt rỉ ra khỏi khóe mắt cậu, lăn dài theo viền mắt. Cô muốn chạm vào giọt nước trong suốt đó nhưng nó đã vội rơi xuống chiếc gối và hòa quyện vào với hàng ngàn sợi bông.

- Chị...tại sao lại thất hứa...- Vương Tử vẫn trong cơn mê sảng, lông mày cậu co lại liên tục, đôi môi run rẩy.

Thiên Bối hoảng loạn, cô không hiểu chuyện gì cả, chỉ biết giương mắt nhìn cậu trong dáng vẻ quẩn quại đau khổ vì một ai đó dù cô biết đó chính là mình.

- Em...yêu...chị!

Thiên Bối bấu lấy ngực áo, vô tình xiết mạnh đến khó thở. " Tên tiểu tử ngốc này, sao lại si tình đến như thế?"

Trong khi Thiên Bối đang bị dày vò bởi hàng trăm câu hỏi trong đầu thì Vương Tử dần hé mắt, cậu rên rỉ vài tiếng rồi gượng dậy. Thiên Bối thấy vậy thì càng hoảng hốt, cậu nhìn cô vài giây, mạnh bạo dùng tay quệt đi nước mắt còn vương lại trên mi. Bốn mắt nhìn nhau, cậu bặm môi, hần học bật dậy đi thẳng vào nhà tắm. Tiếng cánh cửa đánh "rầm" phía sau lưng khiến Thiên Bối giật nảy người.

Vương Tử chống tay vào bồn rửa, nhìn thẳng mặt mình trong gương, khóe mắt hơi tấy đỏ do cái quệt mạnh vừa rồi. Viễn cảnh cô nắm tay anh Thần bỏ đi khiến cậu không chịu nổi. Tim cứ như bị ai đó đập ột nhát, chỉ con có thể thoi thóp vậy thôi. Trái tim đau đớn đến thế, dấu biết mình chỉ là người đến sau, nhưng giá mà cậu có thể xé tan lồng ngực và ném nó ra khỏi đời mình thì sẽ chẳng phải khổ sở vì cô như lúc này. Cậu bấu chặt tay vào thành sứ lạnh buốt, cái xiết thật mạnh như muốn bóp nát nó ra thành trăm mảnh.

Thiên Bối ngồi ngoài trong cơn hoang mang tột độ, " Tại sao cậu ấy lại nhìn mình với ánh mắt đáng sợ như thể mình đã làm chuyện gì có lỗi như thế?" Cô rất sợ, rất lo lắng..." Làm ơn hãy để cái đầu ngốc nghếch của mình có thể hiểu cảm xúc của mình lúc này đi. Chương Vương Tử..."

Chương Vương Tử...

Có phải là tôi yêu cậu rồi không?

Từ khoảnh khắc đó, nhà họ Chương bắt đầu cảm thấy kỳ lạ, hai người bỗng cư xử một cách gượng gạo khi đối mặt nhau, không còn đáng vẻ tự nhiên như trước nữa. Nhất là Vương Tử, thường ngày lúc nào cũng tìm cách trêu chọc Thiên Bối, rồi cười lấy cười để, vậy mà hôm nay, lại im lặng, không nói gì. Nhưng mọi người biết ý, cũng không thắc mắc nữa lời.

Bóng tối đã dần buông xuống, bao trùm thành phố Nha Trang, những ngôi nhà bắt đầu lên đèn sáng rực rỡ như những ô màu lấp lánh. Dương Thiên Bối ngồi tựa cằm nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên dưới là cả một vùng rộng lớn với bờ biển sáng tối lẫn lộn, cô chỉ nhìn thấy bờ cát vàng do có ánh đèn chiếu, còn mặt biển xa xa lại lặng lẽ một màu đen huyền ảo.

Sau bữa tối, "mẹ trẻ" Khải Nhi có rủ cô cùng đi xuống khu dưới mua sắm nhưng cô lại chẳng có hứng thú với điều đó, chỉ ru rú ở trong phòng chẳng đi đâu. Cơ bản là cảm xúc đang bị cậu chủ nhỏ chi phối, buồn đến tan nát cõi lòng, nhưng cô còn hoang mang gấp nhiều lần khi chẳng hiểu vì lý do gì mà cậu ta lại đối xử với mình như vậy. " Tên nhóc đó có phải đến thời kỳ dậy thì nên tính tình mới dở dở ương ương vậy không chứ?"

Chương Vương Tử nằm trên giường, liếc mắt nhìn dáng vẻ ưu sầu của bà chị, trong lòng cũng có chút hối hận. Chẳng biết có phải do mơ đến cơn ác mộng đó hay không mà cậu đâm ra gắt gỏng với cô? Nhưng cậu cảm giác mình giống như đồ ngốc, hành động thiếu suy nghĩ, cậu không để ý đến cảm giác của cô ấy.

Trong khi hai người đang ai nấy một góc riêng thì chợt có tiếng gõ cửa. Vương Tử nói lớn "vào đi" thì cánh cửa cũng hé mở. Vương Thần bước vào, nhìn Thiên Bối và hỏi, mắt chẳng buồn liếc Vương Tử đến một cái, hoàn toàn coi cậu như không hiện diện trong phòng:

- Đi dạo bờ biển với tớ không?

Thiên Bối giật mình, vô thức liếc mắt về phía Vương Tử có ý dò hỏi, nhưng nhận thấy cậu chẳng có vẻ gì là quan tâm thì trong lòng chợt âm ức, cô gật đầu đồng ý rồi đứng dậy theo Vương Thần ra ngoài. Khi nghe tiếng cửa đóng, Vương Tử hơi nhồm dấy, cậu cau mày rồi lại nằm phịch xuống, úp mặt vào gối một cách chán nản.

Biển Nha Trang buổi tối im lìm và chìm trong những cơn gió thổi lướt qua mặt sóng, đem vị mặn mòi của muối rưới lên mái tóc của cặp nam nữ đang bước đi chầm chậm trên cát. Tầm giờ này cũng đã muộn, mọi người đều tập trung xuống những khu phố sầm uất, chỉ thỉnh thoảng bắt gặp một hai người đi lại. Những dấu chân chốc chốc lại bị những cơn sóng tạt qua và tan vào hư không. Thiên Bối mặc chiếc váy mỏng bằng vải voan, gió khiến chúng dính chặt vào người cô, mái tóc dài buông xõa cũng bị hất sang một bên. Vương Thần cao hơn Thiên Bối hẳn một cái đầu nên bóng cậu che khuất cả bóng cô, trông xa hệt như chỉ có một người.

Cảm giác cát lún dưới đôi chân trần, để nước tràn lên trên, đôi tay cầm giày đung đưa qua lại, miệng Thiên Bối nhắm một giai điệu nào đó. Vương Thần thì thoảng lại quay sang nhìn cô gái đi cạnh mình, rồi lại ngược về phía trước, nơi bóng tối vẫn ảm đạm bao trùm lấy không gian. Bầu trời đêm lấp lánh vài ánh sao, mặt trăng ẩn khuất sau đám mây màu khói. Cậu tự hỏi " Liệu có thể bay lên tận trên đó hay không?"

Đã bước đi được cả quãng xa, Vương Thần bất chợt nói:

- Tháng 8 sắp tới vào trường mình học, cậu cảm thấy thế nào?

- Hả?- Thiên Bối hơi khựng lại, rồi lại tiếp tục bước đi song song với cậu, cô nhướn miệng cười, đôi mắt lấp lánh sáng như phản chiếu của ánh sao trên kia.- Mình không biết...Chắc là vui.

Vương Thần bỗng chốc không biết nói gì nữa, cậu nghĩ ngợi về việc liệu khoảng cách giữa cô và cậu có thể kéo gần hơn được không?

- Bối! Cậu có dự định gì cho tương lai chưa?

Cô hầu nhỏ nghiêng nghiêng đầu, nụ cười nở rộ như đóa hoa giữa muôn vàn chiếc lá xanh.

- Mình muốn làm một nữ nhân viên văn phòng bình thường thôi.

" Hả? Đơn giản chỉ vậy thôi sao?" Vương Thần "ồ" lên một tiếng, cậu cười:

- Tại sao vậy?

- Mình không thích những việc phức tạp, chỉ đơn giản vậy thôi. Nghe nói làm văn phòng cũng có cái vui của nó đấy. Ha ha...- Cô nói, nụ cười vẫn không tắt trên môi.

Một cơn gió mạnh thổi vụt qua khiến Thiên Bối hơi chập chới, một bàn tay liền vòng qua eo giữ cô lại. Cô kinh ngạc nhìn tròng mắt cả phê dịu dàng đang dành ỳnh, tim hơi loạn nhịp. Mái tóc ngắn của Vương Thần lòa xòa trước trán, nhưng chẳng thể nào che đi sự ảm áp mà cậu đang bao lên người cô. Thiên Bối đứng thẳng, khiến cậu đành tiếc nuối buông tay ra. Cô hầu nhỏ khép nép hẳn, không dám ngẩng mặt nhìn cậu. Vương Thần bỗng khựng lại, khiến bước chân của cô gái cũng bị lùi ngược lại, cô thắc mắc nhìn cậu, chỉ thấy cậu nở một nụ cười đẹp.

- Giờ thì chịu nhìn tớ rồi.

Thiên Bối lập tức cúi xuống, mái tóc xõ ra che kín gương mặt hơi đỏ của cô. Điều này càng làm cô trở nên đáng yêu hơn bao giờ hết. Vương Thần dang tay áp vào má cô, rồi nhẹ nhàng nâng lên, khiến mặt cô phải đối diện với mình. Cặp mắt to tròn của Thiên Bối chớp vài cái, ngay lập tức, mặt cậu sát lại gần, và bờ môi mềm chạm vào trán cô. Một cảm giác dịu nhẹ lan tỏa khắp các mạch máu, Thiên Bối sững người. Vương Thần cười mỉm, nói nhỏ:

- Chúc cậu ngủ ngon! Về thôi...

Sau đó liền nhanh chân bước đi trước, khuôn mặt đỏ ửng của cậu bị ánh trăng làm cho tỏa sáng như thể quét một chút phấn hồng lên hai má. Tim cậu đập loạn xạ, " Em...sao lại cứ làm bộ dạng đó, anh làm sao có thể kìm chế được đây...chỉ muốn hôn em ngay thôi..." Cô gái nhỏ nhất thời bị làm cho ngây ra, nhưng rồi lại nhanh chóng đuổi theo cậu chủ. Những dấu chân lại bị sóng đánh tan...

Thiên Bối về phòng, gõ cửa mấy hồi mà không thấy ai mở, thử vặn chốt thì cửa đã bị khóa từ bên trong. " Chắc là ngủ rồi, làm sao đây!" Cô đi đi lại lại trước cửa, định bụng gọi nhân viên khách sạn, nhưng lại nghĩ thế thì làm phiền người ta quá, nên thôi. Cô liền sang phòng hai phu nhân, đứng ở cửa gõ vài cái. Quả nhiên một lúc sau Khải Nhi mở, ngạc nhiên nhìn cô:

- Sao muộn rồi còn qua đây thế Bối cưng?

Cô e ngại cúi đầu, ngập ngừng nói:

- Dạ...hai phu nhân cho con ngủ ké với.

- Hử? Cãi nhau với tiểu tử hả? Hay nó đuổi cưng?

Vừa nói "mẹ trẻ" vừa né về một bên cho Thiên Bối vào. Bên trong, Mai Hiểu Loan đang ngồi xếp bằng trên giường, mặc một bộ quần áo ngủ, trông rất giản dị lại có phần trẻ con, bên cạnh là lão gia đang xĩa bài.

" Hả? Hoàn cảnh này là sao?"- Cô kinh ngạc muốn rút con người ra ngoài, vội cúi đầu chào.

- Con chào lão gia và phu nhân ạ.

Hai người cùng gật đầu với cô rồi lại tập trung vào chuyên môn. Khải Nhi cười khi khi kéo tay Thiên Bối lại giường ngồi.

- Bối cưng vào cùng chơi đi, lần này phải nhổ hết râu của lão gia mới được.

Thiên Bối lơ mơ nghe mẹ trẻ nói, không khỏi thốt lên trong đầu. "Gì cơ?" Về đầu thì cô còn hiểu, nhưng mà cái phía sau thì... Thiên Bối vô thức đưa ánh mắt vô cùng phức tạp nhìn về phía vợ râu của lão gia.

Hóa ra luật chơi là: Nếu như lão gia thua thì bị mỗi người nhổ 2 cái râu bằng nhíp.

- O, thế nếu người khác thua thì sao ạ? – Thiên Bối nhăn mặt thắc mắc.

Mẹ trẻ Khải Nhi làm mặt thản nhiên như không phải chuyện của mình:

- Thì chơi tiếp đến khi nào lão gia thua mới thôi.

Thiên Bối muốn phì cười nhưng đành cố nhịn xuống, lén gửi đến lão gia (và bộ râu của ông) một ánh mắt thông cảm sâu sắc. " Mặc dù cái này có hơi bất công thật đấy."

Bốn người quây quần trên giường, tiếng bài cọ xát vào nhau vang lên khắp phòng, tiếng cười vang lên mỗi khi kết thúc một ván. Đánh một hồi thì Chương lão gia đã bị nhổ gần trụi râu, cảm đỏ ửng lên trông rất buồn cười. Nhưng chẳng ai dám nhe răng trước vẻ mặt đau khổ cố nhẫn nhịn của ông cả. Mắt Thiên Bối hơi díp lại, cô dụi dụi rồi liếc nhìn đồng hồ.

Cha mẹ ơi! 3 giờ sáng.

" Muộn vậy rồi sao?" Cô ngáp một cái thật to, nhìn sang bên cạnh, Du Khải Nhi tay cầm bài, mắt nhắm tịt, lắc lư một hồi rồi ngã kènх xuống nệm. " Con người ta có thể vô tư đến mức nào cơ chứ?" Lão gia nhân cơ hội cũng buông bài, vươn vai rồi đứng dậy, nói:

- Ta về phòng đây, mọi người ngủ đi!

Ông ra khỏi phòng. Mai Hiểu Loan đi tới chốt cửa rồi chạy lại kéo Thiên Bối nằm xuống cùng mình. Hai chiếc giường được kê sát nhau nên ba người nằm khá thoải mái, "mẹ trẻ" đã sớm chìm sâu vào giấc ngủ, mặc kệ người ta muốn làm gì thì. Chỉ còn Thiên Bối và Hiểu Loan là mắt còn mở, thao thức chưa ngủ được.

Ánh đèn ngủ vàng vọt hắt lên tường thành một hình dạng cực đại, căn phòng im lặng, có tiếng điều hòa kêu "ro ro". Không gian yên tĩnh đến mức nghe rõ tiếng thở đều đều của người bên cạnh, bỗng vang lên tiếng thì thầm của Mai Hiểu Loan:

- Bác vui quá.

Cô nghiêng đầu có ý hỏi. Bà khẽ thở dài:

- Đây là chuyến đi vui nhất từ trước đến nay. Bác toàn bận đi làm, chẳng có lấy một giây mà nghỉ ngơi. Lần này, coi như cũng được giải tỏa bao căng thẳng. Cả gia đình cùng hội tụ, bên nhau vui vẻ thế này...

- Vâng.- Cô hầu nhỏ đồng thuận. Bản thân cô cũng thấy rất vui nếu như không bị tên nhóc kia làm cho tụt bao cảm xúc.

- Bối này...- Mai Hiểu Loan bỗng dưng ngập ngừng, sau đó lại nói tiếp.- Con nghĩ gì về Thần?

Thiên Bối khẽ rung mình một cái, kinh ngạc trước câu hỏi bất ngờ của phu nhân. Cô chợt nhớ lại khoảnh khắc Vương Thần hôn lên trán mình, vô cùng dịu dàng và ấm áp. Cô nghe nhịp tim mình có bị xáo trộn, nhưng lại nhất thời bị hình ảnh của tên nhóc kia xen vào.

- Con nghĩ...cậu ấy rất tốt, rất giỏi.- Cuối cùng cô chỉ nói vồn vện vài suy nghĩ cá nhân mà ai cũng biết.

Mai Hiểu Loan im lặng một hồi, kéo chăn lên ngang ngực. Thiên Bối cảm nhận một hơi thở dài buông ra cạnh mình.

- Bối à...con có thể thay bác quan tâm đến nó được không? Tuổi thơ của nó không hạnh phúc như những đứa trẻ khác, chưa bao giờ được hưởng tình yêu thương đúng nghĩa từ bậc làm cha mẹ chúng ta, vậy nên mới đâm ra lạnh nhạt như vậy. Bác là người mẹ tồi, nhưng không làm sao thay đổi được. Bác hiểu nó...nhưng nhiều khi lại nhận ra quá xa cách...

Thiên Bối im lặng, cô đang nghĩ đến việc tại sao mình lại đối xử với cậu ấy như thế? Cô đáng lẽ ra là yêu cậu ấy trước, vậy mà tình cảm lại thay đổi đột ngột, liền đem cậu ra sau trái tim mình. Cô thấy mình rất quá đáng, rất tồi tệ. Cậu luôn quan tâm, dịu dàng, trân trọng cô, còn cô lại đùa giỡn với cảm xúc của cậu. " Dương Thiên Bối, mày là loại người gì vậy? Rõ ràng là biết cậu ấy thích mình, nhưng lại cố tình tỏ ra không hề hay biết, liệu mày sẽ giấu được bao lâu đây?"

Mai Hiểu Loan chợt im bật, bà chửi mình, ôm lấy người cô gái nhỏ, giọng thủ thỉ như tâm tình:

- Bối à...Hãy hiểu cho Thần, con nhé!

Thiên Bối nhũu mày, môi hơi mím lại, tay bắt giắc bầu chặt vào ga giường. Hẳn trong cô lúc này là một sự đấu tranh dữ dội. Những lời của phu nhân cứ vang vọng trong đầu cô, giống như một lời nhắc nhở cô rằng: " Tuyệt đối đừng rời xa Vương Thần!"

Tình yêu là một khái niệm không thể giải thích rõ ràng được. Tất cả những vấn đề xoay quanh tình yêu đều là một ẩn số khó giải đáp. Đôi khi, có những người không yêu nhưng vẫn bên nhau, là khi họ cảm thấy mình phải có trách nhiệm làm thế, trách nhiệm đem lại yên bình cho đối phương. Nếu một trong hai người miễn cưỡng yêu, tình yêu đó sẽ chẳng bao giờ có thể lâu bền được. Dương Thiên Bối nếu như chấp nhận đi trái lại với trái tim, cô chắc chắn mình sẽ không bao giờ yên ổn với cảm xúc của bản thân. Điều đó chẳng khác nhau cốt lõi một nửa con tim mình. Nhưng, giờ đây cô phải làm thế nào?

Sáng sớm hôm sau, nắng đã trải dài trên mọi góc ngách, tô điểm cho ngày mới rực rỡ và tràn ngập niềm vui. Nhà họ Chương thức dậy cũng khá muộn, bước xuống sảnh thì cũng đến giờ ăn trưa mất rồi. Mọi người ngồi vào bàn ăn, tiếng nói chuyện rôm rả. Ông Chương chợt nói:

- Chiều nay ai muốn tắm biển thì tắm nhé.

"Mẹ trẻ" nghe vậy thì lấy làm hứng khởi, miệng cười ha ha:

- Em với chị Loan lần này phải đua mô tô nước đấy, chị hứa với em rồi.

Mai Hiểu Loan mỉm cười gật đầu, cũng đã lâu rồi bà chưa đi lại trò đó, không biết tay nghề có còn như xưa? Vương Thần quay sang nói với Thiên Bối:

- Cậu có muốn đi lặn không?

" Lặn?" Thiên Bối nghĩ ngợi, " nhưng mình sẽ chết sặc mất?" Nghĩ đến viễn cảnh mình chết mất xác dưới biển một cách thảm thương, cô bèn lắc đầu nguây nguây:

- Không! Mình không thích.

Vương thần nheo mắt, cậu khó hiểu nhìn bộ dạng sợ hãi của cô.

Không phải là hiểu lầm rồi chứ?

- Không! Lặng là...

- Chốc xây lâu đài cát với tôi nhé bà chị!

Vương Thần chưa kịp giải thích thì Vương Tử đã xen vào giữa, cậu nhóc liếc về phía anh trai với một ánh mắt rất hàm ý.

Thách thức rồi ư?

Thiên Bối nghe vậy thấy vô cùng thấu tình đạt lý, liền gật đầu đồng ý ngay. " Minh mới 17 cái xuân xanh thôi..."

Ba giờ chiều. Trời lộng gió, những con sóng thi nhau xô bờ, bầu trời xanh cao vút, một vài đám mây nổi đuôi nhau về nơi xa tít tắp. Dương Thiên Bối mặc một chiếc quần soóc kẻ ca rô, áo thun rộng, ngồi trên cát, nhìn ra ngoài mặt biển nhấp nhô. Ánh mắt cô chứa một khoảng lặng buồn bã, màu thạch anh ám khói phản chiếu cả một sự yên bình hiếm hoi.

" - Bối yêu của ba! ba rất tự hào khi sinh ra con!- Một giọng nói trầm ấm vang lên và vòng tay ấm áp đang ôm lấy thân hình nhỏ bé của Thiên Bối. - Con có biết ba yêu con nhiều đến mức nào không?

Cô nhóc chớp chớp mắt, miệng chúm chím nói:

- Con cũng rất yêu bố!

- Mắt của con rất đẹp!- Người đàn ông mỉm cười, xoa xoa mái tóc mềm như tơ của cô bé.- Người Hindu cổ đại cho rằng, thạch anh ám khói trục ra khỏi cơ thể con người tiêu cực và cặn bã. Truyền thuyết Ấn Độ kể về một cái cốc được làm từ nguyên khối tinh thể thạch anh ám khói có thể chữa khỏi bách bệnh. Nó nhất định sẽ bảo vệ con khỏi bất cứ những thứ đen tối trên thế gian này. Thiên Bối! Con chính là bảo vật đáng quý nhất, như tên con vậy...!

Thiên Bối nghe không hiểu gì, nó chỉ mở tròn đôi mắt trong vất của mình với hàng ngàn ý nghĩ thơ ngây.

- Đôi mắt này...!- Ông xoa má con bé, cười hiền hậu.- Giống hệt mẹ con! Vì vậy, dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, dù biết được điều gì làm con thất vọng...Nhất định không được phép hận mẹ con!"

Lời nhắc nhở đó còn vang vọng bên tai cô bất cứ khi nào. Thiên Bối úp mặt xuống đầu gối, cô không muốn khóc một cách yếu đuối khi nhớ về cha mẹ, cô muốn mình phải mạnh mẽ hơn bất cứ ai trên đời này. Vì niềm tin mà họ đặt vào nơi cô.

Cha mẹ! Con sẽ sống thật tốt.

- Sao lại gục mặt vậy bà chị? Say nắng hả?

Vương Tử xách một cái xô đi về phía Thiên Bối. Cô hầu nhỏ lập tức ngẩng lên, thấy cậu chủ thì cười rất tươi:

- Cậu chủ!

- Lại đây xây lâu đài cát với tôi đi!

Vương Tử nắm từng chút cát ướm đắp lên, hai người loay hoay một hồi mới ra hình dạng một cái lâu đài. Gió thổi êm đềm, nắng đã nhạt dần, nhẹ nhàng buông mình phủ lên tất cả mọi sự vật. Thiên Bối vô tình nhìn thấy Vương Tử mỉm cười, mái tóc cậu để lòa xòa, đôi mắt màu cà phê dịu dàng. Tim cô len lỏi một thứ cảm giác mát lạnh, vô cùng dễ chịu khi thấy nụ cười ai đó. Hai người cùng khựng lại, rồi cùng quay vụt đi nhìn nơi khác. Thiên Bối gượng gạo khen:

- Cái lâu đài...nhìn đẹp ha...

- Ồ...đẹp thật!- Chương Vương Tử cũng ậm ừ phụ họa theo.

Chương Vương Thần ngồi đằng xa, đôi mắt đen sậm lại, hàng lông mày co giập liên hồi. Cậu siết chặt một nắm cát, những hạt cát li ti tuôn ra từ mọi kẽ tay giống như lửa giận trong lòng cậu đang cố đè nén nhưng vẫn tìm đủ mọi cách phá giới hạn.

” Em! Không được phép nhìn ai khác ngoài anh như thế! Dương Thiên Bối! Anh sẽ không thể nhẫn nại được nữa đâu!”

” Mẹ trẻ” Khải Nhi với Mai Hiểu Loan đang đua mô tô nước, hai quý phu nhân của nhà họ Chương cũng có lúc bộc lộ hết tất thấy tuổi trẻ của mình. Hai chiếc một trắng một xanh lao vun vút trên mặt nước, vận tốc nhanh đến chóng mặt, không nhìn rõ biểu hiện của hai người phụ nữ tài sắc hiện giờ.

- Cố lên! Cố lên!

Ông Chương mặc một chiếc quần cây dừa, đứng trên bờ vỗ bồm bộp hai cái chai lavie rỗng, vẻ mặt tốt cùng hưng phấn cổ vũ cho hai người vợ của mình. Thiên Bối bật cười khanh khách, cô đang định chạy lại cùng lão gia thì chợt bàn tay bị ai nắm lấy. Quay lại thì thấy Vương Tử đang nhìn mình, vẻ mặt hơi ngượng:

- Nè...tôi nay tắm biển không?

- Hả?- Cô trợn mắt.- Tôi ạ?

- Ừm...Cho nó mát, được không?- Giọng nói cậu chủ nhỏ trở nên run rẩy.

- A...ạ? Được.- Cô hầu xấu hổ cúi đầu.

Vương Tử buông tay cô ra, vội vã đi về phía khu nhà tắm như sợ nếu đứng thêm chút nữa sẽ không chịu nổi. Để lại Thiên Bối với vẻ hoang mang xen lẫn vui thích.

Chương Vương Tử đứng trong buồng tắm, để nước xả lên người, nhưng làn khói của sự thẹn thùng vẫn không suy giảm. Cậu nắm chặt cái vòi hoa sen, lẩm bẩm. ” Cố lên...tôi nay sẽ làm được thôi!”

Tối nhanh. Hoàng hôn buông dần xuống, mặt trời như một quả cầu nóng rẫy đang dần bị biển nuốt chửng, chút ánh sáng cuối cùng cũng theo đó lụi tàn. Buổi tối- thời khắc này khiến hai con người cùng lúc hồi hộp mong đợi. Dường như họ đều có linh cảm trước một điều gì đó sẽ xảy ra vào tối hôm nay. Thiên Bối bỗng nhiên quan tâm hơn đến ngoại hình, hết như một thiếu nữ chuẩn bị cho ngày đầu hẹn hò. Cô đi đi lại lại trong phòng, lựa một chiếc áo choàng thật đẹp mà mình có, đứng trước gương ngắm nghía kĩ càng. Chương Vương Tử lại càng bứt rứt, “mặc gì bây giờ nhỉ?” Cậu gãi đầu gãi tai, cuối cùng chỉ lựa một cái quần soóc ngắn màu đỏ đen.

Bầu trời lấp lánh ánh sao, mặt trăng sáng rực treo một góc trời, tỏa ánh sáng dịu nhẹ xuống trần gian. Vương Tử bước xuống bãi cát dài xa tít không nhìn thấy điểm cuối, phía đằng trước thấp thoáng một bóng dáng thân quen. Thiên Bối trong bộ bikini Hello Kitty rất đáng yêu, bên ngoài khoác một áo choàng mỏng màu trắng, mái tóc thẳng buông dài, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ. Dưới ánh trăng, Vương Tử ngỡ mình đã gặp một thiên thần xa chân xuống thế gian.

Thiên Bối ngượng nghịu, lần đầu tiên cô ăn mặc thế này nên không tránh khỏi cảm giác xấu hổ. Mà cô cũng không hiểu sao mình lại mặc nó? “Rốt cuộc là vì cái gì?” Đang mải suy nghĩ thì cô thấy một người tiến đến gần mình. Cậu chủ nhỏ chỉ mặc một chiếc quần ngắn sọc đỏ đen, hai tay đút túi quần, lững thững bước đi, mái tóc ngắn như tỏa sáng trong trời đêm.

- À...đến rồi hả?- Vương Tử cố hết sức mở lời, lười cậu cứ lú cả lại.

- Dạ...vâng!- Cô hầu nhỏ cũng không hiểu sao mình lại bối rối như vậy khi đối diện với cậu chủ.

Hai người họ ngồi lên cát, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời đêm đen như mực. Gió vẫn hừng hờ thổi, thả sức xoa mát làn da. Cánh tay Vương Tử khẽ chạm vào Thiên Bối, một cảm giác mát mẻ liền truyền đến. Cậu bỗng hít một hơi dài rồi sau đó quay sang nói với Thiên Bối:

- Bà chị! Đúng là khủng...

Thiên Bối đang thanh nhàn ngắm trăng liền bị lời nói của cậu ta nhất thời làm cho ngây cả người. Khi trung ương thần kinh tiếp nhận xong lời nói chế nhạo có mục đích kia thì cũng là lúc Chương Vương Tử chạy về phía biển, miệng lêu lêu.

- Ha ha! Rùa con! Đố đuổi được tôi.

Thiên Bối tức mình, cô vội đuổi theo sau, miệng hét lên:

- Đứng lại ngay! Dám chọc tôi!

Từng bọt sóng sủi lên dưới bước chân của hai người, chiếc áo choàng trắng bị gió kéo tuột, bay bay ra tận ngoài xa. Thiên Bối cười lớn, cúi người múc một bùm nước lớn, thẳng tay hắt vèo một cái về phía Chương Vương Tử khiến cậu ta ướt từ đầu đến chân. Cậu chủ nhỏ cũng không vừa, liền phản công ngay, lại còn bằng chân hắt hoi. Cả hai người cùng nô đùa trên mặt biển yên tĩnh, chỉ có tiếng cười giòn tan còn vang vọng khắp nơi. Thiên Bối chạy lại đuổi người Vương Tử xuống.

- Cậu còn dám mắng tôi là con rùa không?

Vương Tử ôm lấy lưng Thiên Bối, đẩy người cô ra. Từng hạt nước li ti liền bắn tung tóe từ mái tóc cậu, tựa những viên ngọc sáng lấp lánh dưới ánh trăng. Cô hầu bèn tròn mắt khi thấy tư thế của hai người, họ đối diện nhau, tay Vương Tử đặt trên vai cô, còn tay cô lại đặt trên eo của cậu. Nước dập dềnh đến ngang người, mặt trăng như dát kim tuyến lên mặt biển, tạo thành những lượt sóng nối tiếp nhau đẩy sự ấm áp từ hai người vào bờ. Dưới ánh sáng mập mờ, đôi môi căng mọng của Thiên Bối hiện lên thật lồi cuồn. Vương Tử không chớp mắt, sức nóng ở bàn tay liền lan ra khắp cơ thể. Máu mặt thạch anh ám khói dần lên người cậu, thơ ngây chớp vài cái.

Sao tình hình có vẻ căng thẳng vậy nhỉ?

Không gian một mực tĩnh lặng, nghe rõ hai trái tim đang đập liên hồi, nghe rõ cả tiếng gió mong manh thổi. Nghe rõ tiếng những cánh hoa tình yêu bung nở rực rỡ phút giây này. Mái tóc dài của Thiên Bối ướt nhẹp, dính vào mặt, nước chảy dài xuống dưới chiếc cổ trắng trẻo, xương quai xanh nhô lên đầy mê hoặc. Vương Tử nuốt nước bọt, chậm chậm cúi mặt, sát hơn chút nữa. Đôi môi cậu liền áp sát vào đôi môi cô. Thiên Bối khẽ run người, cô tròn mắt nhìn cậu. Sự mềm mại từ cánh môi nhỏ xinh của Thiên Bối càng làm Vương Tử mê mẩn, cậu áp sát hơn. Mặt trăng chưa khi nào rực sáng đến như thế, trái tim họ chưa bao giờ đập mạnh đến vậy.

Vương Tử nói khẽ, tay vén một lọn tóc của cô lên.

- Chị...mở miệng ra đi.

Thiên Bối mặt đỏ bừng, cô “a” lên một tiếng, bèn bị lấp đầy bởi đôi môi của Vương Tử. Cậu áp sát người cô, chiếc lưỡi tiến thẳng vào bên trong, như muốn nuốt gọn hơi thở của cô. Hai người dây dưa mãi không dứt, móng tay Thiên Bối bầu chắt lấy eo của Vương Tử. Sau khi đã dứt ra, cậu mỉm cười thơm nhẹ lên trán cô.

Thật nhẹ nhàng! Thật trong trẻo!

- Tôi...- Cậu chủ nhỏ ngập ngừng.- Tôi...thích...cô.

Tiếng nói của cậu thật nhỏ, tưởng chừng có thể bị gió cuốn đi bất cứ lúc nào. Cậu nhìn thẳng vào mắt cô, khó khăn nói tiếng yêu thương lòng mình. Thiên Bối ngây ngốc, cô mím môi, mặt đã sớm chuyển sang màu của trái táo chín. Cô cúi đầu, có thể nói đó là một sự đồng ý, có thể là cô ngượng ngùng, lại có khi không dám nhìn cậu. Vương Tử nâng cằm cô lên, rồi lại cúi xuống chiếm lấy mặt ngọt tuyệt diệu. Cậu tham lam là vậy, phải nín nhịn biết bao nhiêu lâu là vì không dám phá bỏ giới hạn của hai người.

Thiên Bối vòng tay ôm lấy cổ Vương Tử, đáp lại tất cả những yêu thương của cậu. Giờ khắc này, hình ảnh của vương Thần đã hoàn toàn biến mất, chẳng còn cảm giác có lỗi hay trách nhiệm. Chỉ có tình yêu của họ bung cánh trên bầu trời đêm tuyệt đẹp.

26. Chương 26:

Chuyến đi biển thành công trên cả tưởng tượng, mỗi người đều có một kỉ niệm đẹp cho riêng mình. Riêng đối với Thiên Bối và Vương Tử thì có thể nói là không bao giờ có thể quên. Cô hầu nhỏ luôn tỏ ra bối rối khi phải đối mặt với cậu chủ, nhớ lại khoảnh khắc đó là cô lại không kìm được mà đỏ mặt ngượng ngùng. Còn Chương Vương Tử thì hệt như mở cờ trong bụng, cậu ta không ngờ cô lại đồng ý.

Biệt thự họ Chương.

Thời tiết mát mẻ, bầu trời quang đãng, từng tầng mây tiếp nối nhau lên cao tít. Khu vườn tràn ngập trong ánh nắng vàng, những cánh hoa hồng e ấp mật ngọt, mang hương thơm rải đi khắp nơi.

Chương Vương Tử đi đi lại lại trong phòng, dáng vẻ vô cùng bồn chồn, phân vân. Hết đứng rồi lại ngồi, lôi chiếc hộp ra ngắm nghía đã mấy chục lần. Cậu đã suy nghĩ cả đêm để đi đến kết luận này. " Phải giữ được bà chị, giữ cho chắc, kéo sảy tay một cái là anh Thần cướp mất luôn. Lúc đấy thì cứ phải gọi là..."

Vậy là cậu chủ nhỏ đã lên kế hoạch cầu hôn cô hầu gái.

Rầm!

Một tiếng đập cửa mạnh, Dương Thiên Bối xông vào không báo trước, ngay đến gõ cửa một cách lịch sự cũng không có. Nhưng âu cũng là phong cách của cô hầu gái này.

- Buổi sáng tốt lành cậu chủ!

Vương Tử bị giật mình làm chiếc hộp run run rơi khỏi tay, lún lút chui tọt vào gầm giường. Mặt cậu dần ra vài giọt rồi hét toáng lên:

- Sao bà chị vô duyên vậy?

Thiên Bối ngây thơ không hiểu gì, đôi mắt long lanh vô tội. Vương Tử càng được nước bắt nạt:

- Lần sau phải gõ cửa trước khi vào. Lỡ như nhìn thấy cảnh gì không hay thì sao?

- Cậu có tạt giạt mình phải không? Chuyện mờ ám gì mà không dám cho người khác xem?- Thiên Bối cũng không vừa liền đắp lại ngay.

- Hử, tôi có nhắc đến "chuyện mờ ám" gì đó à? Là do bà chị tự suy ra đấy chứ. Coi lại xem ai mới là người có tạt giạt mình. – Vương Tử được đà trợn mắt cãi luôn.

- Gì? Đừng có suy bụng ta ra bụng người. Bộ cậu tưởng ai cũng tối tăm như cậu hả?

- Còn bà chị thì chắc là "chong xáng" lắm đấy. Ai biết được trong lúc tôi không có ở phòng bà chị đã làm những gì với cái giường của tôi.- Chương Vương Tử khoanh tay, mắt hất lên tận 100 độ rưỡi.

- Gì... gì chứ? Cậu tưởng cái giường của cậu có giá lắm đấy hả? Cậu đó phải để tôi hỏi cậu mới đúng chứ.- Dương Thiên Bối bỗng trở nên bối rối lạ kì, cô bắt đầu đuối lí.

- Ồ, thế thì tôi cũng trả lời y thế luôn. Bây giờ có cho tôi chữ ký của Ronaldo thì tôi cũng ứ thèm trèo lên đóng chân gối bấy hầy đó nhé. Hử.

- Hử, tôi thèm lắm chắc. Đồ trẻ con.

Hai người đôi co một hồi rồi người nào hướng nấy, giận dỗi quay mặt đi. Cặp đôi này, quả thực rất trẻ con, cái gì cũng mang ra để cãi nhau được...

Trời bỗng dừng chuyển mây đen, vô cùng âm u, lại nổi gió, lạ là cuối trời có những vệt màu cam hồng, vàng rực rỡ. Điềm báo này là vô cùng xấu, đối với Vương Thần là thế, " rất cuộc là ngày hôm nay sẽ xảy ra chuyện gì đây?" Cậu ngồi trong phòng, dịp nghỉ hè này diễn ra rất lâu, lại chẳng có việc gì làm, ngày ngày chỉ biết ngắm nhìn Thiên Bối. Có lúc cậu đã muốn dứt ra khỏi cái cảm giác chờ đợi này, nhưng trái tim vẫn một mực phản đối.

- Kìa con bướm vàng...kìa con bướm vàng...

Thiên Bối vừa thu quần áo vừa lúi lo vài câu hát, tâm trạng của cô hôm nay rất là tốt, thậm chí là hưng phấn nữa kìa. Vừa hay có con bướm bay qua, Thiên Bối như mèo thấy mỡ, vội tung tăng đuổi theo, miệng không ngừng hát: " Kìa con bướm vàng..." (Diên hết nói ==)

Vương Tử bên trên cửa sổ phì cười, cậu bỏ lún ra sàn cười, đến nỗi không thể ngừng lại được.

- Con bị tự kỉ à Tiểu Tử?

Mẹ trẻ Khải Nhi bước vào với cốc nước cam vắt, kịp chứng kiến căn bệnh của con trai, không kìm được cũng phải cười. Vương Tử vội điều chỉnh lại hành động quá đà vừa rồi của mình, đứng dậy phỉ phỉ quần áo:

- Dạ không.

- Thế sao tự nhiên lẩn lóc ra cười như bị chập vẩy con yêu?- Khải Nhi mượn cớ châm chọc vài câu.

Vương Tử không nói gì, giận dỗi ngồi lên giường khoanh chân, khoanh cả tay luôn. Mẹ trẻ cũng không đùa dai nữa, liền lại gần vỗ vỗ lưng cậu:

- Năm nay con cũng sắp 15 rồi. Con biết tuổi này quan trọng thế nào không? Tiểu tử?

- Có gì quan trọng chứ?- Vương Tử hờ hững không quan tâm.

- Là full moon đó con trai à.- Khải Nhi ngoe nguẩy đuôi tóc.

Vương Tử cười nhe răng:

- Vậy là con đã đủ tuổi lấy vợ phải không?

Khải Nhi té ngựa, liền cốc vào đầu cậu một cái:

- Trời ạ, hơn 20 cơ thành ngốc ạ.

Vương Tử đơ quai hàm, không rõ là có phải cậu ta ngốc thật như vậy không nữa. Nhưng thực sự dù có pháp luật ngăn cấm thì ngày hôm nay cậu cũng sẽ thực hiện sự kiện trọng đại đó, rồi muốn ra sao thì ra. Vương Tử đứng bật dậy, nắm chặt tay ra chiều rất quyết tâm. Ngay sau đó, cậu chạy tung tăng xuống dưới nhà, bắt gặp ngay bố đang ngồi ở phòng khách, cậu lễ phép:

- Buổi sáng tốt lành ạ.

Thấy cha khẽ gật đầu thì cậu mới dám đi tiếp ra ngoài cửa, liền chạy vội ra vườn cầm kéo toan cắt mấy bông hoa hồng mới nở tươi rói.

- Cậu chủ nhỏ!- Một tiếng hét động trời vang lên sau đó.

Vương Tử giật mình tập hai, cái kéo trong tay liền rơi xuống đất, quay lại ngơ ngác. Trước mặt cậu bây giờ là khuôn mặt giận dữ của bà làm vườn. Bà ta đứng đó, hai tay chống nạnh, mặt hầm hầm như Trương Phi:

- Cậu chủ, cậu đúng là đồ phá hoại, cậu có biết là trồng nhưng cây hoa hồng này khó khăn như thế nào không? Tôi phải dậy sớm thức khuya gieo từng hạt một rồi chăm sóc chúng thật tỉ mỉ. Phải cân đo đong đếm thời gian xem lúc nào thuận lợi mới được tưới nước, lúc nào thuận lợi mới được tỉa cành. Rồi còn những hôm mưa gió bão bùng, cả sân ngập úng, cậu nghĩ ai lại là người phải nai lưng ra lo cho đồng cây cỏ này hả? Nhờ ai mà giờ vườn nhà cậu mới ngập tràn sắc hoa này? Cậu biết không?... Rồi nhìn những bông hoa bé nhỏ kia, chúng đang tràn đầy sức sống, tuyệt đẹp biết chừng nào, sao cậu có thể...- Bà ta nói một tràng không ngừng nghỉ, lại còn ra chiều sục sạo kèm theo tiếng khóc nỉ non. Không rõ có bao nhiêu phần trăm trong những lời của bà là thật, nhưng mà... bộ dạng này cũng thật khiến người ta mũi lòng.

- Thôi... thôi mà. Cháu xin lỗi. Là cháu sai, lần sau cháu sẽ không làm thế nữa. Được chưa ạ? - Chương Vương Tử muốn điếc tai luôn cho rồi. "Mình còn chưa kịp động tay một tí gì vào mấy cây hoa đấy."

- Tôi quá thất vọng về cậu chủ. Cậu có biết mỗi loài cây đều có một linh hồn, một sự sống riêng không? Cho dù chúng không thể cử động, không thể nói chuyện như chúng ta, nhưng chúng cũng là sinh vật sống. Việc làm của cậu chính là cướp đi sự sống của chúng đấy. Sao cậu có thể tàn nhẫn như vậy?- Bà ta vẫn rầm rức không thôi. Vương Tử bỗng có cảm giác sao mình giống người trút giận của bà vậy.- Bà rầm rức.

- Thôi được rồi, bà lui ra đi.

Đằng sau, chợt cất lên một giọng nói vô cùng dịu nhẹ. Chương phu nhân nhẹ nhàng đi đến, bà giúp việc cũng biết ý lui ra.

- Con chào mẹ!- Vương Tử hơi cúi người.

Mai Hiểu Loan gật đầu cười mỉm rồi kéo cậu ngồi xuống chiếc bàn dùng để uống trà ngoài vườn.

- Trời hôm nay chắc là sắp mưa.- Bà không nhìn cậu mà hướng về phía bầu trời thăm thẳm dài.

- Vâng.

- Mấy ngày mẹ không ở nhà, các con vẫn khỏe cả chứ?

- Dạ vâng.- Cậu hơi rụt dè.

Mẹ cả của cậu đi vắng mấy ngày từ sau chuyến đi nghỉ hè, hôm nay mới về liền đến thăm cậu con trai út ngay. Bà là mẫu người bận rộn, lúc nào cũng có công việc, hiếm khi lại rảnh rỗi ngồi đây uống trà như vậy. Nhiều khi Vương Tử đã nghĩ về mối quan hệ phức tạp của gia đình mình. Tại sao ba lại lấy hai vợ, có khi nào do mẹ cậu lơ lăm hay không? Cậu cũng không còn nhỏ nữa, việc mẹ và cậu xen vào gia đình khiến cậu rất ngại tiếp xúc với mẹ cả.

- Vương Tử này, mẹ nghe lão gia nói con sắp sang Mỹ du học phải không?- Mai Hiểu Loan nhấp một ngụm trà hoa cúc.

- Vâng.- Cậu khẽ chau mày, " chuyện này nghĩ đến là mất hết tâm trạng."

- Bao giờ con khởi hành?

- Tầm một tuần nữa ạ.- Một tuần nữa là cậu sẽ rời xa nơi này, mọi người hầu như đã biết, trừ Thiên Bối. " Liệu cô ấy sẽ nghĩ gì khi biết tin này? Liệu có ghét mình không? Một tuần liệu có đủ để mình có thể bù đắp cho cô ấy?"

Mai Hiểu Loan nắm tay Vương Tử, mỉm cười khiến đuôi mắt hơi nhăn lại, giọng ôn tồn:

- Bên đó nhất định sẽ rất xa lạ với con, nhưng con phải biết giữ gìn sức khỏe nhé. Mẹ coi con như con đẻ mình nên rất lo lắng cho con. Mẹ chỉ mong con hiểu cho ba, ba cũng là vì muốn tốt cho con mà thôi.

Cậu cười nhưng không vui, sao cậu không hiểu ba chứ, những gì ba làm là muốn tốt nhất cho cậu mà thôi. " Nhưng mình vẫn không cam lòng."

.

.

.

Mưa.

Từng giọt mưa rơi rả rích bên ngoài khung cửa sổ, kéo dài thành từng vệt rồi hòa vào làm một với thanh chắn cửa.

Tiếng mưa tí tách trên những phiến lá xanh ngắt, chim vẫn líu lo hót...

Cậu chủ nhỏ đứng trên ghế sofa, khuôn mặt đỏ lựng lên vì xấu hổ, một bàn tay chìa về phía Dương Thiên Bối. Đôi mắt màu thạch anh ám khói của cô cứ chớp liên hồi, tưởng như chứng kiến cảnh tượng kì lạ nhất thế giới.

- Bà chị! Kết hôn với tôi nhé!

Lời cầu hôn cất lên, như đóng băng tất cả mọi thứ đang tồn tại trong không khí. Khiến trái tim ai đó ngỡ ngàng trong hạnh phúc bất ngờ. Bên trong chiếc hộp bọc nhung đỏ, một chiếc nhẫn đính hạt ruby sáng lấp lánh. Nó trở nên run rẩy trong bàn tay nhỏ của cậu chủ.

- Bà chị! Tôi cảm từ chối đấy.

Dương Thiên Bối chết đứng, " đây là cái gì chứ? Cái gì đang xảy ra chứ? Cậu chủ đang cầu hôn mình sao?"

" Sao không phản ứng gì chứ? Tôi sắp cảm không nổi cái hộp này rồi." - Vương Tử mặt đã sớm méo xệch.

Thời gian như ngưng đọng lại giây phút này. Chương Vương Tử đã lấy hết can đảm để nói ra điều cậu ấp ủ trong lòng cùng chiếc nhẫn đã chuẩn bị từ lâu. Mưa vẫn cứ rơi, thế nhưng một bản nhạc tươi vui lại vang lên trong lòng hai người. Thiên Bối tim đập mắt kiểm soát, cô nhìn cậu đến không chớp mắt nổi. Tim cô...nó cứ...nó cứ như bị cái gì đâm vào, nó cứ đập dữ dội, mặt thì đỏ hơn trái táo chín, thân nhiệt cô tăng lên chóng mặt. Vương Tử cũng không khác là mấy, có khi còn hồi hộp hơn cả cô.

Họ cứ thế nhìn nhau, một cậu chủ phong thái ngạo mạn, vẻ mặt trẻ con với đôi mắt nâu rất trong, một tay đút túi quần, một tay giương chiếc nhẫn cầu hôn đang run rẩy. Một hầu gái đang cầm chổi lau nhà chôn chân tại chỗ. Cứ tưởng như mọi chuyện sẽ diễn ra như trong truyện cổ tích, lọ lem sẽ chạy ra khỏi lâu đài và để quên lại chiếc giày. Nhưng không, lọ lem Dương Thiên Bối lại ném bay chiếc chổi, chạy lại ôm chầm lấy hoàng tử Chương Vương Tử. Thời khắc hai người ôm nhau, cũng chính là lúc hai trái tim đã chính thức bị trói buộc bởi nhau. Tình yêu của họ lúc này...chính là rực rỡ nhất.

Nếu như có thể nói rằng tình yêu đẹp nhất khi hai người cùng hướng về nhau. Vậy thì lúc này Chương Vương Tử và Dương Thiên Bối đã đứng trên nấc thang hạnh phúc đó rồi. Nhưng liệu họ có thể mãi mãi chìm trong mật ngọt này không? Khi con đường phía trước còn vô vàn gian nan và thử thách...

Người yêu ơi

Giờ anh đã biết nhớ và nhớ càng da diết

Cần hơi ấm tim em để biết mình đang sống

Có em trong cuộc đời anh sẽ không bao giờ rời xa những phút giây được bên em

Và anh hứa

Sẽ không bao giờ khiến em buồn

Sẽ không bao giờ khiến em phải lo ...âu

Sẽ cố gắng để tốt hơn từng ngày

Sẽ yêu càng (thật) nhiều

Sẽ yêu và chỉ yêu mỗi em

[Marry me- Mr.Siro]

27. Chương 27: Đêm Sao Băng

Trời đêm quả thực rất đẹp. Hàng ngàn vì sao lung linh sáng trên nền trời tối đen như mực. Một vài ngọn gió phiêu bồng tạt qua một đôi nam nữ đang ngồi dựa vào nhau. Không gian tĩnh lặng, chỉ có tiếng lá xào xạc đập vào nhau, không ánh đèn, không nhạc, nhưng mặt trăng đủ chiếu sáng cho hai người cùng bản nhạc đang rộn rã trong tim họ.

Thiên Bối ngắm nhìn từng đàn đom đóm đang bay dập dờn, khoe miệng cong thành một nụ cười đẹp, đôi mắt màu thạch anh ám khói khẽ lay động, ánh lên những tia hạnh phúc. Bờ vai của Vương Tử rất vững chắc và lồng ngực cậu ấm áp, cô tưởng như mình mong muốn được ngủ vùi trong lòng cậu suốt quãng đời còn lại. Thiên Bối hết như một con mèo lười đang nũng nịu trong vòng tay của chủ.

Còn Vương Tử, mái tóc dài mềm mượt của cô xoa ra trên vai cậu, chạm vào cổ khiến cậu run rẩy. Mùi thơm thoang thoảng từ mái tóc ấy khiến cậu thấy mọi thứ xung quanh như mờ đi, tan ra trong đêm nay. Bàn tay cậu vòng ra ôm lấy eo cô, sức nóng từ thân thể khiến mặt cậu đỏ bừng lên. Thiên Bối dường như đã ngủ, cậu dịu dàng đặt nhẹ cô nằm lên đùi, ngắm nhìn khuôn mặt ngây thơ trước mắt mình. Thiên Bối ngủ trông rất thanh nhàn, dường như mọi phiền muộn đã biến mất. Vương Tử mỉm cười, tay vuốt vuốt mái tóc tựa như mây của cô, trong lòng ấm áp vô cùng.

Yên bình quá! Trong trẻo quá! Cậu ước cho thời gian ngưng lại, để cô ở bên cậu mãi mãi, nằm trong vòng tay cậu vĩnh viễn không rời đi.

Bỗng một tia sao băng phóng vụt qua, Vương Tử tròn mắt nhìn, cậu nhớ Thiên Bối rất thích xem sao băng, nhưng nhìn khuôn mặt cô say ngủ, cậu lại không dám đánh thức. Cứ thế lẳng lặng ngắm nhìn với hàng trăm điều ước trong lòng. Từng vệt sao sáng trắng vút qua, nhanh nhưng người xem vẫn nhìn ra nét đẹp của nó. Sao băng lúc nào cũng vội vã đến, vội vã đi, luôn để lại trong lòng người xem một cảm giác tiếc nuối vô cùng. Giá như con người có thể níu kéo được sao băng thì tốt biết mấy.

Lúc đó, Vương Thần cũng lặng lẽ quan sát sao băng trên cửa sổ phòng mình. Không một âm thanh, chỉ có tiếng gió vô tình chạm vào đôi má lạnh của cậu. Nhìn bầu trời, trong lòng Vương Thần lại nặng như đeo đá, trái tim tưởng như vỡ tan ra. Không biết là hữu duyên hay vô tình, cô đến bên cậu, nhẹ nhàng như vì sao băng kia, nhưng lại vội vã rời đi, không để lại cho cậu một chút duyên tình nào.

Tại sao lại yêu em? Tại sao lại là em? Cậu đã luôn hỏi như vậy. Kí ức giống như một chiếc ly trong suốt có thể đánh vỡ bất cứ lúc nào nếu mình nắm hờ tay. Cậu nhớ về cô bé ngây thơ ngày nào trên cánh đồng bồ công anh, nhớ nụ cười, ánh nhìn thơ ngây của em. Cậu nhớ trái tim mình run rẩy vì em.

Cậu nhớ lại giây phút nhìn thấy cô cùng Vương Tử trên biển, khi hai người họ ôm ghì lấy nhau, trao cho nhau nụ hôn nồng thắm. Lúc đó, trái tim cậu như bị ai đó bóp nghẹt lại, đến nỗi không thể thở một cách bình thường. "Muộn rồi, hóa ra trước nay luôn luôn đến muộn." Tình yêu này sao đau đớn thế, đến chính bản thân cậu cũng không hiểu mình có điểm gì không tốt, có điểm gì không làm hài lòng cô ấy, để rồi phải gương mặt nhìn cô bay vút khỏi tổ ấm yêu thương mà cậu đã dày công vun đắp.

Tôi hận tôi yêu em! Đáng lẽ ra không nên yêu em, thì bây giờ đã không khổ đau như thế này. Thì trái tim tôi đau tan nát như thế này. Lẽ ra không nên gặp em, không nên để ý đến em. Giờ tôi phải làm sao?

Yêu dại khờ, yêu điên cuồng. Giá như anh đến bên em sớm hơn, giá như ôm em thật chặt và không buông. Nhưng mà, chỉ là giá như mà thôi, không thể thành sự thật.

Vương Tử lặng lẽ nhìn trời, rồi lại nhìn Thiên Bối đang say ngủ, lòng cậu đau như cắt. Khóe mắt bắt giác rơi một giọt lệ, cậu mím chặt môi tránh bật thành tiếng.

Nếu phải rời xa cô gái này thì cậu biết làm thế nào? Liệu cô có hận cậu hay không?

Một đêm khuya thanh vắng, trời đầy sao, có hai trái tim đau nhói.

.

.

.

- Cậu chủ?

- Gì hả?- Vương Tử ngược xuống nhìn. Thiên Bối tròn mắt, miệng cười tươi:

- Hôm nay cậu thật là đẹp trai nha!

- Trước giờ tôi vẫn đẹp mà.- Cậu đá lông nheo.

- Nhưng quả thực là hôm nay đẹp hơn một chút.- Thiên Bối giơ một tay vuốt má cậu, vô cùng nhẹ nhàng. Khuôn mặt này, đôi mắt trong và sâu, sống mũi thẳng, bờ môi mềm hơi mím lại, hàng lông mi cong vút, quả thực rất đã làm cô say đắm mất rồi. Bỗng chốc hai người im lặng, chỉ nhìn nhau.

- Chị cũng rất....đẹp.- Vương Tử ngưỡng nghịu lên tiếng phá tan bầu không khí đậm phần gương gao.

Thiên Bối bật cười, tiếng cười khanh khách của cô vang vọng không gian. Cô bất ngờ kéo vạt áo của Vương Tử xuống. Và hai đôi môi chạm vào nhau, êm nhẹ như làn nước chảy, dịu dàng tan ra trong ánh mắt. Một nụ hôn vô cùng ngọt ngào, vô cùng say đắm.

28. Chương 28: Kiss And Hug

Lại một ngày nữa trôi qua, thời gian bên nhau của hai người cũng cứ thế mà từ từ rút ngắn lại. Vậy là ngày mai thôi, Chương Vương Tử sẽ rời xa nơi này. Những tưởng ngày cuối cùng trước khi cậu đi mọi thứ sẽ trở nên lộn xộn lắm, nhưng không, chẳng có gì thay đổi so với thường ngày. Mọi người vẫn bình thản dùng bữa cùng nhau, những cuộc trò chuyện vẫn tự nhiên, vui vẻ, ánh mắt, nụ cười, chẳng có gì thay đổi. Thản nhiên đến kỳ quặc, giống như ngày mai chưa bao giờ tồn tại.

Nếu nói đến sự bất bình thường, thì có lẽ chỉ có cô hầu nhỏ. Dương Thiên Bối như chìm đắm trong hạnh phúc, mỗi giây phút trôi qua đều là niềm vui không sao cất thành lời.

Chương Vương Tử ngồi im trong phòng, cậu chờ nhìn vào tấm vé máy bay đặt trên bàn học, nhìn đến nỗi đôi mắt nhòe đi. Bàn tay vô tình siết chặt, cậu nhắm hờ mắt, cả người ngã ra sau ghế một cách uể oải, giống như bao nhiêu sức sống đã bị hút sạch. Sau một hồi suy nghĩ, cậu đứng dậy, đi ra ngoài, bắt gặp Dương Thiên Bối đang ngồi nhặt rau trong bếp, bèn nói:

- Này bà chị! Đi chơi không?

Thiên Bối ngẩng mặt, tròn mắt nhìn cậu chủ, có ý muốn hỏi "Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao?" Vương Tử hơi chau mày, cậu đi lại kéo tay cô dậy:

- Có muốn đi không?

- Hả?- Cô hầu nhỏ kinh ngạc, sau đó bèn gật đầu.- Có!

Thiên Bối rất thích những nơi yên tĩnh và thơ mộng, nên Vương Tử đã chọn đưa cô đến Vườn hoa Nhật Tân- một trong những khung cảnh đẹp nhất Hà Nội. Vườn hoa ban sáng còn vắng bóng người, chỉ có những cánh mỏng đang rực rỡ khoe vẻ đẹp tinh khiết của mình. Thiên Bối và Vương Tử đi xe bus mất một tiếng đồng hồ. Đến nơi thì cả hai đều hết sức uể oải. Cậu chủ nhỏ đứng dựa vào một cái cột, đầu tóc rũ rượi, mắt hoa cả lên:

- Này! Tôi không ngờ đi xe bus lại mệt như vậy!

- Cậu chủ! Cậu quen đi xe hơi sang trọng rồi nên mới vậy thôi! Tôi cũng thấy bình thường.- Cô hầu chu miệng, khoanh tay trước ngực, chiếc váy trắng bay bay trong gió. Vẻ mặt hết sức đặc ý trước bộ dạng thảm hại của cậu chủ.

" Khịt!" Chương Vương Tử bỗng nhiên phì cười, mắt lóe sáng, cậu ta ngẩng đầu, nhếch mép nói với Thiên Bối:

- Đừng có chu miệng nữa, tôi không kìm chế được bây giờ?!

" Cái gì? Không kìm chế cái gì chứ?" Không hẹn mà mặt Thiên Bối đã đỏ ửng như hai trái cà chua quá mùa. Hai tay cô cũng bắt giắc bầu vào nhau.

- Nghĩ gì tệ hại phải không? Ý tôi là sẽ cắt phẳng cái mỗ của bà chị đi đó.- Vương Tử ngửa mặt lên trời cười to, nhìn bộ dạng lúng túng và khuôn mặt đỏ ửng của cô là cậu đoán ngay được rồi, vì thực chất ngay từ đầu ý định của cậu chính là như thế.

Quả nhiên Dương Thiên Bối bị lời nói của Vương Tử tác động mạnh mẽ, cô liền lập tức tắt ngay nụ cười, tiến đến đập vào đầu Vương Tử một cái đánh "bốp", giọng xỉ vả:

- Tôi nói cho cậu biết, tôi biết tôi xấu đó, tôi gốc đó. Cậu không cần phải lừa tôi đâu. Cậu mới chính là kẻ ảo tưởng thì có. Đồ hâm. Đồ dở người. Đồ vẹt bầu. Đồ thiếu năng. Đồ tiểu tử gốc!

Sau mỗi chữ "đồ..." lại là một cái đập nữa giáng thẳng xuống đầu cậu chủ nhỏ tội nghiệp, mà cũng đâu có nhẹ gì cho cam. Vương Tử đánh đau, khổ sở mếu máo, túm lấy váy của cô hầu:

- "Em yêu" à, biết đánh vậy đau lắm không?

Hai chữ "em yêu" như sét đánh nổ ngang tai Thiên Bối, làm cô suýt chút nữa ngã nhào. Vội vã ngoái quanh, chợt phát hiện ra có vài người đi bộ đang kín đáo liếc nhìn mình, lại còn che miệng tủm tủm cười. Đã điên lại càng điên hơn, cô túm áo Vương Tử kéo lên, hai mắt bốc lửa:

- Cậu điên hả? Ai là "em yêu"? Cầu nguyện đi Chương Vương Tử! Ngày này năm sau sẽ là ngày giỗ đầu của cậu đấy!

Vương Tử mỉm cười thích thú, ngay lập tức đẩy nhẹ tay Thiên Bối một cái, vung ra, chạy tót đi khiến Thiên Bối đứng chứng hững, cô ngậm cục tức to tổ chẳng xuống dạ dày, hậm hực đi theo sau tên tiểu quỷ kia.

Ngày hôm ấy mình đã thề nguyện yêu mãi mãi và

Cùng chung vai dù cho chuyện gì cũng chẳng chia xa

Niềm tin yêu vào anh, xin đừng vội phai tàn nhanh

Để em được sống bên anh những ngày nắng xanh

[Mưa nắng tình yêu- Lương Minh Trang]

Bầu trời xanh ngắt không một gợn mây, những cơn gió vẫn vương lấy đôi trai gái đang ngồi trên chiếc ghế gỗ. Cả hai cùng lặng im nhìn ra phía cánh đồng hoa rộng ngợp. Xa xa, thấp thoáng cánh hoa màu tím biếc như những viên ngọc ruby dịu dàng đan cài với vô vàn sắc màu tinh túy khác. Đôi mắt thạch anh ám khói của Thiên Bối như một chiếc máy ảnh, thu nhỏ cảnh tuyệt sắc vào tận trái tim mình. Nụ cười tươi tắn nở trên môi. Vương Tử lặng lẽ quan sát. Ánh mắt cậu tràn ngập yêu thương, chỉ mong được thấy cô mãi vui vẻ như thế này.

Mặt trời đã lên quá đỉnh, Thiên Bối giương bàn tay nhỏ xíu về phía ánh dương, chiếc nhẫn ước hẹn tỏa sáng lấp lánh trên ngón áp út như chứng minh cho hạnh phúc hai người. Cô nghiêng đầu ngắm nhìn vật thể nhỏ nhắn xinh đẹp ấy, bất chợt, một ý nghĩ hết sức trẻ con nảy ra: “Bàn ta này, chỉ có ngón áp út được che chở, vậy còn những ngón còn lại? Chẳng lẽ chúng sẽ mãi bơ vơ?”. Tuy nhiên, ngay lập tức, suy nghĩ này làm cô thoáng đỏ mặt. Mình có thể tham lam đến mức nào chứ?

Bỗng nhiên, một bàn tay mềm mại, ấm áp, đan vào tay cô, giọng nói dịu dàng vang lên bên tai:

- Mãi bên nhau nhé!

Thiên Bối quay mặt nhìn, bắt gặp nụ cười tươi của Vương Tử, tuy cậu không nhìn cô, nhưng cô biết nó dành ỉnh. Trái tim lại rung lên từng nhịp đập hạnh phúc.

” Mãi yêu nhé! Phải cùng chung tay đi đến cuối con đường hạnh phúc! Anh hứa đấy! Em đã trao trái tim này cho anh mất rồi, đừng làm nó tổn thương nhé anh!”

Đến trưa. Nắng như rót mật xuống thành phố. Mây trời quấn vào nhau như những chiếc khăn bông. Phía trước thấp thoáng vài cánh hoa đang bung nở rực rỡ dưới ánh hào quang. Bụng Thiên Bối và Vương Tử bắt đầu réo đói, cô khoác vai cậu chủ, miệng cười toe toét:

- Cậu chủ! Đi ăn mì gói đi!

- Mì gói? Tôi còn tưởng bà chị muốn đi nhà hàng năm sao kia.- Vương Tử cười cười, lấy tay đẩy Thiên Bối ra rồi sau đó khoác lại lên vai cô.- Vậy thì cùng đi!

Hai người đi bộ được một lúc thì bắt gặp một quán hàng rong. Bà lão vừa thấy hai bọn họ thì tay vẫy vẫy, đón chào:

- Đây hai đứa! Vào làm chút đồ cho nóng nè!

Người phụ nữ già nua bưng ra hai cốc mì khói còn tỏa nghi ngút. Mùi hương quyến rũ hai cái dạ dày đang biểu tình dữ dội. Thiên Bối vội đón lấy, mỉm cười cảm ơn bà lão. Cô trộn gia vị lên đưa cho Vương Tử đang ngây mặt nhìn.

- Đây! Cậu ăn luôn đi!

Những sợi mì vàng ươm uốn lượn trên chiếc đĩa nhựa màu trắng, từng chút chút một bị chiếc miệng kéo lên rồi lại chui tọt xuống dạ dày. Dương Thiên Bối ăn rất ngon lành, hết như thế giới xung quanh chỉ còn tồn tại cô và cốc mì này thôi vậy. Vương Tử lặng lẽ nhìn từng cử chỉ của cô gái nhỏ, trong lòng dâng đầy niềm hạnh phúc. Chỉ một thứ đơn giản thế này cũng làm con tim thơ ngây của cô rung động, vậy thì cậu phải làm sao để có thể khiến cô mãi vui như thế này?

- Cậu chủ? Sao không ăn mà cứ nhìn tôi hoài vậy?

Vương Tử thoáng giật mình, bỗng thấy hình ảnh cô mờ dần giữa làn khói trắng. Tim cậu đau đốn, tại sao lại như vậy? Hôm nay là ngày cuối cùng bên cô ấy, cậu phải cố gắng cười mới đúng. Nhưng sao lúc này lại thấy cõi lòng tê tái. Cậu không muốn mình yếu đuối thế này, nhưng thời gian đã chẳng còn được bao nhiêu. Cốc mì trên tay sao trở nên lạnh lẽo, bàn tay cậu vô tình siết chặt lại.

- Tử? Cậu sao vậy?

- Không có gì.- Vương Tử vội lắc đầu, nụ cười lại nở trên môi như thường lệ, cậu lơ đãng hỏi.- Bà chị này...nếu một ngày tôi không bên cô nữa thì sao?

Thiên Bối tròn mắt nhìn, rồi lại phẩy tay cười:

- Làm gì có chuyện đó. Cậu sẽ không rời xa tôi đúng không?

Trái tim Vương Tử bị bóp nghẹt lại, cậu thở một cách khó khăn. "Đừng tin tưởng như vậy, xin đừng hi vọng như vậy. Và xin đừng nhìn với ánh mắt đó..." Nếu cậu nói với cô toàn bộ sự thật lúc này thì sao nhỉ? Liệu cô ấy có chấp nhận hay không? Sẽ khóc lóc? Đau khổ? Giận cậu? Ghét cậu? Căm hận cậu? Nhưng cậu chẳng có đủ dũng cảm để làm điều đó.

- Đúng! Tôi sẽ không làm thế. Tôi sẽ không nuốt lời.

Một lời nói dối đã thốt nơi bờ môi. Tình yêu không có chỗ cho sự dối trá, nhưng nói dối để giữ lại tình yêu thì cũng đâu có sai. Vương Tử thầm nhủ rằng chỉ một lần này thôi, lần duy nhất trong đời cậu lừa dối cô. Càng nhìn về mặt ngây thơ của Thiên Bối là tim cậu lại quặn thắt.

"Đoàn quân Việt Nam đi! Chung lòng cứu quốc..."

Thiên Bối hét to bài "Quốc ca" giữa phố xa thênh thang, trên tay còn cầm một cái kem ốc quế giơ lên cao, cả người cô lắc lư. Vương Tử ngồi đằng trước cũng cười to. Tóc bị gió thổi ngược ra sau, gáy và cổ mát lạnh. Một chiếc xe đạp đôi màu đỏ chói đang quay từng vòng trên con đường ngập cây xanh. Mùa thu đem theo chút se se lạnh cuốn lấy những chiếc lá vàng ươm rủ xuống mặt hồ cổ kính. Nắng dịu nhẹ nâng nâng trên bờ vai, không khí trong lành đến mức nghe rõ tiếng chim chóc hót véo von.

Thiên Bối tựa đầu vào tấm lưng to lớn của Vương Tử, cảm giác thật thanh nhàn biết bao. Nếu như ngày nào cũng được như thế này thì tốt biết mấy. Một vòng tay ôm chặt lấy eo, một cái xiết nhẹ nhàng, và hai trái tim chung một nhịp đập.

Gió chẳng còn thổi, mây chẳng còn đong đưa, nắng đã thôi chiếu sáng. Chiếc xe dừng lại, dưới bầu trời cao vợi vợi, dưới màu xanh thẳm đến nhức nhối. Thiên Bối ngược nhìn, bàn tay nắm chặt lấy tay Vương Tử. Cô thủ thỉ:

- Vương Tử!

- Hử?- Cậu khẽ đáp.

- Cậu phải hứa với tôi!- Cô ngập ngừng.- Rằng sẽ không lừa dối tôi bất cứ điều gì. Dù có chuyện gì đi chăng nữa cũng không được rời xa tôi.

Vương Tử lặng lẽ nhìn cô gái nhỏ, rồi lại nhìn về phía xa xăm nào đó. Cậu do dự, cũng bởi đã lừa dối cô một điều rồi, liệu có còn tư cách để hứa hay không? Thái độ của cậu chủ khiến cô hầu nhỏ kinh ngạc, cô đưa ánh mắt hoang mang nhìn, tim không ngừng đập thình thịch.

- Bà chị không tin tôi sao?- Cậu hỏi nhỏ, vẫn không quay mặt nhìn cô.

- Tôi tất nhiên luôn tin...

- Vậy thì đừng nói những điều như vậy.

Vương Tử chưa để Thiên Bối nói hết câu đã vô tình gạt lên khiến cô giật thót mình. Nhận ra mình đã lỡ lời, cậu vội vàng cười, vỗ bộp lên vai cô.

- Tôi nói vậy thôi.

Trời đã xẩm tối, điện thoại Vương Tử réo, hóa ra "mẹ trẻ" Khải Nhi gọi về ăn cơm. Hai người nắm tay nhau lặng lẽ sải từng bước trên con đường dài. Không gian chìm trong yên lặng, chỉ có dòng người vẫn trôi qua một cách nhàm chán. Thiên Bối hơi mím môi, chốc chốc lên ngược nhìn về mặt khó hiểu của Vương Tử. Cô bỗng thấy hối hận khi đã chạm vào lòng tự tôn của cậu ấy.

Chiếc xe bus đã chờ ở trạm, hai người vội vã bước lên, chọn hàng ghế cuối cùng để ngồi. Thiên Bối đã đuối mắt, cả ngày đi lại khiến cô muốn chìm vào giấc mộng ngay lập tức, cô dựa vào cửa kính tìm một điểm tựa cho giấc ngủ của mình. Vương Tử chống tay lên cửa xe, mắt nhìn xa xăm ra một nơi nào đó bên ngoài kia.

Thành phố đã lên đèn. Những đốm sáng lấp lánh dưới bầu trời đêm đen kịt. Người người tản bộ trên vỉa hè, hàng quán lác đác khách ngồi. Hàng cây chìm trong yên lặng, chẳng còn màu xanh rực nắng của ban ngày. Cảnh vật tối nay thật yên bình, giống như cội lòng của hai con người đang ngồi trên chiếc xe bus nhỏ.

Thiên Bối gà gât, đầu chốc chốc lại đập vào cửa kính. Vương Tử phì cười, liền kéo cô lại, đặt lên vai mình. Sau hành động hết sức lãng mạn đó, Thiên Bối có vẻ thoải mái hơn. Cô nhắm mắt, để mặc cơn buồn ngủ tràn đến, cuốn trôi đi mọi ý thức còn sót lại. Để những lo lắng trong lòng cô gái nhỏ được thả trôi đi, để những phiền muộn chẳng còn vương vấn trên bờ mi đó. Bàn tay cậu đan chặt vào tay cô, tựa hồ muốn nắm lấy cả trái tim đang đập trong lồng ngực kia. Hơi ấm len theo các mạch máu lan khắp cơ thể, Vương Tử nở một nụ cười buồn.

” Ông trời ơi! Hãy để cô gái này vĩnh viễn bình yên bên con!”

Hai người vừa bước chân qua cửa, chưa kịp chào hỏi câu gì đã hứng chịu luôn một trận mắng té tát của “mẹ trẻ” Khải Nhi. Cô cứ mắng sa sả sa sả, phân trần việc hai người đột nhiên biến mất khiến cả nhà lo gần chết, cũng may có cô giúp việc thông báo cậu chủ và Thiên Bối đã ra ngoài từ sáng sớm. Vui mừng chưa qua đi, Khải Nhi lại lập tức nổi trận lôi đình vì hai đứa dám tự tiện đi chơi mà không thông báo với ai, đã thế đến tối mới vác mặt về. Cái nhà này không còn phép tắc gì nữa hay sao? Thảm hại hơn, Chương Vương Tử còn được “khuyến mãi” thêm ba cái đập vào đầu côm cốp. Cậu ôm đầu ầm ức. “Sao cứ thích đánh vào đầu tôi vậy? Muốn tôi ngủ đi hả?”

Thiên Bối chẳng hề nhận ra điều kì lạ trong từng cử chỉ, lời nói của mọi người. Cô vẫn còn đang đắm mình trong mật ngọt yêu thương nên không mấy may để ý đến việc sắp xảy ra có tầm quan trọng như thế nào. Cô vẫn ăn cơm ngon miệng, vẫn cười nói không ngớt, và trái tim vẫn còn đang tràn ngập niềm vui của tình yêu. Mỗi giây trôi qua với cô đều hạnh phúc khôn tưởng.

Trăng đã lên cao, treo lơ lửng giữa nền trời tối như một chiếc bóng đèn thấp sáng. Khu vườn hoa hồng lặng lẽ tỏa hương thơm ngào ngạt. Mưa rơi lất phất bên khung cửa sổ tựa tấm rèm trắng xóa. Trên giường, một cặp trai gái đang ngồi im, Thiên Bối tựa cằm vào chiếc gối đặt trên đôi chân đang co lại, Vương Tử lặng lẽ quàng tay ôm cô từ phía sau. Trong phòng réo rắt một bản nhạc không lời.

Họ cứ im lặng mãi thế. Có vẻ cậu chủ nhỏ rất thích ôm cô từ phía sau, để được gục mặt vào cổ cô, để mái tóc cô buông dài trên mặt mình, và để mùi hương quen thuộc xoa dịu tâm hồn mình. Sau một ngày dài mệt mỏi cậu chỉ muốn được mãi như vậy, và cô cũng mong rằng quãng thời gian tươi đẹp này sẽ không trôi nhanh qua.

Anh có biết chẳng bao ngày qua

Con tim em đang đầy nỗi nhớ

Chỉ mong được mãi bên anh mỗi ngày

Rời xa...đừng rời xa nhé anh!

Thiên Bối ngân nga hát một giai điệu nào đó, giọng ca của cô vang vọng khắp căn phòng. Vương Tử bỗng thấy lòng mình nghẹn lại, cổ họng đắng ngắt. Cậu nhắm hờ mắt, vòng tay cũng vô tình siết chặt lại. Cậu không còn muốn đếm thời gian nữa, biết rằng không thể ở bên cô thêm được nữa. Càng để ý đến từng cái nhích của kim đồng hồ đó, cậu càng thấy lạnh buốt tận tâm can.

Cô gái ngây ngô này! Tại sao không hỏi gì cả? Nếu như cố ép, biết đâu tôi sẽ nói ra được điều khủng khiếp đó!

Vương Tử hồi hận vô cùng, cậu không đủ dũng cảm để nói ra điều đó, cũng như đối mặt với cảm xúc của cô. Cậu sợ cô sẽ giận, sẽ rời xa cậu. Nhưng hình như là cách nào đi chăng nữa cũng đều dẫn đến một kết quả nhất định thì phải? Vậy giờ cậu phải làm sao đây?

Khi đang quay cuồng trong những suy nghĩ thì chợt Thiên Bối vùng ra khỏi vòng tay cậu, chạy xuống giường tìm kiếm gì đó trong hộp tủ của cô. Cô hầu nhỏ bồng “Ầ” lên một tiếng sung sướng, bàn tay nhỏ nâng niu thứ đó như món bảo vật quý hiếm. Thiên Bối chạy lại ngồi phịch lên giường, đối diện với khuôn mặt ngạc nhiên của cậu chủ. Cô cười tươi:

- Tặng cậu!- Cô chìa ra một chiếc đồng hồ rất đẹp, có dây đeo màu đen lịch lãm.

- Hử? Ở đâu thế? Không phải là bà chị mua chứ? Nhìn đắt vậy mà.- Vương Tử cầm lấy, tuy miệng nói nhưng vẫn đưa lên ướm thử trên tay mình.

- Hừm! Bí mật!- Thiên Bối nháy mắt.

”Mình sẽ không nói đây là quà sinh nhật của phu nhân đâu. Nếu cậu ấy biết ý nghĩa của nó thì ngại chết!”

Chụt!

Một nụ hôn lướt nhẹ qua bờ môi hồng, nhanh đến mức mắt không kịp chớp mắt. Thiên Bối sững người, nhìn Vương Tử bằng ánh mắt muôn phần hoang mang. Vậy mà người kia cũng chẳng tỏ vẻ gì nghiêm trọng, giống như việc cậu vừa là rất bình thường vậy. Vương Tử mỉm cười:

- Cảm ơn nhé!

Cậu đưa tay lên ngấm ngấm một hồi, ra chiều tâm đắc lắm. Đây có lẽ là món quà đầu tiên cô dành tặng cậu thì phải? Cậu lại xoay người ôm lấy cô từ phía sau, trong lòng cảm động khôn nguôi. Còn Thiên Bối thì cảm nhận từng dòng yêu thương đang truyền đến từ sau mình. Hóa ra cảm giác yêu là như vậy...Chỉ cần được thấy nụ cười của người đó cũng khiến trái tim đập loạn xạ.

Thiên Bối rất buồn ngủ. Cô đã sớm lịm trên chiếc gối. Vương Tử liền đặt Thiên Bối xuống giường, kéo tấm chăn mỏng đắp cho cô, giảm nhiệt độ của điều hòa. Cậu nhẹ nhàng nằm xuống bên cạnh, ngấm nhìn gương mặt say ngủ của cô hầu nhỏ, trong lòng hỗn độn nhiều cảm xúc khác nhau.

Tình yêu của cậu! Cứ ngủ mãi đi, đừng nên thức giấc, ngày mai sẽ là một ngày khó khăn với cô. Thế nên, hãy cứ bình yên như vậy...Một nụ hôn lướt trên vàng trán của cô gái.

Tiếng tích tắc của đồng hồ vẫn đều đặn vang lên trong không gian. Vương Tử hôn nhẹ lên mặt đồng hồ, chợt thấy hình ảnh cô hiện ra thật rõ nét...

Ngày hôm sau. Trời lơ mờ sáng. Những tia sáng yếu ớt len qua khung cửa sổ. Màn đêm vẫn còn chưa rút hẳn, chút phai nhạt xám xịt còn vẫn vương trên mọi tán lá xanh. Vương Tử lặng lẽ để chiếc va li ra ngoài cửa. Cậu đứng im nhìn cô đang nằm trên giường, khuôn mặt trắng ngần vùi sâu vào gối, cả người co về phía trước, đôi môi nhỏ khe khẽ thở.

Một giọt nước mắt bất chợt đáp xuống nền gạch lạnh, vỡ tan. Cậu sẽ nhớ lắm đôi mắt màu thạch anh ám khói, nhớ nụ cười thánh thiện kia. Nhớ một cô gái gốc gác nghèo luôn làm cậu tức giận. Nhớ làm sao bao yêu thương còn vương trên bờ môi kia.

Vương Tử lại gần hơn, nhìn ngắm thật kĩ từng đường nét trên gương mặt ấy. Cậu mỉm cười một mình, cài một lọn tóc xoắn ra trên trán cô, ngón tay run rẩy. Điện thoại trong túi rung lên từng hồi, báo hiệu cậu đã hết thời gian. Vương Tử đứng dậy, bước ra khỏi căn phòng chứa đựng bao kỉ niệm của hai người họ.

29. Chương 29: Chấp Nhận Rời Xa

Thời gian vẫn chậm chậm trôi qua như một chiếc đồng hồ đều đặn quay từng vòng. Bên ngoài, con người vẫn tiếp diễn công việc của mình. Lá vẫn xanh, hoa vẫn khoe sắc thắm, bầu trời vẫn thăm thẳm một màu hi vọng. Thế nhưng, những hình ảnh ảm đạm đó chỉ là lớp vỏ bọc cho cuộn sóng đang âm ỉ phun trào...

Trong đời người, một khi đã đánh mất thời gian thì sẽ vĩnh viễn không bao giờ lấy lại được.

Và ngay lúc này đây, dưới ánh nắng gay gắt như đổ lửa xuống trần gian, một cô gái với mái tóc buông dài, chiếc váy màu hồng nhạt phất phơ trong gió như bông hoa giấy mỏng manh sắp tàn, đang chạy từng bước trên con đường bóng râm với đôi chân trần. Mặc kệ sự mệt nhọc, mặc kệ những giọt mồ hôi đang tuôn ra không ngừng, và mặc kệ bàn chân tấy đỏ vì đau. Cô vẫn chạy, chạy bằng tất cả sức lực của mình. Cố gắng đuổi theo thời gian, theo bóng người sắp khuất xa sau sân bay.

Nặng trĩu dài, náo nức trên đôi vai trần bé nhỏ đang run lên vì khóc, từng giọt nước mắt mặn đắng thi nhau tuôn rơi, vương trên từng nơi cô chạy qua, chúng rơi xuống và vỡ tan giống như trái tim lúc này của cô đang bị bàn tay ai đó bóp nát.

” Tại sao không nói? Tại sao bỏ đi!”

Cô gào thét trong lòng, không sao ngăn được nước mắt ngừng rơi, cảnh vật trước mắt bị nhòe đi như mưa đang tuôn xối xả. Cô vẫn chạy, len qua những người đang đi trên đường, va vào vai họ đau nhói, và bỏ lại sau những ánh mắt kinh ngạc xen lẫn tức giận. Thứ duy nhất mà cô quan tâm bây giờ, là phải đuổi kịp.

Chỉ mới đêm qua thôi, sự ấm áp của cậu còn bủa vây lấy cô.

” Trời đã sáng hẳn. Tiếng chim hót véo von trên ngọn cây, đánh thức cô gái nhỏ đang cuộn mình trong chăn. Thiên Bối bị ánh sáng làm cho nhức mắt, cô gượng dậy, theo thói quen nhìn sang bên kia giường, và không khỏi thốt trong lòng đầy kinh ngạc.

Chương Vương Tử đã biến mất. Phần giường bên cạnh cô không còn bất cứ dấu vết nào cho thấy đã từng có người nằm ở đó. Chăn ga gối đệm được gấp gọn gàng, phẳng lì, hơi ẩm cũng biến mất. Cô bỗng thấy chột dạ, vội nhìn lên trên kệ sách của cậu, một vài cuốn đã không còn, chiếc cặp sách và laptop cũng không cánh mà bay. Cô bật dậy một cách hoảng hốt, chạy lại mở toang cửa tủ. Bên trong trống trơn, chỉ còn sót lại hai ba chiếc áo phông. Tim Thiên Bối đập loạn xạ, cô quên cả làm vệ sinh cá nhân mà chạy vội ra ngoài.

Cả căn biệt thự chìm trong yên lặng, không còn tiếng cười nói như mọi ngày. Cô bỗng chốc đổ mồ hôi lạnh, cổ họng khô khốc. Thiên Bối guồng chân băng qua phòng khách, đẩy cánh cửa lớn cái “rầm”. Nhận ra người giúp việc đang cắt tỉa cây cảnh ngoài vườn, cô vội vã chạy lại hỏi, giọng run run:

- Bác! Sao chẳng nhà chẳng còn ai vậy? Lão gia, phu nhân... Mọi người đâu cả rồi ạ?

Người phụ nữ ngạc nhiên nhìn Thiên Bối, bèn nói:

- Ô hay! Tôi tưởng cô biết rồi. Mọi người đi tiễn cậu chủ nhỏ ra sân bay từ sớm rồi.

Sân bay? Tiễn?

Đầu Thiên Bối quay mòng mòng, câu nói trôi dập dềnh trong đầu không có bến đỗ. Cô đến đứng cũng không vững, sự hoang mang len lỏi dần trong lòng. Cô khó khăn cất tiếng:

- Sao lại tiễn ra...sân bay ạ?

- Hử?- Người giúp việc khó hiểu nhìn cô, sau đó nói bằng giọng đều đều.- Cậu chủ đi du học ở Mỹ mà cô.

Dường như có thứ gì đó đang vỡ vụn trong thâm tâm cô gái nhỏ. Cô dờ dẫm nghe không thấu lời nói nọ, chỉ trân trân nhìn vào một điểm vô định đằng xa, hai tay buông thõng bất lực. Hình như các cảm xúc lúc này đang đấu tranh không ngừng trong cơ thể Thiên Bối.

Rồi bỗng chốc, đầu óc cô trở nên trống rỗng, cái ý nghĩ phải rời xa người con trai ấy vây lấy cậu, khiến cô rùng mình.

Xoay người. Chạy thật nhanh.”

.
. .

Vương Tử đứng lặng một hồi trước khi bước vào cánh cửa máy bay, ánh mắt tràn đầy hi vọng dôi về phía lối vào, vẫn không thấy bóng dáng quen thuộc. Cậu khẽ nhú mày, cố cảm nhận một chút gì đó, một chút hơi ấm của cô. Trái tim cậu tưởng như chết mất rồi, một chút niềm tin cũng đang dần tàn lụi. Tiếng ồn ào của hành khách, tiếng căn dặn của mẹ và cả tiếng căn dặn của cha, cậu vẫn ngấy ra như một bức tượng, mất chết tại một điểm. Khi chiếc loa thông báo sắp khởi hành, cậu mới thôi nhìn, cụp đôi bờ mi, lặng lẽ bước vào trong, không nói đến một lời, cũng không chào ai cả. Sự cô đơn bao trùm lên tất cả, sâu thẳm con tim đang bật khóc không thành lời.

Rời xa nơi này, rời xa tất cả những yêu thương và sự khát khao dành cho người con gái ấy. Biết khi nào trở về, đến lúc nào có thể hội ngộ? Biết đâu chị sẽ quên cậu, quên một thằng nhóc trước đây chưa từng là gì trong trái tim bé nhỏ ấy? Biết đâu chị sẽ bên cạnh anh Thần, và sẽ hạnh phúc...hạnh phúc...là hạnh phúc đó, bên người khác mà không phải là cậu. Cậu không kiềm chế được, để một giọt lệ buông mình rơi khỏi khóe mắt, giống như bao nhiêu đau đớn chất chứa trong đó.

Người con gái của cậu - sẽ hạnh phúc.

.

.

.

Ừ...ừ...

Chiếc máy bay cất cánh lên bầu trời cao, mang theo một nửa hạnh phúc rời xa khỏi người con gái ấy. Chân cô như khuyu xuống, đầu óc mụ mị không thốt lên lời. Giây phút nó rời đi, tim cô hẫng một nhịp, ngậy ra nhìn vật thể to lớn đã dang cánh trên không. Cả cơ thể ngã quỵ xuống trước ánh mắt biết bao con người. Và cả ánh mắt của Vương Thần. Cô nằm sõng soài trên nền nhà, mái tóc rối xõa ra tội nghiệp và khuôn mặt lem nhem nước mắt.

Thần nhắm hờ mắt, nuốt nước bọt.

” Tại sao lại đến, tại sao em phải khổ sở như vậy?”

Chấp nhận rời xa- điều đó khó khăn đến vậy sao? Nơi ấy, ba con người, ba nỗi đau thầm kín không ai biết.

Phải chăng thời gian lúc này có thể ngưng đọng lại, để hình ảnh của người thương yêu sẽ chẳng nhòa theo dòng lệ, để bao kỉ niệm sẽ không hóa thành dĩ vãng mãi trôi xa. Vương Tử nhìn xuống, chỉ thấy bóng dáng bé nhỏ của Thiên Bối dần khuất khỏi tầm mắt mình. Cậu ước, giá như có thể đem tất cả nỗi đau bóp vụn trong lòng bàn tay, dù có để mảnh vỡ găm đến chảy máu cũng tìm một chút bình yên cho tâm trí mình.

Năm năm...là năm năm...sẽ chẳng thể gặp mặt nhau.

Chấp nhận rời xa, chấp nhận đem tình yêu khóa kín vào trong tim, điều đó đâu có gì là khó, phải không? Không! Sẽ không có hình phạt tàn nhẫn nào có thể sánh bằng việc đem tất cả nỗi thương nhớ của mình ném đi hoặc đập vỡ mặc dù con tim vẫn mang nhớ nhung da diết. Đôi khi, ta phải học cách chấp nhận sự thật, phải học cách cố gắng quên đi dù biết chỉ một phần nhỏ thôi sẽ chẳng làm được đâu.

Vương Thần ôm lấy bờ vai nhỏ đang run lên vì khóc của Thiên Bối, đôi lông mày không ngừng co lại. Liệu có ai đủ dũng cảm để chứng kiến cảnh người con gái mình yêu lại khóc vì một tên con trai khác? Là cậu, nuốt tất cả niềm đau vào sâu thẳm trái tim mình, đôi chân vững vàng và bàn tay ấm áp ôm chặt lấy em. Giá như đôi mắt ấy có thể hướng về cậu một lần thôi, có thể dành tình cảm cho cậu một chút thôi, cũng không thể sao?

Vương Tử ngồi tựa vào ô cửa sổ máy bay, mím chặt môi. Mặc kệ những ánh mắt khó hiểu của những người xung quanh, nước mắt cậu cứ thế tuôn rơi lã chã, không thể kìm nén. Mặc dù đã chuẩn bị tâm lí từ trước nhưng cậu không ngờ rằng loại cảm giác này lại có thể đau đớn đến mức ấy. Cảm giác như bị cả một bầy kiến lúc nhúc chui vào trái tim, gặm nhấm từng phần của nó. Khi nhìn thấy bóng hình gầy guộc của cô ngã trên sân bay, cậu ước mình có thể chạy đến bên cô ngay lập tức nhưng tất cả chỉ là điều không thể. Đành chấp nhận nhắm mắt, khép lại thế giới có cô tồn tại...

Thiên Bối cố gắng bước đi, mặc dù bước chân loạng choạng đến mức có cảm giác chỉ cần một cơn gió nhẹ thổi qua cũng có thể khiến cô ngã quỵ. Nhưng bàn tay của Vương Thần đang siết vai giúp cô có thể lấy lại thăng bằng. Cô lấy một tay quệt đi hàng nước mắt, nhưng nó vẫn chảy ra không sao ngưng lại được.

” Mệt quá!” Mắt Thiên Bối đau nhức, chỉ muốn nhắm lại ngay lập tức. Bàn chân cô đau nhói, đôi môi khô nứt nẻ, mái tóc chẳng còn mượt mà mà rối tung. Nhìn cô lúc này chẳng khác nào một người điên. Người điên ư? Có khác gì không? Cô sắp phát điên mất rồi. Toàn thân rã rời, cô bước đi tập tễnh ra xe. Ông Chương nhìn cô với cái lắc đầu thâm lặng cùng một hơi thở dài, Mai Hiếu Loan lại thương xót cô gái nhỏ, khi nhìn thấy chiếc đồng hồ nằm trên tay Chương Vương Tử, bà đã biết toàn bộ sự thật.

Thiên Bối ngồi dựa vào cửa kính, khuôn mặt nhợt nhạt hết như bị rút toàn bộ sự sống. Bên cạnh, Vương Thần vẻ mặt lạnh lùng, nhưng ánh mắt dành cho cô đậm phần chua xót. Tim cậu không ngừng nhói lên từng hồi, chỉ muốn bầu chặt lấy.

” Dương Thiên Bối, đừng có như vậy nữa được không?”

.
. .
.

Dương Thiên Bối ngồi trên giường, cười nhạt nhẽo. Vương Thần lặng lẽ rửa chân cho cô, rồi băng vết thương lại. Mặc dù đau đến thấu xương nhưng cô vẫn không bật thốt một câu, vẻ vô cảm chiếm giữ toàn bộ ngũ quan, đôi mắt sâu hun hút, thờ ơ đến đáng sợ. Lời cậu dặn dò cô không nghe thấy, mắt vẫn vô định nhìn thẳng sang chiếc giường đối diện- Nơi đã từng tồn tại một người thương yêu.

” Chương Vương Tử! Cậu coi tôi là cái gì? Hả? Cậu cho rằng tôi không có cảm xúc ư? Tại sao tất cả mọi người đều biết, chỉ có tôi là con ngốc cứ tin tưởng cậu? Cậu nói tôi làm sao để tiếp tục đặt niềm tin vào cậu đây? Đồ nói dối, đồ phản bội!”

Trong mắt cô dâng lên một tầng nước mỏng, nhòe nhoẹt, rồi như không còn tự chủ được, cô khóc nức lên trước mặt Vương Thần, bàn tay cũng siết chặt lấy hai vai cậu, ánh mắt như van lơn một sự an ủi:

- Đau quá! Thần ơi... mình thấy đau quá!... Mình phải làm sao đây?

Vương Thần nắm chặt tay, hận không thể bóp chết cô. ” Em đau ư? Vậy tôi thì không sao? Em im ngay đi, tôi chỉ muốn bóp chết em ngay bây giờ!” Nhưng đôi mắt lại đong đầy thương yêu, cậu nhẹ nhàng ôm lấy cô vào lòng, để cô gục đầu lên bờ vai vững chắc, bàn tay dịu dàng luồn vào tóc cô, nhẹ nhàng vỗ về.

- Không sao rồi...không sao nữa đâu... Ngoan, đừng khóc. Nín đi, đừng khóc nữa.

Nước mắt cô nhỏ xuống vai cậu lạnh buốt, thấm sâu vào tận bên trong con tim đang đập từng hồi. Cô run rẩy buông thõng hai tay, mắt đau đến khó chịu. Thiên Bối đẩy Vương Thần ra, trùm chăn nằm xuống giường. Thấy cô gái nhỏ đã mệt đến thiếp đi, nhưng làm sao giấu nổi từng cái run nhẹ dưới lớp chăn kia.

” Em lại khóc nữa sao? Dừng lại đi mà...dừng lại đi...trước khi tôi không thể chịu đựng nổi nữa!”

Vương Thần trở lại phòng mình. Cậu bỗng dưng gằm lên, quẳng tất cả mọi thứ làm chương mắt mình xuống nền nhà, từ những cuốn sách đáng trân trọng, đến những món đồ cậu yêu thích. Không trừ một thứ gì. Chương Vương Thần thực sự rất tức giận, hình ảnh khuôn mặt tiều tụy với những giọt nước mắt đau đớn của người ấy bám lấy tâm trí cậu, khiến cậu chỉ muốn phát điên. Suốt thời gian qua cậu cố gắng để làm gì, hóa ra chỉ để đổi lấy nước mắt của cô ấy hay sao? Một người kiên nhẫn như cậu cũng có giới hạn như bao người bình thường khác mà thôi. Nói cậu làm ngơ, không thể nào đâu. Người con gái dưới kia không ngờ lại làm cậu phát điên như vậy..

.
.

Thiên Bối thức dậy, mắt đã sưng húp rất khó coi. Cô mệt mỗi lần mò ra khỏi giường, xuống bếp rồi tự rót một cốc nước, ngửa cổ tu trọn một hơi. Bỗng dưng, cô gặp người sắc súa ho, vài tia nước mỏng bắn ra từ khóe miệng. Cô dựa vào tường, thở hổn hển, ho đến đỏ bừng cả mặt.

” Bà chị! Mau gọt trái cây cho tôi ăn xem nào!”

Một giọng nói thân quen vang lên, Thiên Bối ngược nhìn về phía bàn bếp. Chương Vương Tử ngồi vắt vẻo trên ghế, mặt vênh lên ý ra lệnh. Cô ngờ ngàng, nhìn chằm chằm về phía cậu ta. Đôi tay run run với về phía cậu.

- Cậu...về rồi sao?

Im lặng.

Biến mất rồi!

Chương Vương Tử biến mất rồi!

Thiên Bối đứng trên trời, nhìn bóng hình cậu mờ dần. Hóa ra là tưởng tượng. Cô cười nhạt nhẽo, nhưng mắt đã bắt đầu ngấn nước. Tim quặn thắt từng hồi.

” Bà chị! Sao lại đứng đó, mau lại đây tôi ôm cái đi!”

Giọng nói ấy lại vang lên, thanh âm văng vẳng không gian. Vẫn nụ cười đó, vẫn ánh nhìn yêu thương đó dành cho cô. Thiên Bối đã sớm lã chã nước mắt, cô mím chặt môi, rồi hét lên cuồng loạn:

- Cút đi! Cút đi ngay cho tôi! Đồ khốn...

Chương Vương Thần giật mình nghe thấy, vội chạy đến ôm lấy cô, giữ chặt đôi tay đang quờ quạng trong không khí.

- Bối...em sao vậy?

- Cút đi! Cậu cút đi cho tôi!

Thiên Bối vùng vẫy, ra sức đẩy Vương Thần ra, móng tay cô bấm vào tay cậu đến rớm máu. Vương Thần cười khổ, xoay người cô lại đối diện với mình. Bàn tay đang đặt trên ngực của cô bỗng dừng lại, rồi ôm lấy mặt chàng trai trước mặt, cười ngây dại:

- Tử...về rồi đúng không? Tôi biết cậu không xa tôi được đâu!

Nhìn nụ cười vô hồn của cô gái trước mắt mình, bàn tay cậu siết chặt lấy bờ vai gầy đang run rẩy. Miệng cười chua chát:

- Tỉnh lại đi! Nó đã đi rồi. Mình là Thần...Chương Vương Thần.

” Hức...huhuhuhu!”

Thiên Bối òa khóc, những giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống hai bên má. Cô gục mặt, bàn tay cũng buông ra, cảm giác bất lực đến tuyệt vọng. Cô ngồi phịch xuống nền nhà. Lại những tiếng khóc đau đớn vang lên. Lại một bóng người cô độc mãi ngẩn nhìn.

.

.

. Sẽ không trở lại nữa. Tất cả những ngày qua chỉ là giấc mơ mà thôi. Cậu ấy đã đi rồi, rời xa ngay trong khi cô còn ngủ say.

Chương Vương Tử. Tôi chấp nhận rời xa cậu.

30. Chương 30: Tỉnh Ngộ

Hai tuần sau.

Dương Thiên Bối đứng trước gương, môi vẽ một nụ cười lãnh đạm. Mái tóc thẳng dài buông xõa, phần mái để lệch về một bên, toát lên vẻ thanh thoát trên khuôn mặt. Đôi môi tô son hồng nhẹ, trông mắt thạch anh ám khói như phủ một lớp sương mờ ảo. Bộ đồng phục nữ sinh đã vừa khít, Thiên Bối rất ra dáng một thiếu nữ.

Thiên Bối, giờ đã là một nữ sinh lớp 12.

Chương Vương Tử, tôi sẽ chờ cậu. Phải quay về đây nhé!

.

.

.

Vương Thần ngồi trên giường xắn tay áo, chợt chiếc điện thoại trong túi rung lên từng hồi, một âm thanh cao vút vọng ra. Có người gọi! Không hiểu sao, Vương Thần bỗng có dự cảm chẳng lành. Cậu nhú mào, luồn tay vào túi quần rút nó ra, ấn nút nghe rồi áp vào tai:

- Alo!

[Thần, tao Phạn đây!]

- Có gì không?

[Thằng nhóc đó bị ngất rồi! Mày mau đến xem đi! Tao cũng thấy trên báo đăng tin tìm người mất tích rồi đấy. Mọi chuyện đi quá xa rồi, mày mau dừng...Tút tut...]

Tiếng nói ở đầu dây bên kia chưa kịp dứt thì Vương Thần đã tắt điện thoại, đôi lông mày co vào liên tục với sự lo lắng tột độ. Cậu siết bàn tay thành nắm đấm, những đường gân thi nhau chạy dọc theo cánh tay. Cậu lập tức ra khỏi nhà trước sự ngỡ ngàng của mọi người.

Hôm nay cậu có một bài phát biểu trước toàn trường rất quan trọng, nhưng tạm thời cứ gác hết qua một bên đã, giờ điều cậu phải làm là lập tức đến chỗ đó.

Căn nhà đổ nát bốc lên mùi của sự mục rữa, bốn bức tường chẳng chịt những mảng dây leo lộn xộn, rêu phủ kín nền nhà trơn trượt. Gót giày da của Vương Thần gõ cồm cộp trên sàn gạch, cậu sải từng bước đến chỗ Hải Phạn, trong khi cậu ta đang xốc người thanh niên nằm gục nọ lên vai.

- Giờ sao đây?

- Nó không giả vờ chứ?- Vương Thần nhàn nhạt hỏi.

- Làm sao tao biết được.

Trái với nét bình thản trên khuôn mặt của cậu thì Phạn lại tỏ ra vô cùng sốt sắng, cậu ta nói mà như hét toáng lên. Vương Thần khẽ nhú mào quan sát người thanh niên nọ, mái tóc rối bết vào, làn da nhợt nhạt như kẻ sắp chết, đôi môi khô nẻ trắng bệch. Cậu bỗng khoát tay:

- Đến bệnh viện.

- Bệnh viện? Mày điên à? Mày có biết người ta đang tìm nó ráo riết không hả? Mày muốn chết đúng không?- Mặt Hải Phạn đỏ gay, cậu ta gào lên cho kẻ đối diện tỉnh táo ra mới thôi.

Vương Thần khẽ nhú mào, rồi bỗng nhiên bật cười, điều đó càng khiến cho thằng bạn thân lộn ruột. Cậu đi lại vồ vồ lên vai Phạn:

- Mày đừng lo, tao không bao giờ để mày thiệt. Tin tao đi!

Giữa sáng sớm, trước cổng bệnh viện có một chiếc mô tô phanh đến “kít” một tiếng ghê người, những người đi đường chỉ kịp nhìn thấy hai thanh niên trẻ đỡ một người khác đi vội vào. Các y tá đều nhanh chóng giúp đỡ họ. Chỉ một lúc sau, căn phòng cấp cứu đóng kín cửa, để bên ngoài hai tên con trai đang ngồi nhìn vào trong. Vương Thần tựa lưng vào thành ghế, đầu hơi ngả ra sau. Cậu chợt nhìn đồng hồ đeo trên tay, rồi lại nhú chặt lông mày.

” Còn một tiếng nữa là đến giờ khai giảng!”

Cánh cửa vẫn lặng thình, không rõ những người bên trong đang làm gì. Bàn tay Vương Thần siết chặt lại, thực sự rất muốn bóp nát cái gì đó ngay bây giờ. Nhìn thời gian đang trôi qua một cách thừa thãi, cậu bất giác đứng bật dậy, đi đi lại lại trước cửa phòng cấp cứu. Hải Phạn thấy vậy, cười khẩy:

- Lần đầu tao thấy mày sốt sắng như vậy, chắc sợ rồi đúng không?

Vương Thần không nói gì, cậu đứng dựa vào bức tường đằng sau, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt đăm chiêu như đang suy nghĩ điều gì. Hải Phạn lại nói, dường như cậu ta không quan tâm đến việc chàng trai kia có nghe hay không.

- Mấy ngày nay, thằng nhóc không phản kháng nữa, nhưng bù lại nó nhịn ăn nhịn uống luôn. Thằng đó cũng thông minh đó chứ. Giờ vào đây, nó tha hồ trốn thoát.

Vương Thần nghe hai từ “trốn thoát” mà nhếch mép cười khinh bỉ, muốn trốn khỏi cậu ta ư, xem ra kẻ đó cũng to gan lắm. Đúng lúc đó, cửa mở toang, vị bác sĩ cởi khẩu trang, nhìn hai chàng trai, hỏi:

- Hai vị là người nhà của bệnh nhân?

- Vâng.- Hải Phạn đứng dậy lễ phép nói.

- Bệnh nhân nói chung tình trạng đã ổn định, chỉ là suy nhược cơ thể hơi nghiêm trọng. Hãy bồi bổ thêm cho cậu ấy!

Nói rồi, Phạn theo ông xuống làm thủ tục nhập viện, còn Vương Thần lặng lẽ đi vào trong. Cậu lặng lẽ dùng ánh mắt lạnh lẽo của mình dán lên từng điểm trên người chàng trai đang nằm trên giường bệnh. Khuôn mặt cậu ta tái nhợt, tựa hồ còn trắng hơn cả chiếc gối bên dưới. Đúng là một tên nhóc cứng đầu!

Vương Thần đang ngẩn người nhìn ra ngoài thì chợt một giọng nói cất lên:

- Tôi chưa gặp kẻ nào ngu ngốc như anh.

” Ngu ngốc”? Lần đầu tiên có kẻ dám nói vậy với cậu, Vương Thần liền quay vụt lại, mắt vắn lên tia máu mờ nhạt hướng về nơi kẻ hỗn láo đang nằm trên giường.

- Anh nghĩ Mẫn sẽ vì tôi mà phản lại bạn thân của cô ấy sao? Vậy thì anh chẳng biết chút gì về tình yêu rồi. Càng nghĩ càng thấy anh vô cùng đáng thương.

Chàng trai có mái tóc màu nâu nhếch mép cười, đáy mắt ánh lên tia sáng thích thú. Mặc dù đôi môi của cậu ta trắng bệch nhưng chẳng làm mất đi nét đẹp kì lạ trong nụ cười khinh khỉnh đó. Vương Thần nheo mắt, cậu chẳng ngần ngại đáp lại:

- Cậu cũng biết ư? Vậy thì Cao Mẫn Mẫn thực sự không biết giữ mồm giữ miệng rồi.

- Tôi nhỏ tuổi hơn anh, vậy mà tôi thấy mình còn hiểu biết hơn anh đấy. Dù cho anh có đe dọa tôi, hành hạ tôi, hay thậm chí giết tôi, cũng chẳng sao hết. Mẫn sẽ không bao giờ phản bội Thiên Bối, cô ấy sẽ giúp Thiên Bối đòi lại công bằng. Tôi chỉ thấy anh quá sức ngu ngốc, anh tưởng làm thế này thì sẽ giữ được chị Bối ư?

- Câm miệng!- Vương Thần gằn lên từng chữ. Đụng đến Dương Thiên Bối tuyệt đối làm cậu không nhẫn nại được.

Cậu thực sự mất bình tĩnh, thẳng ranh miệng còn hơi sữa kia dám mở miệng sỉ nhục cậu. Chàng trai ngược lại tỏ ra bình thản vô cùng, cậu ta nhắm hờ mắt, nụ cười lúc một rộng hơn trên bờ môi mỏng. Dù gì, cậu vẫn đủ sức dạy cho anh trai trước mặt đạo lí sống là như thế nào. Anh ta có giết chết cậu cũng chẳng hề gì.

- Hôm nay tôi phải nói cho anh tỉnh ngộ ra. Anh nghĩ những việc anh làm đều là vì chị Bối, đều là vì thứ tình yêu ảo tưởng của anh sao? Nực cười. Có bao giờ anh tự hỏi liệu chị ấy có yêu anh không? Hay anh chỉ là kẻ đang cố giành giật, tự ảo tưởng chính mình. Anh có hiểu khái niệm về tình yêu không vậy? Anh có hiểu được một tình yêu thực sự phải đến từ cả hai phía không? Hay anh nghĩ chỉ cần anh yêu chị ấy là được? Anh quá ích kỷ! Cho dù lúc này anh có thể có được chị ấy, nhưng còn tương lai thì sao? Yêu là toàn tâm toàn ý mong cho đối phương gặp được hạnh phúc, nhưng xem ra điều đơn giản này anh cũng không hi—

Một bàn tay chợt thít chặt dưới cổ của chàng trai khiến câu nói của cậu ta bị chặn lại giữa chừng. Những đốt tay siết chặt hơn, khuôn mặt của Vương Thần đỏ gay, đằng đằng sát khí, đôi mắt ánh lên sự hung tợn và giận dữ tột cùng. Cậu trai tóc nâu thoát đầu hơi sững lại, nhưng rất nhanh sau đó đã lấy lại bình tĩnh, cậu nở một nụ cười lạnh đến đáng sợ, tiếng nói cũng thoát ra mà chui sâu vào tai Vương Thần một cách rành mạch đến kì lạ.

- Đụng vào vết thương nên con thú mới nhảy dựng lên phải không? Tôi nói có sai không, bản thân anh là người rõ nhất. Nói anh không nhận ra thì thật hạ thấp anh quá. Nhưng do anh không chịu thừa nhận thôi.

Câu nói ấy như biến thành một luồng điện chạy dọc sống lưng Vương Thần. Mồ hôi túa ra, bết vào những sợi tóc mái, thấm lạnh cả lưng áo cậu. Cậu đánh mặt, hơi thở bỗng trở nên dòn dập, khó khăn như có ai đó đang rút đi sự sống trong người. Cậu run rẩy rút tay lại, xoay người đi ra khỏi căn phòng đang chứa chấp

một thằng nhãi tóc nâu – kẻ dám nói tất cả sự thật cậu cố bắt bản thân phủ nhận. Cánh cửa vừa mở, liền gặp khuôn mặt hình sự của Hải Phạn bên ngoài.

- Thấy đúng không?- Câu hỏi không đầu không cuối của Phạn vang lên, có khó hiểu đối với người ngoài là thế, nhưng Vương Thần thì không. Cậu từng nhìn thẳng bạn thân.

- Mày hiểu mà, đúng không? Sự thật là sự thật, dù mày có cố đến đâu thì cũng không thể thay đổi nó. Từ lâu tao đã muốn nói câu này rồi. Vương Thần, mày mau tỉnh ngộ đi!

Giọng Phạn đều đều, chưa khi nào hắn thấy chán nản đến mức này. Chương Vương Thần khiến hắn thất vọng vô cùng. Thằng bạn luôn được hắn phải nỗ lực giờ trở nên lụy tình đến mức dần dần.

- Tao không sai...- Vương Thần khẽ nói, cậu bất giác cúi mặt như trốn tránh ánh nhìn tức giận của Hải Phạn.

Hải Phạn bất ngờ xốc cổ áo Vương Thần lên, dí mạnh vào tường, khiến lưng cậu ta đập một cách đau đớn. Những tia máu vẫn trên mắt của hắn chứng tỏ sự bức xúc đã lên đến đỉnh điểm. Hải Phạn không giỏi kiềm chế cảm xúc, và giờ hắn càng giống bị làm cho tức chết. Không nỗ lực gì vội có ý muốn giết quách người đối diện này, miệng gào lên:

- Thằng ngu! Rốt cuộc mày dứt dây thần kinh nào rồi? Đến giờ còn chưa chịu tỉnh ra. Dương Thiên Bối không hề yêu mày. Nghe rõ chưa? Cô ta không bao giờ yêu mày. Bây giờ không yêu, sau này không yêu, mãi mãi cũng không yêu. Tại sao phải vì một đứa con gái mà thay đổi quá nhiều như vậy? Mày nói đi! Tại sao?

Tiếng nhịp tim Vương Thần đánh rơi, rồi bất ngờ nảy lên dữ dội, mặt cậu ta chợt ngệt ra, thần thờ đến tội nghiệp. " Dương Thiên Bối không hề yêu mày!"

Không yêu sao? Không yêu chút nào?.

Chương Vương Thần cười khổ, nước mắt chỉ chực trào ra, muốn đem tất cả nỗi đớn đau trong lòng phơi cho người khác thấy được. Nhưng lại sợ hãi nuốt đắng. Xem ra cậu ta hèn nhất lắm, sợ bị tổn thương nếu trực tiếp đối diện với sự thật.

Cậu ta giằng tay Hải Phạn ra, bước nhanh về phía cửa, trước khi mình hoàn toàn sụp đổ tại nơi này. Điều này thật nực cười làm sao. Cậu không hiểu nổi mình, lại để cho hai kẻ ngoài cuộc dạy cho cách sống. Từ khi nào cậu trở nên như vậy? Có phải từ lúc cái khát vọng muốn có được Thiên Bối càng lớn trong tâm can hay không?

Yêu đúng là làm cho người ta phát điên rồi!

Điện thoại trong túi quần reo lên từng hồi dai dẳng, vậy mà chủ nhân của nó vẫn đứng bất động, mắt chết tại một điểm nào đó xa xôi ngoài kia. Có lẽ cậu ta đang cố nghĩ xem, hoặc cố tìm ra rốt cuộc mình đã làm gì sai để cho đến người bạn thân cũng tức giận như vậy? Nói Chương Vương Thần ngu ngốc thì thật không đúng chút nào, nhưng dường như lúc này dường từ đó lại hoàn toàn hợp lý.

Liệu cậu có tỉnh ngộ được không?

31. Chương 31: Không Duyên Cũng Không Phận

Chuông điện thoại vẫn reo lên từng hồi, một cách vô vọng khi người kia hoàn toàn không hay biết. Vương Thần chợt giật mình, cậu uể oải rút ra nghe. Đầu dây bên kia bỗng vang lên giọng nói sột sắng của một người phụ nữ trung niên:

[Thần? Sao giờ vẫn chưa đến? Mọi người đều đang chờ bài phát biểu của em.]

Wương Thần không có biểu cảm gì, khuôn mặt bình thản kì lạ. Cậu chỉ hơi nhăn mày, rồi nói đều đều:

- Em gặp chút chuyện nên không tới được nữa, cô hủy bài của em đi được không ạ?

[À...ừ...vậy cũng được! Vậy em mau chóng giải quyết công việc nhé!]

Giọng cô giáo có vẻ hơi khó xử, nhưng vẫn cố gắng tạo điều kiện cho Vương Thần. Còn cậu lại tỏ ra chẳng quan tâm, lạnh lùng cúp máy sau tiếng “vâng” khô khốc. Một bài phát biểu quan trọng như vậy, cuối cùng chỉ vì một lời từ chối của cậu đã bị hủy bỏ ngay lập tức. Có lẽ Chương Vương Thần là một nhân vật quan trọng tại ngôi trường đó và lời nói của cậu ta vô cùng có sức nặng.

.

.

.

Thiên Bối ngồi trong hội trường đến mấy nghìn học sinh, không khí ngột ngạt như bóp nghẹt hơi thở của cô. Phía trên bục giảng vẫn im lìm, các thầy cô hình như đang gặp phải một vấn đề gì đó ngoài dự liệu của buổi lễ. Thiên Bối cũng không để ý lắm, cô ngẩn ngơ ngồi một chỗ. Từ khi bước vào đây, cô đã cảm thấy rất khó chịu vì ánh nhìn của học sinh khác. Không phải cô xấu hổ. Cô biết việc một nữ sinh bị đuổi học vì tội khai gian ở trường cũ, vậy mà bây giờ lại nghiêm nhiên có mặt tại một nơi uy nghiêm và danh tiếng như thế này, quả thực đáng soi xét. Có lẽ đến 90% người ngồi đây đều nghĩ cô có người nâng đỡ.

Nhưng Dương Thiên Bối vẫn bình thản ngồi dự, cô cho rằng vấn đề này chẳng đáng được mình quan tâm. Sự thật thì không thể chối cãi, cô đúng là được người khác giúp đỡ mới có mặt tại nơi này. Họ có quyền coi thường cô, và bản thân cô cũng vậy. Thiên Bối cười nhạt nhẽo, lúc này chỉ muốn mau chóng thoát ra khỏi nơi đây rầy người là người này, đi đến một chỗ nào đó yên bình hơn để có thể thả tung cảm xúc của mình.

Vậy là buổi lễ quan trọng trôi qua nhanh trong sự thờ ơ của cô gái nhỏ. Thiên Bối trở ra xe đã chờ sẵn ngoài cổng, tiếp tục công việc tăng lờ sự soi mói của người khác giống như những lời sáo rỗng của kẻ nhiều chuyện. Ngồi yên trong ghế sau, Thiên Bối chợt thấy thắc mắc khi Vương Thần không đến, nghe nói cậu ấy có bài phát biểu quan trọng vậy mà chẳng thấy đâu. Không biết chuyện gì đã xảy ra với cậu ấy nhỉ?

Những thắc mắc cứ dập dềnh trôi nổi trong đầu cô cho đến khi nó được một cơn gió lạ thổi bay ra ngoài. Thiên Bối mở mắt.

Một giây sững sờ. Cô ngỡ ngàng nhìn khung cảnh hiện ra trước mắt. Cánh đồng bao la rộng lớn, trải dài như bất tận. Những bông hoa dại với đủ thứ màu sắc ngạo nghễ vươn mình theo gió, phảng phất đâu đây mùi ngai ngái của đất ẩm. Bác tài xế dừng tại vệ đường, quay đầu hỏi Thiên Bối có muốn xuống đây hay không?

Thiên Bối nghiêng đầu:

- Sao bác biết chỗ này vậy?

- Hử? Không phải cô nói tôi đưa cô đến đây sao? Hay tôi nhầm?

- A... Không có gì ạ. Cháu nói nhầm ấy mà, bác đừng để ý. – Thiên Bối vội xua tay, sau đó tự nhiên mở cửa xe bước ra ngoài. Cô hít một hơi dài căng tràn lồng ngực, cảm thấy sự thanh mát như thấm sâu vào trong từng mạch máu.

- Cháu muốn yên tĩnh một chút. Bác cứ về trước đi. Hoặc đi lòng vòng đâu đó hóng mát cũng được. Trời đang đẹp thế này...

- Vậy... khi nào cần thì gọi tôi nhé. Tôi nhất định sẽ đến ngay.

- Cảm ơn bác.

Chiếc xe rời đi sau nụ cười nhẹ của cô gái nhỏ. Dương Thiên Bối thong dong tản bộ một mình trên cánh đồng vắng lặng, gió thổi sức ve vãn mái tóc dài buông xõa của cô. Cô đứng lại dựa vào làn chắn, chấp hai tay nhìn xuống nơi bát ngát là cỏ và hoa. Không ngờ Nội thành lại có nơi đẹp đẽ và yên bình như thế này?

Vậy là cô và Vương Tử đã không gặp, cũng không nói chuyện được nửa tháng rồi. Thời gian này có lẽ đối với người ngoài thì thật ngắn ngủi, nhưng với cô gái nhỏ và tình yêu của cô ấy thì rất lâu, rất rất lâu. Thiên

Bối nheo mắt ngẩng mặt lên nhìn trời, ánh mắt chạm phải những đám mây trắng xóa lơ lửng, bỗng thấy chơi vơi lạ thường. Cô vất tay lên trán, bỗng nhớ đến nụ cười vô tư không chút toan tính của tên nhóc đáng ghét. Không phải là họ không thể liên lạc với nhau, mà là vì Chương Vương Tử không gọi cho cô kể từ khi sang bên đó, mà cô cũng chẳng biết cách kết nối với cậu ấy. Thành ra hai người giống như đã cắt đứt mọi mối quan hệ, nhưng cô vẫn thầm nhủ trong lòng về việc cậu ấy sẽ sớm trở lại mà thôi. Dù sâu tận trong trái tim vẫn len lỏi một chút tổn thương.

.

.

.

Con phố sáng đèn. Ánh trăng bị làm mờ đi bởi sức chói lòa của những bóng neon rực rỡ. Trong không gian du dương một bản nhạc không lời, những cốc nến sáng lung linh, dập dờn trong cơn gió thoảng qua. Một chàng trai ngồi lặng lẽ, mái tóc che kín khuôn mặt không bày tỏ cảm xúc. Cậu xoay xoay chiếc ly trong tay rồi vô tình siết chặt lấy, tưởng như có thể biến nó thành hàng vạn mảnh thủy tinh nhỏ...

Chương Vương Thần nhận ra khoảng cách giữa em và mình đã xa lắm rồi, ở vị trí hiện tại, cậu không thể nhìn rõ khuôn mặt em, càng không thể chạm đến trái tim của em- nơi đã sớm tồn tại một con người khác. Tình cảm mà cậu dành dùm suốt bao lâu nay, có lẽ đã đến lúc dừng cảm bày tỏ và đối mặt với kết quả của nó.

.

.

.

Tại nơi dòng người đang qua lại tấp nập, tiếng còi xe inh ỏi, tiếng ồn ào nói chuyện, tiếng chửi bới của ai đó. Những âm thanh hỗn tạp hòa trộn lại khiến đầu óc con người quay cuồng và muốn rời đi ngay lập tức. Nhưng tại đó, lại có một chàng trai và một cô gái đang lặng lẽ nhìn nhau. Họ không nói gì, hai đôi mắt nhìn nhau chăm chú, nửa như ngạc nhiên, nửa như nghi ngờ. Vương Thần bỗng mỉm cười, khoe môi vẽ một đường quầng rừ:

- Tớ không nghĩ lại gặp được cậu ở chỗ này.

Thiên Bối thoáng giật mình, cô đang thả trôi trong dòng suy nghĩ về việc mình trải qua. Không ngờ vô tình đi bộ trên phố về đêm lại gặp Vương Thần. Cậu ấy ăn mặc rất đơn giản, áo sơ mi đen và chiếc quần đồng màu khiến cả người như ẩn hiện trong bóng tối. Lại có nét gì đó...cô độc. Cô cũng khẽ cười đáp lại:

- Mình cũng vậy.

Vương Thần bước lại gần hơn, tiếng bước chân chậm rãi gõ lên nền gạch lát, những quán hàng ăn đêm ra sức gọi nhưng cậu vẫn tăng lờ, bước nhanh hơn về phía cô gái đối diện. Thiên Bối đứng bất động như một con búp bê, mái tóc dài rối tung trước những cơn gió kì lạ. Hình ảnh em trong mắt cậu lúc này, trong bộ đồng phục tầm thường, mong manh và cô đơn biết bao. Cậu lúc nào cũng muốn được ôm em vào lòng, để hơi ấm từ cơ thể cậu sưởi ấm trái tim bé nhỏ ấy.

Hai người chỉ còn cách nhau một bước chân, cặp mắt nâu trong dịu dàng đã sớm hiện hình ảnh mang nét thạch anh ám khói đặc trưng của cô gái. Thiên Bối hơi cử động tay, chiếc túi xách đằng sau liền đung đưa một hồi.

- Cậu...à không! Thiếu gia sao lại ở đây giờ này?

- Tớ hỏi cậu mới đúng. Muộn rồi đấy. Con gái một mình đi ngoài đường rất nguy hiểm.

Thiên Bối dù là đồ ngọc cũng nhận ra sự quan tâm thật sự trong lời nói mang hàm ý trách móc của Vương Thần. Cô chỉ ngượng ngịu cúi đầu như thừa nhận lỗi của mình. Nhưng bất chợt ngừng vụt lên, mắt lấp lánh ánh sáng:

- Tôi xin lỗi! Sẽ lập tức về ngay đây ạ!

Dứt lời, cô bèn quay người, vừa vặn có mấy chiếc taxi đang đỗ bên rìa đường đối diện. Ngay khoảnh khắc cô định băng qua đường, một tiếng gọi đánh thép và có phần đáng sợ chọt vang lên:

- Khoan đã.

Tiếng gọi của Vương Thần khiến bước chân cô khựng lại, tim cũng đập nhanh không rõ nguyên nhân. Nhìn bóng hình bé nhỏ muốn trốn tránh của Thiên Bối, Vương Thần chột thấy cõi lòng tê tái vô cùng. Từ khi nào, à có lẽ trước nay, cô luôn nói chuyện xa cách với cậu như vậy. Nghe mỗi tiếng “thiếu gia” phát ra từ khuôn miệng đó, đều tựa như lưỡi dao đâm xuyên con tim cậu. Em không coi cậu là một người thân thiết, chỉ tồn tại mỗi quan hệ chủ- tớ giữa hai người thôi ư?

Thiên Bối hơi quay người, một nửa thân bị khuất bóng dưới ánh đèn càn làm cô trở nên yếu ớt biết nhường nào. Vương Thần thấy đau xót, liền bước gần lại hơn nữa. Chỉ ít, cậu mong rằng hơi ấm của mình có thể khiến cho cô gái này cảm thấy ấm áp hơn một chút. Một bàn tay đã nằm gọn trong một bàn tay khác, sự ấm nóng lập tức bao lấy trái tim cô, tựa như có ai đó dịu dàng vuốt ve nó vậy.

Thiên Bối mở trừng mắt, ánh sáng trong mắt cô lấp lánh hơn bất cứ thứ gì trên thế gian này. Đôi môi nhỏ hơi mím lại một cách khó hiểu. Vương Thần không đành lòng, liền lấy tay còn lại đặt lên môi cô, cố khiến cho nó trở lại bình thường là một nơi căng tràn sức sống. Thiên Bối càng kinh ngạc bội phần, miệng run run phát ra tiếng gọi:

- Thiếu...gia?

Vương Thần hơi nhúm mày tỏ ý không hài lòng, nhưng bờ môi lại nở nụ cười ngọt ngào.

- Thiên Bối! Cậu nghĩ xem mình đối với cậu thế nào?

Câu hỏi này mang nhiều hàm ý, cô ngốc Thiên Bối liệu có hiểu hay không? Mi mắt cô hơi sụp xuống, bàn tay cũng siết lại thành nắm đấm.

- Rất...tốt.

Vương Thần nhận ra sự trốn tránh hết sức lộ liễu của Thiên Bối. Cậu thấy lòng bứt rứt, khó chịu muốn phát điên lên. Cô gái này không biết rằng cậu không thể kìm chế được cảm xúc khi đối diện với cô hay sao? Tại sao còn muốn làm cậu rối tung lên?

Thiên Bối không phải là không hiểu, mà là sợ điều cậu ấy sẽ nói ra, vì cô không biết phải trả lời như thế nào cả. Lúc này, chỉ có tim cứ bỏ đi là tốt nhất. Thấy môi Vương Thần chuẩn bị mấp máy một điều gì đó, Thiên Bối bỗng hoảng hốt, nói một cách vội vã:

- A... A. Thiếu gia. Muộn quá rồi! Phải về, phải về thôi. Ngoài này nguy hiểm lắm, tôi phải về. Tôi... tôi về trước nhé. Lát cậu đi taxi về nhé... nhé...

Cô xoay người thật nhanh, rút mạnh tay ra khỏi tay cậu, khiến bàn tay ấy hững lại giữa không trung. Thiên Bối lao vội đi, cảm giác muốn chạy trốn nhen nhóm trong lòng cô kể từ khi bắt gặp cậu nơi này. Điều cô gái nhỏ này linh cảm cuối cùng cũng xảy đến thật rồi.

Vương Thần sững sờ nhìn theo bóng người nhỏ bé đang lung túng chen qua dòng người đông như kiến. Trái tim cậu nảy lên dữ dội, bỗng có trực giác rằng nếu để cô bước đi hôm nay, sẽ không còn cơ hội nào nữa. Cậu hét lên, âm thanh vang vọng dội thẳng vào tai và cả con tim đang đập mạnh của cô gái.

- DƯƠNG THIÊN BỐI! TỚ KHÔNG THÍCH CẬU. TỚ YÊU CẬU!

Yêu? Là yêu chứ không phải chỉ thích thôi đâu? Cô dừng lại. Ánh mắt hiếu kỳ của một vài người xung quanh dán vào hai người. Vương Thần bèn bước thật nhanh và nhanh lại chỗ cô. Từ khi bắt gặp đến giờ, hình như chỉ có cậu là người tiến tới, còn cô chỉ lùi xa. Nói được rồi, cuối cùng cũng nói được rồi! Vương Thần thầm reo lên trong lòng như một đứa trẻ ngộ nghĩnh trút bỏ được gánh nặng tâm lý. Cậu phấn chấn hơn hẳn, trước giờ luôn nghĩ sẽ không thể có chuyện sẽ tỏ tình với cô tại một nơi đơn giản và ồn ào như thế này. Nhưng đúng là duyên phận...

Thiên Bối không chớp mắt nổi, cô chỉ biết giương nó lên thay cho tất cả lời nói, không khí trong phổi phút chốc bị rút đến gần như cạn kiệt. Người con trai đứng trước mặt cô đây, khuôn mặt ửng đỏ đầy đáng yêu,

đang tỏ tình với cô ư? Thiên Bối mím môi, ánh mắt tràn ngập nỗi tuyệt vọng. Điều đó khiến nụ cười đang nở rộ trên môi Vương Thần bỗng ngưng đọng lại. Cậu đã thấy rõ câu trả lời trong mắt thơ ngây đó.

- Thiếu gia...Tôi...chúng ta...

Không duyên cũng không phận đâu. Đó thực là điều mà cô muốn nói, nhưng ánh mắt đau thương của Vương Thần khiến câu nói ấy mắc ở cuống họng không sao thốt lên nổi. Cậu gắt lên bằng giọng nói bỗng dưng khản đặc.

- Được rồi! Đừng nói nữa. Cậu không thể suy nghĩ một chút được ư?

Thiên Bối bị tiếng quát làm cho bừng tỉnh. Hình ảnh Vương Tử tràn đầy trong tâm trí cô như một lời nhắc nhở. Cô hít một ngụm không khí, rồi ngẩng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt Vương Thần:

- Thiếu gia! Cảm ơn tình cảm mà cậu dành cho tôi, cảm ơn cả sự giúp đỡ của cậu với tôi trong suốt thời gian qua. Nhưng tôi đã yêu người khác, tôi cũng đồng ý lời cầu hôn của người ta rồi. Tôi đối với người ấy một mực chung tình, nhất định sẽ chờ người ấy trở lại. Nên, tình cảm của thiếu gia, tôi cảm ơn rất nhiều, nhưng tôi không thể đáp lại. Cả đời này, tôi cũng quyết chỉ yêu duy nhất một người thôi! Có lẽ...thiếu gia đã trao nhầm người rồi...

Thiên Bối bỗng mỉm cười khi nhớ lại kỉ niệm giữa cô và cậu chủ nhỏ, niềm tin về ngày cậu ấy trở lại càng lớn hơn từng chút một. Sẽ chẳng ai có thể lay chuyển được nó. Cô biết, cô hiểu rõ tình cảm của Chương Vương Thần đối với mình, cả sự quan tâm đặc biệt của cậu dành cho cô nữa. Nhưng, cô không thể đón nhận nó, cô biết mình rất ngốc, trên thế gian này hiếm có một chàng trai giống như Vương Thần. Nhưng biết đâu được, con tim cô đã sớm thuộc về con người mang tên Vương Tử mất rồi.

Từng lời nói của Thiên Bối chẳng khác từng giọt nước băng đá nhỏ xuống con tim yếu đuối của Vương Thần. Cậu bỗng thấy mình không thể thở nổi, chỉ còn cách cố gắng cười gượng gạo, bàn tay cũng kéo lấy vai Thiên Bối và cả người cô nằm gọn trong vòng tay ấm áp của cậu. Cậu cười chua chát:

- Không làm mà...nhất định không thể làm được đâu. Tình yêu của tôi, bản thân tôi rõ nhất. Em hoàn toàn xứng đáng, và chỉ có em mới được phép ở trong con tim tôi. Em là đồ ngốc...nhưng tại sao tôi lại yêu em? Tôi cũng không biết, có lẽ tôi điên mất rồi...

Thiên Bối nghe rõ hơi thở nặng nhọc phía sau của Vương Thần phả trên gáy mình, và cái giọng khản đặc như đang cố kìm chế một điều gì đó của cậu khiến lòng cô đau xót, chỉ muốn mình có thể an ủi tâm hồn đang vô cùng yếu đuối này nhưng hoàn toàn bất lực.

Chương Vương Thần bỗng đẩy cô ra, nụ cười nở rộ trên môi như thể cậu không hề bị tổn thương một chút nào cả.

- Thôi không sao cả...cậu mau đi về đi.

Thiên Bối hơi nghiêng đầu nhìn Vương Thần với vẻ lo lắng, nhưng bất gặp ánh mắt van nài và bị tổn thương sâu sắc của cậu, cô cũng không còn dũng khí an ủi cậu nữa. Khẽ gật nhẹ đầu, cô cúi người lí nhí nói lời xin lỗi, rồi quay gót thật nhanh. Có lẽ nên để cậu ấy một mình thì hơn. Nhìn dòng người đang dần nuốt chửng người con gái cậu yêu. Vương Thần nghĩ mình sẽ khuy xuống mất. Phải rồi...mau đi đi...đi khỏi nơi này ngay lập tức. Nếu không tôi sẽ không chịu nổi mất.

Vương Thần thấy khó thở, cậu túm chặt ngực áo, muốn bóp chết quả tim đang đập dữ dội trong lồng ngực. Mối dưới bị răng cắn chặt đến bật máu, mùi vị tanh nồng hòa trong khoang miệng càng khiến cho ngực cậu đau đớn hơn nữa. Muộn rồi! Không thể quay lại nữa, người con gái ấy đã đi rồi, vĩnh viễn bước ra khỏi tim cậu. Cậu hận mình không giữ được em, không thể khóa trụ hình ảnh em trong lòng. Tình yêu hơn mười năm cậu gìn giữ hóa ra chỉ là ảo tưởng vô vọng. Em rời xa cậu thật rồi, vĩnh viễn vùng cánh bay khỏi tổ ấm yêu thương cậu gây dựng...

Mồ hôi chảy dọc hai bên thái dương. Tiết trời về đêm rõ ràng là lạnh như vậy, có sao cậu lại thấy cả người nóng bừng, đặc biệt là nơi con tim như muốn nứt tung ra. Cảm giác này sao đau đớn thế, tình yêu này sao đau đớn thế. Vương Thần cậu lần đầu tiên bị chối bỏ, lần đầu có kẻ dám bước ra khỏi cuộc sống của cậu mà không được cậu cho phép. Đó là em, cô gái cậu đã cẩn thận bảo vệ từ khi em mới đặt chân đến với gia

đình mình. Cô gái cậu cho rằng ngoài mình ra, sẽ không một ai có tư cách được yêu em. Nhưng giờ thì rõ ràng rồi, sự thật đã được phơi ra trước ánh sáng, cậu có muốn cố chấp cũng chẳng được nữa rồi. Bạn bè, ngay đến kẻ vô danh cũng đã cố nói cho cậu tỉnh ngộ, vậy mà vẫn cố tình lừa phỉnh bản thân mình. Lỗi là ở cậu, nên giờ mới phải đối mặt đầy đắng cay với nó.

Chỉ trách trái tim vô dụng này toàn chỉ cậu đi sai hướng mà thôi. Đôi mắt cậu bỗng trở nên mờ nhạt, hình bóng em càng lúc càng giống như ảo ảnh. Muốn giơ tay nắm chặt lấy, hóa ra chỉ là một khoảng trống không. Giờ đây cậu chỉ muốn mình biến mất ngay lập tức, để không phải chịu nỗi đau mà em mang lại nữa. Thì ra, chỉ có cậu là kẻ si tình ngu ngốc, không biết nắm bắt cơ hội, để đến khi em bước đi thật xa rồi cũng không đủ khả năng giữ chặt em lại nữa. Cứ ngỡ em ngốc nghếch, chỉ cần cậu cố gắng một chút sẽ giữ được em mãi mãi, nhưng hóa ra cậu mới chính là kẻ ngốc. Thực sự chẳng biết trách ai ngoài chính mình.

Dòng người vẫn diên đảo lướt qua, còn cậu vẫn đứng như trời trồng giữa con phố đông nghẹt người chẳng khác nào một kẻ khùng. Khuôn mặt đờ đẫn tội nghiệp.

Chương Vương Thần đáng thương! Lần này thì thất bại thật rồi, kết quả này khó tiếp nhận đến vô cùng cực. Cậu nuốt không trôi, thực sự không thể tin được mọi nỗ lực của mình hóa ra chỉ là cát bụi trong mắt em mà thôi. Hoàn toàn không khiến em rung động đến một chút nào...Chỉ là ảo tưởng cậu tự vẽ lên, tự giam mình trong thế giới tươi đẹp đó. Nhưng thế giới đó chỉ tồn tại riêng cậu thôi, không ai cả, không ai có thể ở bên an ủi một kẻ thất tình như cậu lúc này.

Vô cùng cô độc.

Dương Thiên Bối, có lẽ chúng ta không duyên...cũng không phận.

32. Chương 32: Mọi Chuyện Sẽ Ổn Thôi!

Màn đêm mỗi lúc lại trở nên cô tịch hơn. Những ánh đèn nhạt nhòa dần trôi lại qua khung cửa xe ô tô. Thiên Bối ngồi im lặng, những ngón tay nhỏ đặt trên đùi bỗng dưng siết chặt. Cô thấy sợ hãi khi nhớ lại bộ dạng đau đớn của Vương Thần lúc đó. Cảm giác của người từ chối cũng không hạnh phúc gì đâu, biết mình không thể đặt hai người cùng ở một vị trí nên càng đau lòng hơn. Cô đã chọn Vương Tử thì nguyện một lòng với cậu ấy thôi. Biết là có lỗi với Thần, có lỗi với cả sự tin tưởng của Mai phu nhân, nhưng cô không biết mình phải làm như thế nào cả. Một mực nghe theo sự mách bảo của con tim này...

Cô đã ước, giả như cậu không nói ra điều đó, thì họ đã có thể tiếp tục sống với nhau như trước. Nhưng giờ thì dường như chuyện đó đã trở thành một điều vô cùng tồi tệ. Cô biết phải đối diện cậu thế nào đây? Cô đáng lẽ ra sẽ không bao giờ tha thứ cho những hành động mà cậu đã làm. Nhưng xét cho cùng, nguồn cơn mọi sự cũng đều từ cô mà ra. Có lẽ tình cảm cậu dành cho cô quá nhiều, nên mới nhẫn tâm làm như vậy. Trên đời này, cũng có một người yêu cô đến thế.

Một tuần trước.

Vừa cảm sặc, điện thoại của Thiên Bối đã reo lên inh ỏi. Cô bèn mau chóng nghe khi màn hình hiển thị tên Mẫn Mẫn. Ngay lập tức, đập vào tai là giọng nói choe chóc của cô bạn thân.

[Cậu điên hả? Sao điện thoại mấy ngày không liên lạc được vậy? Về chưa? Hay vẫn còn đang mộng mơ ở chốn nào rồi?]

Sau khi nghe Mẫn xỏ một tràng giang đại hải, cơ hồ nghe rõ cả tiếng thở hồng hộc ở đầu dây bên kia, Thiên Bối mới thông thả nói:

- Tại mình quên...

[Quên cái khi mốc? Sao cậu không quên nốt con bạn này đi? Vậy đã về hay chưa hả?]

- Rồi, được một tuần.

[A hay nhỉ? Vậy mà không thèm nói với tôi một tiếng.]

Thiên Bối dễ dàng hình dung ra bộ mặt tức giận của cô bạn, bèn nuốt nước bọt, nhỏ nhẹ giảng hòa:

- Ủ! Mình xin lỗi mà... nhưng mà có chuyện gì mà quan trọng thế?

Một chuỗi im lặng trả lời cô, có vẻ người bên kia đang bối rối. Đường như đã phải suy nghĩ rất lâu mới đưa ra được câu trả lời cuối cùng, Mẫn Mẫn lên tiếng, giọng chắc nịch.

[Chúng ta gặp nhau đi! Không thể một hai câu qua điện thoại được.]

- Hả?- Thiên Bối kinh ngạc, cô bắt đầu có dự cảm chẳng lành trong lòng.- Vậy được.

Nơi họ gặp mặt là quán kem bảy màu quen thuộc. Trời đang vào tiết thu, nên khách vắng hẳn. Phía cuối cùng của dãy bàn, hai cô gái nhỏ lặng lẽ nhìn nhau. Thiên Bối nhạy cảm nhận thấy Mẫn đã gầy hơn trước, khuôn mặt cô bạn xanh xao và bạc nhược vô cùng, đôi mắt cũng không còn vẻ lanh lợi ngày thường.

- Có chuyện gì vậy? Nhìn cậu không ổn chút nào... Mẫn à?

- Mình...

Lời nói để lửng giữa không trung. Thiên Bối càng nghe tiếng tim mình đập dữ dội. Bất gặp ánh mắt sầu thảm của Mẫn, sự lo lắng trong cô lớn hơn bao giờ hết.

Mẫn Mẫn hít một hơi thật sâu như để lấy dũng khí, rồi cô ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt người đối diện, nói rành rọt:

- Chương Vương Thần đã bắt cóc bạn trai mình.

- ...

Sững sờ.

Thiên Bối kinh ngạc mở to mắt, cô tưởng mình nghe nhầm. Những ngón tay bao quanh cốc trà sữa hơi run run. Rồi bật chợt, cô phá lên cười:

- Trời đất. Cậu sao vậy Mẫn? Cậu nói Vương Thần làm gì cơ? Bắt cóc bạn trai cậu á? Trời ạ. Cậu đùa hả? Hôm nay đầu phải cá tháng tư.

Nhưng nụ cười chẳng tồn tại được bao lâu khi vẻ mặt của Mẫn vẫn ngây ra, đôi mắt thẳng thốt đầy tuyệt vọng, giống như đang cố đè nén một cảm xúc mãnh liệt nào đó. Không gian bỗng dưng lặng thinh, tiếng thở đứt quãng của hai người hòa lẫn vào nhau thành một bản nhạc gấp gáp và ẩn chứa sự sợ hãi. Một giọt nước kéo dài xuống từ tròng mắt nhuộm màu đau thương của Mẫn, giọng cô nghẹn ngào:

- Hắn ta không tốt vậy đâu, Bối à. Hắn ta lừa cậu đó. Người tung tin cậu làm ôsin, khiến cậu bị đuổi học cũng là hắn. Khi mình phát hiện ra tất cả, hắn bắt cóc Lâm. Hắn bắt chấp mọi thủ đoạn dè tiện, cũng chỉ vì thứ tình cảm bệnh hoạn của hắn. Cậu có hiểu không, Thiên Bối?

- Bệnh... hoạn...

Thiên Bối ngơ ngác, muốn cười vào những lời đó của Mẫn, nhưng cổ họng cô lại nghẹn đắng thứ gì đó rất khó chịu. Cô không muốn tin đó là sự thật, không, sẽ không bao giờ tin, nhưng không hiểu sao trái tim lại gào lên điều ngược lại. Mẫn được lợi gì khi nói dối cô chứ? Nét thống khổ và tuyệt vọng trên khuôn mặt người bạn thân mà trước giờ vẫn luôn rất mạnh mẽ trong mắt cô, khiến cô chao đảo. Cô có muốn chối bỏ cũng không được.

Nhưng Chương Vương Thần ư? Người luôn dịu dàng với mình đó, nhất định không thể nào...

- Mẫn à...mọi chuyện không thể như thế đúng không? Sao Lâm lại bị Thần bắt cóc được...Cậu ấy cũng sẽ không đối xử với mình như vậy... Có lẽ... có lẽ là... hiểu lầm thôi. Đúng rồi, là hiểu lầm...

Một tờ báo bỗng bị ném phịch trên bàn, bản tin tìm người đập thẳng vào mắt Thiên Bối. Phía góc phải của tờ báo là hình ảnh một chàng trai rất dễ thương, mái tóc nâu cắt ngắn, đôi mắt sáng rực vẻ tự tin cùng nụ cười vô tư hiền lành.

Đúng là bạn trai Mẫn, đúng là Lâm đây mà. Cô ngược đôi mắt bàng hoàng lên. Nhưng Mẫn nghĩ điều đó vẫn không đủ để khiến cho cô gái gốc nghèo này tin, bèn rút từ trong túi xách ra một mảnh giấy, tức giận đập mạnh xuống bàn. Trên mặt giấy hơi nhàu, ghi vắn vệt vài chữ.

” Nếu cô muốn bạn trai mình sống thì khóa trái.”

Nét chữ này?... Đúng là của Vương Thần.

Cô có thể dễ dàng nhận ra điều đó. Tim Thiên Bối hẫng một nhịp, khuôn mặt cô xám lại, đôi mắt hoang mang mở lớn. Mẫn Mẫn cười nhạt, đưa tay gạt đi những hạt nước chuẩn bị lăn ra trên khóe mắt, nhìn thẳng vào Thiên Bối mà nói rành mạch từng chữ:

- Chương Vương Thần đúng là ác quỷ đội lốt con người. Hắn ta vì muốn có được cậu, muốn ngày ngày đều gặp mặt cậu mà nhẫn tâm phao tin cậu là ô sin lên cho Hiệu trưởng và yêu cầu bà ấy phạt cậu ở mức nặng nhất là đuổi học. Kế hoạch này kể ra hoàn hảo lắm, một mũi tên trúng hai đích.

Từng lời nói ấy tựa như đâm sâu vào tim Thiên Bối, cô run rẩy đến mức khiến cả chiếc ghế cũng rung theo từng hồi. Người cô tin tưởng nhất, đối với cô cũng là người rất đáng ngưỡng mộ, không ngờ lại làm cái việc kinh khủng đó. Bỗng chốc, tất cả niềm tin dành cho Vương Thần đổ sụp thành từng mảnh vụn. Thiên Bối chợt ngược mắt, với tất cả sự hoài nghi và đau khổ, cô khẽ hỏi:

- Tại sao...? Tại sao cậu lại biết? Tại sao giờ mới nói...?

Mẫn đột dừng cúi gầm mặt, để mái tóc che đi đôi mắt đã sớm nhuốm nước của cô. Cô biết Bối sẽ hỏi điều đó, nhưng quả thực Mẫn rất hối hận vì lỗi lầm của mình. Chỉ vì ích kỷ cá nhân, cô đã giấu đi toàn bộ sự thật. Mẫn hận không thể quay lại thời gian trước, nhất định sẽ không khiến cho bạn mình bị lừa như vậy. Cô nuốt nước bọt, ngập ngừng thốt lên từng chữ:

- Bối... là lỗi của mình. Mình thực sự hối hận vì đã không nói ra sự thật. Thực ra... ngày hôm đó, mình xuống gặp cô Hiệu trưởng vì muốn hỏi một chút chuyện. Nhưng không ngờ... lại nghe được cuộc nói chuyện giữa Chương Vương Thần và cô ấy. Mình rất sợ hãi... hẹn cậu ra định nói, nhưng... cậu ta đã phát hiện ra... Bối à! Cậu ta uy hiếp mình...Lâm

Càng nghe cô càng thấy tim mình thất lại, tựa như ai đó đang ra sức vắt kiệt từng hơi thở của mình. Chân tay như muốn rời ra khỏi cơ thể, cô loạng choạng đứng dậy trước khuôn mặt sưng sốt của Mẫn Mẫn, giọng lạc hẳn đi:

- Được rồi... không sao cả.

Nói rồi, cô bước nhanh ra khỏi quán. Điện thoại trong túi không ngừng rung, cô điên tiết ngắt toàn bộ liên lạc. Lúc này, không muốn gặp hay nói chuyện với ai cả.

Chiều muộn. Hoàng hôn đã nhuộm đỏ cả thành phố. Con đường tràn ngập xe cộ, vỉa hè cũng một cảnh chen chúc. Trong khi những con người kia đang hối hả trở về với tổ ấm của mình thì Thiên Bối lại muốn đi đến một nơi yên tĩnh, chỉ cần có thể tránh xa tất cả mọi người. Tâm trạng trong cô đang rối loạn cực điểm vì sự thật bị phanh phui vài phút trước đó. Lang thang một hồi, cô vô thức bước vào một cửa quán, gọi một ly cà phê không đường.

Ngồi lặng gần cửa sổ, ngắm nhìn cảnh phố xá người người qua lại, cô bỗng thấy lòng mình trùng xuống. Nỗi cô đơn bủa vây trái tim bé nhỏ, để kìm ức cô gái trôi về một miền xa lạ. Cô chợt nhớ lại lần xuất hiện bất ngờ của Thần trong phòng cô Hiệu trưởng, cả lần cô đi học muộn và thấy cậu ấy đi cùng cô giáo. Tất cả chuyện đó không phải trùng hợp... Vị cà phê đắng ngắt nơi đầu lưỡi cùng với mùi hương bạc hà thoang thoảng đâu đây khiến nước mắt đang cố kìm nén của Thiên Bối bỗng trào ra.

” Tại sao? Tại sao các người đều lừa dối tôi? Các người đều coi tôi là con ngốc đúng không? Một người nữ rời bỏ tôi, cho rằng tôi không bị tổn thương ư? Một người tôi tin tưởng lại nhẫn tâm lừa dối tôi trong suốt thời gian qua. Rốt cuộc, trong cuộc chơi điên khùng này, tôi cũng thua rồi... thua thảm hại.”

Thiên Bối thấy mình sắp gục ngã mất rồi, mọi chuyện tồi tệ ập đến cùng một lúc khiến trái tim cô không thể chịu nổi. Nếu bây giờ có chết đi, cô cũng cam lòng, không còn vương bận điều gì trên đời này.

Chương Vương Thần, cậu đối với tôi, bất cứ chuyện gì cũng rất tốt, nhưng tại sao lại làm cái hành động đó...

Tình yêu của anh

Thật điên rồ và tàn nhẫn
Hãy cứ khóc nếu em muốn
Anh sẽ không buông tha em
Người anh yêu thương
Anh trở thành như vậy
Là do em hay do anh?

Thiên Bối chết lặng. Lời bài hát như hàng vạn mũi dao đâm vào lòng cô. Cả người cô lạnh toát, chợt ngộ ra một điều rằng: Hóa ra tất cả mọi chuyện đều khởi nguồn từ cô, Chương Vương Thần vì sao lại bất chấp làm điều đó? Vì cô... đúng vậy, chính là vì cô... Thiên Bối bỗng chốc chao đảo...

Thực tại.

Chiều tối. Căn biệt thự ngói đỏ chìm trong sắc hoàng hôn đang buông dần. Gió thoảng. Những bóng đèn neon được thấp sáng trưng trên mọi góc ngách, hắt xuống mặt nước bể bơi tạo thành từng mảng óng ánh dập dềnh trôi nổi. Thỉnh thoảng, một gợn sóng lăn tăn cơ hồ đánh tan cái hình thù phản chiếu trên bờ tường màu kem.

Trong phòng bếp nhà họ Chương, bữa tối diễn ra im lặng hơn mọi ngày. Chỉ có ba người ngồi quanh một chiếc bàn dài. Không gian chỉ vang lên tiếng chén đĩa chạm vào nhau. Phu nhân Hiểu Loan thầm quan sát, Vương Thần mang dáng vẻ lạnh nhạt vốn có, nhưng hôm nay, xen lẫn trong đó là nét thương đau, cô độc khiến lòng bà thất lại. Thiên Bối cúi gằm mặt, cô rụt rè chỉ ăn cơm trắng và canh, mặc dù có vô số món ngon khác bên cạnh. Chỉ cần như vậy thôi, bà hiểu đã có chuyện gì xảy ra với bọn họ.

.

.

.

Vương Thần nằm trên giường, co người giấu mình trong chiếc chăn mỏng, bỗng thấy căn phòng lạnh lẽo như bị phủ băng. Bên dưới kia, cũng có một người trong dáng vẻ y hệt. Trong lòng họ đều là vô vàn cảm xúc đan xen, đau khổ, dằn vặt, hối tiếc...

Khí lạnh từ cửa sổ phả vào căn phòng nhỏ, Thiên Bối co quắp trên giường, cô mím chặt môi, nếu là trước kia, nhất định sẽ có một người luôn ôm cô thật chặt. Cô nhớ, nhớ hơi ấm thân quen luôn bao trọn trái tim mình, nhớ muốn phát điên.

Chương Vương Tử, khi nào cậu trở về?...

Cốc! Cốc!

Bên ngoài chợt có tiếng gõ cửa, Vương Thần hơi chổ mình, cậu khó chịu cất tiếng. “Vào đi”. Phu nhân Hiểu Loan bước vào với một chai nước kì lạ màu vàng sánh và hai cái ly thủy tinh, bà mỉm cười, lần đầu nhìn thấy điệu bộ lười nhát của con trai mình.

- Nếu chưa ngủ thì nói chuyện với mẹ được không?

Mặc dù cả người đang rất mệt mỏi khó chịu nhưng dù sao Vương Thần luôn là người con ngoan, cậu không bao giờ muốn cha mẹ thất vọng về mình, cậu đứng dậy lễ phép cúi người. Nhìn thấy điều đó, Mai Hiểu Loan không khỏi đau xót trong lòng. Bà không cần sự lạnh lẽo, hành động như một cái máy của Thần, bà cần nhìn thấy sự sống, nét tươi vui nơi con trai mình.

Hai người ngồi xuống bàn, Mai Hiểu Loan quan sát thấy trên mắt Vương Thần có quầng thâm, bà biết con trai đã có những đêm không ngủ vì hình bóng một cô gái đã dày vò tâm can nó. Cậu hơi cúi đầu, che đi cặp mắt nâu tràn đầy tuyệt vọng. Đúng lúc ngược lên, cậu thấy mẹ đang rót gì đó vào đầy hai ly thủy tinh. Mùi men nồng tỏa ra, hóa ra là rượu. Cậu kinh ngạc nhìn, Mai Hiểu Loan chỉ cười mỉm, nói:

- Đừng nói với mẹ rằng con không biết uống rượu đấy. Hôm nay hai mẹ con ta cùng say.

Chiếc ly được đẩy về phía cậu, nước cũng hơi sóng lên một chút, màu vàng ươm đó bỗng chốc biến thành sự mê hoặc kì diệu. Mai Hiểu Loan chống một tay xuống bàn, tay còn lại lắc lắc ly rượu của mình, bà biết chỉ có dùng chất kích thích này mới khiến con trai dãi bày lòng mình. Đối với nó, tất cả chỉ giữ cho riêng mình.

Sẵn chuyện buồn trong lòng, cậu không nể nang hay ra vẻ gì nữa, thản nhiên ngửa cổ tu một hơi cạn, rồi lại thêm hai ba ly nữa, chẳng cần quan tâm người phụ nữ trước mặt đang có âm mưu gì. Rượu đắng đầu lưỡi, trôi qua cổ họng xuống dạ dày nóng bừng. Đầu cậu hơi quay quay, hình bóng Thiên Bối ẩn hiện khắp nơi như một nỗi ám ảnh không thể nào dứt ra. Một giọng nói nhẹ nhàng cất lên đánh mạnh vào tim Vương Thần.

- Con thất tình rồi đúng không?

Cậu không ngược lên, cũng không nói năng gì, cơ hồ như đã thừa nhận điều trên. Mai Hiểu Loan thở dài, bà vươn tay vuốt vuốt mái tóc mềm mượt của cậu. Hành động đó dường như đánh thức tận sâu sự tổn thương nơi trái tim Vương Thần, cậu chợt òa khóc như một đứa trẻ:

- Tại sao? Tại sao con không được? Con có gì không tốt? Tại sao cô ấy lại từ chối... Suốt mười năm qua, rốt cuộc con cố gắng là vì cái gì? Người bảo vệ cô ấy là con, người yêu thương cô ấy cũng là con... Vậy mà, cô ấy chọn người khác...

Nghe giọng nói ảm ức, đau khổ của con trai, Mai Hiểu Loan cũng như vỡ nát cõi lòng, bà vòng ra sau, ôm lấy cậu vào lòng, vỗ về, an ủi bằng tất cả tình yêu của mình. Bà biết, bà biết chứ, bà cũng cố gắng giúp cậu đẩy thôi. Nhưng đúng là duyên số...

- Con trai! Tình yêu là vậy. Khi con yêu một người, con phải biết chấp nhận nếu người đó không có tình cảm với mình. Mẹ biết yêu đơn phương rất đau khổ, nhưng con rất mạnh mẽ, con sẽ vượt qua được thôi... Thần à!

Vương Thần vẫn khóc, cậu bỗng nhận ra mình ngớ ngẩn hết sức, nhưng không sao chặn nước mắt lại được. Nó cứ thế tuôn rơi, ướt đầm vạt áo, ướt cả bàn tay ấm áp đang vòng qua cổ cậu. Mai Hiểu Loan không kìm được, từ khóe mắt một giọt lệ lăn dài trên má. Bà càng xiết chặt hơn, tưởng như mình cũng đang trong cơn say, không ngăn ngại bày tỏ nỗi lòng thâm kín.

- Con biết không, khi xưa, mẹ cũng rất đau khổ... Là một người phụ nữ, không ai có thể chấp nhận việc chia sẻ người đàn ông của mình với người đàn bà khác. Nhưng là mẹ... Thần à! Ngày Khải Nhi bước chân vào nhà họ Chương, mẹ biết rằng điều tồi tệ đó đã xảy ra với mình. Cô ấy mang thai, cũng là con trai. Bố con đã quỳ xuống xin mẹ tha thứ... Cô ấy cũng rất tội nghiệp. Và mẹ đã chấp thuận, nuốt tất cả nỗi đau vào lòng. Khải Nhi muốn đem Vương Tử sang nước ngoài vì cô ấy biết mẹ bị tổn thương. Nhưng bố con không đồng ý, cuối cùng, chỉ một mình Khải Nhi bỏ đi... Con nói xem, cô ấy thực tốt, thính thoảng mới trở về thăm con trai, xong liền đi ngay. Lâu rồi, vết thương trong lòng mẹ cũng đã nguôi ngoai...

Vương Thần đã biết trước tất cả chuyện đó. Cậu không nói gì, cũng không khóc nữa, chỉ lặng lẽ đón nhận sự chở che hiếm hoi từ mẹ mình. Bà vẫn triền miên trong miền kí ức.

- Vương Tử, thằng bé ấy rất đáng thương, từ nhỏ đã ít nhận được tình thương của mẹ, lại luôn phải đón nhận sự nghiêm khắc của bố. Nên mẹ đã sớm coi nó như con đẻ, cũng như con vậy, nó cũng mang trong mình nhiều nỗi đau... Thần ơi! Vì em trai, vì Thiên Bối, con hãy quên đi được không? Mẹ biết chuyện này khó khăn biết nhường nào, nhưng mẹ cũng biết con trai mẹ sẽ làm được như mẹ năm xưa... Đúng không?

Từ bỏ ư? Từ bỏ tình yêu cậu ấp ủ suốt hơn mười năm qua? Dễ dàng được như vậy cậu đã làm được từ lâu rồi. Nhưng giờ đây cậu biết phải làm thế nào? Phải hành xử sao cho đúng đây?

- Vương Thần! Cô ấy không dành cho con!

.
. .
.

Đêm lạnh. Chương Vương Thần một mình đứng lặng bên ngoài cửa phòng Thiên Bối, lắng nghe từng nhịp thở đều đặn của cô, cậu thấy tim mình se thắt lại, đốn đau vô cùng. Từ trước đến nay, cậu luôn một mình đứng một chỗ ngắm nhìn cô, tất cả đều trong tâm lặng không ai biết. Tình yêu của cậu cũng vậy, đối với cô ấy một mực chung tình, tinh khiết biết nhường nào. Nhưng, người con gái ấy lại không yêu cậu... Cậu không đành lòng.

” Chương Vương Thần bước vào phòng, tiến lại gần giường Thiên Bối. Cô vẫn đang say ngủ, khuôn mặt vùi sâu trong gối, tấm chăn bị hất tung ra. Cậu ngồi xuống bên cạnh, ánh sáng mờ mờ của đèn ngủ chiếu lên khuôn mặt cô mê hoặc kì lạ, làn da trắng mịn, đôi mắt nhắm nghiền, đôi môi hơi đỏ khe khẽ thở. Cậu bỗng nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng cúi xuống hôn lên môi cô.

Thật mềm mại!

Mùi hương ngọt ngào như sữa tươi tỏa ra từ cơ thể Thiên Bối khiến Vương Thần nóng bừng người, cậu bèn mạnh dạn hơn ngấu nghiến môi cô.

Sự ướt át nơi làn môi đánh thức Thiên Bối khỏi giấc mộng không bình yên. Cô mở mắt, kinh ngạc khi thấy thân hình cao lớn của Vương Thần chặn đứng trên người mình, làn môi nóng rực ép mạnh vào môi cô. Cô hoảng hốt, vội vã quờ quạng tay chân đạp Vương Thần qua một bên, sợ hãi lui về góc giường. Bộ dạng đó khiến Vương Thần đau lòng. Cậu gần gũi:

- Dương Thiên Bối! Cậu phải yêu mình.

Rồi như hổ đói vồ đến người Thiên Bối, đè cô nằm xuống, một tay trói chặt hai tay cô lại, điên cuồng hôn khiến cô không thở được. Thiên Bối càng giãy dụa thì Vương Thần càng đè chặt hơn, tay còn lại cậu xé tung áo cô, Thiên Bối sợ hãi hét lên, nhưng liền bị môi Vương Thần bịt chặt lại. Nước mắt Thiên Bối rơi lã chã xuống gối, điều đó khiến cậu ngừng lại, nhìn xuống khuôn mặt tội cùng hoảng sợ và lem nhem nước mắt của cô. Đôi mắt thạch anh ám khói tràn đầy uất ức, cô gào lên:

- Chương Vương Thần, tôi hận cậu, cậu đi chết đi!”

Vương Thần bỗng rùng mình với ý nghĩ vụt qua ban nãy, cậu nhìn vào cửa phòng, cõi lòng tựa như tan nát. Cậu đã hứa, sẽ không bao giờ khiến cô khóc, làm cô bị tổn thương. Cậu lặng lẽ đặt tay lên cánh cửa, cố cảm nhận người con gái đang nằm bên trong kia. Sau đi liền quay bước đi... Thầm nhủ rằng: ” Mọi chuyện sẽ ổn thôi!”

33. Chương 33: Nhớ - Yêu Xa

Một năm sau.

Trời thu chớm lạnh. Nắng và gió hòa quyện vào nhau, đem theo mật ngọt rải xuống khắp thế gian. Chiếc lá úa vàng vươn mình sưởi ấm chuẩn bị cho chuổi ngày sắp tới sẽ lìa xa cành cây. Giọt sương lung linh trên cánh hoa hồng, lấp lánh như vô vàn viên pha lê nhỏ tí xíu, có khi chỉ cần chạm khẽ thôi cũng vỡ tan thành vô vàn tinh thể. Vạn vật đều tỏa ra hương thơm nồng đậm của một sớm đầu thu.

Thiên Bối thức dậy, vươn vai ngáp dài như một chú mèo lười. Cô liếc đồng hồ rồi lại ngó lên tấm lịch để bàn. Hôm nay là chủ nhật. Thiên Bối làm vệ xong cá nhân xong liền ra ban công ngắm nhìn khung cảnh bên dưới. Không khí buổi sớm trong lành, những cơn gió nhẹ khoan khoái vuốt ve mái tóc mềm mượt của cô, dịu dàng gửi những nụ hôn lên đôi má đang ửng hồng vì lạnh. Tiếng chim líu lo đầy vui tươi trên những tán lá đã sớm cỗi bỏ lớp áo xanh tươi. Từ xa xa, mây đang thả mình trôi một cách bình thản.

Ngắm nhìn bầu trời bao la xinh đẹp, cô bỗng thấy tim mình đập rộn ràng. Hình như, có điều gì đó sắp xảy ra...

.

.

.

Seattle. Wasington. USA.

Chương Vương Tử ngồi vắt chân chữ ngũ trong một quán cafe nằm giữa trung tâm nhộn nhịp của Seattle. Một làn khói trắng kì lạ bao phủ không gian, từng giọt li ti bám trên chiếc áo măng tô như những hạt pha lê nhỏ xíu. Tiếng violin vang lên réo rắt, hương cà phê đậm đà lan tỏa kích thích khứu giác. Thật ngọt ngào! Mái tóc đen khẽ cúi xuống, nhấp một chút cà phê, rồi bất ngờ nói:

- Nơi này cũng không tệ nhỉ?

- Dĩ nhiên rồi!

Một giọng nói trong trẻo cất lên, cặp chân thon dài bắt chéo, đôi giày cao gót đỏ chói nổi bật trên làn da trắng muốt. Cô gái ngồi đối diện Vương Tử cũng khẽ nhấp một ngụm cà phê nhỏ, nói tiếp:

- Cà phê ở đây tuyệt nhất Washington.

Vương Tử hơi cười, cậu ngả người ra sau ghế, chân vắt chữ ngũ, điệu bộ trưởng thành hơn rất nhiều so với trước đây. Đường như thời gian một năm qua đã dạy cho cậu nhiều điều ở nơi đất khách quê người này. Cô gái đi giày đỏ đôi tư thế, chống cằm nhìn ra ngoài cửa kính. Con đường nhỏ bên ngoài bị phủ kín trong màn mưa tuyết lạnh giá, từ góc nhìn này có thể thấy những chiếc ô đủ màu lướt đi một cách vội vã.

Cặp mắt tinh nhanh khẽ liếc nhìn, thấy nét thần thờ trên khuôn mặt còn non nớt của Vương Tử, bèn cười:

- Lại nhớ Thiên Bối rồi phải không?

Chàng trai tóc đen giắt thót như bị điểm trúng huyết. Hai chữ “Thiên Bối” vẽ lên trong trí óc cậu hình ảnh cô gái có đôi mắt màu thạch anh ám khói với nụ cười vô tư tỏa sáng như mặt trời. Cậu hơi đỏ mặt, vội vã cầm ly cà phê lên giả vờ uống:

- Đâu... Đâu có...

Cặp môi gợi cảm nhếch lên, bàn tay thon nhỏ với những ngón tay trắng trẻo với đến, vỗ bồm bộp vào cái mặt phúng phính của Vương Tử:

- Còn dám chối! Cái quyết tâm hùng hực của cu cậu đâu rồi.

- Gì chứ? Mẹ quá đáng rồi đấy nhé...- Cậu nhóc vội vã nhồm dậy.

Du Khải Nhi thôi không trêu chọc con trai nữa, cô quan sát vẻ mặt tức giận của cậu, môi nở một nụ cười buồn. Con trai cô, dù đã qua bao nhiêu năm, nhưng dường như vẫn chỉ là một đứa trẻ bé bỏng ngày nào cần cô chăm sóc. Cô lơ đãng khuấy tách cà phê đang dở đang uống, những ký ức xa xưa chợt ùa về.

Hôm ấy, lần đầu tiên cô nhìn thấy con trai mình khóc, khóc một cách đau khổ, uất ức, tức giận, quẫn quai, khóc rất nhiều, khóc đến quên trời đất, quên những người ngồi xung quanh, quên cả cô, mà nguyên nhân, lại là một cô bé. Ngồi trên máy bay, mặc kệ có bao nhiêu người đang tò mò nhìn, nó vẫn khóc, đến nỗi cô phải lấy chiếc áo trùm lên đầu thằng bé. Cũng ngày ấy, nhận quyết định đưa Vương Tử sang Mỹ du học, cô không khỏi sững sốt, còn cố tình tỏ ra nghe không rõ mà hỏi lại lão gia, không ngờ ông cũng chẳng ngại ngần gì nhấn mạnh từng câu từng chữ: ” CHỈ CÓ LÀM THEO NÓ MỚI LỚN KHÔN ĐƯỢC.” Khải Nhi cũng không dám thắc mắc nữa, lặng lẽ làm theo, mặc dù lòng cô cũng đau như cắt khi thấy dáng vẻ đau khổ của Vương Tử ở sân bay, cả ánh nhìn đau đáu của nó như mong chờ một ai đó.

Cô chợt nhớ lại hình ảnh mình năm xưa, cũng một nỗi mong ngóng khắc khoải nơi sân bay. Cô kiên nhẫn chờ đợi ông ấy sẽ đến, nhưng cuối cùng lại chỉ còn cách cố kìm nén sự tổn thương mà bước vào trong máy bay. Cũng tại nơi ấy, có một người đã khóc thật nhiều. Cô biết mình rất ngốc, đáng lẽ không nên yêu người đàn ông đó. Nhưng chỉ vì một phút lầm lỡ, cô đã suýt phá vỡ hạnh phúc gia đình người ta. Nên, cách cuối cùng, đành chọn việc im lặng rời đi, vì con trai, cô chỉ dám về thăm mấy lần. Tình yêu của cô đã sớm trở thành nỗi tuyệt vọng khi gặp mặt người phụ nữ ấy - Mai Hiểu Loan. Cô biết trên đời này, sẽ chẳng có ai có thể tốt hơn chị ấy. Chị đón nhận cô, cứu mang con trai cô, tất cả đều xuất phát từ tấm lòng nhân hậu vô ngần. Cả đời này, cô chịu ơn chị ấy.

Người ta thường nói một gã đàn ông thường cưng chiều người vợ hai hơn là vợ cả. Nhưng cô lại chẳng thấy vậy, Chương Vương Hạo đối với ai đều một mực công bằng, không bao giờ nghiêng về bên nào cả. Chính thì thế cô lại càng yêu người đó hơn... Con trai cô, giao cho Vương Hạo và chị Loan hoàn toàn đáng tin cậy và yên tâm.

” - Mẹ ơi... Mẹ?

Vương Tử nhồm dậy, bàn tay nhỏ xíu dụi dụi mắt, cậu ngó quanh, tìm kiếm mẹ mình.

Khải Nhi đứng ngoài cửa phòng, lặng lẽ ngắm nhìn con trai, cô tựa đầu vào tường, cặp mắt tràn đầy yêu thương vẫn dính chặt vào thằng bé. Chiếc va ly dừng bên cạnh, như tỏa ra từng làn hơi nước lạnh lẽo...

- Mẹ? Mẹ đi đâu rồi?

Tiếng gọi đứt quãng, hoang mang vang lên trong căn phòng trống, cậu bé bắt đầu hoảng loạn, hai tay đưa lên đầu rồi bất chợt buông thõng xuống, khuôn mặt mếu máo, nước mắt tuôn dài.

- Mẹ ơi... Mẹ lại đi đâu nữa rồi?

Khải Nhi bặm chặt miệng, hai bên mắt ứa nước, thằng bé còn quá nhỏ để phải chịu nỗi đau này. Lòng cô quặn thắt, mọi lần đều rời đi khi con còn đang ngủ say, hôm nay vì muốn nán lại một chút, liền không tìm được nước mắt. Bàn tay cô bấu chặt vào tường, móng tay cũng bắt giác đau buốt. Cả người Khải Nhi như muốn đổ sập, hai bờ vai rũ xuống theo từng tiếng gào khóc của con trai.

Cô đóng cửa lại, âm thanh cũng tắt dần, Khải Nhi loạng choạng rời đi, không chịu nổi việc chứng kiến con trai đang gào khóc tìm mình. Từng bước đi chậm rãi, siêu vẹo trên bậc thềm, chiếc va li kéo thành từng vệt cô đơn trên nền đá. Nước mắt không ngừng rơi lã chã trên khuôn mặt nhợt nhạt đau đớn. Cô nhận ra mình là người mẹ tồi tệ nhất trên đời này...”

Kể từ khi sinh ra Vương Tử trên đời, hình như cô chưa từng làm được gì cho nó. Chỉ biết cầm nín nhìn con mình đau khổ. Khiến thằng bé thiếu đi tình thương của mẹ ruột, để nó trở nên ngỗ ngược, hách dịch như vậy. Tất cả, đều là lỗi của cô.

Vương Tử hơi ngơ ngàng nhìn vẻ mặt trầm tư của người phụ nữ vốn năng nổ trước mặt, cũng không nỡ đánh thức bà, bèn quay mặt ra ngắm nhìn khung cảnh bên ngoài. Tuyết rơi trắng xóa, hẳn là rất lạnh, ” không biết cô ấy ở nhà có biết giữ ấm không? Cái cô ngốc đó...” Vị cà phê vừa đắng vừa ngọt đọng trên đầu lưỡi, Vương Tử bỗng nhớ về những nụ hôn của hai người, nhớ về khoảnh khắc cô ngượng ngùng gật đầu đồng ý lời cầu hôn trẻ con của cậu, nhớ về cái đêm đầy sao cậu gối đầu lên đùi cô, khi bàn tay dịu dàng ấy khẽ vuốt ve mái tóc cậu.

Cậu nhớ cô đến điên cuồng.

Một năm, đó là quãng thời gian khó khăn biết nhường nào. Mỗi ngày trôi qua, cậu đều phải tự đấu tranh với nỗi nhớ của mình, cố gắng xua đuổi hình ảnh cô gái ấy, giống như một kẻ cai nghiện. Càng muốn dứt ra thì nó lại càng thít chặt hơn nữa. Khuôn mặt với nụ cười thơ ngây ấy ẩn hiện trong mỗi giấc mơ hằng đêm, làm con tim cậu cơ hồ như muốn vỡ tung ra. Kí ức cô gái nhỏ ngã trên nền gạch nơi sân bay còn xiết lấy tâm can cậu, đau đến tê tái cõi lòng.

Nhiều khi cầm chiếc điện thoại lên, muốn gọi cho cô ấy, chỉ để nghe một tiếng “alo” cũng được, nhưng rồi lại ném xuống giường. Không gọi, vì cậu sợ. Đã dặn lòng mình, trong vòng một năm phải chấn chỉnh lại bản thân. Tạm thời đem tình cảm của mình cất sang một bên, tập trung học tập tốt hơn. Vì cậu nhớ, bố đã nói rằng: ” Không có người phụ nữ nào để ý đến một người đàn ông thất bại.”

Đúng vậy, điều đầu tiên, cậu cần phải nỗ lực trau dồi kiến thức, vì tương lai phía trước có thể làm chỗ dựa vững chắc cho người con gái ấy. Vậy là 365 ngày đã hết, một năm chính thức qua đi, và cậu có thể gặp cô được rồi. Cậu mong chờ ngày này biết bao.

.

.

.

Sân vận động đông nghịt người. Khắp nơi vang vọng tiếng trò chuyện, tiếng í ới gọi nhau, ai cũng trong tâm trạng hồi hộp đến nghẹt thở. Ở một góc khuất, có một chàng trai đang đứng dựa vào tường, chiếc áo sơ mi trắng như tỏa ra ánh sáng, mái tóc đen che đi cặp mắt nâu trong. Từ xa, một gã con trai khác đi

đến, hai tay xỏ túi quần, chiếc áo thể thao rộng bị gió thổi ép chặt vào một bên người. Vẫn là nụ cười nửa miệng đáng ghét, cậu lên tiếng trước:

- Anh đến cổ vũ tôi đấy à?

Vương Thần nhếch mép, đáy mắt lóe sáng, khuôn mặt cũng bắt giắc ngẩng cao nhìn thẳng nhai tóc nâu trước mặt:

- Cứ cho là vậy.

Chấm dứt những câu nói vô nghĩa, Lâm bỗng cười toe toét:

- Thế anh “dzai” muốn gì? Định bắt cóc tôi nữa hả? Không được nha, tôi còn mẹ già con thơ nha.

Mặt Vương Thần hơi tối lại, bỗng có xúc động muốn nắm cho thẳng nhai kia một quả. Cậu lấy lại bình tĩnh, đáp trả về đàn anh.

- Tôi có vài thứ cần cậu trả lời.

Vẫn không dứt thái độ cợt nhả, Lâm vuốt vuốt mái tóc, cười:

- Được thôi, cho phép anh nói.

Vút!

Cú nắm móc xé gió tạt qua, Lâm né ra sau một cách điệu nghệ như một tay lão luyện. Sau khi đứng thẳng, cậu ta phẩy tay:

- Anh hai! Nóng nãy là không tốt.

Chương Vương Thần tức đỏ mặt, tay xiết chặt lại, thô lỗ chửi thề vài câu:

- *** Thằng khốn này, nghiêm túc cho tôi.

Lâm cũng chấn chỉnh lại quần áo, vẫn nụ cười tỏa nắng, cậu khẽ liếc mắt về phía cô gái tóc ngắn đang ngồi trên khán đài, sau đó nhẹ giọng hỏi:

- Thế anh tìm tôi có việc gì?

- Tại sao cậu nói dối?

Lâm có hơi ngạc nhiên, rồi bất chợt “À” lên một tiếng, cậu khoanh tay lại:

- Ý anh là bài báo đó hả? Đơn giản thôi, tôi thích thế. Dù gì anh cũng thả tôi mà, sao phải làm khó nhau nhỉ? Tôi không muốn có kẻ thù đâu.

Vương Thần sững sờ nhìn khuôn mặt bình thản của kẻ phía trước. Một năm trước, trong khi cậu đã chuẩn bị sẵn tinh thần để ra hầu tòa thì bất ngờ đọc được tin rằng cậu ta không kiện cáo gì. Lại còn che đậy tội ác của cậu bằng việc bịa đặt ra một cậu chuyện là: ” Tôi đi phượt một mình lạc vào một nơi hoang vắng đến ngót ba tháng, sau này tìm được đường ra thì bị xây sát khắp người. May mắn được hai người bạn đưa vào bệnh viện. Thật sự thấy có lỗi vì đã làm mọi người lo lắng.”

Câu chuyện nghe ra thật hoang đường, nhưng vì chính cậu ta không muốn nên cảnh sát cũng chẳng tiện đào bới thêm. Chuyện đó qua một thời gian cũng lắng xuống. Hôm đó, Phạn- thẳng bạn thân của cậu còn nhảy cẫng lên ôm vai bá cổ cậu mà sung sướng. Vương Thần vẫn không tin được chuyện đó. Nhưng đến hôm nay, cậu mới đủ dũng khí để đến gặp “ân nhân”.

Lâm thấy vẻ mặt chợt ngây ngốc của Vương Thần, cười cười:

- Anh trai! Đừng cảm động quá! Tôi chỉ không muốn đất nước mất đi một nhân tài thôi mà. Chuyện này dù sao cũng là quá khứ rồi, tôi cũng không muốn nhớ lại nữa. Tôi và bạn gái giờ rất hạnh phúc. Anh chắc phải ghen tị rồi!

Nói rồi, tiếng loa thông báo chuẩn bị vào trận đấu, gã trai tóc nâu rời đi, để lại đằng sau Vương Thần vẫn đang trong trạng thái bất động. Lâm nở một nụ cười tươi rói hướng về phía Mẫn Mẫn, cô cũng giơ ngón cái về phía cậu. Trong lòng họ đều rộn rã niềm vui không tên.

Hôm nay, buổi sáng định mệnh, Thiên Bối nhận giấy thông báo đỗ đại học. Cô nhảy cẫng lên vì hạnh phúc, còn tự nhiên xông đến ôm chầm lấy lão gia và phu nhân, tất tần tật gia nhân lớn bé trong nhà đều không tránh khỏi ngạt thở với niềm vui của cô. Thiên Bối chạy tung tăng khắp nhà, cười không ngớt, vẻ rạng rỡ đáng yêu của cô gái trẻ khiến những người xung quanh cũng bị cuốn vào vòng xoáy hào hứng đó.

Thiên Bối cười hạnh phúc ngồi xuống chiếc ghế đu ngoài vườn. Cô ngả người ra phía sau, trên môi vẫn ngự trị nụ cười tươi tắn như ánh nắng rực rỡ. Cuối cùng mơ ước đỗ đại học của cô đã thành sự thật rồi, quả không phụ công bao ngày qua cô dành hết thời gian vui đùa vào học hành. Cô không biết phải làm sao để kìm chế mình nữa, tim cứ đập thình thịch mãi không thôi. Con sóng mang tên “phấn khích” cuộn chảy trong từng mạch máu, Thiên Bối ngẩng phất lên trời, há miệng hét to...

Let me hear your voices start to ring on the top

Tell me

Let me sure you wanna dance all around with me

I just feel the heat

To my soul

my love and my heart

[Starry sky love song - Đặng Phúc Như]

Tiếng chuông điện thoại bỗng vang lên, cắt đứt dòng cảm xúc đang dâng trào trong cô. Thiên Bối hơi khó chịu rút điện thoại ra. Trên màn hình hiện lên một số máy lạ. “Gì thế nhỉ?” Cô nhíu mày, vốn không có thói quen nghe máy người lạ nên Thiên Bối tắt đi luôn. Ai ngờ người kia vẫn lý lợm gọi lại lần nữa, Thiên Bối bực mình bắt máy rồi hét lên:

- Ai thế hả?

Đầu bên kia có vẻ bất ngờ trước phản ứng của cô, sững ra một lúc. Lát sau mới vang lên một giọng nói rụt rè:

- Bà... chị...

- Thần kinh à? Chị nào?

- Thiên... Bối... không nhận ra tôi à?

- Tôi cúp máy đây. – Thiên Bối chứa ghét mấy trò mèo kiểu này, toan đưa tay ấn End Call. Bên kia hoảng hốt:

- Đừng đừng. Bà chị, tôi đây mà. Vương Tử. Chương Vương Tử.

Ngón tay đưa ra giữa không trung khựng lại.

Thiên Bối trợn mắt, run run nhìn vào màn hình điện thoại. Trên đó hiện lên cái biểu tượng màu xanh lác qua lác lại, như thôi miên cô: “Nào, nghe đi nghe đi.” Bỗng chốc cô thấy tim mình đập nhanh hơn, chờ đợi hỏi lại:

- Vương... Tử?

-... – Người bên kia không đáp lại.

Bỗng chốc chỉ còn tiếng tim đập thình thịch trong không gian lặng lẽ như tờ. Đường như cả hai còn chưa hết ngỡ ngàng, cuối cùng Vương Tử cũng lên tiếng trước:

- Chúc mừng bà chị đỗ đại học nghen.

-...

Thiên Bối ngẩn người, bàn tay chợt run rẩy kì lạ, mãi một lúc sau cô mới lắp bắp:

- Cậu... thật sự là... Chương Vương Tử... hả?

- Không tôi thì ma à? Một năm rồi sao vẫn khủng quá vậy...

Thiên Bối đưa tay lên bịt miệng, nước mắt bỗng tuôn rơi, " Đúng là giọng nói này rồi... Giọng nói đã thất lạc trong suốt hơn một năm qua." Lòng cô vỡ òa. Ở đầu dây bên kia, dường như Vương Tử cũng nghe được tiếng nấc của cô, cậu cũng cảm động đến mức cổ họng nghẹn lại.

- Này... Sao lại khóc? Không được khóc! Nếu không tôi đánh bà chị đó.

Thiên Bối òa khóc nức nở, bao nỗi uất ức tuôn trào như làn sóng dữ dội, cô hét lên:

- Tại sao lại đi lâu thế? Sao đến giờ mới gọi cho tôi? Sao đến giờ mới nhớ đến tôi? Vương Tử, cậu... - Cổ họng Thiên Bối bỗng nghẹn ứ lại, khó chịu. Cô có biết bao điều muốn nói với cậu, biết bao câu muốn hỏi. Cô từng tự nhủ một khi gặp lại sẽ bắt cậu phải làm rõ mọi chuyện, vì sao hôm ấy bỏ đi không một lời từ biệt. Nhưng giờ phút này, đầu óc cô bỗng trở nên trống rỗng, có thứ gì đó trong tim cô nổ tung, khiến cô như nghẹt thở.

Vương Tử đau thắt lòng. Cậu hận không thể xông ra sân bay để bay thẳng về nước, ôm cô ghì chặt vào lòng, lau đi những giọt nước mắt đang tuôn dài trên má cô. Hiện thực sao tàn nhẫn thế, cậu chỉ có thể bất lực lên tiếng:

- Tôi... Tôi xin lỗi.

Tình yêu của cô, nỗi nhớ hằng đêm của cô. Giọng của cậu ấy khác quá, trầm trầm, khan khan rất nam tính, dấu hiệu của việc đã lớn... Thiên Bối gạt nước mắt, nín lặng, cố nghe hơi thở ở đầu dây nọ. Vương Tử bỗng mỉm cười:

- Khỏe chứ?

- Ừ... còn cậu?

- Không... tìm tôi có vấn đề rồi.

Thiên Bối kinh ngạc, sợ hãi hỏi:

- Gì cơ? Tìm á? Cậu bị làm sao hả? Sao lại như thế? Có phải làm việc nhiều quá không? Một ngày có ngủ đủ 8 tiếng không thế?

Một tiếng cười khẽ vang lên:

- Trời ạ! Đùa đấy. Vẫn gốc như ngày nào...

Sau câu nói đó, Vương Tử bắt giác lùi điện thoại ra xa một chút. Quả nhiên, chỉ vài giây sau, có ai đó phát hiện ra mình vừa bị xỏ mũi, liền hét lên với cậu:

- Đồ chết tiệt, cậu dám lừa tôi!

- Tìm tôi... nhớ chị nhiều quá, nên mới đau.

Giọng nói nhẹ nhàng của Vương Tử vang lên, lập tức khiến mặt Thiên Bối nghệt ra rồi chuyển thành màu đỏ rực rỡ như mặt trời lúc 12 giờ trưa. " Tên nhóc này, sao tự nhiên nói những điều... như thế chứ?" Tim cô đập rộn ràng, hơi thở cũng gấp gấp hơn.

- Vương Tử...

- Ừ?

- Tôi nhớ cậu!

Lời nói thoát ra nơi bờ môi, liền biến thành cơn gió mang hương thơm ngọt ngào, vượt ngàn dặm xa xôi truyền đến Vương Tử. Lại một khoảng lặng im giữa hai trái tim, họ dành cho nhau những phút giây lắng đọng tình cảm.

- Anh yêu em.

Vương Tử mỉm cười hạnh phúc, tựa hồ như Thiên Bối đang ở ngay trước mắt cậu, khẽ đưa tay chạm đến, liền tan biến vào hư không. Cô không biết phải nói gì cả, chỉ thấy trong lòng ấm áp như thể cậu đang ở ngay cạnh bên, vòng tay ôm lấy cô vậy. Yêu? Tình yêu là đây ư?

- Vậy... tôi cúp máy nha!

Đến khi Vương Tử cúp máy rồi, Thiên Bối vẫn ngây ra, nắm chặt chiếc điện thoại trong tay. Không tin được, cậu ấy vừa gọi cho cô, vừa nói yêu cô...?

Gió thổi qua, mang theo mùi hương nồng đượm của hoa hồng, vẩn vơ bên chiếc xích đu, lòng ai đó lâng lâng, lại mỉm cười ngốc nghếch, ôm chặt chiếc điện thoại trong lòng như lưu giữ lại cuộc gọi đầy yêu thương vừa rồi.

Vương Tử nằm vật ra ghế, lặn qua lặn lại vì sung sướng. Cậu không ngừng lẩm bẩm những điều điên khùng, khiến Khải Nhi đang làm bữa tối phải kinh ngạc hỏi:

- Con lại bị gì rồi hả?

Vương Tử không trả lời, cậu cứ nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại rồi lại bật cười khanh khách hết kẻ khùng trốn trại.

Ôi! Tim tôi!

Vậy là Thiên Bối vẫn còn nhớ đến cậu, vậy mà cậu còn lo sợ rằng cô sẽ đến với anh trai. Hóa ra chỉ là lo lắng hão huyền, cậu tự mình dọa mình rồi. Nghe mẹ nói cô ấy đỗ đại học, cậu liền gọi điện ngay. Dù sao cũng đến lúc hai người được gặp nhau. Một năm trước, mẹ nói với cậu rằng: " Con! Trong vòng một năm, phải cố gắng học tập, cũng không được phỉn Thiên Bối, nếu cả hai đứa cùng thất nghiệp thì ăn đất à?" Và cũng chính vì vậy mà cậu quyết tâm cắt đứt mọi mối liên hệ để giúp bà chị mà cũng chính là giúp mình.

Và giờ thì cậu chủ này có thể đường đường chính chính quan tâm người con gái của mình rồi. Ha ha!!!

.

.

.

Nั่ง lên dịu dàng. Khu vườn tràn ngập sắc hoa hồng đỏ thắm. Một cô gái ngồi cạnh chiếc dương cầm nâu gỗ, bàn tay thanh mảnh lướt trên phím đàn. Âm thanh theo đó bay nhảy khắp không gian, quẩn quít vào nhau, lả lướt một điệu nhảy không tên. Tâm tình của ai đó thật tốt đẹp.

Mỗi ngày trôi qua đều dành cho nhau những yêu thương ngọt ngào. Cảm giác yêu xa cũng không tệ. Dù không thể gặp mặt người đó, không thể trực tiếp chạm vào nhau, nhưng những lời nói quan tâm khiến trái tim họ xích lại gần nhau hơn dù cả hai đang cách nhau đến nửa vòng trái đất.

" Bà chị hôm nay thế nào? Trường mới có tốt không?"

" Mọi thứ đều ổn!"

" Vậy tốt! Mà này..."

" Sao hả?"

" Có... thằng nào đẹp trai hơn tôi không đấy?"

" Ấy, có nhiều lắm, tôi mới chấm được một bạn trai cute dễ sợ."

" Chị dám? Bao giờ về tôi nhất định sẽ xử lý thằng đó."

" Chỉ sợ đến lúc ấy chúng tôi đã xây dựng xong một gia đình hạnh phúc con cháu đؤه huề."

" Chết tiệt. Tôi về luôn."

" Ủ! Về đi..."

Một khoảng im lặng.

” Khi nào cậu về?”

“... Tôi không biết được. Sắp rồi!”

” Tôi nhớ cậu!”

” Tôi cũng vậy...”

Họ có vô vàn cuộc đối thoại như vậy rờn rã mấy tháng trời, ngày nào cũng như ngày nào. Tình yêu cũng theo đó mà đậm đà thêm chứ không nhạt nhòa như mọi người hằng tưởng. Thời gian có thể sẽ trôi rất nhanh, nhưng cảm xúc hai trái tim sẽ không thể thay đổi được. Vì họ đã hứa, rằng một người sẽ trở về, một người sẽ đợi, năm này qua năm khác vĩnh viễn không xê dịch.

Có một lần, Vương Tử đã nói sẽ tìm cách trở về. Nhưng Thiên Bối lại ngăn cản, cô bây giờ đã khác xưa, cô hiểu ý của lão gia muốn tốt cho cậu ấy. Vì vậy, cô không được phép phá bỏ kế hoạch của ông. Dù là mười năm, hay hai mươi năm, nhiều hơn nữa cũng nhất định kiên trì chờ đợi. Đôi khi cô cũng cảm thấy rất mệt mỏi, nhưng khi nghe câu ” Anh sẽ quay về” của Vương Tử, cô như được tiếp thêm sức mạnh và vững lòng hơn. Cô tự nhủ, rằng một ngày hai người sẽ đoàn tụ.

34. Chương 34: Bí Mật Của Dương Thiên Bối

Cuộc sống đại học của Thiên Bối có nhiều điều rất thú vị, điển hình là quanh cô gái nhỏ của chúng ta bắt đầu xuất hiện vài vệ tinh lượn lờ. Họ bao gồm nhiều dạng người khác nhau. Thiên Bối nhớ một lần, có một gã rất bảnh, lái xe mui trần đến tán tỉnh cô, lại còn quà cáp đủ kiểu, không nước hoa thì son môi, không sữa tắm thì sơn móng tay. Thiên Bối nhắm tính giá tiền của chúng mà muốn khóc. Gã đó còn vênh mặt lên nói với cô: ” Cả tỉnh này không ai giàu bằng tôi, tôi đảm bảo cô sẽ cả đời sống trong hạnh phúc. Làm bạn gái tôi là điều tốt nhất đối với cô. Thế nào? Đồng ý đi!”

Thiên Bối nhìn cái điệu bộ như ban phát vinh hạnh cho kẻ khác của hắn, bỗng có xúc động muốn tát cho hắn một phát lật mặt. Gì chứ? Giàu nhất tỉnh? Vậy Chương lão gia thì sao? Tỉnh mùa riu qua mắt thợ hả?

Không biết vì sao mà vài ngày sau không thấy gã ta lượn xung quanh cô nữa, thậm chí cứ chạm mặt là tránh như tránh cạp vầy. Thực ra Thiên Bối cũng có chút chạnh lòng, chẳng lẽ hắn đọc được suy nghĩ “bạo lực” trong đầu cô lúc đó sao? Ôi! Thế thì còn đầu hình tượng yếu điệu thực nữ của cô nữa đây. Nhưng sự thật thì không rõ vì thủ đoạn gì, “tiểu thiếu gia Chương Vương Tử” đã xử lí hắn gọn ghẽ trong một tối mà cô hầu không hề hay biết.

Thiên Bối đã không còn ngây thơ như xưa nữa, cũng biết cách từ chối họ trước khi đến tai tên “hít le con” kia, không thằng nhóc đó sẽ cho hai người nhảy cầu thật mất. Ngày nào Vương Tử cũng gọi điện, kể đủ chuyện trên trời dưới đất, nhưng không lần nào quên hỏi có “tên khốn” nào đang quanh quẩn bên cô hay không? Và đương nhiên Thiên Bối phải cười trừ lắng qua chuyện khác. Cũng có vài cuộc cãi vã nhỏ trong tình yêu của họ, nhưng dường như điều đó càng làm cho họ càng gắn kết hơn.

Khác với Thiên Bối, kể từ buổi tối định mệnh đó, Vương Thần càng trở nên lạnh lùng hơn, vốn cậu đã kiêu lời, nay có khi còn không nói lấy nửa chữ. Họ vẫn chạm mặt nhau trong nhà, nhưng chỉ trong thoáng chốc, rồi đều coi như chưa từng quen biết, điều đó khiến Thiên Bối vừa cảm thấy tổn thương, vừa áy náy.

Chương Vương Thần thường lặng lẽ ngắm nhìn Thiên Bối từ xa. Cô gái của cậu giờ đã lớn khôn thật rồi, rất ra dáng một thiếu nữ, tuy nhiên không biết vì sao trong mắt cậu, cô vẫn còn là một bé con. Cô ấy đã có cuộc sống của riêng mình, có bí mật, có người thương, cậu vĩnh viễn không thể ở bên “bé con” ấy nữa, chỉ biết lặng thầm đứng một bên chứng kiến sự trưởng thành từng ngày của cô ấy. Một sự chờ đợi đầy đớn đau. Vương Thần biết rõ, nhưng không điều khiển được trái tim của mình, vẫn luôn ngốc nghếch hướng về em.

Thời gian thấm thoát trôi qua, phố xá ngày một khác xưa, chiếc cây nhỏ xúu giờ cũng đã lớn bóng. Vạn vật đều đổi thay, duy chỉ có tấm lòng ai đó vẫn giữ nguyên vẹn. Nhiều khi Thiên Bối đã hỏi, ” mình sẽ vẫn đợi như vậy sao? Đã ba năm trôi qua thật rồi...” Cô cơ hồ đã đem hình ảnh của cậu là một thứ ảo ảnh, đầy thương yêu cắt sâu vào tận trái tim mình, ngày ngày đều đem ra ngắm vuốt. Tình yêu là một thứ xa xỉ, tất

cả mọi người đều thèm khát nó như một chất gây nghiện. Thế nhưng, đôi khi điều đó lại lạnh lùng chà đạp lên chúng ta. Tàn nhẫn như vậy nhưng vẫn yêu thật nhiều, yêu bằng cả trái tim mình.

.
. .

Rồi một ngày hè oi bức, bí mật thầm kín được chôn vùi từ rất lâu, bất ngờ bật mở trước mắt cô gái nhỏ.

Thiên Bối ngược nhìn người đàn ông trung niên trong bộ vest, khuôn mặt thoảng vẻ khó hiểu. Ông ta có vẻ luộm thuộm, râu mọc lún phún dưới cằm và mái tóc hơi xù lên, hình như ông ta không quan tâm lắm đến việc chải chuốt lại mình trước khi đi ra ngoài. Thiên Bối có chút khó chịu vì điều đó, nhất là khi hai người họ lại đang ngồi đối diện nhau, trong một quán cafe bình dân. Ngoài kia, bầu trời vẫn đang trải những đợt nắng như thiêu như đốt.

Một tiếng trước, Thiên Bối bắt gặp người đàn ông này ngoài cổng trường mình. Ông ta nhìn cô từ đầu đến chân một cách thô lỗ, rồi còn liếc vào một tấm ảnh trên tay như xác minh lại. Chẳng cần xem Thiên Bối cũng đoán ra được người trong tấm ảnh đó chính là mình. Cái thể loại gì đây nhỉ? Theo dõi? Quấy rối? Người hâm mộ bí mật? Thiên Bối cũng chẳng nể nang gì đưa mắt đánh giá ông ta một lượt từ đầu đến chân. Tóc rối, khuôn mặt hốc hác, đôi mắt đục ngầu, không phải là thành viên kì cựu nào đó trong bệnh viện đấy chứ?

Bắt gặp ánh mắt cảnh giác của cô gái nhỏ, ông ta bất chợt cười lớn, giơ tay vẫy cô: " Con lớn quá rồi Bối à!" với một giọng không thể tự nhiên và thân thiện hơn được nữa.

Và sau đó thì chẳng hiểu thế quái nào mà cô lại đồng ý theo ông ta đến đây. Thiên Bối lại len lén nhìn người trước mắt, ở cự li gần này cô mới nhìn rõ đôi mắt của ông ta, nó trong veo, sâu thẳm, có vẻ cất giấu nhiều phiền muộn, nhưng lại êm đềm và dịu dàng đến kỳ lạ. Khi nhìn nó, cô bỗng có cảm giác an toàn, và cô quyết định, ông ta không có vẻ gì là một kẻ xấu, thậm chí còn không giấu nổi sự hưng phấn trong mắt mình nữa. Nhưng đó chẳng phải điều cô gái nhỏ quan tâm, cái chính là ông ta vẫn cứ nhìn chằm chằm cô từ khi bước vào quán đến giờ. Trước giờ cô không có thói quen đi theo người lạ, nhưng với người ngồi trước mặt này, cô lại phát sinh một cảm giác gần gũi đến lạ.

Nhẹ nhàng nhấp một ngụm cà phê, người đàn ông thân thiện nở một nụ cười:

- Con năm nay đã 20 rồi nhỉ?
- Dạ...- Cô e dè trả lời, cố tình lẩn tránh ánh nhìn nọ.
- Bối chắc không còn nhớ bác nữa rồi.- Người đàn ông vẫn cười, nhưng giọng điệu lại thoảng buồn rầu.
- Dạ?- Thiên Bối ngẩng vụt lên, nhưng sau vài giây cô lại cúi gằm xuống như thừa nhận điều đó.- Dạ!- Quả thực cô không biết ông là ai.

Người đàn ông cười hiền lành:

- Bác là Đoàn Lâm Hải, bạn thân bố cháu!
- " Bạn thân bố cháu!" Câu nói như tiếng sét đánh ngang tai, cô ngỡ ngàng đến mức khuôn mặt nghệt ra. Đã lâu lắm rồi, thật vậy, bố không còn xuất hiện trong những giấc mơ chấp chờn của cô nữa. Cô cũng đã thôi bị ám ảnh bởi cái ngày kinh hoàng mười ba năm về trước.
- Bác Hải xem biểu hiện trên khuôn mặt cô gái nhỏ thì cười buồn, ông biết mình đã chạm vào nỗi đau của con bé nên ái ngại xin lỗi.
- Bác đáng lẽ không nên...
- Dạ không sao!- Thiên Bối cười.- Bác thật sự là bạn bố cháu ư? Bác có biết ông đã...- Đến đây, giọng cô bỗng dừng nghẹn lại như có gì đó chèn ở cổ họng.
- Bác biết!- Ông buồn rầu cúi mặt. Đúng lúc đó, người phục vụ bưng ra hai ly sinh tố, đặt xuống mặt bàn.

Thiên Bối khẽ nghiêng đầu, cô cố gắng nặn ra một nụ cười thật tự nhiên, nhưng cặp mắt lại ẩn chứa nét buồn thương khó giấu diếm. Người đàn ông trước mặt như khơi lại những kỉ niệm về bố. Những ngày ông công cô trên vai, đi thong dong khắp mọi nẻo đường. Cô nhớ vòng tay vững chắc đầy ắp, nhớ những cái thơm nhẹ lên hai má. Đâu đó trong tâm khảm còn vang vọng tiếng cười của ông khi trêu chọc cô. Nhớ làm sao!

Người đàn ông tên Hải lặng lẽ quan sát những biểu cảm trên khuôn mặt cô gái nhỏ, lòng ông dâng đầy sự thương mến. Nếu như cô là con gái ông, nhất định sẽ ôm nó vào lòng mà vuốt ve mái tóc dày mềm mượt kia. Thế nhưng, điều đó chỉ là ước mơ xa vời, khi con bé lại là con của người bạn thân. Đã lâu rồi, ông không gặp lại bé con của 13 năm trước, nó giờ đã lớn khôn thành một thiếu nữ rồi, thật sự xinh đẹp và giống hệt mẹ. Cũng đã đến lúc nên cho nó biết toàn bộ sự thật của quá khứ. Ông phải hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng của mình.

- Bối!- Đoàn Lâm Hải gọi, đánh thức cô gái nhỏ đang chìm trong suy tư.

- A Dạ?- Quả nhiên cô giật thót mình suýt đánh đổ ly nước trên bàn.

Ông cười, khóe mắt nheo lại, những nếp nhăn đổ xô vào nhau như những dòng nước lạc hướng, khắc lên nét thống khổ của một con người nay đây mai đó, xa rời quê nhà đã lâu. Ông nhấp một ngụm sinh tố, chậm rãi nói:

- Mười ba năm trước, ba mẹ con, trước khi xảy ra tai họa khủng khiếp đó, đã giao cho bác một việc hệ trọng.

Thiên Bối như nín thở để lắng nghe câu chuyện mà ông đang nói. Đoàn Lâm Hải tiếp tục:

- Và... Con có biết ba mẹ mình là ai không?

Cô ngạc nhiên nhìn ông, rồi lắc đầu nguầy nguậy. "Sao ông ấy lại hỏi thế? Họ chỉ là người bình thường thôi mà!"

- Ba mẹ con... Họ là những người buôn hàng cấm.

- Hàng cấm?- Thiên Bối thét lên, Đoàn Lâm Hải phải nhồm dấy bịt miệng cô lại. Các khách hàng trong quán cà phê đều nhìn họ tò mò. Sau khi ông bỏ tay ra, Thiên Bối thở dốc, vẻ mặt đậm sự sợ hãi, cô đủ hiểu "hàng cấm" ở đây là gì, nhưng... không thể nào...

Đoàn Lâm Hải biết cô rất sốc, bản thân ông đã tưởng tượng ra mọi hoàn cảnh có thể xảy ra khi ông nói ra điều này. Thiên Bối run rẩy hỏi lại:

- Bác... con... con... không thể nào...

- Bác rất tiếc! Nhưng Bối à! Sự thật chính là như vậy, họ đã buôn bán ma túy trong suốt những năm dài trước khi con ra đời. Nhưng sau khi con xuất hiện, họ đã từ bỏ cái nghề "đáng sợ" đó, trở về con đường chân chính. Đáng tiếc rằng số phận vẫn trói buộc họ...

Trán Thiên Bối lấm tấm mồ hôi, đằng sau lưng cũng ứa đẫm từ khi nào. Cô cảm thấy khó thở, khóe mắt cay xè, nước mắt trực trào ra. Cõi lòng cô thất lại. Dù họ có tồi tệ như thế nào đi chăng nữa thì nhất định không thể làm nghề đó được, sao họ có thể phạm pháp...? Cái việc dơ bẩn đó ư?

- Trong ngày định mệnh đó, họ bị "thanh toán" vì vi phạm luật lệ, tự ý từ bỏ công việc. Thật may là con đã thoát nạn... Bác không thể giúp gì cho bố mẹ con, vì bản thân bác cũng phải chạy trốn khắp nơi. Đến tận bây giờ, khi nghe tin "Tổ chức" đã bị phá sản, tất cả lọt vào tay Cảnh sát. Bác mới dám trở lại tìm con... Bối! Con có nghe bác nói không?

Thiên Bối vẫn nghệt ra, mắt đờ đẫn nhìn về một điểm nào đó, hoàn toàn bất động. Phải chăng cô sợ hãi đến vậy? Hay không tin nổi điều mình vừa nghe. Nhưng bất chợt cô cười khan một tiếng, khiến Đoàn Lâm Hải phải giật mình. Thiên Bối ngả người ra sau ghế, với tay uống một ngụm sinh tố dâu.

- Không sao bác à! Không phải lỗi của bác. Tất cả chỉ là chuyện của quá khứ... Con thực sự không muốn nhắc đến nữa.

Biểu hiện lần này của Thiên Bối hoàn toàn khiến Đoàn Lâm Hải ngỡ ngàng, dù ông đã chuẩn bị sẵn tâm lý để hứng chịu mọi cơn tức giận của cô gái nhỏ. Thậm chí còn vô tình hướng tới tệ hơn nữa có thể xảy ra. Ngoại trừ cô có thái độ như vậy...

- Bối...? Con không...?

- Con không sao cả! - Thiên Bối cười tươi, tay xua xua qua lại tỏ ý ông đừng lo lắng làm chi.

Đoàn Lâm Hải hơi ngỡ ngàng, ông lúng túng không biết nói gì hơn, đành im lặng quan sát Thiên Bối. Bù lại, cô gái lại bình thản lạ lùng, đôi mắt cố định một chỗ, mặc nhiên khiến người ta thấy bức bối trong lòng.

Bầu trời vẫn nắng gay gắt. Người đi lại không còn tấp nập. Không gian như bước đi chậm lại, mọi thứ dường như bớt hối hả hơn. Hoặc như, trong mắt Dương Thiên Bối, cô không còn tồn tại thế giới bên ngoài kia nữa. Họ cứ ngồi yên lặng như vậy, Đoàn Lâm Hải càng trở nên lo lắng hơn, đáng lẽ ra ông phải thấy vui vẻ khi cô gái nhỏ không làm hành động gì đó đại đột. Đằng này, có một cơn bứt rứt, khó chịu cào xé cõi lòng ông.

Cuối cùng. Hai người trao đổi với nhau vài thông tin liên lạc. Sau đó Thiên Bối rời đi trước sự ngỡ ngàng của người đàn ông nọ. Cô an nhàn bước ra khỏi cửa quán, sau đó bước chân càng nhanh dần hơn, và rồi cô chạy, chạy vội vã khỏi nơi đó, khỏi nơi sự thật được phơi tỏ vài phút trước.

Không khí cô đặc lại, đè lên đôi vai Thiên Bối nặng nhọc, cô lê bước, dựa vào bức tượng ở nơi nào đó, thở hổn hển, tưởng như vừa kịp trốn thoát khỏi quỷ dữ. Sau đó cô bỗng ngồi thụp xuống, hai tay bó chặt lấy đầu gối, mái tóc xõa ra trước mặt.

Hức... hức...

Nước mắt lăn dài, tuôn trào như thể cô đã dồn nén đã lâu lắm rồi. Cô òa khóc, khóc một cách thỏa thích, khóc cho trôi hết đi bao đau đớn trong lòng. Có chết cô cũng không tin được ba mẹ mình là những người làm việc phạm pháp. Tại sao cô lại tin người đàn ông đó? Tại sao chẳng cần chứng minh gì cô cũng tin đó là sự thật? Phải chăng đôi mắt của ông ấy thật lòng đến vậy, phải chăng cô đọc được toàn bộ bí mật qua đôi mắt đau thương ấy. Đúng vậy! Ba mẹ cô là tội phạm. Và họ bị thanh toán bởi chính tổ chức của mình. Cái ngày đáng sợ ám ảnh những giấc ngủ của cô, nguyên nhân mà cô đã sớm muốn quên đi...

Lúc ấy. Lòng cô gào thét dữ dội, muốn phủ định rằng ông ta nhầm rồi... Nhưng, cô bỗng thấy mình ngơ ngẩn hết sức. Giọng nói ảm áp của ba vang vọng trong đầu cô, từ một miền xa xôi nào đó trong kí ức.

” Dù có bất cứ chuyện gì xảy ra, dù biết được điều gì làm con thất vọng... Nhất định không được phép hận mẹ con!

Thì ra lời nói đó có ý nghĩa từ trước. Ông đã nhắc nhở một ngày cô sẽ biết sự thật này. Vì vậy, dặn rằng không được phép hận mẹ.

Cô làm sao dám hận hai người họ- những người yêu thương cô nhất trên đời này.

Sự thật cũng chỉ là chuyện của quá khứ, chúng ta lại thuộc về hiện tại, vì vậy đừng nên để quá khứ trói buộc bạn. Chuyện gì đã qua rồi, hãy để nó trôi đi thật xa và ngừng đau về phía tương lai.

Mọi chuyện dần đi vào quên lãng, cuối cùng Thiên Bối cũng biết được sự thật cái chết của cha mẹ. Cô càng yêu thương và nhớ về họ nhiều hơn khi đã cố gắng bảo vệ cô khỏi tất cả những thứ dơ bẩn trên thế gian này. Thời gian cứ thế chậm chạp trôi đi. Thiên Bối nhận Đoàn Lâm Hải làm bố nuôi. Tình cảm hai người họ rất khăng khít, cô cũng coi ông như ba ruột của mình. Còn ông thì càng vui mừng hơn khi có cô con gái nhỏ.

.
. .

Thiên Bối sửa soạn quần áo, chiếc sơ mi trắng đính đá hai bên cổ kết hợp cùng váy công sở bó theo từng đường cong trên cơ thể. Bây giờ, nên gọi là “Quý cô chưa chồng” mới hợp với Dương Thiên Bối. Sau khi tốt nghiệp, nhờ thành tích học tập đáng ngưỡng mộ và hạnh kiểm tốt, cô dễ dàng xin việc tại một công ty có tầm cỡ. Khi vị tổng giám đốc yêu cầu xem học bạ của cô, ông ta đã hoàn toàn choáng ngợp trước điểm

số vô cùng thấp của cô trong hai năm lớp 10 và 11. Nhưng cô khá vượt bậc trong kì năm cuối cấp. Ông ta là người coi trọng những người chăm chỉ và biết nỗ lực nên với hồ sơ đánh giá học tập đại học của Thiên Bối, cô chính thức bước chân vào sự nghiệp huy hoàng của mình.

Nhưng nếu so với Chương Vương Thần thì điều đó chỉ nhỏ như con kiến, khi cậu ta, mới 24 tuổi, đã trở thành phó tổng giám đốc một công ty lớn do ông Chương là lãnh đạo. Ban đầu, các thành viên trong ban quản trị cho rằng Chương Vương Hạo “cưng gà nhà” nên nhất quyết không đồng ý vì cậu còn quá trẻ để đảm đương công việc đó. Nhưng đúng là “tài năng không đợi tuổi”, Vương Thần thể hiện tốt đến mức mà lãi của công ty đó trong vòng hai tháng đã tăng lên 10% so với ban đầu. Đó là điều không khó tin ở một chàng trai mới bước đầu đi trong sự nghiệp. Thậm chí, cậu còn được đánh giá là giỏi hơn cả người đi trước là cha mình. Tuy nhiên, vẫn còn một số kẻ “bằng mặt mà không bằng lòng” trong đó.

Đó chỉ là những nét chính đối với hai người họ. Còn Chương Vương Tử thì sao? Nếu nói rằng hai người kia đang ở đỉnh cao của sự nghiệp thì nhị thiếu gia nhà họ Chương cũng không nên coi thường. Cậu vừa nhận học bổng của một trường đại học danh tiếng ở nước Mỹ và bằng tốt nghiệp phổ thông loại xuất sắc. Tương lai phía trước rộng mở trên cả mong đợi. Điều đó khiến tất cả mọi người đều ngỡ ngàng. Nhưng ít người biết được lí do cậu phấn đấu, nỗ lực đến như vậy.

Thời gian cứ như bước chân vội vã, thoáng cái đã năm năm ròng rã qua đi. Năm năm chứng kiến bao đổi thay của thế giới, của ba con người vẫn đang chờ đợi chủ nhân của trái tim mình. Ông Chương đã về hưu, người thay thế là Chương Vương Thần, cậu nhận được sự ủng hộ của hầu hết các thành viên trong ban quản trị công ti. Chương Vương Tử vẫn chưa trở lại, có một số người cho rằng cậu sẽ ở luôn bên đó. Thiên Bối giờ đang rất bận bịu với công việc của một Trưởng phòng, hầu như cô chỉ biết đến làm việc cả ngày lẫn đêm, nhưng nào ai biết cô cố gắng làm vậy chỉ để xua đi nỗi nhớ một người.

Ngày qua ngày, Vương Thần cứ ngỡ có thể buông tay Thiên Bối, nhưng hóa ra cái khát khao có được cô càng mãnh liệt hơn. Đến mức cậu chỉ có thể dìm đi nỗi nhớ cô bằng rượu mạnh. Mỗi khi đối diện với khuôn mặt ngỡ thật gần nhưng lại xa tận chân trời ấy, tim Vương Thần không khỏi quặn thắt. Cậu không có cảm giác với bất cứ người con gái nào khác ngoài cô. Chỉ có Thiên Bối mới khiến những nhịp đập trở nên mạnh mẽ trong lồng ngực. Chỉ cô mới khơi dậy sự thèm muốn một gia đình hạnh phúc trong cõi lòng băng giá của cậu. Nhưng cô sớm không phải là của riêng mình cậu, cô thuộc về kẻ khác. Cậu hối hận khi xưa không nắm tay cô thật chặt, để đến bây giờ phải hứng chịu sai lầm của mình.

.

.

.

- Bối! Vương Tử không trở về, cậu vẫn đợi ư?

- Phải.

- Vương Tử gần đây không liên lạc với cậu nữa đúng không?

- Phải.

- Có lẽ nó không còn yêu cậu nữa rồi. Sao cậu còn...

- Mình tin Tử sẽ quay về. Cậu ấy đã hứa thì nhất định giữ lời.

- Cậu là đồ ngốc!

Vương Thần nhú chặt hàng lông mày, hai tay nắm chặt lấy bả vai Thiên Bối.

- Mình không được sao? Mình chờ cậu đã mười năm năm rồi... vẫn không đủ ư?

Thiên Bối rệu rã, hai tay buông thõng, cô ngược khuôn mặt mệt mỏi nhìn chàng trai trước mặt. Đôi mắt nâu trong của Vương Thần vẫn âm áp nhìn cô, nhưng nét đau khổ lại bao trọn lấy. Cô bất giác quặn thắt tim gan, bàn tay nhỏ đưa ra chạm vào má cậu:

- Thần... chúng ta... không được mà!

Vương Thần run run, bàn tay chợt muốn bóp nát cô gái này. Cậu phát điên rồi, sự chờ đợi của cậu chưa bao giờ được cô đáp lại. Ngay đến khi Vương Tử đã đi rồi, lòng cô vẫn không xoay chuyển sang cậu lấy một li. Tại sao cô lại sắt đá như vậy? Chẳng phải khi xưa cô yêu cậu sao? Tại sao lại độc ác như vậy? Ông trời rốt cuộc còn có lương tâm hay không?

Thiên Bối rời đi. Vương Thần đổ sụp xuống, cậu gục mặt, nước mắt thi nhau tuôn rơi. Cõi lòng vỡ tan thành hàng vạn mảnh.

35. Chương 35: Yêu Em, Cần Em, Bên Anh Nhé!

Mùa đông vừa tới, đem theo cái giá lạnh phủ lên khắp mọi nơi. Noel cũng sắp đến, ngoài đường đã rộn rã không khí vui vẻ. Văn phòng Thiên Bối bị mấy bà chị điệu đà trang trí lòe loẹt đến mức mà khi cô bước vào còn tưởng nhầm là một cửa hàng mua sắm nào đó kia. Nhìn thấy một toán người đang ngồi túm tụm nói chuyện phiếm, Dương Thiên Bối cố tình nện mạnh gót giày cao gót xuống sàn, sáng giọng:

- Hôm nay rảnh rồi quá nhỉ?

Tất thấy mọi người đều giật bắn mình, trợn mắt nhìn cô gái trong bộ váy công sở màu trắng rất quý phái đang đứng ở cửa phòng, không hẹn cùng hô lên:

- Trưởng phòng.

Thiên Bối mỉm cười, bước từng bước chậm rãi đến bàn làm việc của mình, ngồi xuống ghế da, mở chiếc laptop. Một chuỗi hành động kì lạ khiến ai nấy đều khó hiểu. Nhưng bất ngờ, Trưởng phòng của chúng ta lại nhân nhát nói:

- Vũ Hải Huy, tháng này nộp muộn bản thiết kế. Nguyễn Minh Tâm, hôm 15 lên ra ngoài nghe điện thoại trong lúc họp ngót nửa tiếng. Hà Dương Giang, đi làm muộn vào hôm 12. Phạm Thanh Loan, trong giờ làm việc, lên chơi game trên mạng...

Ngót ngét đến gần chục giây sau, sau khi kể thúc bằng liệt kê dài ngoằng, Thiên Bối ngẩng đầu lên, nở một nụ cười hết sức “dịu dàng”:

- Vậy tháng này, mọi người muốn nhận bao nhiêu tiền lương?

Cả văn phòng nín thở, cơ hồ nghe rõ cả tiếng điều hòa kêu ro ro, động cơ máy tính rì rì và không thể thiếu tiếng tim đập dữ dội trong lồng ngực. Họ sợ đến tím tái mặt mày. Trong đầu ai nấy đều vang lên câu hỏi ” Làm thế nào mà Trưởng phòng biết được cơ chứ? Những việc đó đều xảy ra khi Trưởng phòng không có mặt kia mà?”

Dương Thiên Bối nhướn mày, thấy nhân viên của mình đang trong trạng thái cực kì hoảng hốt, không nhịn được phá lên cười:

- Mọi người sợ vậy kia á? Tôi đùa thôi mà!

- Trưởng phòng!- Cả văn phòng lại đồng loạt la lên đầy ảm ức, đến nỗi khiến những phòng bên cạnh phải tò mò.

Bà chị già Linh Lam còn chạy đến ghì đầu Thiên Bối xuống, the thé nói:

- Trưởng phòng làm bọn chị hết hồn! Đang tự hỏi con nhỏ này hôm nay có phải là bị làm sao rồi không?

Cô gái nhỏ cười khanh khách, những tiếng cười khác cũng rộ lên sau đó. Dương Thiên Bối tuy đứng ở vị trí cao nhưng rất thân thiện với mọi người, coi họ như người thân trong nhà, có thể tự do cười thỏa thích trong giờ hành chính. Nhưng nếu làm việc thì lại vô cùng nghiêm túc, ngoài giờ thì thi thoảng còn rủ đồng nghiệp đi ăn uống. Tính cách đó của cô khiến mọi người trong công ti từ giám đốc đến lao công cũng hết mực quý mến.

- Thực ra gần Giáng sinh và Tết rồi, tôi không muốn làm khó mọi người nữa, cứ thoải mái làm việc thôi. À! Nghe nói Sếp sẽ có quà rất lớn cho ai sớm hoàn thành nhiệm vụ trước ngày Nghỉ lễ đấy.- Thiên Bối nói một tràng, kết thúc bằng nụ cười rất hàm ý.

Cả văn phòng nghe xong tức tốc trở lại vị trí làm việc. Nói gì thì nói, tiền đối với họ có khi còn quan trọng hơn cả mạng sống ấy chứ.

- Trưởng phòng! Nghe nói Phó giám đốc Trần đang theo đuổi chị đó. Em thật là ghen tị!

Cô em út của văn phòng vừa cuộn cuộn mấy lọn tóc, cong môi nói khiến không khí lại một lần nữa sôi sục, mọi người đều ngóng tai lên hóng chuyện. Thiên Bối đang kí mấy bản hợp đồng, nghe vậy thì hơi cười, nhưng lại chẳng nói gì. Cái tên họ Trần đó, vừa ngạo mạn, lại có thói quen tự tăng bốc mình. Còn lâu cô mới thích anh ta.

- Này! Trưởng phòng của chúng ta có rất nhiều vệ tinh xung quanh đó. Xem đi, ngay đến tổng giám đốc của công ti Chương Vương cũng rất để ý đến cô ấy.

- Wow!- Ai nấy đều hướng ánh mắt ngưỡng mộ đến cô gái đang ngồi sau chiếc bàn Trưởng phòng.

Nhắc đến Vương Thần, Thiên Bối lại thấy lòng mình se thắt lại. Nhớ ánh mắt cầu khẩn của cậu ngày hôm đó, cô phải đành lòng buông xuôi, cô không muốn tổn thương cậu, nhưng chẳng thể làm khác được. Lòng cô chỉ có một người, vĩnh viễn chỉ có duy nhất người đó thôi.

” Chương Vương Tử! Đã qua năm năm rồi, cậu vẫn không trở về hay sao?”

- Tôi và Vương Thần chỉ là bạn từ nhỏ. Không hề có gì cả.- Thiên Bối cúi đầu, mái tóc dài che đi đôi mắt buồn thương.

- Lại còn gọi cả tên thân mật của người ta ra, không có gì là tự dối mình. Trưởng phòng của chúng ta vừa tài giỏi lại xinh đẹp như vậy. Có đến mấy lượt giám đốc xếp hàng ấy chứ.

Thiên Bối thực sự muốn nhét vào miệng đám người nhiều chuyện này mấy cái bánh mì cho bớt thói tám nhảm đi. Họ lại cười rộ lên khi thấy cô tức giận. Này, có biết ai là người trả lương ấy người không thế?

Thiên Bối phẩy tay không thèm chấp.

Buổi trưa. Trời lạnh cắt da cắt thịt. Thiên Bối khoác chiếc áo lông thú dày cộp, xoa xoa hai tay ra chỗ để xe. Vương Thần vừa gọi điện mời cô ăn cơm, hình như cậu ấy có chuyện gì muốn nói. Cô nói sẽ tự lái xe đến, tránh để mọi người dị nghị về mình, Vương Thần cũng đành chấp nhận.

Trời không có nắng, chỉ có vài đám mây trắng xốp chậm chạp trôi. Ngoài đường, người người đi lại tấp nập, có lẽ họ đang chuẩn bị cho dịp Noel sắp tới, và đón cả Tết Dương lịch nữa. Ngồi trong xe, lắng nghe một bản nhạc nhẹ, cô thấy lòng khoan khoái kì lạ. Vậy là thời gian đã trôi qua nhanh đến không kịp chớp mắt, cô bây giờ đã có sự nghiệp vững chắc, hoàn toàn có thể sắm sửa ỉnh một căn hộ ra trò. Nhưng cô vẫn muốn ở cùng lão gia và phu nhân, vì đã sớm gắn bó với nơi mình trưởng thành. Cô định chờ lúc thích hợp sẽ thừa chuyện chuyện ra ngoài sống.

Đang miên man trong những giai điệu nhẹ nhàng, chợt chuông điện thoại cô reo lên ỉn ỏi lạ thường. Cô nhú mày nhìn vào màn hình điện thoại, một dòng chữ nổi bật ” Khỉ điên” hiện lên cùng hình đại diện một tên nhóc đang nhăn nhó của 5 năm về trước. Tim Thiên Bối bỗng nảy lên dữ dội, vội vàng tắt xe vào lề đường. Nắm chặt điện thoại, cô run rẩy như thể cái lạnh ngoài kia đã lọt vào trong. Đã nửa năm rồi cậu không liên lạc với cô, không rõ nguyên nhân vì sao. Nhưng điều đó khiến trái tim cô tổn thương nặng nề. Bây giờ, cậu đang ở đây, mà không phải, chỉ là cái điện thoại thôi mà. Mãi một lúc sau, cô mới dám để lên tai, e dè nói:

- Alo...?

- Đồ ngốc này! Làm gì mà nghe lâu thế? Đang ở cạnh thang khốn nào đúng không?

- Không... là cậu thật... hả?- “Đúng là giọng nói này rồi!” Thiên Bối reo lên trong lòng.

- Không thì là ai chứ! Này!- Vương Tử chợt gọi to.

- Hả... Hả?- Điều đó khiến Thiên Bối giật bản mình.

- Tôi... ừm, tôi... giờ đang ở sân bay Nội Bài, bà chị ra đón được không? Nhanh không sắp chết rét rồi đây này.- Quả là giọng Vương Tử có hơi run.

Thiên Bối không tin nổi vào tai mình, cô kéo chiếc điện thoại ra nhìn một hồi rồi lại áp vào tai.

- Có thể... nhắc lại lời cậu vừa nói một lần nữa không?

- Ừm, tôi đang ở sân bay Nội Bài. Ra đón ngay lập tức nếu chị không muốn nhận về một cá xác chết cứng.

- Đầu bên kia có vẻ đang rất sốt ruột.

- Thật sao? – Thiên Bối bỗng chốc thấy mắt mình mờ đi. Sự sung sướng biến thành một tầng nước mỏng phủ lên đôi mắt thạch anh ám khói.

- Trời ạ! Nhanh đi, tôi chết đến nơi rồi, đừng có hả hủ gì nữa... nhanh lên đây!

Tút tut...

Một chuỗi dài tín hiệu ngắt cuộc gọi vang lên sau đó, Thiên Bối vẫn trố mắt hết như kẻ thần kinh. Chợt cô kêu lên như một đứa trẻ được quà.

- Cậu ấy về rồi!

Chiếc xe màu đỏ chói bóng lao vút đi sau một hồi đỗ lạng bên lề đường.

.
. .
.

Vương Thần ngồi im trong quán cơm đã được một tiếng, thức ăn trên mặt bàn cũng nguội lạnh đi từ lâu. Người phục vụ hỏi có muốn làm nóng lại không, nhưng cậu từ chối. Nhìn qua lớp cửa kính, dòng người qua lại mỗi lúc một tấp nập hơn. Trong đó, không có hình bóng của cô gái ấy.

Thiên Bối! Lại lỡ hẹn rồi sao?

Cậu muốn hẹn cô ra ngoài, chỉ để nói một điều cuối cùng, nhưng đã lâu rồi, sao vẫn chưa đến. Vương Thần thần thờ, đôi môi nhợt nhạt lạ thường. Ánh mắt mong ngóng về một nơi xa xăm nào đó.

Cậu đợi cô, dùng cả đời chờ một người con gái, kiên nhẫn chờ người ấy hồi tâm chuyển ý nhưng ngẫm nghĩ lại thì mình hết một kẻ ngốc. Ai nói cậu thông minh? Ai nói cậu giỏi giang? Đến nắm giữ một cô gái cậu còn không biết, cứ thế giương mắt nhìn cô bước ra khỏi cuộc sống của mình. Cậu chưa bao giờ hận ai nhiều như Dương Thiên Bối. Nhưng càng hận lại càng yêu nhiều hơn. Dù có khoét con tim này ra cũng không thể quên được cô. Trên thế gian này, cậu nhận mình là kẻ si tình ngốc nghếch, mãi hướng về một người chẳng yêu mình.

Một trận đau đầu chợt truyền đến khiến Vương Thần phải cúi gập người xuống, hai tay ôm chặt lấy đầu. Mắt cậu cất không một giọt máu, đôi môi mím đến trắng bệch. Nước mắt chợt lăn xuống, vô tình buông rơi trên nền đất lạnh. Bàn tay cậu vò nát tờ giấy mang số phận bị kịch áp đặt lên mình.

Rốt cuộc thì, ông trời quá tàn nhẫn!

Tôi sẽ yêu thương bản thân tôi nhiều hơn. Nhất định nhiều hơn khi tôi yêu em!

Vĩnh biệt em! Tình yêu của tôi...

.
. .
.

Sân bay hôm nay lại vắng người kì lạ, Thiên Bối cứ nghĩ rằng gần Tết rồi thì người về phải đông lắm chứ. Cô gái mặc áo lông thú đứng ngó nghiêng ở quầy tiếp tân, mãi không thấy bóng dáng của Vương Tử đầu. Chợt từ loa thông báo vang lên một giọng nói không thể “bá đạo” hơn của cậu nhóc nọ.

- Người nào tên Dương Thiên Bối, lập tức đi thẳng, rẽ trái, thấy cái hình trái tim màu đỏ thì cầm lấy. Sau đó cứ làm theo chỉ thị. Nghe chưa đồ ngốc...

Chưa kịp nói hết câu, chiếc micro đã bị dứt mạnh khỏi tay cậu trai, liền sau đó là một tràng âm thanh đứt quãng phát ra từ loa thông báo:

“Này này cậu kia, không được tùy tiện đụng vô...@%#^\$#^@#”

Sau đó là một mớ hợp âm hỗn tạp. Mặt Thiên Bối méo xệch, âm thầm thấy xấu hổ nhưng đành làm theo lời của tên kia. Đi thẳng, rẽ phải. A! Có cái trái tim màu đỏ thật! Cô cầm lên, giở ra đọc, dòng chữ nghêch ngoạc như đáp gạch vào sự trong sáng của Tiếng Việt hiện lên.

- Rẽ phải đi! Thấy cái hòm thư góp ý không? Đứng ở đó khoảng 30 giây rồi đi về bên trái, quay lại đằng sau.

Thiên Bối thấy mình giống trẻ con, nhưng vẫn làm theo một cách vô thức. Không rõ là cái tên nhóc này bị làm sao? Có đi đón thôi mà cũng chơi trò trốn tìm này. Thật hết nói! Nhưng Thiên Bối bỗng thấy tim đập dữ dội...

Không gian chợt vang lên tiếng guita điện, cùng những âm thanh sâu lắng.

A hundred and five is the number that es to my head

When I think of all the years I want to be with you

Wake up every morning with you in my bed

That's precisely what I plan to do

And you know one of these days when I get my money right

Buy you everything and show you all of the finer things in life

We'll forever be in love so there ain't no need to rush

But one day I won't be able to ask you loud enough

I'll say will you marry me

I swear that I will mean it

I'll say will you marry me

Singing oohh, ooh, ooh

Oh yeah

[Dịch: 105 là con số xuất hiện trong tâm trí anh lúc này

Khi anh nghĩ về thời gian được bên cạnh em

Thức dậy mỗi sớm với em trên chiếc giường thân yêu

Đúng vậy! Đó là kế hoạch của anh

Và em có biết rằng một trong những ngày khi anh có trên tay sự nghiệp

Mua mọi thứ và cho em thấy những điều tốt đẹp trong cuộc sống

Chúng ta sẽ mãi mãi yêu nhau vậy nên anh sẽ không cần vội vàng

Nhưng một ngày nào đó anh sẽ không thể hỏi em đủ lớn

Anh sẽ nói rằng hãy lấy anh em nhé

Anh thề rằng anh đã dự định điều đó từ lâu lắm rồi

Anh sẽ nói rằng hãy lấy anh em nhé

Hát vang oohh, ooh, ooh

Oh yeah

[Dịch: Tiểu Thiên]

Một giọng hát vang lên phá tan bầu không khí im ắng. Thiên Bối khựng lại, cô xoay lưng, chỉ thấy ngồi đó, một chàng trai với mái tóc đỏ rực như ngọn đuốc, những ngón tay gảy điệu nghệ trên dây đàn guitar, nụ cười nở rộ trên đôi môi, ánh mắt hướng tia nhìn dịu dàng về phía cô gái mặc áo choàng lông thú.

Thiên Bối kinh ngạc khi nhận ra đó là Vương Tử. Cậu đã lớn bổng, cao hơn trước rất nhiều, mái tóc nhuộm đỏ để hờ hững, khuôn mặt cứng chạc hơn nhưng vẫn phẳng phất nét trẻ con ngày nào. Chiếc áo măng tô màu vàng nhạt cùng đôi giày cá tính, chẳng thể nổi bật hơn với mái đầu đỏ hơn máu kia. Bờ môi mấp máy những giai điệu tiếng Anh ngọt ngào, một tay cậu gảy đàn, một tay hướng về phía cô hết như một ca sĩ thực thụ.

How many girls in the world could make me feel like this?

Baby I don't ever plan to find out

The more I look, the more I find the reasons why

You're the love of my life

You know one of these days, when I get my money right

Buy you everything and show you all of the finer things in life

We'll forever be in love, so there ain't no need to rush

But one day I won't be able to ask you loud enough

I'll say will you marry me

I swear that I will mean it

I'll say will you marry me

And if I lost everything

In my heart it means nothing

'Cause I have you, girl I have you

To get right down on bended knee

Nothing else would ever be better, better

The day when

I'll say will you marry me

I swear that I will mean it

I'll say will you marry me (Yeah)

I'll say will you marry me (The day I get on my knees)

I swear that I will mean it

I'll say will you marry me (what you do to me baby)

Got me singing (ooh)

Got me singing (ooh)

Would you marry me baby (ooh)

[Marry me - Jason Derulo]

[Dịch: Bao nhiêu cô nàng trên thế gian này có thể cho anh cảm giác như thế

Em yêu! Anh không lên kế hoạch để khám phá điều đó

Những gì anh thấy là lí do vì sao em là tình yêu của đời anh

Và em có biết rằng một trong những ngày khi anh có trên tay sự nghiệp

Mua mọi thứ và cho em thấy những điều tốt đẹp trong cuộc sống

Chúng ta sẽ mãi mãi yêu nhau vậy nên anh sẽ không cần vội vàng

Nhưng một ngày nào đó anh sẽ không thể hỏi em đủ lớn

Anh sẽ nói rằng hãy lấy anh em nhé

Anh thề rằng anh đã dự định điều đó từ lâu lắm rồi

Anh sẽ nói rằng hãy lấy anh em nhé

Và nếu anh đánh mất mọi thứ

Trong trái tim anh điều đó chẳng là gì cả

Vì anh đã có em, em yêu, anh có em

Thật đúng đắn khi quỳ gối xuống

Không có gì khác tuyệt hơn giây phút này

Anh sẽ nói rằng hãy lấy anh em nhé

Anh thề rằng anh đã dự định điều đó từ lâu lắm rồi

Anh sẽ nói rằng hãy lấy anh em nhé

Hãy là cô gái của riêng mình anh được không em?

[Dịch: Tiểu Thiên]

Nụ cười tỏa nắng giữa thời tiết lạnh giá. Trái tim Thiên Bối đập thành thịch trong lồng ngực, chưa bao giờ mạnh mẽ như vậy. Cậu ấy đã trở về, cùng một món quà thật đặc biệt. Tất cả mọi người trong sân bay cùng dừng bước để quan sát một màn cầu hôn lãng mạn nhất từ trước đến nay. Chàng trai trẻ tuổi say mê trong điệu nhạc ẩn chứa lời cầu hôn nồng nàn. Cô gái xinh đẹp đứng bất động, dường như cô ta đang rất hồi hộp.

Những giai điệu tươi vui vẫn cất lên, truyền làn sóng ấm nóng đến cô gái kia, tựa một vòng tay đang quàng lên người cô. Vương Tử mỉm cười, kết thúc bản nhạc bằng một đóa hoa hồng đỏ thắm, cậu cúi từng bước đến phía Thiên Bối. Một thứ ánh sáng lấp lánh tỏa ra từ chiếc hộp vuông nhỏ nhắn trên bàn tay của cậu.

- Yêu em, cần em. Lấy anh nhé!

Tất cả những người có mặt ở sân bay đồng loạt vỗ tay, thậm chí còn chụp ảnh, quay video. Dương Thiên Bối vỡ òa trong hạnh phúc, cô không kiểm soát được nhịp tim của mình nữa rồi. Đây có lẽ là lần xúc động nhất trong cuộc đời cô. Người cô thương, nhớ nhung suốt thời gian qua đang đứng trước mặt cô đây, cậu thật khác, cùng lời cầu hôn thật sự khiến cõi lòng cô thổn thức không yên.

Thiên Bối xúc động đến nỗi nước mắt cứ thế chảy dài từ hai khóe mi, cô nhẹ gật đầu. Cuối cùng cậu cũng đã trở về rồi, cô cứ nghĩ mình sẽ chờ cậu cả đời. Nhưng thời gian dường như đã quá đủ cho hai người. Cô dang tay kìm nén tiếng khóc cất lên, bàn tay run rẩy chìa ra. Vương Tử vẫn mỉm cười dịu dàng, cậu nhẹ nhàng lấy chiếc nhẫn, luồn vào ngón áp út của cô, như một lời khẳng định rằng cô gái này đã hoàn toàn thuộc về cậu, kể từ giờ phút này trở đi, họ sẽ vĩnh viễn bên nhau trọn đời.

Một nụ hôn nhẹ nhàng đặt lên vầng trán cô, một cái ôm thật chặt thay cho bao nhớ thương thời gian qua. Một bàn tay nắm chặt một bàn tay, họ cùng nhau chạy về phía thiên đường tình yêu ngọt ngào.

- Anh yêu em!

- Em cũng yêu anh!

Thời gian không phải là kẻ thù đáng sợ của tình yêu, đôi khi nó lại trở thành chìa khóa để mở cánh cửa ngọt ngào nhất. Dương Thiên Bối và Chương Vương Tử đã cùng trải qua những thời khắc khó khăn nhất, nhưng có lẽ tình yêu của họ quá lớn để không thể bị thời gian xóa nhòa mà lại lớn dần lên.

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/marry-me-sister>